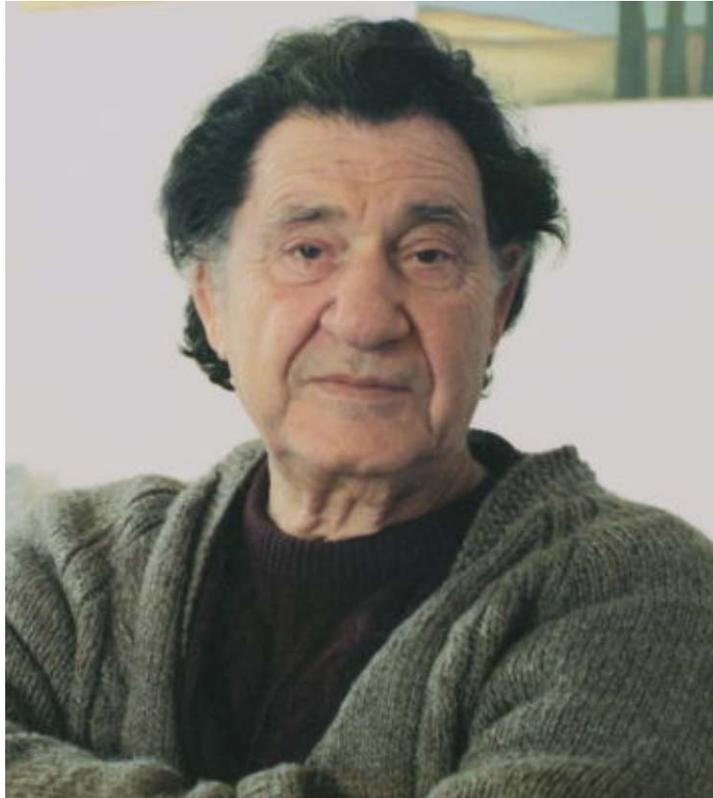

1. Ο ΜΑΓΟΣ ΤΟΥ ΣΤΡΟΒΟΛΟΥ

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΑΤΤΕΣΛΗΣ

Είχα ακουστά για τον Σπύρο Σάθη από παιδί. Η φήμη του, που τον έφερε επικεφαλή όλων όσων ασχολούντο με τη μεταθανάτια ζωή στο νησί, είχε εμφυσήσει ένα μείγμα φόβου, περιέργειας και γοητείας. Σαν παιδιά, μας είχε προειδοποιήσει ο παπάς της ενορίας μας ν' αποφεύγουμε το « Μάγο του Στρόβολου », τον άνδρα με τη « σατανική δύναμη ». Ακούγαμε με μάτια ορθάνοικτα τις ιστορίες για τους εξορκισμούς, τις πνευματοκαταλήψεις και για το μύθο ότι το σπίτι ήταν γεμάτο πνεύματα.

Το όνομά του ήταν συνώνυμο με το υπερφυσικό και όποιος είχε το θάρρος και την επιθυμία να επικοινωνήσει με τη νεκρή του μητέρα, δεν είχε παρά να του χτυπήσει την πόρτα. Αυτή ήταν η εικόνα που είχα σχηματίσει στο μυαλό μου για τον Σπύρο Σάθη, όταν έφυγα από την Κύπρο για την Αμερική το 1960.

Περίπου δύο δεκαετίες αργότερα, αμυδρά θυμόμουν τον άνδρα που είχε εξάψει τη φαντασία μου, μα ποτέ δεν είχα συναντήσει στα νεανικά μου χρόνια. Το ενδιαφέρον μου για τον « Μάγο του Στρόβολου » δεν αφυπνίστηκε παρά το 1978 σ' ένα ταξίδι μου στην Κύπρο. Είχα μια συζήτηση με μια παλιά μου φίλη – μια φιλόλογο – όταν εμπιστευτικά μου ανέφερε ότι αυτή και ο σύζυγός της; - ο δικαστής – ανήκαν σ' ένα μυστικιστικό « Κύκλο για την Έρευνα της Αλήθειας ».

Με έκπληξη έμαθα ότι ο επικεφαλής του μυστικιστικού κύκλου δεν ήταν άλλος από το « Μάγο του Στρόβολου ». Αμέσως εξέφρασα την επιθυμία να τον συναντήσω.

Ήταν τέλος Αυγούστου όταν κατευθύνθηκα με το φίλο μου στο Στρόβολο, ένα προάστιο της Λευκωσίας για να συναντήσω το Σπύρο Σάθη. Τι ειρωνεία σκέφτηκα, έπρεπε να περάσω 18 χρόνια στην Αμερική, πριν μπορέσω να συναντήσω αυτόν το μυστηριώδη άνδρα που ζούσε μόλις δύο μίλια μακριά απ' το σπίτι μου.

Περίμενα ν' αντιμετωπίσω ένα πρόσωπο με αυστηρή διάθεση και σκυθρωπή όψη, ισάξιο της φήμης του. Καμιά από τις προκαταλήψεις μου δεν ήταν βάσιμη. Ήταν ένας ψηλός και συμπαθητικός στην εμφάνιση παππούς, γύρω στα 60, συνταξιούχος κυβερνητικός υπάλληλος, που ζούσε λιτά με την σύνταξη του Δημοσίου. Αντί για ένα μισότρελο απειλητικό μάγο, συνάντησα ένα θερμό και βαθιά θρησκευόμενο πρόσωπο, με υψηλή αίσθηση χιούμορ, του οποίου τα χόμπυ περιλάμβαναν τη ζωγραφική και την κλασική μουσική.

Θεωρούσε τον εαυτό του θεραπευτή και ψυχοθεραπευτή, ένα γιατρό της ψυχής, του οποίου το κυριότερο ενδιαφέρον στη ζωή ήταν να ανακουφίζει τον πόνο γύρω του – όπως το έθεσε ο ίδιος – και να βοηθά αυτούς που ενδιαφερόντουσαν και ήταν έτοιμοι να αρχίσουν ένα ταξίδι ανακαλύψεως του εσώτερου εαυτού τους.

« Έχουμε ξανασυναντηθεί » αναφώνησε, όταν τον συνάντησα για πρώτη φορά και έβαλε το χέρι του στο μέτωπό του.

« Δεν νομίζω » απάντησα χαμογελώντας και έτεινα το χέρι μου , καθώς ο φίλος μου μας συνέστησε.

« Έχουμε ξανασυναντηθεί » επέμενε με σιγουριά και με προσκάλεσε να καθήσω σ' ένα μικρό λίβινγκ ρουμ. Υπέθεσα ότι με συνέχισε με κάποιον άλλο και δεν έδωσα σημασία. Ο Δάσκαλος, όπως τον αποκαλούσε ο φίλος μου, μας προσέφερε καφέ και με ρώτησε για την καταγωγή της οικογένειάς μου, μια συνήθεια της Κύπρου, όπου σ' ένα πληθυσμό λίγο παραπάνω από μισό εκατομμύριο, ο καθένας συγγενεύει με τον κάθε άλλο.

Τότε άρχισα κι εγώ να τον ρωτώ για τη ζωή του και τις διδασκαλίες του. Προς μεγάλη μου έκπληξη ήταν ομιλητικός και απαντούσε στις ερωτήσεις μου χωρίς επιφυλάξεις. Επίσης, με προσκάλεσε να παρακολουθήσω τις συγκεντρώσεις που είχε κάθε βράδυ. Σ' αυτήν την πρώτη συνάντηση κατάλαβα ότι η διδασκαλία του ήταν ένα μείγμα συγκρητισμού, χριστιανικού μυστικισμού και ινδικής θρησκείας.

Η ιδέα του Κάρμα ή ο νόμος της αιτίας και του αποτελέσματος, όπως το αποκαλούσε και το δόγμα της μετενσαρκώσεως, φαινόταν να παίζει κεντρικό ρόλο σ' αυτά που εμφυσούσε στους μαθητές του. Η περιέργειά μου για τον κόσμο του Δασκάλου είχε ενταθεί, καθώς συνειδητοποίησα ότι πολύ απείχε από ένα επιτήδειο αρχέγονο, αλλά ότι ήταν στην πραγματικότητα ένας καλλιεργημένος διανοούμενος με μεγάλη ευφράδεια λόγου. Όμως, από τη δική μου σκοπιά, ο κόσμος του ήταν ακόμη εξωτικός και μυστηριώδης.

« Έχω ακούσει ότι έχετε πραγματοποιήσει θαυματουργικές θεραπείες » Παρατήρησα. « Θα μπορούσα κι εγώ να παρευρεθώ σε τέτοια θαύματα ; »

Εξομολογήθηκα στο Δάσκαλο ότι μου ήταν δύσκολο να δεχθώ τον όρο θαύματα. Συνέχισα λέγοντας ότι η ανθρωπολογική βιβλιογραφία είναι πλήρης από υπερφυσικά κατορθώματα θεραπείας, από πνευματοθεραπευτές και από πρακτικούς λαϊκούς, δήθεν θεραπευτές.

« Αλλά μου είναι απαραίτητο να παραστήω αυτόπτης μάρτυρας αυτού του φαινομένου εγώ ο ίδιος για να πειστώ » είπα.

« Πρώτα απ' όλα » απάντησε ο Δάσκαλος χαμογελώντας, « αυτές οι θεραπείες που άκουσες δεν πραγματοποιήθηκαν από μένα, αλλά από το Άγιο Πνεύμα. Εγώ δεν είμαι τίποτα παραπάνω από ένα κανάλι αυτής της υπερδιάνοιας. Αν θα παραστείς ή όχι σ' αυτό που εσύ ονομάζεις θαύμα, δεν τ' αποφασίζω εγώ. Εάν είναι μέρος του θείου Σχεδίου να παραστείς, τότε θα το δεις. Αλλά εμείς δεν μπορούμε να παραγγείλουμε να γίνει ένα θαύμα ».

Πριν φύγω εκείνη την ημέρα, ο Δάσκαλος με προσκάλεσε να παρακολουθήσω μια συγκέντρωση που θα είχε με κάποιους από τους μαθητές του στη Στοά, το επόμενο απόγευμα. Ήταν ένα μικρό δωμάτιο στο πίσω μέρος του κήπου του, ξεχωριστό από το υπόλοιπο σπίτι, όπου δίδασκε και τους μαθητές του. Η Στοά ήταν χωρισμένη στα δύο, στο κυρίως μέρος, όπου έδινε τις διδασκαλίες του και στο Ιερό, όπου ο Δάσκαλος διαλογιζόταν και προσευχόταν. Το Ιερό ήταν γεμάτο από θρησκευτικά σύμβολα, αντικείμενα λατρείας, εικόνες του Χριστού, της Παναγίας και άσπρα κεριά. Στο βωμό υπήρχε ένα ασημένιο κύπελο και δίπλα του ένα μικρό σπαθί χωρίς αιχμή, ακουμπισμένο σ' ένα Σταυρό. Αλλά το άναιχμον ξίφος – έμαθα αργότερα ότι ήταν ένα σημαντικό σύμβολο στον κύκλο του Δασκάλου. Με προσκάλεσε επίσης, να παρακολουθήσω την συγκέντρωση με την σύζυγό μου Αιμιλία, η οποία γνώρισε για πρώτη φορά τον Δάσκαλο. Όταν φθάσαμε στο σπίτι, μισή ώρα πριν την καθορισμένη συγκέντρωση, ο Δάσκαλος μόλις είχε ολοκληρώσει μία θεραπεία και έδειχνε εξουθενωμένος, καθώς ήταν καθισμένος σε μια πολυθρόνα και φορούσε μια δερμάτινη ποδιά, παρόμοια με αυτήν που συνηθίζουν να φορούν στην Κύπρο οι κρεοπώλες. Δίπλα του καθόταν ένας σκληρός στην όψη χωρικός και χαμογελούσε ευτυχισμένος.

« Έρχεται ο άπιστος Θωμάς » αναφώνησε ο Δάσκαλος με χιούμορ, καθώς με είδε να μπαίνω στο δωμάτιο με την Αιμιλία . « Εάν ερχόσουν δέκα λεπτά νωρίτερα, θα είχες παρευρεθεί σ' ένα θαύμα » . Ο Δάσκαλος εξήγησε ότι ο επισκέπτης υπέφερε από τη σπονδυλική του στήλη τα τελευταία 20 χρόνια, σαν αποτέλεσμα των χτυπημάτων που δέχθηκε από τα χέρια των Βρετανών στρατιωτών, κατά τη διάρκεια της αντι – αποικιακής αντιστάσεως του 1950.

« Τώρα είναι καλά » ανακοίνωσε με πεποίθηση. « Εάν τώρα βγάλει ακτινογραφίες, θα δείξουν μια πλήρως θεραπευμένη σπονδυλική στήλη ».

Ο χωρικός, με μια έκφραση δυσπιστίας στο πρόσωπό του, εξακολουθούσε να χαμογελά χαρούμενα, καθώς τον ρώτησα για την αρρώστια του, Μου είπε πόσο καλά αισθανόταν και πως οι πόνοι που τόσα χρόνια τον βασάνιζαν είχαν φύγει. « Μακάρι να είχα καιρό να μελετήσω αυτήν την περίπτωση », μουρμούρισα », μα φεύγω αύριο για την Αμερική ».

« Σου χρωστώ τίποτα ; » ρώτησε σε λίγο ο χωρικός.

« Και βέβαια ναι » απάντησε ο Δάσκαλος. « Να κάνεις ακριβώς αυτό που σε συμβούλεψα. Να τρως να πίνεις λιγότερο και να παίρνεις βιταμίνες». Παρόλη την επιμονή του χωρικού, ο Δάσκαλος δεν δέχθηκε να πάρει ανταμοιβή για τις υπηρεσίες του.

Ενώ πλησίαζε η ώρα της συγκεντρώσεως, ο Δάσκαλος έμοιαζε αναζωογονημένος, σαν να άλλαξε από κάποια μυστηριώδη ενέργεια. Μετά από μια σύντομη προσευχή, άρχισε το μάθημα.

« Ο άνθρωπος » είπε, « είναι μια αιώνια οντότητα, μια απόρροια της Θείας Μονάδος, που, αφού διήλθε δια της « Ιδέας του Ανθρώπου » , - ένα αρχέτυπο του Απόλυτου – απέκτησε μορφή και ύπαρξη.

Τη στιγμή που περνάμε δια μέσου της « Ιδέας του Ανθρώπου », εισερχόμεθα στον κύκλο των ενσαρκώσεων. Ο τελικός δε σκοπός είναι η επιστροφή στην πηγή, φέροντας μαζί του συσσωρευμένες εμπειρίες της επίγειας ζωής του ».

Κατόπιν ο Δάσκαλος μίλησε για τη Διάνοια, σαν την υπερυπόσταση από την οποία έχουν δημιουργηθεί τα Σύμπαντα και είναι η ύλη από την οποία εμείς οι άνθρωποι δημιουργούμε τα « Στοιχειακά » . Δημιουργούμε τα Στοιχειακά με τη σκέψη και τα αισθήματά μας. Από εκείνη τη στιγμή δε, γίνονται υπαρκτά και μπορούν να επηρεάζουν όσους υπάρχουν γύρω μας και που όμως εκπέμπουν στην ίδια με αυτά συχνότητα.

Δεν ήταν εύκολο για ,μας να παρακολουθήσουμε την ομιλία του, καθώς ήταν η πρώτη φορά για μας που μας εξέθετε τέτοια θέματα. Συνειδητοποίησα δε, ότι για να καταλάβει κανείς το λεξιλόγιο του Δασκάλου και τις έννοιες των λέξεων, θα έπρεπε να τον συναναστρέφεται και να συζητά συνεχώς μαζί του.

Η Αιμιλία και τα παιδιά μας παρέμειναν στην Κύπρο το διάστημα που εγώ επέστρεψα στο MAINE για να διδάξω, δηλαδή το Φθινόπωρο του 1978. Θα ξανασυναντιόμαστε στην Κύπρο τα Χριστούγεννα, όπου και θ' άρχιζε η εκπαιδευτική μου άδεια για την Άνοιξη του '79. Αυτό ήταν μια μεγάλη ευκαιρία για μας, διότι με το να μας δίνεται η δυνατότης να παραμείνουμε στην Κύπρο για εννέα συνεχείς μήνες, θα ξαναζούσαμε στο πνεύμα της τοπικής κουλτούρας, θα αναθερμαίναμε τις φιλίες μας με τους παλιούς γνωστούς μας και θα δημιουργούσαμε νέες. Την ίδια περίοδο σχεδίαζα να ολοκληρώσω τη συγγραφή της εργασίας μου σχετική με το πρόβλημα της διεθνούς τρομοκρατίας, με στοιχεία που είχα ήδη συγκεντρώσει.

Όμως στο βάθος του μυαλού μου, ήταν κρυμμένος ο Σπύρος Σάθης. Οι σύντομες συναντήσεις που είχα μαζί του μου κίνησαν το ενδιαφέρον και με οδήγησαν σε περαιτέρω μελέτη της μη ιατρικής θεραπείας. Ενώ μελετούσα το βιβλίο « THE ROLLING THUNDER », μια μελέτη για έναν Ινδό γιατρό, τaráχτηκα στη σκέψη ότι ξόδεψα την εκπαιδευτική μου άδεια μαζεύοντας υλικό για το Σπύρο Σάθη, με προοπτική να γράψω μελλοντικά ένα βιβλίο γι' αυτόν. Η μελέτη για την τρομοκρατία, σκέφτηκα, μπορούσε να περιμένει.

Όμως δεν ήμουν βέβαιος ότι θα μου επέτρεπε να είμαι τίποτα παραπάνω από ένας μαθητής. Γνώριζα την απροθυμία του για τη δημοσιότητα. Επίσης αισθανόμουν ότι είχα ήδη δημιουργήσει μια αρμονική σχέση μαζί του και ήλπιζα ότι δεν θα εναντιωνόταν.

Για να προετοιμάζω το έδαφος, του έστειλα ένα γράμμα και ένα βιβλίο που εξέδωσα για τα κοινωνικά και πολιτικά επιτεύγματα της Κύπρου. Στο γράμμα μου δεν έκανα καμία νύξη για τις προθέσεις μου, απλά έγραψα: « Σας στέλνω αυτό το βιβλίο, διότι γνωρίζω πόσο σας ενδιαφέρουν τα προβλήματα της Κύπρου. Θα ιδωθούμε τα Χριστούγεννα ».

Την επομένη της επιστροφής μου στο νησί, επισκέφτηκα τη φίλη μου τη φιλόλογο και της εξέθεσα την πρόθεσή μου.

« Μην τρέφεις ελπίδες » μες προειδοποίησε. « Ο Δάσκαλος δεν θα επιτρέψει σε κανέναν να γράψει γι' αυτόν. Δεν του αρέσει επίσης να δίνει συνεντεύξεις ».

Απογοητευμένος από τις προειδοποιήσεις της, σκέφτηκα να δοκιμάσω την τύχη μου. Είχα να δω το Δάσκ αο πάνω από τρεις μήνες κ α ανυπομονούσα να επικοινωνήσω μαζί του το συντομότερο.

Όταν έφθασα σπίτι του, ήταν απασχολημένος με μια θεραπεία. Η πόρτα του λιβινγκ ρουμ ήταν κλειστή, αλλά μπορούσα ευκρινώς ν' ακούω τη φωνή του. Κάθισα στο διάδρομο περιμένοντας, καθώς ο Δάσκαλος διέγνωσε ότι το δερματικό πρόβλημα του αρρώστου ήταν ψυχολογικό και του σύνεστησε ν' αλλάξει τη διάθεση και την συμπεριφορά του.

« Πού ήσουν τόσο καιρό; » αναφώνησε όταν με είδε, καθώς συνόδευε τον επισκέπτη του στην πόρτα. Προς μεγάλη μου απογοήτευση έδειχνε να μην θυμάται ότι ήμουν στην Αμερική τους τελευταίους τέσσερες μήνες.

« Δεν λάβατε το γράμμα μου ; » ρώτησα κάπως μπερδεμένος.

« Ποιο γράμμα ; » απάντησε και έδειξε άγνοια ακόμη και για τη παραλαβή του βιβλίου μου.

« Αυτό είναι ; » , ρώτησε κάποιος νεαρός που έδειχνε για μαθητευόμενος, καθώς άνοιγε ένα συρτάρι και έβγαζε έξω το βιβλίο μου

« Ναι, αυτό είναι » απάντησα.

« Εννοείς ότι εσύ το έγραψες ; » αναφώνησε ο Δάσκαλος δείχνοντας το βιβλίο.

Ήταν φανερό ότι όχι μόνο δεν είχε κάνει τον κόπο να το διαβάσει, αλλά δεν είχε καν παρατηρήσει ποιος ήταν ο συγγραφέας του. Πληγώθηκε το εγώ μου. Είχα την αίσθηση ότι η πρόθεσή μου να γράψω ένα βιβλίο γι' αυτόν, αυτή τη στιγμή είχε εκμηδενιστεί. Όμως αποφάσισα να επιμείνω, παρόλη την απελπιστικότητα της καταστάσεως.

« Θα είμαι στο νησί τους επόμενους εννέα μήνες, έχω άδεια εκπαιδευτική από το Πανεπιστήμιο και ... »

« Τι είναι αυτή ; » είπε.

Όταν του εξήγησα, κούνησε το κεφάλι του με δυσπιστία ...

« Εννοείς », είπε κάνοντας μια γκριμάτσα με τα φρύδια του, ότι θα πληρώνεσαι για ένα τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα χωρίς να εργάζεσαι ; »

« Σπουδαίο να' χεις άδεια », παρατήρησε στον μαθητευόμενο.

Πριν προλάβω να διαμαρτυρηθώ, ότι δεν θα ήμουν σε διακοπές, μου έκανε μια ερώτηση που με έβαλε σε αμηχανία.

« Επ' ευκαιρία », είπε σε χαμηλό μα διδασκαλικό τόνο, « αν μου επιτρέπεται, μπορείς να με πληροφορήσεις πόσο θα πληρώνεσαι ; »

Αισθανόμουν παγιδευμένος, μα έδειχνε να αγνοεί την αμηχανία μου.

Ήξερα ότι οι άνθρωποι δεν κάνουν τέτοιες ερωτήσεις.

« Βεβαίως », είπα ξεροκαταπίνοντας και του ανακοίνωσα τον μισθό μου.

« Τόσα πολλά χρήματα... » απόρησε κουνώντας το κεφάλι του με θαυμασμό. Έσπευσα να του εξηγήσω ότι ο μισθός μπορεί να φαινόταν υψηλός, όμως έπρεπε να τον συσχετίσει κανείς με το βιοτικό επίπεδο των Αμερικανών. Δεν έδειξε κατανόηση. Η αντίδρασή του μ' έκανε να αισθάνομαι σαν μέρος μιας παρασιτικής τάξεως. Εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησα την σοφία των νουθετήσεων της φίλης μου. Συμπέρανα ότι είχαν μηδενισθεί οι πιθανότητες μου να γράψω το βιβλίο γι' αυτόν. Ο Δάσκαλος δεν μ' έπαιρνε καθόλου στα σοβαρά.

« Θα ήθελα να χρησιμοποιήσω την άδειά μου για να γράψω ένα βιβλίο για σας » είπα, συγκεντρώνοντας το κουράγιο μου και γνωρίζοντας καλά ποια θα ήταν η απάντηση. Στάθηκε σκεπτικός και σοβαρός για λίγες στιγμές, χωρίς να μιλά.

« Τι είναι το τόσο σοβαρό που θες να γράψεις για μένα ; » είπε χαμηλόφωνα.

Απήντησα πως πολλοί άνθρωποι, κυρίως αλλόφωνοι, θα τους ενδιέφερε να μάθουν το μήνυμά του για τη ζωή.

« Ότι διδάσκω όμως δεν είναι μήνυμά μου » είπε τείνοντας τα χέρια σε μια χειρονομία εμφάσεως. « Απλά είμαι το κανάλι του Γιοχανάν και άλλων αοράτων διδασκάλων » .

« Ποιος είναι ο Γιοχανάν ; »

Ο Δάσκαλος άρχισε να εξηγεί ότι ο Γιοχανάν δεν ήταν άλλος από το μαθητή του Ιησού, τον Ευαγγελιστή Ιωάννη, ο οποίος « ομιλούσε » δια του σώματος του Δασκάλου.

« Πολύ συχνά οι κραδασμοί της παρουσίας του είναι τόσο έντονοι, ώστε το υλικό μου μυαλό δυσκολεύεται α διοχετεύσει τις διδασκαλίες του. Σ' αυτές τις περιπτώσεις εγκαταλείπω το σώμα μου και αφήνω το Γιοχανάν να ενσωματωθεί σ' αυτό. Εγώ δε παρακολουθώ την ομιλία του σαν ακροατής. Καταλαβαίνεις τώρα, γιατί δεν μπορώ να δεχθώ κανέναν έπαινο για τη διδασκαλία ».

Ο Δάσκαλος σταμάτησε για λίγο και με ατένισε διαπεραστικά.

« Η φήμη είναι μια παγίδα στο πνευματικό μας μονοπάτι » είπε σαν προειδοποίηση και στον εαυτόν του και σε μένα για τους κινδύνους που παραδοκούν στη δημοσιότητα. « Πρέπει να παραμείνω ανώνυμος ».

Αυτό είναι το τέλος του σχεδίου μου, σκέφτηκα και άρχισα να παραιτούμαι από την πραγματοποίησή του. Μα πριν ολοκληρώσω τη σκέψη μου, ο Δάσκαλος μ' εξέπληξε.

« Αν το επιθυμείς, μπορείς να γράψεις για τις διδασκαλίες, με την προϋπόθεση όμως ότι δεν θα πάρω εγώ τον έπαινο » είπε σιγανά.

Ήμουν ενθουσιασμένος και υποσχέθηκα ότι θα περιφρουρούσα την ανωνυμία του, όσο καλύτερα μπορούσα. Η ονομασία Δάσκαλος είναι σε τελική ανάλυση πολύ κοινός τίτλος στην Ελλάδα, είναι ο τρόπος με τον οποίον οι μαθητές προσφωνούν τον διδάσκοντα τους.

« Είμαι πολύ ευχαριστημένος που επιτρέψατε σε μένα να γράψω για τον « κόσμο σας » » είπα μετά από λίγο. « Όμως είμαι λίγο μπερδεμένος. Γιατί διαλέξατε εμένα ; Γνωρίζω ότι μέχρι τώρα, έχετε αρνηθεί να δώσετε έστω και μια μοναδική συνέντευξη ».

Χαμογέλασε και με κοίταξε έντονα. « Προτού δώσω απάντηση, πες μου, πιστεύεις στη μετενσάρκωση ; »

Οπισθοχώρησα με την ερώτησή του και για μια στιγμή τα' χάσα, μη γνωρίζοντας τι να πω. « Καθ' όλη τη διάρκεια της εκπαιδεύσεώς μου ως κοινωνιολόγου, έμαθα να είμαι σκεπτικιστής και ν' αποφεύγω τις μεταφυσικές ερωτήσεις, θεωρώντας τις αναπάντητες. Τέτοιες ερωτήσεις – μας έμαθαν να πιστεύουμε – συγκρούονται με την αντικειμενικότητα και τον ρεαλισμό που είναι απαραίτητες προϋποθέσεις για μια αξιόλογη παρατήρηση. Δεν έχω ενδείξεις για να πιστεύω ή να μην πιστεύω, αλλά είμαι έτοιμος να πειστώ », είπα. Ανέφερα επίσης ότι είχα εντυπωσιαστεί με την ευγλωττία των διαφωνιών που ανεφύησαν σχετικά με τη μετενσάρκωση δια μέσου των αιώνων, από τον Πλάτωνα μέχρι τους Θεοσοφιστές και την κυρία BLAVATSKY.

Ο Δάσκαλος εκτίμησε την απάντησή μου και ένευσε με συγκατάθεση. Τότε μόνον προχώρησε στην απάντηση της ερωτήσεώς μου.

« Αυτή δεν είναι η πρώτη φορά που έχουμε συναντηθεί » είπε με απόλυτη ειλικρίνεια. « Γνωριζόμαστε από τέσσερις προηγούμενες ενσαρκώσεις.

Συναντιόμαστε σ' αυτή τη ζωή », συνέχισε, ενώ εγώ παρατήρησα μια παράξενη έκφραση στο πρόσωπό του, καθώς κι εγώ φαινόμουν αμήχανος και δύσπιστος – όχι τυχαία.

Όταν ρώτησα πως είναι δυνατή η εξωσωμάτωση, ο Δάσκαλος απάντησε ότι : « Κάθε ανθρώπινο ον έχει τρία σώματα και όχι μόνο ένα, όπως οι άνθρωποι αφελώς πιστεύουν. » « Έχουμε » είπε « επί πλέον του “ παχέως υλικού σώματος “ ένα “ ψυχικό σώμα “ , το σώμα των αισθημάτων και ένα “ νοητικό σώμα ”, το σώμα το οποίο εκφράζει τις διανοητικές μας καταστάσεις. Κάθε ένα από τα τρία σώματα υφίσταται σε διάφορες διαστάσεις υπάρξεων, στην υλική υπόσταση, την ψυχική διάσταση και τη νοητική διάσταση. Τα τρία σώματα, εκφράζουν “ την παρούσα προσωπικότητα μας “ . Όταν το παχύ υλικό μας σώμα πεθάνει, συνεχίζουμε να ζούμε σε ψυχικούς κόσμους με το ψυχονοητικό μας σώμα. Ένας έμπειρος μύστης, κατ' αυτόν τον ίδιο, μπορεί να εγκαταλείψει οικιοθελώς το σώμα του, να ταξιδέψει με το ψυχονοητικό του σώμα, σαν πλήρη συνειδητότητα και μετά να επιστρέψει στο υλικό του σώμα, με πλήρη συνείδηση της εμπειρίας που είχε, όσο διήρκησε η εξωσωμάτωση ».

« Κάθε ένα από τα τρία σώματα », συνέχισε ο Δάσκαλος, « έχει το αντίστοιχο διπλό αιθερικό του, το ενεργειακό πεδίο, που διατηρεί τα τρία σώματα ζωντανά και τα συνδέει το ένα με το άλλο. Η αιθερική ζωτικότητα, η οποία κάνει πραγματοποιήσιμη τη θεραπεία, είναι η κοσμική ενέργεια, την οποία οι επιστήμονες δεν έχουν ακόμα ανακαλύψει. Αυτή η ενέργεια απορροφάται από τα σώματά μας, δια μέσου ειδικών ψυχονοητικών κέντρων, τα “ CHARKAS “ ή τους “ ιερούς δίσκους “.

Ο Δάσκαλος είπε ότι αυτές είναι αλήθειες, για τις οποίες κάποια μέρα θα αποκτήσει εμπειρία, όταν θα εισέλθει στο μονοπάτι της έρευνας της Αλήθειας.

« Καλύτερα », συνέχισε σιγά, « να μην μιλάς δημόσια γι' αυτά, διότι οι άνθρωποι σκανδαλίζονται ». Επεσήμανα ότι στην Αμερική οι άνθρωποι ενδιαφέρονται πολύ για το μυστικισμό και δεν σκανδαλίζονται τόσο εύκολα.

« Ίσως αυτό να συμβαίνει στην Αμερική, όχι όμως και στην Κύπρο ».

« Κατάλαβα τι εννοείτε », κατένευσα γνωρίζοντας καλά ότι ο Δάσκαλος αναφερόταν στις διάφορες προθέσεις της τοπικής εκκλησίας για να τον αφορίσουν.

« Πες μου », είπε απότομα ο Δάσκαλος, « γιατί ενδιαφέρεσαι να γραφτεί αυτό το βιβλίο ; ». Η ερώτησή του με εξέπληξε, γιατί υπέθεσα ότι είχα ήδη εκφραστεί καλώς.

« Δεν μπορώ να γνωρίζω με βεβαιότητα ακόμα », είπα με αποφασιστικότητα, « αν ο κόσμος που ζείτε είναι αληθινός ή όχι. Αλλά πρέπει να ομολογήσω ότι είμαι εντυπωσιασμένος με όσο έχετε πει μέχρι τώρα. Θα ήμουν επίσης υποκριτής, αν δεν παραδεχόμουν ότι φιλοδοξία μου είναι να γράψω ένα βιβλίο , το οποίο θα περιγράφει με ακρίβεια τον κόσμο στον οποίο πειραματίζεστε. Επίσης θα ήθελα να μάθω πώς θα πρέπει να προχωρήσω, ώστε να έχω παρόμοιες εμπειρίες με τις δικές σας. Είμαι έτοιμος ν' ακολουθήσω τις οδηγίες σας με ασκήσεις διαλογισμού και να προσπαθήσω να κατανοήσω τις διδασκαλίες σας πάνω στη φύση της Αλήθειας ».

« Τι άλλο », είπε μαλακά ο Δάσκαλος και με κοίταξε στα μάτια. Κατάλαβα ότι βρήκε την απάντησή μου ανεπαρκή.

« Λοιπόν », είπα λίγο μπλεγμένος, υποψιαζόμενος τι είχε στο μυαλό του ο Δάσκαλος, « σε περίπτωση που εξελιχθώ και αποκτήσω ψυχονοητική δύναμη, θα ήθελα να γίνω κι εγώ θεραπευτής και να θέσω τον εαυτόν μου στην υπηρεσία των συνανθρώπων μου ».

« Ωραία », αναφώνησε και έγειρε πίσω στην καρέκλα του με μια έκφραση ικανοποίησεως στο πρόσωπό του. « Αυτός είναι ο σκοπός της ζωής μας. Να υπηρετούμε τον συνάνθρωπο, Θυμήσου, η συγκομιδή είναι περιορισμένη αλλά και οι θεριστές είναι λίγοι.». « Εάν », είπε και μ' έδειξε με το δάκτυλό του, « με τη γνώση της Κοινωνίας που κατέχεις, θα μπορούσες να έχεις ειδική αποστολή, θα μπορούσες να δημιουργήσεις ωραίους κόσμους, στους οποίους οι άνθρωποι θα ζουν αρμονικά και ειρηνικά ».

« Θα προσπαθήσω όσο περισσότερο μπορώ », απήντησα αφελώς, μη έχοντας ξεκάθαρη την ιδέα του τι ακριβώς εννοούσε ο Δάσκαλος με την υπεριδεαλιστική του αυτή έκφραση.

Συνέχισε δε, λέγοντας ότι όλη η περιοχή της Μέσης Ανατολής είναι πληγωμένη από τη βία και τη δυστυχία και ότι η ανάγκη του να βοηθήσει κανείς είναι πιο πιεστική από κάθε άλλη φορά. « Οι ηθικές αξίες », είπε με λύπη στο πρόσωπό του, « έχουν εκλείψει από παντού και υπάρχει πολλή αδικία και αγριότητα ».

Όταν γύρισα σπίτι εκείνο το βράδυ, ζύγισα στο μυαλό μου τη συνάντησή με τον Δάσκαλο, η οποία φάνηκε να έχει καθορίσει τη φύση των σχέσεών μου μαζί του, για τους μήνες και τα χρόνια που θα ακολουθούσαν. Οι αυθόρμητες απαντήσεις μου στις ερωτήσεις του, διευκρίνισαν στο μυαλό μου την πλέον ταιριαστή μεθοδολογική διαδικασία που έπρεπε ν' ακολουθήσω, στη μελέτη του κόσμου του Δασκάλου.

Ακόμη και πριν από την τελευταία μας συνάντηση, κατάλαβα ότι μια συμβατική κοινωνιολογική αντιμετώπιση της μελέτης των κύκλων του Δασκάλου, ήταν ανάρμοστη. Αυτή η μελέτη, σκέφτηκα, θα μ' έσπρωχνε να κάνω ερωτήσεις σε απόκλιση από άλλες που μου φαινότουσαν πιο σημαντικές και δελεαστικές. Αντ' αυτού, προτίμησα να γίνω ένας παρατηρητικός μαθητής στην κυριολεξία της λέξεως. Για να καταλάβω την πραγματικότητα του Δάσκαλου, έπρεπε να γίνω εγώ ο ίδιος μαθητής και να προσπαθήσω να κατανοήσω τον κόσμο του μέσα από την εμπειρία του. Αποφάσισα να χρησιμοποιήσω την ίδια του τη γλώσσα, στις συζητήσεις μας, χωρίς να προδικάζω τις ιδέες του αντικειμενικού κύρους της πραγματικότητάς του.

Αντί να εκθέσω τις δικές μου θεωρίες για να εξηγήσω τον κόσμο του Δάσκαλου, σκέφτηκα ότι ήταν καλύτερο ν' ακολουθήσω τη μέθοδο της προσεγγίσεως των φαινομένων και ν' αφήσω τον ίδιο να εξηγήσει στη δική του γλώσσα τον κόσμο του και τους τρόπους κατανοήσεώς του.

Η φιλοδοξία μου λοιπόν ως ερευνητού, ήταν να χρησιμοποιήσω την ειδικότητά μου στο πεδίο της ερεύνης και παρατηρήσεως, με σκοπό να φέρω στην επιφάνεια της κοινωνικής συνειδητότητας τη ζωή, την εργασία, την άποψη περί του κόσμου ενός εξαιρετικά προικισμένου πνευματικού ατόμου.-

2. ΕΞΟΡΚΙΖΟΝΤΑΣ ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ NAZI

Σηκώθηκα νωρίς το πρωί και άρχισα ν' ασχολούμαι με τις σημειώσεις μου. Δεν θα συναντούσα τον Δάσκαλο, παρά στις τέσσερις το απόγευμα, όταν θα ήταν η προγραμματισμένη συνάντηση των μαθητών του. Μου είχε πει ότι δεν θα μπορούσε να με δει νωρίτερα, διότι είχε διάφορες αποστολές.

Στις οκτώ περίπου χτύπησε το τηλέφωνο. Ήταν η Μάρω, μια φίλη της αδελφής μου. Επιθυμούσε να μάθει αν ήθελα να κανονίσω ένα ραντεβού με τον Δάσκαλο προς χάριν κ άποιων γ ψωτών της. Είπε ότι ήταν κ άποιες Εβραίες, που μόλις είχαν φθάσει από το Ισραήλ. Η κόρη τους είχε σοβαρά ψυχολογικά προβλήματα. Οι γιατροί δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα και είχαν προσφύγει σε πολλούς ψυχιάτρους, χωρίς κανένα όφελος. Το κορίτσι, είπαν, ήταν υγιές μέχρι που μια νύχτα ονειρεύτηκε δαίμονες να τη βασανίζουν. Από τότε άκουγε τις φωνές τους και τους έβλεπε στον ύπνο της. Χρειαζόταν απελπιστικά βοήθεια, διότι η κατάστασή της χειροτέρευε. Είχε δε, έλθει στην Κύπρο για να επισκεφτεί μια θεία της. Η Μάρω ζήτησε, αν ήταν δυνατόν, να συναντήσουν τον Δάσκαλο σήμερα.

Μετά από πολλά τηλεφωνήματα, κατόρθωσα να τον εντοπίσω. Κανονίσαμε ένα ραντεβού για τις έντεκα και μισή. Μέχρι τότε, είπε, θα είχε τελειώσει την αποστολή του. Η Μάρω έφτασε στο σπίτι μας λίγο πριν την συνάντηση με τον Δάσκαλο. Με σύνεστησε σε τρεις Εβραίες γυναίκες, μητέρα, κόρη και θεία. Μιλούσαν σπασμένα Αγγλικά και με φανερό δυσκολία, οπότε η συζήτηση μαζί τους ήταν δύσκολη. Το κορίτσι φαινόταν « ομαλό », αλλά παρατήρησα μια βαθιά ανησυχία και λύπη στο πρόσωπό της.

Κάναμε μόνο δεκαπέντε λεπτά να φτάσουμε στο σπίτι του Δάσκαλου. Η Μάρω δεν ήλθε μαζί μας, διότι είπε ότι αισθανόταν παγωμένη απ' όσα άκουγε. Δεν τον είχε ποτέ συναντήσει, αλλά από τη φήμη του γνώριζε ότι ήταν ειδικός στα μεταφυσικά. Και μόνο η σκέψη του την γέμιζε φόβο.

Ο Δάσκαλος ήταν με τον Λοίζο, ένα από τους μαθητές του, που σπούδαζε ιατρική στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας. Είπα στις τρεις κυρίες να συστηθούν. Κατόπιν, εν συντομία του εξήγησα το σκοπό της επισκέψεώς μας. Ακούμπησε αναπαυτικά στην πολυθρόνα του και κοίταξε το κορίτσι επίμονα.

« Επάνω σου », της είπε, ακριβώς στην καρδιά σου, έχεις ένα φυλαχτό. Είναι η Εξάλφα ».

Είδα τα πρόσωπα των τριών γυναικών να λάμπουν. Η μητέρα του κοριτσιού με τη βαριά προφορά της, είπε ότι κάτω από το φόρεμά της κόρης της, ακριβώς όπου ο Δάσκαλος υπέδειξε, υπήρχε πραγματικά ένα φυλαχτό στο σχήμα του Άστρου του Δαβίδ, το οποίο έσιαξε ειδικώς για την κόρη της ένας Εβραίος Ιερέας. Αυτή η επίδειξη φυσικής δυνάμεως του Δασκάλου, φανερά τους ενέπνευσε εμπιστοσύνη ως θεραπευτή. Τότε ρώτησε τη Χάντα, το κορίτσι, να του περιγράψει τι συνέβη. Με τη βοήθεια της μητέρας της και της θείας της, εκείνη εξήγησε ότι , όποτε « εκείνοι » έρχονται, αισθάνεται ότι της παίρνουν την ψυχή, ότι το σώμα της είναι νεκρό, έχει δε πόνους στο στομάχι και στο πίσω μέρος του κεφαλιού.

« Δεν είμαι φυσιολογική », συνέχισε, « αυτοί οι δαίμονες δεν θα μ' αφήσουν να ηρεμήσω ούτε ένα λεπτό ».

« Πως είναι δυνατόν να μην είσαι φυσιολογική », παρεμβαίνει ο Δάσκαλος, « όταν μου εξηγείς τι σου συμβαίνει με τόσο σαφή και κατανοητό τρόπο ; »

« Συμβαίνει αυτό ακριβώς που πιστεύει η μητέρα της » είπε η θεία με έξαψη . « Τα πάντα είναι δημιούργημα της φαντασίας της ».

Παρατήρησα ότι ο Δάσκαλος δεν είχε καθόλου εντυπωσιαστεί με τη διάγνωση της κακής καταστάσεως της κοπέλας και συνέχιζε να θέτει ερωτήσεις.

« Ρώτησες ποτέ αυτά τα πνεύματα, ποια είναι και τι θέλουν από σένα ; »

« Όχι, δεν ρώτησα » απάντησε η Χάντα.

« Πόσον χρονών είσαι ; »

« Είκοσι έξη ».

Στην πραγματικότητα δεν μου φαινόταν πάνω από είκοσι.

« Ποιο είναι το θρήσκευμά σου ; »

« Ιουδαία ».

« Κλείσε τα μάτια σου σε παρακαλώ ».

Προφανώς δεν είχε καταλάβει τι είχε πει ο Δάσκαλος και η θεία το εξήγησε στην εβραϊκή γλώσσα. Η Χάντα έδειχνε πρόθυμη να συνεργαστεί και έκλεισε τα μάτια της, ενώ ο Δάσκαλος είχε συγκεντρωθεί στο πρόσωπό της. Σε λίγα δευτερόλεπτα άνοιξε τα μάτια της και ο Δάσκαλος άρχισε πάλι μιλά.

« Εάν θέλεις μα σε βοηθήσω », της είπε, « πρέπει να μου πεις αν αληθινά πιστεύεις στο Θεό ή όχι ».

« Πιστεύω, πιστεύω », είπε πρόθυμα.

« Ωραία, γιατί δεν θα μπορούσα αλλιώς να σε βοηθήσω ».

Τότε μόνο ο Δάσκαλος διατύπωσε τη διάγνωση του στο πρόβλημά της.

« Η κόρη σου », είπε στη μητέρα, « δεν πάσχει από δαιμονική κατάληψη.

Έπειτα με κοίταξε και συνέχισε. « Ούτε έχει καταληψία στοιχειακών ».

Τελικά στράφηκε στη Χάντα και είπε: « Αυτά τα οποία βλέπεις και τα οποία ακούς, δεν είναι φαντασιώσεις σου. Είναι ανθρώπινες υπάρξεις. Είναι ναζί.

Είδα έκφραση τρόμου στα πρόσωπα των τριών γυναικών.

« Είναι », συνέχισε ο Δάσκαλος, « δύο πνεύματα, άνδρας και γυναίκα, ένα ζευγάρι, που πέθαναν κατά τη διάρκεια των βομβαρδισμών των συμμάχων στο Αμβούργο. Έλαβαν μέρος στο Ολοκαύτωμα και βασάνισαν σωματικά ένα μεγάλο μέρος Εβραίων. Όταν αποχωρίστηκαν απ' αυτόν τον κόσμο, πήραν μαζί τους το μίσος για τους Εβραίους. Έτσι φρόντισαν να σε

« καταλάβουν » , όταν οι δονήσεις τους και οι δικές σου βρίσκονται , σε κάποια στιγμή, στην ίδια συχνότητα. Ο άνδρας κατέλαβε το ηλιακό σου πλέγμα και η γυναίκα τα γεννητικά σου κύτταρα (τσάρκα), αλλά δεν κατόρθωσαν να καταλάβουν το τσάρκα του μυαλού σου. Σχεδιάζαν να στείλουν σε άσυλο τέσσερις ακόμα Εβραίους. Αλλά δεν πρέπει να φοβάσαι, διότι σήμερα θα κόψουμε το σύνδεσμο και θα τους διώξουμε. Αφού είναι Εβραίοι στο θρήσκευμα, θα κάνουμε τον εξορκισμό σύμφωνα με την Εβραϊκή Καβάλλα ».

Ο Δάσκαλος τότε ζήτησε από τον Λοϊζο να πάει επάνω στην κρεβατοκάμαρα να φέρει τον « Λευκό Αετό », ένα μικρό άγαλμα, το οποίο είχε δίπλα στο κρεβάτι του. Ήταν το σύμβολο της Λευκής Μαγείας του Δασκάλου, ένα πολύ αρχαίο μυστικιστικό σύμβολο, όπως έμαθα αργότερα. Του είπε επίσης να φέρει μαζί μια ασημένια εξάλφα, δώρο ενός Εβραίου μύστη για

κείνον. Στο κέντρο της ήταν χαραγμένες στα Εβραϊκά οι Δέκα Εντολές. Ο δε Λοΐζος, ερχόμενος στο λιβινγκ ρουμ, έπρεπε να έχει τα χέρια του σταυρωμένα στο στήθος του, κρατώντας στο ένα χέρι την εξάλφα και στο άλλο τον Άσπρο Αετό και δεν έπρεπε να πει ούτε λέξη, ενώ θα κρατούσε τα δύο σύμβολα σ' αυτή τη φάση. Ανέβηκε λοιπόν επάνω, ενώ ο Δάσκαλος άρχιζε τις ετοιμασίες του.

Πρώτα, άναψε ένα άσπρο κερί και μετά γέμισε ένα ποτήρι νερό, το οποίο τοποθέτησε στο τραπέζι, δίπλα στο κερί. Κατόπιν πήρε ένα άσπρο χαρτί και μαρκαδόρους σε διάφορα χρώματα. Πήγε στο ιερό, πήρε και έφερε το άναιχμο ξίφος, το φίλησε και το τοποθέτησε πάνω στο χαρτί.

Όταν γύρισε ο Λοΐζος, σοβαρός και σιωπηλός, ο Δάσκαλος πήρε το άγαλμα, το τοποθέτησε δίπλα στο κερί και κράτησε την εξάλφα με το άλλο χέρι.

« Έλα κοντά », είπε στο κορίτσι, Σηκώθηκε αυτή και πλησίασε.

« Διαβάζεις Εβραϊκά ; » , ρώτησε ο Δάσκαλος.

« Ναι », είπε απαλά το κορίτσι.

Τότε τέντωσε το χέρι του και κράτησε την εξάλφα εμπρός από το πρόσωπό της. Της ζήτησε να διαβάσει δυνατά τις δέκα εντολές. Κατόπιν της την έδωσε, της είπε να καθίσει κάτω και να την κρατήσει σφιχτά με το δεξί της χέρι πάνω στην καρδιά της.

« Επανάλαβε μετά από μένα », διέταξε ον Δάσκαλος. « Σαλόμ Αλεχέμ, Σαλόμ Αλεχέμ ».

« Σαλόμ Αλεχέμ, Σαλόμ Αλεχέμ », επανέλαβε το κορίτσι με σπασμένη φωνή. Παρατήρησα μια λάμψη φόβου στα μάτια των άλλων δύο γυναικών, μόλις άκουσαν αυτές τις Εβραϊκές λέξεις.

Ο Δάσκαλος κάθησε μπροστά από το γραφείο του, φίλησε το άναιχμο ξίφος και ζήτησε από την Χάντα να κάνει το ίδιο. Της είπε ν' αρχίσει να λέει μια Εβραϊκή προσευχή που ήξερε. Ενώ αυτή ψιθύριζε την προσευχή, ο Δάσκαλος συνέχισε να ψιθυρίζει « Σαλόμ Αλεχέμ » και χρησιμοποιώντας το άναιχμο ξίφος και έναν κόκκινο μαρκαδόρο, άρχισε να τραβά διάφορες γραμμές, που μου φάνηκαν σαν πολλά εξάλφα αστέρια, το ένα πάνω σ' άλλο. Οι κινήσεις του ήταν αργές και αποφασιστικές. Μετά από λίγο σταμάτησε να μουρμουρίζει «Σαλόμ Αλεχέμ » και άρχισε να μιλά σιγανά, ενώ ακόμη σχεδίαζε κόκκινες γραμμές. Δεν μπόρεσα να καταλάβω τι έλεγε. Έβλεπα μόνο τα χείλη του να κινούνται. Ο Λοΐζος στεκόταν πίσω του και τον συνόδευε στο μονότονο μουρμούρισμα « Σαλόμ Αλεχέμ », ενώ τα μάτια του ήταν καρφωμένα στα σχέδια του Δάσκαλου. Η Χάντα συνέχιζε την προσευχή της, κρατώντας την εξάλφα στο στέρνο της και έχοντας στυλωμένα τα απλανή Μάτια στη φλόγα του κεριού, όπως ακριβώς της είχε δώσει οδηγίες ο Δάσκαλος. Παρατήρησα τότε ότι οι δύο άλλες γυναίκες καθόντουσαν στον καναπέ, κοιτώντας με δακρυσμένα μάτια τα όσα συνέβαιναν. Ήταν μια συγκινητική σκηνή. Εκείνη τη στιγμή ο Δάσκαλος έδειχνε πιο πολύ για Εβραίος ιερέας, παρά για Ελληνοκύπριος γιατρός. Ακολουθώντας τη μυστικιστική μέθοδο, έδωσε την ευκαιρία σ' αυτές να συμμετάσχουν ολοκληρωτικά και ενσυνείδητα στη θεραπευτική διαδικασία. Υποθέτω ότι αν το κορίτσι ήταν Μουσουλμάνα, θα ακολουθούσε τη μέθοδο SUFI, για να επιτύχει το ίδιο αποτέλεσμα.

« Όχι, δεν είστε Χριστιανοί. Είστε γουρούνια. Δεν σας λυπάμαι », είπε Αγγλικά με δυνατή σκληρή φωνή, ενώ αυτοσυγκεντρωνόταν στη φλόγα και κουνούσε τα χέρια του γύρω της. Η φλόγα ενεργούσε κατά περίεργο τρόπο.

Είχα δε παρατηρήσει αυτόν τον περίεργο τρόπο σε αρκετές άλλες περιπτώσεις.

Συγκέντρωσε το βλέμμα του στο κερί και από απόσταση δύο – τριών βημάτων, κουνούσε τις παλάμες του γρήγορα, αριστερά – δεξιά, με ένα τρεμουλιαστό τρόπο. Καθώς έκανε αυτό, η φλόγα γινόταν λεπτή και μακριά, ενώ μαύρος καπνός έβγαινε από το φυτίλι. Συστελλόταν δε και ταλανευτόταν βίαια σαν ν' ανταποκρινόταν στις κινήσεις των χεριών του Δασκάλου. Κατόπιν πλησίαζε τα χέρια του και τα περνούσε πάνω από τη φωτιά, σαν να ήθελε να την αρπάξει και κατόπιν άνοιγε τη μπουινιά του πάνω από τα σχεδιαγράμματα, σαν να έριχνε κάτι στο χαρτί, μουρμουρίζοντας λέξεις που κανένας δεν μπορούσε να ακούσει.

Κούνησε το κεφάλι του αποδοκιμαστικά, ενώ αυτοσυγκεντρωμένος εργαζόταν με τη φλόγα του κεριού.

« Είναι ξεροκέφαλοι », είπε, σαν για να πληροφορήσει τους ακροατές για τις δυσκολίες που αντιμετώπιζε. « Όχι, δεν είστε Χριστιανοί », επανέλαβε δυνατά και αυστηρά. « Τώρα είμαι Εβραίος », « Σαλόμ Αλεχέμ ».

Ο Δάσκαλος διέθεσε περίπου σαράντα λεπτά στην εργασία της φλόγας, μια μάλλον μεγάλη χρονική περίοδο, συγκριτικά με το χρόνο που διαρκούσαν άλλα παρόμοια περιστατικά που είχα παρακολουθήσει. Όταν σταμάτησε, είδα μια έκφραση ανακουφίσεως και ικανοποίησεως στο πρόσωπό του. Επίσης παρατήρησα ότι από τη στιγμή που σταμάτησε να ασχολείται με τη φλόγα, αυτή παρέμεινε ακίνητη.

Η Χάντα συνέχιζε να επαναλαμβάνει την προσευχή της, ενώ ο Δάσκαλος δίπλωνε το λευκό χαρτί, σε σχήμα τριγώνου. Κατόπιν έβαλε την άκρη του διπλωμένου χαρτιού πάνω από τη φλόγα και το έκαψε. Ο Λοϊζος, που ακόμα μουρμούριζε « Σαλόμ Αλεχέμ », πήρε το καιγόμενο χαρτί από τα χέρια του και το πήγε έξω, σε ένα ειδικό δοχείο, μέχρι που κήκε εντελώς. Ο Δάσκαλος είπε στη Χάντα να σβήσει το κερί και να πιει από το « μαγνητισμένο νερό ».

« Δεν έχεις να φοβηθείς τίποτα από δω και πέρα », ανήγγειλε με έμφαση. « Δεν μπορούν πλέον να σε βλάψουν ούτε αυτοί ούτε κανείς άλλος. Από τώρα και στο εξής θα φύγουν και οι δυο τους και θα πάνε σε κάποιο μέρος να ηρεμήσουν, μέχρι να αποκτήσουν συνείδηση. Θα αισθάνεσαι το κεφάλι σου βαρύ. Αλλά μη φοβηθείς. Είναι συνέπειες που θα εκλείψουν σταδιακά. Δεν θα καταλάβουν ποτέ πλέον την αύρα σου. Θα προσπαθήσουν ίσως να σε επηρεάσουν τηλεπαθητικά, αλλά δεν θα σε « καταλάβουν ». Όταν τους αισθανθείς κοντά σου, απλά πες την προσευχή που είπες εδώ και συγκεντρώσου στη φλόγα ενός λευκού κεριού. Τη στιγμή που θα το κάνεις αυτό, θα φοβηθούν και θα φύγουν ».

Κατόπιν ο Δάσκαλος επέστρεψε στην πολυθρόνα του. Φαινόταν κουρασμένος. Ο μικρός Μάριος, ο τρίχρονος εγγονός του, που στο μεταξύ μπήκε στο δωμάτιο, σκαρφάλωσε στην αγκαλιά του και ακούμπησε το κεφαλάκι του στον παππού του το στήθος, Ο Δάσκαλος άρχισε να χαϊδεύει τα μαλλάκια του. Μετά από λίγα λεπτά σιωπής, είπε στις τρεις γυναίκες, που τον κοιτάζανε κατασυγκινημένες:

« Είναι συγκλονιστικό, δεν είναι ; Οι άνθρωποι και μετά την ταφή τους να φέρουν μαζί τους το μίσος ; »

Η θεία της Χάντα που καθόταν δίπλα μου, έσκυψε στο δεξί μου αυτί και με ρώτησε σιγανά πόσα του χρωστούσαν για τις υπηρεσίες του. Αυτό ήταν φαίνεται εκείνο που περίμεναν να ακούσουν πριν φύγουν.

Κατά κάποιο τρόπο το περίμενα και είπα στη γυναίκα , μισοαστεία – μισοσοβαρά : « Γιατί δεν τον ρωτάτε ; » Εξήγησα στο Δάσκαλο γιατί ακριβώς μιλούσαμε. « δεν μου χρωστάτε τίποτα », ήταν η συνηθισμένη του απάντηση. « Θυμόσαστε την περίπτωση στην Παλαιά Διαθήκη του Σύριου Βασιλιά », συνέχισε « που υπέφερε από λέπρα και γιατρεύτηκε από τον Εβραίο προφήτη ; » Η Εβραία ζήτησε συγνώμη για την άγνοιά της στην Παλαιά Διαθήκη και έτσι ο Δάσκαλος συνέχισε : « Όταν ο Σύριος Βασιλιάς ρώτησε πόσα χρωστάει στον Προφήτη, εκείνος απάντησε “τίποτα ”. Η χάρη του Κυρίου δεν πληρώνεται με χρήματα. Αλλά ένας από τους μαθητές του ήταν τσιγκούνης. Έτσι, όταν έφυγε ο Βασιλιάς με την ακολουθία του, τον ακολούθησε και του είπε ότι ο Προφήτης άλλαξε γνώμη. Ο Βασιλιάς του προσέφερε άφθονο χρυσάφι. Ο προφήτης διέβλεψε με τον τρόπο του τι διαδραματίστηκε και όταν επέστρεφε πίσω του είπε: “ Η λέπρα που Βασιλιά είναι επάνω σου “. Και ο μαθητής αρρώστησε από λέπρα. Δεν μπορούμε να δεχθούμε κάτι το οποίο δεν είναι δικό μας ».

« Εννοείται ότι ο Προφήτης καταράστηκε το μαθητή του ; », ρώτησα.

« Όχι και βέβαια όχι », απάντησε ο Δάσκαλος. « Ο Προφήτης ήταν καλός και αγαπούσε το μαθητή του. Αλλά προείδε τι επρόκειτο να συμβεί. Ήταν η απληστία του μαθητή, που του κόστισε τη λέπρα και όχι ο Προφήτης.

« Δεν καταλαβαίνω », συνέχισε ο Δάσκαλος, μετά από παύση λίγων λεπτών, « πώς ένας ψυχοθεραπευτής μπορεί να ζητήσει χρήματα για κάτι που δεν είναι δικό του, για τον ” ζωοδότη αιθέρα ” του Αγίου Πνεύματος. Δωρεάν το λάβατε, δωρεάν πρέπει να το δίδετε », κατέληξε.

Μετά από αυτό το σύντομο μάθημα, οι τρεις γυναίκες σηκώθηκαν, ευχαρίστησαν το Δάσκαλο και όλοι μαζί φύγαμε. Την ώρα που φεύγαμε από το σπίτι, η θεία ρώτησε για μία ακόμη φορά εάν πράγματι δεν χρωστούσαν τίποτα. Για κάποιον λόγο ακούστηκε απίστευτο σ’ αυτήν. Της υπενθύμισα την ιστορία της Παλαιάς Διαθήκης και μπήκαμε στο αυτοκίνητο.

Μια εβδομάδα αργότερα επισκέφτηκα τις Ιουδαίες. Ήθελα να ξέρω πως ένιωθε η Χάντα, μετά την απροσδόκητη συνάντησή της με το Δάσκαλο. Είχα ήδη πληροφορηθεί από τη Μάρω ότι η Χάντα είχε σταματήσει να ακούει τις φωνές από την ημέρα που συναντήθηκε με το Δάσκαλο. Μου είπε επίσης ότι είχε πάει σε μία ντίσκο με ένα νεαρό και δεν φοβόταν πιά να περπατήσει στους δρόμους μόνη. « Όλοι ήταν πολύ χαρούμενοι », είπε η Μάρω.

Είδα τη Χάντα ξανά την ημέρα που επρόκειτο να επιστρέψει στο Ισραήλ με τη μητέρα της. Ευτυχώς, την τελευταία φορά που την είχα δει, ήταν πολύ ομιλητική και πρόθυμη να μου περιγράψει τις εμπειρίες της με κάθε λεπτομέρεια. Η θεία και η μητέρα της ήταν παρούσες. Και οι τρεις τους φαινόταν ευχαριστημένες.

« Χάντα », ρώτησα, « μπορείς να μου περιγράψεις τι ακριβώς συνέβη ; » Η Χάντα άρχισε να διηγείται τη δοκιμασία της, βοηθούμενη κάπου κάπου από τη μητέρα και τη θεία της.

« Το πρόβλημά μου άρχισε πριν τέσσερα χρόνια, όταν η μητέρα μου έλειπε σ’ ένα ταξίδι στη Ρουμανία. Κάποιο βράδυ βγήκα έξω με τους φίλους μου. Κάτι συνέβη ανάμεσα σε μένα και στο αγόρι μου και έφυγα. Πήγα σπίτι και έκανα ένα ντους. Όταν πήγα για ύπνο, ένιωσα κάτι να μπαίνει στο κεφάλι μου. Ήμουν πολύ αναστατωμένη. Ένιωσα αλλαγμένη. Πήγε σ’ ένα γιατρό, ο οποίος μου είπε ότι ήταν μόνο τα νεύρα μου. Μου έδωσε χάπια. Όταν γύρισες η μητέρα μου από τη Ρουμανία, με πήγε σε πολλούς γιατρούς. Όλοι τους επαναλάμβαναν ότι έπασχα από τα νεύρα μου. Δεν μπορούσα να κοιμηθώ,

ακόμη κι όταν έπαιρνα πολλά χάπια. Μετά πήγα σ' ένα ραββί. Μου είπε να προσεύχομαι, διότι κάτι σαν δαιμόνιο είχε μπει μέσα μου. Άρχισα να προσεύχομαι και κάθε πρωί έκανα εμετό ότι έτρωγα.

« Αλλά ακόμη δεν άκουγες τίποτε φωνές ; », ρώτησα.

« Όχι, στην αρχή δεν άκουγα. Αλλά ονειρεύτηκα ότι ζούσα σε δύο ειδών κόσμους, σ' αυτόν τον κόσμο και σε έναν άλλο, κάτω από τη γη. Ένας ραββί μου είπε πως μετά από σαράντα μέρες θα έκανα εμετό κάτι πολύ μεγάλο και κίτρινο, ανακατεμένο με άλλα χρώματα και πως μετά απ' αυτό θα ήμουν και πάλι ο εαυτός μου. Και πράγματι αυτό συνέβη. Έκανα εμετό κάθε μέρα και την τεσσαρακοστή μέρα έβγαλα παρά πολύ και ένιωσα καλά ξανά. Βγήκα και πάλι με τους φίλους μου και είχα ένα καινούργιο αγόρι. Αλλά για μια ακόμη φορά κάτι συνέβη ανάμεσά μας και τα χαλάσαμε. Ήμουν και πάλι πολύ αναστατωμένη. Αυτή τη φορά μου ήταν πιο δύσκολο, γιατί όλες οι φίλες μου παντρεύτηκαν και εγώ ήμουν μόνη. Κοιμόμουν, θυμάμαι, σ' έναν καναπέ, όταν κάτι μπήκε μέσα στο σώμα μου. Το ένιωσα να εισχωρεί μέσα μου, αλλά δεν άκουσα καθόλου φωνές. Μετά από αυτό άρχισε να με βασανίζει. Πήγα σε πολλούς ραββί και τους είπα τι μου είχε συμβεί.

« Είσαι απλά αναστατωμένη, ξέχασέ το », μου είπαν.

« Δεν μπορούσα να το ξεχάσω. Με πονούσε τόσο πολύ. Μετά από αυτό, προσπάθησα να πείσω τον εαυτό μου ότι το πρόβλημά μου ήταν μόνο ψυχολογικό και ότι θα το ξεχνούσα και έτσι πήγα για ύπνο. Αλλά τώρα άρχισα να ακούω φωνές ακριβώς εδώ στο κάτω μέρος του λαιμού μου και μετά πέρασαν μέσα μου, μέσα στο κεφάλι μου. Οι φωνές μου είπαν στο όνειρό μου:” Στον κόσμο που ζεις δεν μπορείς να κάνεις μια ζωή σαν τους άλλους. Θα σε κρατήσουμε μακριά από τον κόσμο σου. Θα σε βασανίσουμε και θα σε τρελάνουμε. Θα σε κρατήσουμε στον κόσμο μας και θα σε παντρέψουμε εδώ ” ».

« Σε πάντρεψαν στον άλλο κόσμο ; », ρώτησα.

« Ναι, με πάντρεψαν. Με πάντρεψαν με έναν ψηλό άνδρα με μουστάκι. Ποτέ πριν δεν το είχα ξανασυναντήσει. Εάν τον ξαναδώ, θα τον αναγνωρίσω. Τον ξέρω τόσο καλά. Κι αυτοί μου είπαν : “ Επειδή σε εξαναγκάσαμε να παντρευτείς στον κόσμο μας, δεν μπορείς να παντρευτείς στο δικό σου “. Κάθε πρωί που ξυπνούσα, θα πήγαινα στο κρεβάτι της μητέρας μου και θα της ζητούσα: “ Σε παρακαλώ βοήθησε με. Κάτι πολύ περίεργο μου συνέβη. Μπορείς να με βοηθήσεις ”. Δεν μπορούσε όμως. Κανείς δεν μπορούσε. Αισθανόμουν ότι οι φωνές τους κατάστρεφαν το μυαλό μου. Δεν ήξερα πια τι να κάνω, Πήγα σ' ένα άλλο ψυχίατρο. ” Δεν έχεις τίποτα ”, είπε. “ Είναι όλα στο μυαλό σου ”. »

Η μητέρα της ανέφερε ότι η κόρη της νοσηλεύτηκε σε ίδρυμα διανοητικών παθήσεων, από το οποίο όμως το έσκασε σε μια εβδομάδα.

« Μου έδιναν πολύ ισχυρά χάπια », συνέχισε η Χάντα. « Άρχισε να πονά η μέση μου, είχα πρόβλημα στο περπάτημα και οι φωνές με βασάνιζαν συνεχώς. Η μητέρα μου με πήγε σε άλλον ψυχίατρο, που μου είπε ότι είμαι νορμάλ όπως όλοι οι άλλοι. Τον επισκεπτόμουν τακτικά, αλλά δεν μπορούσε να με βοηθήσει ».

« Περιέγραψες την κατάστασή σου στο γιατρό, όπως την περιέγραψες σε μένα τώρα ; », ρώτησα.

« Όχι. Μιλώ για το συμβάν μόνο σε άτομα που είναι έτοιμα να δεχθούν το γεγονός. Πήγα πάλι στον ιερέα. ” Αν δεν σταματήσεις να το σκέπτεσαι ”, είπε, ” Θα τρελαθείς ”. Δεν μπορούσα. Κάθε βράδυ ερχόντουσαν. Ήθελα να

αυτοκτονήσω. Τώρα πλέον δεν τα ακούω. Αισθάνομαι το σώμα μου ελεύθερο και πάλι. Αλλά ακόμα δεν είμαι τελείως καλά. Αισθάνομαι το κεφάλι μου κενό».

Της υπενθύμισα αυτό που είχε πει ο Δάσκαλος, ότι δηλαδή θα είχε κάποια επακόλουθα, τα οποία σταδιακά θα αποκρινόντουσαν. Η μητέρα της είπε ότι βλέπει μεγάλη διαφορά στην κόρη της. Συμφώνησαν και οι άλλες. Τις ευχαρίστησα για το χρόνο που μου παραχώρησαν και τις ευχήθηκα καλό ταξίδι. Το επόμενο βήμα μου ήταν να επισκεφθώ το Δάσκαλο και να ακούσω την άποψη του για το θέμα.

Την άλλη μέρα το πρωί πήρα το λεωφορείο και πήγα στο Στρόβολος. Όταν έφθασα στο σπίτι του, ήταν απασχολημένος με τις επισκέψεις που είχε. Έτσι τον περίμενα στη Στοά μέχρι που έφυγαν. Αργότερα πήγα στο λίβινγκ ρουμ όπου τον βρήκα να με περιμένει. Όταν ανάφερα ότι συνάντησα την κοπέλα από το Ισραήλ και ότι ήταν αρκετά καλά, δεν έδειξε έκπληξη ή ενδιαφέρον. « Το ξέρω », είπε. Ο Δάσκαλος είναι ένας θεραπευτής, σίγουρος για τη δεξιοτεχνία του. Όταν είπε στη Χάντα « είσαι θεραπευμένη », δεν προσπαθούσε να την εντυπωσιάσει και να της δημιουργήσει μια ψυχολογική διάθεση κατάλληλη για την ανάρρωσή της. Ο ίδιος ήταν απολύτως πεπεισμένος ότι ήταν στην κυριολεξία θεραπευμένη, ότι τα πνεύματα είχαν εξορκιστεί και κατά συνέπεια δεν είχε κανένα φόβο. Είχα βεβαιωθεί ότι ο Δάσκαλος δεν υποκρινόταν.

Δεν εσήλθα σε λεπτομέρειες της συναντήσεώς μου με τη Χάντα, όταν μιλήσαμε. Απλά ανάφερα ότι την είχα δει και ότι ήταν καλά. Τώρα ήθελα να μου εξηγήσει λεπτομερώς τα του εξορκισμού.

« Είναι μια περίπτωση », άρχισε ο Δάσκαλος, « που την έχω συναντήσει αρκετές φορές μέχρι σήμερα. Μέχρι τώρα έξι ή επτά Εβραίοι - άνδρες και γυναίκες - έχουν έλθει από το Ισραήλ και τους έχω ελευθερώσει από " κατάληψη " . Σ' αυτές τις περιπτώσεις, έχουμε να κάνουμε με ανθρώπινες υπάρξεις που πέθαναν και οι οποίες, κατά τη διάρκεια της ζωής τους, είχαν αμείλικτο μίσος εναντίον συγκεκριμένων ανθρώπων ή καταστάσεων και οι οποίοι απέτυχαν να κάνουν μια ολοκληρωτική αλλαγή στον ψυχικό κόσμο. Αντίθετα, αμφιταλαντεύονται μεταξύ του αιθερικού, του υλικού κόσμου και του αιθερικού του ψυχικού κόσμου. Έτσι, βρίσκονται σε μια κατάσταση που τους επιτρέπει να έρχονται σε επαφή με αυτό τον κόσμο, το δικό μας. Ο τρόπος που το πραγματοποιούν, είναι με την " καταληψία " των ανθρωπίνων όντων που ζουν εδώ στη γη και έχουν φοβίες ή βρίσκονται σε κατάλληλη, σε συγκεκριμένη ψυχολογική κατάσταση, η οποία του επιτρέπει να εισέλθουν στα άτομα ».

« Απ' ότι αντιλαμβάνομαι », πρόσθεσα, « η καταληψία μπορεί να συμβεί και από ένα δαίμονα και από ένα στοιχειακό ».

« Βεβαίως », εξήγησε ο Δάσκαλος. « Αλλά καταληψία δαίμονα, στοιχειακού ή πεθαμένου, μπορεί να γίνει μόνο όταν υπάρχουν συγκυρίες, δηλαδή όταν το άτομο εκπέμπει σε συχνότητες ανάλογες με τις δονήσεις εκείνου που προσπαθεί να εισέλθει. Με άλλα λόγια, το πρόσωπο το ίδιο πρέπει να έχει την προδιάθεση, για να βλαφτεί ».

« Υπαινίσσεσαι Δάσκαλε ότι η Εβραιοπούλα είχε τέτοια προδιάθεση ; »

« Αυτό το κορίτσι είχε ορισμένες φοβίες, που, εάν είχαν αφεθεί χωρίς έλεγχο, θα μπορούσαν να είχαν αυξήσει και να βλάψουν κάποιους ανθρώπους. Κατά συνέπεια για να υπάρξει καταληψία, πρέπει να υπάρχουν ίχνη παρόμοιας καταστάσεως. Αυτοί οι Ναζί προσπάθησαν σταδιακά και

βαθμιαία να την καταλάβουν και το επέτυχαν. Αυτά τα πνεύματα, την ωθούσαν στην καταστροφή. Βλέπεις, δεν ήταν στοιχειακά τα οποία μόνης της δημιούργησε, που την άφησαν κι επανήλθαν. Ούτε ήταν στοιχειακά μαύρης μαγείας, τα οποία κάποιος της τα έστειλε για να τη βλάψει. Καταληψία μπορεί να γίνει από δαίμονες, από ανθρώπινα όντα που έφυγαν ή από στοιχειακά. Ο πλέον δύσκολος τύπος καταληψίας είναι αυτός που έχει σχέση με αποθανόντες. Έχουν μια ιδιάζουσα επιμονή. Δεν είναι εύκολο να τα απομακρύνεις και δεν μπορείς να τα καταστρέψεις ή να τα διαλύσεις. Είναι αιώνιες υπάρξεις και δεν πρέπει να καταστραφούν. Εδώ ακριβώς έγκειται η δυσκολία. Για παράδειγμα: μπορώ να έχω το δικαίωμα να διαλύσω ένα στοιχειακό, άσχετα με το πόσο ισχυρό και τρομακτικό μπορεί να είναι. Σ' αυτήν την περίπτωση είδες την επιμονή τους ».

Ο Δάσκαλος περίμενε φανερά μια δική μου καταφατική απάντηση, ξεχνώντας για μια στιγμή, ότι εγώ δεν ήμουν μάντης σαν εκείνον και δεν μπορούσα να παρατηρώ ό,τι αυτός έβλεπε. Έτσι λοιπόν, θα πρέπει να ήχησε ανόητα η απόκρισή μου : « Να παρατήρησα τί , Δάσκαλε ; »

« Δεν παρατήρησες ότι αρνιόντουσαν να φύγουν ; θα τα έδιωχνα, αλλά εκείνα θα ξαναγύριζαν. Δυσκολεύτηκα να τα περάσω από τη φωτιά ».

« Γι' αυτό η φλόγα εκείνη ενεργούσε τόσα περίεργα ; », ρώτησα.

« Ναι. Προσπαθούσα να τα περάσω από το στοιχείο της φωτιάς, για να τα απομονώσω και να τα ρίξω στο Έρεβος ».

« Πού ; », ρώτησα με έκπληξη. Δεν είχα ξανακούσει ποτέ αυτή λέξη.

« Στο Έρεβος », είπε με έμφαση. « Είναι ένα είδος αβύσσου ψυχονητικής, η οποία δεν είναι τιμωρία αλλά μια αναγκαία κατάσταση παρόμοια, θα έλεγα, με λήθη, όπου οι μνήμες θα απαλειφθούν, ώστε, όταν επανέλθουν στις αισθήσεις τους, να μη θυμούνται τίποτα. Θα δεις ότι εκείνο το οποίο χωρίζει διαφόρους κόσμους, τον αιθερικό του παχέως υλικού, τον ψυχικό ό κ α το νοητικό, είναι το δίκτυο του Ερέβους ή της αβύσσου. Όταν κάποιος εισέρχεται σ' αυτό, παύει να θυμάται, δεν αντανakλά εντυπώσεις, όμως γνωρίζει ότι υφίσταται. Αρκετά συχνά οι άνθρωποι εισέρχονται εδώ κατά τη διάρκεια του βαθύ ύπνου. Οι αρχαίοι Έλληνες το αποκαλούσαν " τα κατακάθια του νερού " . Είναι μια αναγκαία κατάσταση να πιεστούν τα ανθρώπινα πνεύματα που δονούνται σατανικά, φερ' ειπείν για να ξεχαστούν ».

« Ναι, αλλά το Κάρμα », είπα, « δεν θα ξεχαστεί ».

« Όχι, βεβαίως όχι. Θα επανέλθουν για να δοκιμασθούν και να πληρώσουν τις οφειλές τους. Το Έρεβος είναι μια έκφραση της Θείας Χάριτος». « Έτσι λοιπόν », συνέχισε ο Δάσκαλος, « προσπάθησα να τα περιορίσω στο Έρεβος. Τώρα είναι σε μια κατάσταση βαθύ ύπνου. Δεν έχουν την επιθυμία αλλά ούτε και τη δύναμη να βλάψουν κανένα. Η Εβραιοπούλα δεν έχει πλέον τίποτα να φοβηθεί. Αλλά επειδή παρέμειναν μέσα της για τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα, της έφεραν αρκετή ταραχή στο υποσυνείδητο. Υπάρχουν ακόμα μνήμες μέσα της απ' ό,τι της δημιούργησαν. Τώρα βέβαια, ίσως ρωτήσεις αν θα μπορούσα εγώ να την είχα φέρει σε τέτοια κατάσταση, ώστε να είχε ξεχάσει τα πάντα. Θα ήταν πολύ επικίνδυνο. Θα πρέπει η ίδια να αναπληρώσει τις μνήμες από μόνη της. Και τώρα είναι σε μια τέτοια κατάσταση, που μπορεί να υπερασπιστεί τον εαυτό της και να συνειδητοποιήσει ότι ήταν εκείνοι που της δημιούργησαν αυτά τα ψευδοστοιχειακά μέσα της. Εάν όμως ξερίζωνα αυτές τις μνήμες από μέσα της ακαριαία, θα είχε πιθανότατα καταστρέψει την προσωπικότητά της ».

« Δηλαδή, υπαινίχσεστε Δάσκαλε ότι το κορίτσι μπορεί να ακούει ακόμα φωνές, αλλά σ' αυτή την περίπτωση θα είναι στοιχειακά εναπομείναντα από την καταληψία ; Και η προσευχή που της ζητήσατε να λέει, σκοπό έχει να διαλύσει μόνη της τα στοιχειακά τη στιγμή που θα τα αισθανθεί κοντά της ; »

« Ακριβώς. Γι' αυτό της έδωσα τη μέθοδο την οποία θα μπορεί να εφαρμόζει για να διαλύσει τα ψευδοστοιχειακά ».

« Είναι ένα είδος αυθυποβολής », παρατήρησα.

« Ακριβέστατα. Αυτό ακριβώς είναι. Αλλά τι είναι αυθυποβολή ; Είναι κατάσταση αυτοσυνειδήσεως των στοιχειακών για ένα συγκεκριμένο σκοπό. Κατά συνέπεια, αυτό το κορίτσι έχει τον τρόπο της αυτοθεραπείας καθ' ολοκληρίαν και στο ρυθμό που της ταιριάζει. Ο Ιησούς, είπε κάποτε, όταν παρατηρήσουμε τα ζιζάνια να μεγαλώνουν σε ένα χωράφι, όπου μόλις φυτέψαμε καλό σπόρο, δε θα πρέπει να τα ξεριζώσουμε αμέσως. Πρέπει να περιμένουμε μέχρι να ωριμάσουν οι καλοί σπόροι ».

« Δάσκαλε », είπα, « είχατε μια συζήτηση με αυτά τα πνεύματα και είπατε κάτι σχετικό με αυτό: " Δεν είστε Χριστιανοί, είστε γουρούνια ". Είπατε και τίποτε άλλο; »

« Ω, ναι. Πολλά ακόμα. Είπα αυτές τις λέξεις στα Αγγλικά όχι για τα πνεύματα, μια και μπορούσα να επικοινωνώ μαζί τους διανοητικά, αλλά για την Εβραϊστούλα, για να καταλάβει πως τα χαρακτήρισα. Εργαζόμενοι προς δυο κατευθύνσεις. Κατάλαβες τώρα ; »

« Τι άλλο είπατε ; », ρώτησα.

« Ένα από αυτά είπε: " Εσύ είσαι Χριστιανός. Γιατί ενδιαφέρεσαι για τους Εβραίους ; Είναι εχθροί του Χριστιανισμού. Εμείς είμαστε Χριστιανοί " . Τους απάντησα : Δεν είστε Χριστιανοί, διότι καταπατήσατε όλες τις χριστιανικές αξίες. " Είμαστε ", επέμειναν. Διέβλεψα ότι σε μια προγενέστερη ενσάρκωσή τους, ήταν μέλη μιας φανατικής προτεσταντικής αιρέσεως. Έτσι, συνέχισε ο Δάσκαλος, έφερα αυτούς τους δυο σε μια τέτοια κατάσταση, ώστε να αντιληφθούν ότι, όχι μόνο δεν είναι Χριστιανοί, αλλά γουρούνια σαν αυτά τα πνεύματα που ο Ιησούς τα έστειλε σε ένα κ στάδι χοίρων γ α να το καταστρέψουν ».

« Όταν είπες Δάσκαλε ότι τα έσπρωξες στο Έρεβος, εννοούσες ότι δημιούργησες Αγγελικά στοιχεία για να τα συνοδεύσουν εκεί ; »

« Ακριβώς ».

« Και για να το κάνεις αυτό, έπρεπε να τα περάσεις από τη φωτιά ; »

« Ναι, βεβαίως. Κι έπρεπε να περάσω κι εγώ ο ίδιος από τη φωτιά σε συνείδηση, για να μπορέσω να τα περάσω σε ένα στάδιο υπνώσεως και να τα ενδύσω με Έρεβος. Τώρα, το Έρεβος εις το οποίον ευρίσκονται είναι τριαδικό. Πρώτον είναι το αιθερικό Έρεβος, το οποίο δεν μπορούν να το διαπεράσουν και να κατέλθουν στο υλικό πεδίο. Δεύτερον, είναι το ψυχικό Έρεβος, το οποίο θα δημιουργήσει τις κατάλληλες συνθήκες νηφαλιότητας της ψυχικής καταστάσεώς τους, δηλαδή το ξύπνημα της συνειδήσεώς, όπως το λέμε. Τρίτον, είναι το νοητικό Έρεβος που θα τους γαληνέψει και θα τους θέσει υπό την επήρεια της αιτίας, ώστε να συνειδητοποιήσουν το διαβολικό των σκέψεων και των πράξεών τους. Εάν τους έσπρωχνα στο Έρεβος της ολικής λησμονιάς, δε θα είχαν κανένα όφελος. Τώρα τους έθεσα στο έρεβος του να ξεχάσουν συγκεκριμένα περιστατικά και επεισόδια, αλλά να κρατήσουν στη μνήμη τους περιόδους καταστάσεων, ώστε συνειδητά να εργαστούν σε αυτές.

Αντικατέστησα τις δονήσεις του μίσους, της αντιπάθειας και άλλων παρεμφερών, με τις δονήσεις της συμπάθειας και όχι της αγάπης, τουλάχιστον της ανεκτικότητας. Κατά συνέπεια, αυτά τα δυο όντα θα εργάζονται με τα στοιχειακά που τους ενεφύσησα. Βλέπεις, δεν έπρεπε να βοηθήσω το κορίτσι αλλά και τους δυο Ναζί. Τους ενεφύτευσα λοιπόν μέσα τους ένα στοιχειακό, σαν άγγελο τιμωρό, που στην πραγματικότητα δεν τους τιμωρεί προς χάριν της τιμωρίας, αλλά είναι μάλλον ένα στοιχειακό αφυπνίσεως της ίδιας τους της καταστάσεως. Καταλαβαίνεις τώρα τι συμβαίνει ; Τους έθεσα ένα στοιχειακό στις σκέψεις τους, το οποίο έχει τρεις υποστάσεις σε δονήσεις. Η πρώτη διάσταση, καθώς σου είπα, είναι αιθερική, έτσι ώστε να μην τους επιτρέπει να καταλάβουν κάποιο άλλο ανθρώπινο οργανισμό, κάτι το οποίο συνήθως γίνεται δια μέσου του συκωτιού και της σπλήνας. Από εκεί εισέρχονται στο ψυχονοητικό έρεβος, συγκεκριμένα περιστατικά θα λησμονηθούν, αλλά οι καταστάσεις δεν θα ξεχαστούν ».

« Τι σημαίνει αυτό Δάσκαλε ; », ρώτησα.

« Με άλλα λόγια », λέει ο Δάσκαλος, « η μνήμη ότι είμαι ένα διαβολικό πρόσωπο διότι μισούσα, προσπαθούσα να σκοτώσω κάποιον άνθρωπο, προσπαθούσα να εξαλείψω και να καταστρέψω έναν άλλο, θα παραμείνει. Και υπήρξαν συγκεκριμένα επεισόδια., με τόπους, ονόματα, καταστάσεις κ.λ.π. Αυτά τώρα τα βάζουμε στο ψυχικό και νοητικό έρεβος και αντιστρέφουμε τους ρόλους. Στις σκέψεις τους τώρα γίνονται διωκόμενοι αντί για διώκτες. Θα γίνουν εκείνοι που θα θέλουν να προστατεύσουν τον εαυτόν τους από τους άλλους που θα θέλουν να τους βλάψουν. Βλέπεις, αντέστρεψα τα γεγονότα. Αυτό είναι τελικά εκείνο που κάνει το Κάρμα μέρα – νύχτα. Δεν θυμούνται λεπτομέρειες από το τι είναι τώρα. Ζουν απλά όπως ένα παιδί που πάει στο σινεμά και στα όνειρά του βλέπει να γίνεται ήρωας, κάνοντας μια ετούτο και μια εκείνο. Έχει κάποιες εμπειρίες και μετά ξυπνά και δεν θυμάται πλέον τα πρόσωπα με τα οποία είχε ταυτιστεί. Βλέπεις, ένα χαρακτηριστικό της ανθρώπινης φύσεως, είναι ότι οι άνθρωποι ταυτίζονται με το ρόλο εκείνων που συμπαθούν ή φοβούνται. Έτσι, σ' αυτή την περίπτωση, αφαίρεσα τη μνήμη ότι είναι Γερμανοί που πολεμούν Εβραίους, έτσι, ώστε άλλες έντονες σκέψεις και συγκινήσεις εθνικισμού να μην εμφανιστούν πλέον. Αντιθέτως, έθεσα μέσα τους ένα στοιχειακό, το οποίο θα μετατρέψει το διώκτη σε διωκόμενο. Ο διώκτης δεν είναι πραγματικός, αλλά ένα στοιχειακό. Γι' αυτό ακριβώς το ονόμασα άγγελο – τιμωρό. Θα τους αφυπνίσει τη συνείδηση, ούτως ώστε, θα γίνουν ικανοί να προσδιορίσουν τη διαφορά μεταξύ καλού – κακού και να αναπτύξουν την έννοια του καλού. Έτσι ακριβώς ενεργεί το Κάρμα ».

« Φαίνεται », πρόσθεσα, « ότι είναι ένα είδος καθαρτηρίου ».

« Αυτό είναι. Δημιούργησα τις προϋποθέσεις οι οποίες θα τους οδηγήσουν στο καθαρτήριο, το οποίον οι ίδιοι έχουν δημιουργήσει. Το Θείο Σχέδιο θα τους θέσει εκεί. Εγώ ο ίδιος δεν τους δημιουργώ Κάρμα. Απλά τους παίρνω από το χέρι και επιταχύνω την είσοδό τους στην κατάσταση την οποία οι ίδιοι δημιούργησαν. Τώρα, αν την αντιλαμβάνονται σαν κόλαση ή σαν καθαρτήριο, είναι δική τους υπόθεση. Την δημιούργησαν και είναι οι μοναδικοί υπεύθυνοι γι' αυτό. Εν πάση περιπτώσει, εάν επέτρεπα να μείνουν στο κορίτσι, όχι μόνο θα την είχαν καταστρέψει, αλλά θα είχαν χάσει πολύτιμο χρόνο με το να δημιουργήσουν χειρότερο Κάρμα. Κυρίως όμως θα είχαν κάνει πολλά άτομα δυστυχισμένα. Αλλά, ας σου πω και κάτι άλλο. Αυτά τα άτομα, τα οποία καταλαμβάνονται, δεν είναι τύποι αγιοσύνης, οι οποίοι βασανίζονται

από τους κακούς. Δεν πιστεύω ότι κάποιος μπορεί να θιγεί από διαβολικό άτομο, αν δεν έχει μέσα του κάτι ανάλογο. Καταλαβαίνεις τώρα τι συμβαίνει ; Πάντως δεν θα πρέπει ποτέ να είμαστε δικαστές των ατόμων ή των καταστάσεων. Αντίθετα, θα πρέπει να επεμβαίνουμε για να τροποποιούμε το διαβολικό και στη θέση του θα πρέπει να προετοιμάζουμε τέτοιες καταστάσεις, ώστε η έννοια της καλοσύνης, της αλληλοβοηθείας και της δημιουργίας να εγκατασταθούν στις καρδιές των ανθρώπων και να αντικαταστήσουν την καταστροφικότητα που προηγήθηκε. Έτσι λοιπόν, όποιος ασχολείται μ' αυτά τα πράγματα, θα πρέπει πρώτα να απαλλαγεί από την αντίληψη και το αίσθημα της πολιτικής, της θρησκείας και της κοινωνίας. Πρέπει να στέκεται πολύ ψηλότερα από αυτού του είδους τις ερωτήσεις και με αμεροληψία και αντικειμενικότητα να εκτιμά κάθε περίπτωση κατά τη φύση της. Εάν εγώ, επί παραδείγματι, είχα μια προκατάληψη υπέρ των Γερμανών και εάν είχα αντιπάθεια για τους Εβραίους, δεν θα μπορούσα να βοηθήσω αυτό το κορίτσι. Διότι, αν κάποιος τρέφει αισθήματα υπέρ ή κατά μιας ή άλλης καταστάσεως, είναι περιορισμένος και θα επινοήσει λογικοφανείς αποδείξεις για να καταδικάσει ή να συγχωρήσει. Βλέπεις η εργασία μας ως Ερευνητές της Αλήθειας είναι πολύμορφη. Πολεμάμε τη μαύρη μαγεία, κάνουμε εξορκισμούς, θεραπεύουμε, παλεύουμε την αδικία, πολεμάμε τα δαιμονικά στοιχεία, τα διαλύουμε και τα αντικαθιστούμε με αγαθά. Αυτά είναι μέρος των καθηκόντων μας ως αόρατοι βοηθοί ».

« Δάσκαλε », ρώτησα, « τι έκανες όταν ζωγράφιζες το εξάκτινο άστρο με τον κόκκινο μαρκαδόρο ; »

« Σχεδιάζα τον εξάκτινο αστέρα, γιατί η μέθοδος που χρησιμοποίησα ήταν παρμένη από την Εβραϊκή Καβαλλά. Χρησιμοποίησα τη μέθοδο την πλέον κατάλληλη για το κορίτσι ως Εβραία και μ' αυτή θα είχα καλύτερη επιρροή επάνω της. Βεβαίως η εξάλφα είναι και σύμβολο δικό μας ».

« Αλλά, τι ακριβώς έκανες όταν τραβούσες τις γραμμές ; »

« Δεν κατάλαβες ; Μιλούσα είτε νοητικά είτε με λέξεις. Κατά πρώτον επιζητούσα να παγιδεύσω αυτά τα πνεύματα και να τα θέσω εκεί που ήθελα να βρίσκονται. Κατόπιν τα έθεσα σε ένα συμβολικό χώρο – φυλακή, ώστε να μην αντιδρούν. Όπως ξέρεις, ο χώρος είναι για το υλικό σώμα. Αλλά σχετικά με το ψυχονοητικό ; Εκεί ο χώρος υφίσταται σαν έννοια, σαν αντίληψη. Έτσι δημιούργησα μια νοητική φυλακή, τα έβαλα μέσα κι έπειτα, αφού τα πίεσα να βγουν από το κορίτσι, τα έθεσα εκεί που ήθελα. Έκαψα την εξάλφα με σκοπό να τα απολυτρώσω και να τα θέσω στο έρεβος. Μα πάλι, έπρεπε να τα περάσω από το στοιχείο φωτιά, ώστε αυτή η συμβολική φυλακή, την οποία δημιούργησα, να παραμείνει στο υλικό σώμα. Βεβαίως η Καβαλλά είναι πολύ πολύπλοκη. Για παράδειγμα με την Αιγυπτιακή Καβαλλά πρέπει να ακολουθήσεις άλλη διαδικασία. Το ίδιο και με τη Χριστιανική ».

« Δάσκαλε, νομίζω ότι πολύ λίγοι άνθρωποι έχουν την ικανότητα να κάνουν αυτό που έκανες εσύ στο κορίτσι προχθές. Ένα υποθέσουμε ότι δεν σε είχε συναντήσει, δεν θα είχε χαθεί ; »

« Ω, όχι. Υπάρχουν αρκετοί ιερείς στο Ισραήλ που θα μπορούσαν να βοηθήσουν ».

« Όστε λοιπόν, κατ' ουσίαν έγινες ραββί εκείνη την ημέρα », σχολίασα.

« Ακριβέστατα. Δεν μπορείς να βοηθήσεις κάποιον, εκτός αν γίνεις σαν αυτόν. Όπως παρατήρησες, της ζήτησα να ψάλλει μαζί μου στα Εβραϊκά. Το γεγονός ότι είμαι Χριστιανός, δεν είναι σπουδαίο στοιχείο. Εάν όμως είχα χρησιμοποιήσει χριστιανικά σύμβολα και προσευχές, δεν θα τα είχε δεχθεί.

Δεν θα μπορούσε να τα καταλάβει. Και οι δονήσεις της, που ήταν συγχορδισμένες στον πανεβραϊκό τρόπο σκέψης, δεν θα είχαν επιτρέψει στα στοιχειακά που της έστελνα να εισέλθουν μέσα της. Γι' αυτό έπρεπε να αρχίσω με το " Σαλόμ Αλεχέμ ", το οποίο σημαίνει " Ειρήνη υμίν ". Θα πρέπει να πρόσεξες ότι και οι τρεις γυναίκες ήταν έκπληκτες, όταν με άκουσαν να μιλώ Εβραϊκά. Έτσι με το " Σαλόμ Αλεχέμ " έφερα την Ειρήνη μεταξύ των τριών γυναικών από τη μια πλευρά και των γερμανικών πνευμάτων από την άλλη. Για κάποια αιτία, το Κάρμα έφερε τους Γερμανούς με τους Εβραίους. Ήθελα να κάνω αρμονική τη σχέση μεταξύ των δύο πλευρών. Ήθελα να εκδιώξω τα δύο εχθρικά πνεύματα από το κορίτσι και να το απομονώσω. Αλλά συγχρόνως ήθελα να βεβαιωθώ ότι οι Εβραίες, δεν θα γινόντουσαν οι ίδιες οι επιτιθέμενες. Κατάλαβες; Εάν το κορίτσι ήταν Χριστιανή, θα χρησιμοποιούσα τον κύκλο και το σταυρό. Επίσης, θα μπορούσα να έχω χρησιμοποιήσει την εξάλφα και να είχα βάλει σταυρούς στα τρία επάνω τρίγωνα. Στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν χρησιμοποίησα αυτούς τους σταυρούς, διότι οι Εβραίες θα αντιδρούσαν. Τώρα θα ρωτήσεις γιατί βάζουμε σταυρούς. Στην εξάλφα το πιο πάνω τρίγωνο συμβολίζει το απόλυτο. Τα άλλα δύο συμβολίζουν το Άγιο Πνεύμα και τον Χριστό. Κατόπιν έχουμε τα τρία κατώτερα τρίγωνα που συμβολίζουν το πρότερον του κατωτέρω εαυτού, στην ύλη.

Ο Δάσκαλος συνέχισε δε με την επεξεργασία των διαφορών μεταξύ των διαφόρων Καβαλλά. Η συζήτηση μας περιστράφηκε σε ερωτήσεις γύρω από τα φυλαχτά. Ανάφερα ότι όλοι, ακόμα κι εγώ, εκπλαγήκαμε όταν μίλησε για το φυλαχτό που " είδε " στο κορίτσι. Είπε ότι το είδε με την πρώτη ματιά, αλλά δεν ήταν ισχυρό φυλαχτό. Ήταν κάτι σαν ασπίδα που προσέφερε μόνο μερική προστασία γύρω από το στήθος. Και το υπόλοιπο σώμα; Τα είδη των φυλαχτών που εμείς κάνουμε, είναι γενικά και προσφέρουν προστασία, όχι μόνο σε όλο το φυσικό σώμα, αλλά και στο ψυχικό και στο νοητικό. Είναι κάτι σαν στολή υποβρύχιου φορέματος, που προστατεύει όλο το σώμα. Αυτό είναι που εγώ αποκαλώ φυλαχτό. Είναι ακριβώς αυτό που έφτιαχναν οι Αρχαίοι Αιγύπτιοι.

Η συζήτηση μας τελείωσε με την άφιξη του Λοϊζου. Ο Δάσκαλος με πληροφόρησε ότι έπρεπε να πάει μαζί του στο νοσοκομείο και να επισκεφθεί μερικούς αρρώστους. Υπεσχέθη όμως να συνεχίσουμε τη συζήτησή μας στο θέμα της καταληψίας – που είναι ατέλειωτο – κάποια άλλη φορά.

« Κυριάκο », είπε ο Δάσκαλος γελώντας, « μπορεί να εξαντλήσεις όλη την υπόλοιπη ζωή σου γράφοντας το ένα βιβλίο μετά το άλλο, πάνω σ' αυτά τα θέματα.

3. ΣΤΟΙΧΕΙΑΚΑ

Νωρίς το πρωί μου τηλεφώνησε ο Ιάκωβος και είπε ότι με χαρά θα μου μιλούσε για το πως έγινε μέλος των εσωτέρου κύκλου του Δασκάλου. Ήταν ένας από τους πιο στενούς μαθητές του και είχε πολύ βοηθηθεί απ' αυτόν για το επιτύχει. Είχα κατ' επανάληψιν εκφράσει την επιθυμία να τον συναντήσω και να συζητήσουμε για τη ζωή του, αλλά ήταν κάποιιο τρόπο δύσκολο να τον εντοπίσω.

Είχαν περάσει τρεις εβδομάδες από την τελευταία φορά που τον είχα δει. Ήμουν πολύ χαρούμενος που επικοινωνήσε μαζί μου. Παρά το νεαρόν της ηλικίας του, φαινόταν να κατέχει τη διδασκαλία του Δασκάλου με εξαιρετική διαύγεια γνώσεως. Το πιο σημαντικό όμως γεγονός κατ' εμέ, ήταν ότι αντιπροσώπευε τον πιο αγαπημένο μαθητή του Δασκάλου και συμπέρανα ότι με τη νεανική του νοοτροπία θα μπορούσα να έχω μια ευκολότερη πρόσβαση προς το Δάσκαλο. Με την πάροδο του χρόνου και οι δύο υποθέσεις μου απεδείχθησαν βάσιμες.

Ο Δάσκαλος μου είχε αναφέρει ότι το 1974, κατά τη διάρκεια της τουρκικής εισβολής στο νησί, ο Ιάκωβος είχε συλληφθεί και φυλακισθεί στην Τουρκία, όπου και παρέμεινε για πέντε μήνες. Εκείνο το διάστημα ήταν παράδειγμα για μίμηση απ' όλους, διότι, μολονότι ήταν μόνο δεκατεσσάρων ετών, ενέπνεε δύναμη στους συγκρατούμενους του. Με πείσμα σηκωνόταν μπροστά στους φρουρούς προσπαθώντας να τους εμποδίσει να μπουν στο κελί, κάθε φορά που ερχόντουσαν για να κακομεταχειριστούν μερικούς από τους συγκρατούμενους του. Ο Ιάκωβος είχε απάνθρωπα κακοποιηθεί γι' αυτές του τις ενέργειες.

Σκόπιμα είπε σ' έναν από τους φρουρούς που τον χτύπαγε: « Χτυπάς τον εαυτόν του τώρα και δεν το ξέρεις ». Ένας από τους άορατους βοηθούς του, όπως είπε ο Δάσκαλος συμπαραστεκόταν στον Ιάκωβο κατά τη διάρκεια της δοκιμασίας του, ήταν ο " αδελφός Ισμαήλ ", ένας SUFI Δάσκαλος, ο οποίος στην τελευταία του ενσάρκωση έζησε σαν Τούρκος.

Στο καφενείο της περιοχής ο Ιάκωβος μου μίλησε για τη σχέση του με το Δάσκαλο, η οποία ξεκίνησε ότι του θεράπευσε τον πατέρα από κακοήγη όγκο – καρκίνο – στο λαιμό. Από εκείνη την ημέρα ο Ιάκωβος έγινε ένας από τους πλέον στενούς μαθητές του. Οι ψυχονητικές του δυνάμεις άρχισαν να αναπτύσσονται, πριν από τη κράτησή του στην Τουρκία. Εκεί διατηρούσε επικοινωνία με το Δάσκαλο, διά μέσου της μαντικής και εξωσωματικής επικοινωνίας. Πληροφορούσε τους συγκρατούμενους του για γεγονότα τα οποία συνέβαιναν στην Κύπρο και τα οποία, κατά τον ίδιο αργότερα, μπόρεσε να τα πιστοποιήσει.

« Ξέρεις », είπε ο Ιάκωβος, « την πρώτη φορά που συνειδητά εγκατέλειψα το σώμα μου, μπερδεύτηκα. Έφτασα στο σημείο να μην είμαι βέβαιος για το ποιος κόσμος είναι πιο πραγματικός, αυτός που είμαστε τώρα ή αυτός ο ψυχονητικός, όπου βρέθηκα όταν εξωσωματικώθηκα. Αργότερα κατάλαβα ότι αυτός και οι δύο, τόσο αυτός, όσο και το ψυχονητικό πεδίο, είναι αυταπάτες σε τελική ανάλυση και ότι η πραγματικότητα είναι πίσω και πέρα απ' όλα αυτά.

Η σύγχυση του Ιακώβου μου θύμιζε ένα κλασσικό Κινέζικο παραμύθι, όπου ο LAO TZU ξύπνησε ένα πρωί πολύ μπερδεμένος. Ονειρεύτηκε ότι ήταν πεταλούδα, αλλά δεν ήταν σίγουρος εάν αυτός που ονειρεύτηκε την πεταλούδα, ή αν ήταν στην πραγματικότητα πεταλούδα και ονειρεύτηκε ότι

ήταν ο LAO TZU. Τότε σκέφτηκα με απορία αν ο Ιάκωβος και ο LAO TZU. Τότε σκέφτηκα με απορία αν ο Ιάκωβος και ο LAO TZU είχαν παρόμοια εμπειρία.

Ο Ιάκωβος συνέχισε να μου λέει ότι ήταν όταν τον έστειλαν αιχμάλωτο στην Τουρκία, κατά τη διάρκεια του ταξιδιού του, αναμνήσεις από παρόμοιες καταστάσεις από τις προηγούμενες ζωές του επανήλθαν στο μυαλό του. Και ενώ οι άλλοι κρατούμενοι φώναζαν και έκλαιγαν, « εγώ ξαφνικά αισθάνθηκα τον Λόγο με μορφή λευκού φωτός να εισέρχεται μέσα μου και ηρέμησα ».

« Έχεις ξαναεπικοινωνήσει με το Λόγο ; », ρώτησα.

« Ναι, μόλις μια μέρα πριν μνηθώ στον εσώτερο κύκλο του Δασκάλου ».

« Ήταν ένα όνειρο ; »

« Όχι, ήμουν απόλυτα ξύπνιος όταν ο Χριστός εμφανίστηκε μπροστά μου σε οπτασία. Μου έδωσε να καταλάβω πολλά πράγματα για τη ζωή μου ».

« Και τι σου αποκάλυψε ; », ρώτησα.

Παρατήρησα ότι ο Ιάκωβος δίστασε.

« Εστάθη εμπρός μου », είπε με χαμηλή φωνή « και μου έδειξε τα σημάδια από τη Σταύρωση στα χέρια του ».

« Ποιο ήταν το μήνυμα ; », επέμενα.

« Ότι και εγώ επίσης θα έπρεπε να κουβαλήσω ένα σταυρό στη ζωή μου », απάντησε ο Ιάκωβος ήσυχα.

Μόλις συνειδητοποίησα ότι δεν ήθελε να συζητήσει άλλο επ' αυτού, άλλαξα τη συζήτηση και μιλήσαμε για άλλα θέματα. Συμφωνήσαμε να συναντηθούμε στο Στρόβολος την επομένη, μια και ο Δάσκαλος είχε προγραμματίσει να δώσει ένα μάθημα.

Έφθασα στο σπίτι του Δασκάλου πολύ πριν από την καθορισμένη ώρα του μαθήματος.

Πριν από κάθε προγραμματισμένη συνάντηση με τους μαθητές του, συνήθως δεχόταν μερικούς από τους πιο στενούς του συνεργάτες και μαθητές του και κουβέντιαζαν φιλικά διάφορα θέματα, από την πολιτική του τόπου τους μέχρι τις διάφορες τεχνικές για εξωσωματικά ταξίδια. Όταν εγώ έφθασα σπίτι μου, ο Δάσκαλος έτρωγε για μεσημέρι με τον Ιάκωβο και τον Κώστα, έναν άλλο στενό συνεργάτη του, ο οποίος ήταν περίπου σαράντα ετών και μηχανικός. Τους πέτυχα στο μέσον μιας συζητήσεως για τους Αρχαίους Έλληνες.

Ευγενικά αρνήθηκα την επίμονη πρόσκλησή τους να μοιραστώ το γεύμα τους, αλλά με χαρά έλαβα μέρος στη συζήτηση. Ο Δάσκαλος ήταν σκεπτικός για τον υπερβάλλοντα ζήλο των αρχαίων μυστών να διαφυλάξουν τα " μυστικά ".

‘ Έπρεπε να έχουν προσπαθήσει να μορφώσουν τα άτομα, ιδιαίτερα τους φιλοσόφους », είπε, παρά να διαφυλάξουν τη γνώση εγωιστικά, για τους εαυτούς τους ».

« Μα Δάσκαλε », είπα, « ο Πλάτωνας απ’ ότι γνωρίζω, είχε μνηθεί στα Ελευσίνια Μυστήρια. Πολλά από αυτά που διδάσκεις για ανώτερο νοητικό κόσμο, μου θυμίζουν τις ιδέες του Πλάτωνα ».

« Υπάρχουν μερικές ομοιότητες, αλλά οι διδασκαλίες μας δεν είναι ίδιες. Επ’ ευκαιρία σου λέω ότι ο Πλάτωνας δεν είχε ασχοληθεί με τα Ελευσίνια Μυστήρια ».

« Αυτό λένε κάποιοι ειδικοί », είπα.

« Κάνουν λάθος. Ο Πλάτων πήγε στην Αίγυπτο και εμυήθη στα Αιγυπτιακά Μυστήρια. Γι' αυτό και ονομάστηκε Πλάτων ».

« Δεν το κατάλαβα αυτό », απόρησα. « Είχα μάθει στο σχολείο ότι ονομάστηκε Πλάτων, διότι είχε πλατύ στήθος και το όνομά του ήταν παράγωγο της Ελληνικής λέξεως που σήμαινε " πλατύς " ή " πλατυθώρακος ".

« Αυτό είναι ιστορική ανοησία », αντέκοψε ο Δάσκαλος. « Το όνομα προέρχεται από το BAAL, που σημαίνει Θεός και το ATON, που στα αρχαία Αιγυπτιακά σημαίνει " Αόρατος Θεός ". BAALATON ήταν κανονικά με σύντμηση έγινε BLATON και στην Αγγλική μετάφραση " PLATON ". Ο Δάσκαλος συνέχισε με μια παρόμοια περίπτωση ενός αρχαίου σοφού, του Πυθαγόρα. Ήταν αυτός που, σύμφωνα με το Δάσκαλο, διέδωσε στους αρχαίους την ιδέα της μετεμψυχώσεως.

« Ο Πυθαγόρας ταξίδεψε στην Ινδία και εμυήθη στον Ανατολικό μυστικισμό. Δέχθηκε το όνομά του από μια σανσκριτική λέξη, που σήμαινε " αυτός που έχει μνηθεί στα άδυτα του Ναού" .

« Αυτή η ερμηνεία των ονομάτων των αρχαίων φιλοσόφων », σχολίασα, « θα έκανε ίσως πολύ σκεπτικούς αρκετούς λόγιους » . Το Δάσκαλο όμως δεν τον απασχόλησε καθόλου αυτό. Οι πληροφορίες του είπε, ήταν βασισμένες στους " φακέλους AKASHIC " και όχι σε ιστορικούς ερμηνευτές. Εξήγησε δε, ότι ο όρος " AKASHIC " είναι μια άλλη έκφραση της Παγκόσμιας Μνήμης. Ό,τι υπάρχει, υπήρξε και θα υπάρξει, είναι εγγεγραμμένο σε τον υπερπαγκόσμιο υπερκομπιούτερ. Πέραν αυτού ακόμα ένα και μοναδικό άτομο περιέχει μέσα του όλη τη γνώση του κόσμου. Είναι λοιπόν δυνατόν, με το να αυτοσυγκεντρωθεί κανείς σε ένα και μόνο άτομο, σε ένα ελάχιστο μόριο, να αποτιμήσει πληροφορία για κάτι ή για κάποιο γεγονός, το οποίο συνέβη στο μακρινό παρελθόν. Γίνεται δε, με την είσοδο στους " AKASHIC φακέλους " ακριβώς όπως ένας σοφός εισέρχεται στη Βιβλιοθήκη, για να διερευνήσει ένα συγκεκριμένο θέμα. Αλλά σαν το σοφό, ο μυστικιστής θα πρέπει να έχει προηγούμενη γνώση του θέματος που διερευνά. Αλλιώς δεν θα δυνηθεί να αποκτήσει καμιά πληροφορία. Για παράδειγμα, αν κάποιος πρόκειται να χρησιμοποιήσει τους " AKASHIC φακέλους " για να λάβει μια πληροφορία για τη Φυσική του 19^{ου} αιώνα, για να αρχίσει, θα πρέπει να είναι γνώστης της Φυσικής. « Χαίρομαι » , είπα αστεειυόμενος, « διότι στην τάξη των πραγμάτων υπάρχει χώρος για συμβατικές συζητήσεις. Αλλιώς θα ήταν άσκοπο να παρακολουθεί κανείς το Πανεπιστήμιο και να διαβάζει βιβλία ».

Ενώ τελείωνα αυτήν τη διατύπωσή μου, μια λευκή Μερσεντές παρκάρισε έξω από την πόρτα του Δάσκαλου. Ένας ψηλός, γκριζομάλλης και ευγενικός στη φυσιογνωμία άνδρας κατέβηκε και με αργές κινήσεις προχώρησε στο σπίτι. Τα μάτια του Δάσκαλου άστραψαν. « Θεοφάνη, τι σ' έφερε εδώ στη Λευκωσία ; ». Και οι τρεις τους ήσαν ευτυχείς που τον συνάντησαν. Φαινόταν συνομήλικος του Δάσκαλου, γύρω στα εξήντα.

« Κυριάκο », είπε ο Δάσκαλος, « να μου επιτρέψεις να σου συστήσω το Θεοφάνη, τον " μάγο της Πάφου " ».

Χαιρετηθήκαμε και εξέφρασα την ευχαρίστησή μου που τον γνώρισα, αναφέροντας ότι και ο Δάσκαλος και ο Ιάκωβος μου είχαν μιλήσει γι' αυτόν.

Ο Θεοφάνης ήταν πιθανόν ο πλέον ηλικιωμένος μαθητής και φίλος και ο δεσμός τους; Διαρκούσε πάνω από σαράντα χρόνια. Ήταν από την Πάφο, το νοτιοδυτικό λιμάνι της νήσου, εκατό μίλια μακριά της Λευκωσίας. Ήταν η τοποθεσία όπου ο Άγιος Παύλος, συνελήφθη και μαστιγώθη, διότι κήρυττε το

Χριστιανισμό στους ειδωλολάτρες. Οι δε κάτοικοι της Πάφου ήσαν γνωστοί για την πιστή λατρεία τους στην Αφροδίτη.

Ο Θεοφάνης είχε τη φήμη θεραπευτή, είχε τους δικούς του μαθητές αλλά συγχρόνως ήταν και μέλος του εσώτερου κύκλου του Δάσκαλου. Με δεδομένη τη μακρόχρονη συνεργασία τους, ανεπτύχθη ένας ισχυρός δεσμός φιλίας μεταξύ των δύο ανδρών. Μου είπαν ότι ο Θεοφάνης ήταν ιδιαίτερα αφοσιωμένος στο Δάσκαλο. Αντίθετα απ' αυτόν, ο οποίος είχε πάντα θερμή διάθεση, ο Θεοφάνης ήταν ένας ήσυχος άνθρωπος, ο οποίος μιλούσε μόνο όταν έπρεπε. Αργότερα έμαθα ότι δεν παντρεύτηκε ποτέ. Όταν ήταν εικοσιπέντε χρονών, είχε αρραβωνιαστεί μια κοπέλα, με την οποία ήταν τρελά ερωτευμένος και η οποία πέθανε από φυματίωση λίγο πριν το γάμο τους. Ουδέποτε θεραπεύτηκε πλήρως από αυτόν το χαμό και προτίμησε να ζει με τις αναμνήσεις του. Κατείχε μια υψηλή διοικητική θέση, σε μια κίνηση συνεργασίας, ένα Ίδρυμα πολύ ανεπτυγμένο και κατοχυρωμένο στην Κυπριακή ζωή, το οποίο συχνά θεωρείται σαν μοντέλο στις άλλες αναπτυσσόμενες κοινωνίες.

Κατά τη διάρκεια της συζητήσεως ρώτησε ο Θεοφάνης εάν σχεδιάζει ο Δάσκαλος ταξίδι στην Αθήνα για το καλοκαίρι, γνωρίζοντας ότι, συνήθως πηγαίνει για μερικές εβδομάδες, προκειμένου να κάνει " εντατικά μαθήματα " στους εκεί μαθητές του. Τον υπόλοιπο χρόνο τους στέλνει κασέτες. Η ανακάλυψη του μαγνητοφώνου, λέει ο Δάσκαλος, κάνει πιο εύκολη την εργασία του. Μπορεί τώρα να απευθύνεται σε ένα μεγαλύτερο αριθμό ατόμων.

« Θα έχω κι εγώ δέκα μέρες άδεια και θα σε συνοδεύσω », είπε ο Θεοφάνης.

« Σπουδαία. Αλλά θα πρέπει να πάμε με βαπόρι ». Ο Δάσκαλος εστράφη σε μένα και ανέφερε ότι ο Θεοφάνης φοβάται τη θάλασσα. Το στομάχι του υποφέρει μέχρι να προσαρμοστεί στα κύματα.

« Αλλά », πρόσθεσε, « δεν πρέπει να ανησυχεί για τη ναυτία. Θα φροντίσουμε ώστε να καλμάρει η θάλασσα και η Αυτού Εξοχότης να έχει ένα ευχάριστο ταξίδι ».

Υπέθεσα ότι ο Δάσκαλος ή αστειευόταν ή ότι μιλούσε μεταφορικά. Έκανα λάθος. Ήταν απολύτως σοβαρός, αν και υπήρχε αρκετή δόση χιουμοριστικής ειρωνείας στις παρατηρήσεις του.

« Ελπίζω ότι θα μπορέσεις να καλμάρεις τη θάλασσα, όπως έκανε τη χρονιά που πήγαμε στην Τήνο », απάντησε ο Θεοφάνης, παρατηρώντας το δύσπιστο βλέμμα μου. « Ένα καλοκαίρι », συνέχισε μόνος του, « σαλπάρανε προσκυνητές για το Ελληνικό νησί Τήνος, περίφημο για τη θαυματουργή εικόνα της Παναγίας. Η θάλασσα γύρω απ' το νησί είναι γωστή για το ότι είναι μονίμως σε τρικυμία. Ο Δάσκαλος, σύμφωνα με το Θεοφάνη, χρησιμοποίησε τις ειδικές του δυνάμεις και ηρέμησε τα νερά. Όταν αποβιβάστηκαν, οι ντόπιοι ψαράδες και ναυτικοί ήταν παραξενευμένοι με την ξαφνική γαλήνη του νερού.

« Πώς το κάνατε ; », ρώτησα,

« Απλώς ήθελα η θάλασσα να ηρεμήσει για χάρη του φίλου μου του Θεοφάνη και η θάλασσα υπάκουσε », απάντησε ο Δάσκαλος.

« Ναι, αλλά πώς το κάνατε ; », επέμενα.

« Πάλι τα ίδια ... Συνεχίσεις να με ρωτάς συνεχώς τα ίδια πράγματα. Πώς κάνεις τούτο, πώς κάνεις εκείνο. Ας υποθέσουμε ότι είχες μπροστά σου τον Παγκανίνι με το βιολί του και τον ρωτούσες: " Κύριε Παγκανίνι, πώς

παίζεται βιολί ; ” Τι νομίζεις ότι θα σου έλεγε ; Θα μπορούσε νομίζεις να σου εξηγήσει πώς παίζει το όργανό του ; Ακρβώς αυτή είναι η περίπτωση μου. Απλά το κάνω αλλά μη με ρωτάς πώς. Δεν μπορώ να στο εξηγήσω.

« Τέτοια φαινόμενα », είπε ο Δάσκαλος, « δεν πρέπει να μας σκανδαλίζουν. Αυτές είναι δυνάμεις που υπάρχουν σε κάθε ανθρώπινο ον. Επί πλέον ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός γαλήνεψε τα νερά. Αφού κάθε ανθρώπινο ον έχει μέσα του το Χριστό Λόγο, σημαίνει ότι κάθε άνθρωπος μπορεί να κυριαρχεί σ’ αυτές τις δυνάμεις δυναμικά ».

Ήταν ήδη 4:00 μ.μ. και οι μαθητές είχαν συγκεντρωθεί στη Στοά, περιμένοντας το Δάσκαλο να τους δώσει την προγραμματισμένη διδασκαλία. Τερματίσαμε τη συζήτησή μας, μετά από μια σύντομη αναφορά στην πρόσφατη αναστάτωση της τοπικής πολιτικής. Φαίνεται ότι κανείς στην Κύπρο δεν μπορεί να αρνηθεί την πολιτική συζήτηση. Ήταν το κύριο θέμα της συζητήσεως μεταξύ των νέων και των γέρων. Αντιμέτωποι με μια εχθρική δύναμη καταλήψεως στο Βορρά, η πολιτική αποκτά μια ένταση αναλογικής υπάρξεως.

Το θέμα του Δάσκαλου ήταν για τα στοιχειακά. Στην αρχή αναφέρθηκε περιληπτικά σε πολλές ιδέες, που είχαν αναπτυχθεί σε προηγούμενες συγκεντρώσεις. Ήταν μια παιδαγωγική μέθοδος, την οποία τηρούσε με το να επαναλαμβάνει παλαιότερα θέματα, σε μια βάση ρουτίνας, μέχρι οι μαθητές του να έχουν μια ύπαρξη ανεξάρτητη από τα άτομα που τα δημιουργεί. Κάθε σκέψη και κάθε συναίσθημα που κάποιος παράγει, είναι ένα στοιχειακό. Υπάρχουν δύο είδη στοιχειακών: α) Εκείνα τα οποία δημιουργήθηκαν ασυνείδητα και τα οποία ονομάζει "στοιχειακά" επιθυμίες – σκέψεις" και β) αυτά τα οποία δημιουργήθηκαν ενσυνείδητα και τα αποκαλεί "στοιχειακά" σκέψεις – επιθυμίες".

« Ένα άτομο », συνέχισε, « δύναται να δονεί δια των σκέψεων και των αισθημάτων. Ο τρόπος με τον οποίο ο καθένας δονεί, παίζει αποφασιστικό ρόλο στον τύπο και στην ποιότητα των στοιχειακών που δημιουργεί. Όταν δημιουργεί κυρίως συναισθηματικές δονήσεις είναι υπό την επιρροή των συγκινήσεων και των επιθυμιών και παίζει ένα υποβοηθητικό ρόλο. Αυτά είναι τα "στοιχειακά" σκέψεις – επιθυμίες".

« Όταν ένα άτομο είναι υπό την επίδραση των σκέψεων, δημιουργεί στοιχειακά νοητικής υποστάσεως και γίνεται κύριος της δυνάμεως της ορατής εικόνας. Ένας ερευνητής της Αλήθειας πρέπει να εκπαιδεύσει τον εαυτόν του στο να είναι ικανός να δημιουργεί ισχυρά αλλά αγνά στοιχειακά, φτιαγμένα από ισχυρές σκέψεις, εις τις οποίες η επιθυμία και το συναίσθημα παίζουν υποβοηθητικό ρόλο. Αυτά τα "στοιχειακά" σκέψεων – επιθυμιών" διαρκούν περισσότερο, είναι πιο ισχυρά και τείνουν να πραγματοποιήσουν το σκοπό για τον οποίο δημιουργήθηκαν πολύ συντομότερα ».

« Τα "συναισθηματικά σκέψεως" στοιχειακά είναι χαρακτηριστικά των κοινών ανθρώπων, οι οποίοι στερούνται της γνώσεως της φύσεως των σκέψεων και των επιθυμιών. Συνεπώς πολύ συχνά πέφτουν θύματα των ιδίων των στοιχειακών που αυτοί οι ίδιοι δημιούργησαν. Είναι ο νόμος της φύσεως ότι εν’ όσο δημιουργήθηκαν στοιχειακά, τελικά επιστρέφουν στο ασυνείδητο του ανθρώπου που τα δημιούργησε. Τότε έρχονται στην επιφάνεια από τη μνήμη – στο συνειδητό επίπεδο – δια να αποκτήσουν καινούργια ενέργεια και να καταπέσουν πάλι. Ο ίδιος κύκλος επαναλαμβάνεται, μέχρις αυτό το στοιχειακό να επιτύχει να παραμείνει στο ασυνείδητο του ατόμου, σε μια πιο σταθερή και μόνιμη βάση. Κατόπιν

απορροφούν ενέργεια από το διπλό αιθερικό του ατόμου και κατ' αυτόν τον τρόπο παρατείνουν τη ζωή τους. Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο οι διάφορες συνήθειες και έμμονες ιδέες σαν το κάπνισμα, το ποτό και τη χαρτοπαιξία δημιουργήθηκαν. Η τάση των στοιχειακών να επιστρέψουν στις πηγές τους, είναι αυτό ακριβώς που κάνει το νόμο του Κάρμα πραγματοποιήσιμο. Ο κάθε άνθρωπος, αργά ή γρήγορα, θα βρεθεί αντιμέτωπος με τα στοιχειακά, τα οποία συνειδητά ή ασυνείδητα δημιούργησε ».

Κάποτε είχα μια συζήτηση με το Δάσκαλο και είχε επισημάνει ότι τα στοιχειακά που προέρχονται από ισχυρές επιθυμίες, μπορεί να επιστρέψουν στο πρόσωπο που τα γέννησε, σε χρόνο που τα επιθυμούν ελάχιστα. Ανάφερε ο Δάσκαλος ότι σε μια προηγούμενη ενσάρκωσή του ως Ιταλός, κατά τη διάρκεια της Αναγεννήσεως, είχε κυριευτεί από την έμμονη ιδέα να ανακαλύψει μια μηχανή εκτυπώσεως. Σαν τελικό αποτέλεσμα αυτής της κυρίαρχης ιδέας ήταν να περάσει τη σημερινή του ζωή ως λινοτύπη, στο κυβερνητικό γραφείο τύπου.

« Η παρούσα μας; Προσωπικότητα », συνέχισε ο Δάσκαλος, « και οι περιστάσεις με τις οποίες ζούμε, είναι το τελικό άθροισμα των στοιχειακών που έχουμε δημιουργήσει από τότε που εισήλθαμε στον κόσμο των τριών υποστάσεων και αρχίσαμε τους κύκλους των ενσαρκώσεων. Τα στοιχειακά δημιουργούνται από την ίδια ουσία με την οποία η προσωπικότητα και το σύμπαν γενικά είχαν δημιουργηθεί, δηλαδή από αιθερικά στοιχεία της νοητικής, ψυχικής και παχυλής ύλης ».

« Ας εξετάσουμε », συνέχισε ο Δάσκαλος, σ' ένα ακροατήριο από τριάντα περίπου άτομα που παρακολουθούσαν προσεκτικά, « την πορεία της δημιουργίας ενός στοιχειακού. Θα παρατηρήσετε ότι δεν είναι δυνατόν ένα ανθρώπινο όν να επιθυμήσει κάτι, πριν ενημερωθεί για την ύπαρξη του. Για παράδειγμα, όταν βλέπω ένα αντικείμενο, σημαίνει ότι αιθερικές δονήσεις φωτός απλώνονται στην επιφάνειά του και διαβιβάζουν εικόνες και μορφές στα μάτια μου. Δημιουργούν έναν ερεθισμό στο οπτικό νεύρο και κατόπιν στον εγκέφαλο, ο οποίος αποτυπώνει σαν " να βλέπει " ».

« Υποτίθεται τώρα ότι βλέπω ένα αντικείμενο, το οποίον οι άνθρωποι θεωρούν πολύτιμο, δηλαδή ένα διαμαντένιο κολλιέ. Βλέποντας το, αντιλαμβάνομαι την ύπαρξή του. Υποτίθεται ότι είμαι άτομο που επιθυμεί το διαμαντένιο κολλιέ. Τι συμβαίνει τότε ; Ψυχικά στοιχεία συγκεντρώνονται γύρω από την εικόνα του κολλιέ. Δημιουργείται επιθυμία. Είναι ακριβώς ψυχικό το φαινόμενο, το οποίον κάνει δυνατότητα τη γέννηση της επιθυμίας, η οποία ακολουθείται από σκέψεις του πώς να την ικανοποιήσει, δηλαδή σ' αυτήν την περίπτωση, πώς να αποκτήσει το κολλιέ. Γύρω από το αντικείμενο παίρνουν μορφή διάφορα στοιχειακά, που έχουν σαν τελικό σκοπό την απόκτηση του αντικειμένου από το πρόσωπο που τα δημιούργησε. Μία γνώση της υπάρξεώς του και επιθυμία γνώσεως ή κατοχής δεν είναι αρκετά από μόνα τους. Σκέψεις γύρω απ' αυτό πρέπει να επακολουθούν, ώστε να δημιουργηθεί στοιχειακό. Το άτομο ασυναίσθητα αρχίζει τη δημιουργία της οπτικής εικόνας.

Ας υποθέσουμε ότι απομακρύνουμε το άτομο από το κολλιέ που επιθυμεί και του ζητούμε να το φέρει στο μυαλό του. Θα το περιγράψει με τη μεγαλύτερη ακρίβεια. Κάποιος άλλος που το είδε αλλά δεν εντυπωσιάστηκε απ' αυτό, δεν θα μπορέσει να το αναπλάσει τόσο επακριβώς. Επομένως η αυτοσυγκέντρωση και η επιθυμία, μας κατευθύνει σε δημιουργία εικόνων από νοητική υφή. Αυτό ακριβώς είναι η σκέψη, η συμπύκνωση των νοητικών

υλικών. Αρχίζουμε να βλέπουμε το αντικείμενο αυτό, δια μέσου νοητικού φωτός. Τώρα προσέξτε. Τι είναι πραγματικά η κ σάλ ημη ; Είναι αυτά τα αντικείμενα τα οποία οι κοινοί άνθρωποι θεωρούν πραγματικά ; Ή είναι τα στοιχειακά, τα οποία εμείς έχουμε δημιουργήσει μέσα μας ; Υποθέτουμε ότι παίρνουμε ένα πολύτιμο μας αντικείμενο και το κλειδώνουμε σε ένα χρηματοκιβώτιο. Το στοιχειακό αυτού του αντικειμένου είναι εντός μας, είναι μέρος μας. Υπάρχει στη δεξαμενή της μνήμης μας και μπορούμε να το φέρουμε στο συνειδητό μας όποτε επιθυμούμε. Είναι δικό μας. Σας φαίνεται βεβαίως ότι δεν είναι πραγματικό. Και ακόμη εάν δεν μπορείς να το φέρεις στη μνήμη σου, πως μπορείς να έχεις γνώση του αντικειμένου αυτού στο χρηματοκιβώτιο ; Σκέψου το. Ας το θέσω διαφορετικά. Ας υποθέσουμε ότι ένας απόλυτα υγιής άνθρωπος, ο οποίος γνωρίζει ότι σε μια μυστική κρύπτη έχει κάποιο πολύτιμο πράγμα, παθαίνει αμνησία. Όλα στη μνήμη του καταρρέουν, χάνονται και διαλύονται. Ποια αξία νομίζεις ότι θα έχει στη μνήμη σου το πολύτιμο αντικείμενο ; Καμία. Κατά συνέπεια, πού έγκειται η πραγματική πηγή της αξίας των πραγμάτων ; Προσέξτε αυτά τα σημεία, τα οποία πρέπει να μελετήσετε, αλλιώς δεν θα μπορέσετε να καταλάβετε και να μελετήσετε σε βάθος τη φύση της ζωής. Τι άλλο είναι η ζωή στην πραγματικότητα από την αποδοχή εντυπώσεων και την ανατύπωσή τους. Σκέψου τον κόσμο γύρω μας. Μπορείς να τον αντιληφθείς εκτός αυτών των στοιχειακών ; Πρέπει τώρα λοιπόν, να αντιληφθούμε ότι το εάν αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο σαν καλό ή σαν διαβολικό θα έγκειται στα είδη των στοιχειακών που εμείς έχουμε δημιουργήσει μέσα μας και τα προεκτείνουμε προς τα έξω. Τίποτα, απολύτως τίποτα δεν έχει την παραμικρή αξία στον κόσμο των τριών υποστάσεων, εάν επίσης δεν έχει αξία μέσα μας. Ακριβώς εκείνο το οποίο έχει αξία στον εσωτερικό μας κόσμο, προσδίδει αξία σε εκείνο το οποίο είναι στον εξωτερικό μας κόσμο. Τι σημαίνει για παράδειγμα η φράση " έλλειψη ενδιαφέροντος " ; Όταν ένα εξωτερικό αντικείμενο μας, δεν έχει το πανόμοιό του εσωτερικά μας, δεν έχει αξία. Από που λοιπόν προέρχεται αυτή η κατάσταση ; Από το αντικείμενο ή από το εσωτερικό μας ; Τα πάντα είναι μέσα μας ».

Ο Δάσκαλος σταμάτησε την ομιλία του για λίγα λεπτά και κατόπιν συνέχισε με την επεξεργασία της φυσικής παρουσίας των στοιχειακών και κυρίως πώς είναι αντιληπτά τα στοιχειακά από έναν μάντη σαν αυτόν.

« Όταν ένα στοιχειακό δημιουργηθεί, η μορφή του θα εμφανιστεί στη βάση της μύτης μας, ακριβώς στο σημείο τσάρκα, το οποίο βρίσκεται μεταξύ των δύο ματιών. Ένας μάγος θα παρατηρήσει ότι παρουσιάζεται κατ' αρχήν στο μέγεθος της κεφαλής μιας καρφίτσας. Τη στιγμή που σπρώχνεται έξω από το διπλό αιθερικό του ατόμου, αρχίζει να αποκτά το φυσικό του μέγεθος και σχήμα. Κατόπιν θα κινηθεί στον ψυχικό κόσμο και θα κάνει μια κυκλική κίνηση, το μέγεθος της οποίας εξαρτάται από την ισχύ της επιθυμίας. Κατόπιν θα επιστρέψει στο άτομο. Εκείνη τη στιγμή θα εισέλθει στο ψυχικό σώμα, αλλά όχι από το σημείο της εξόδου του. Θα εισέλθει από ένα διαφορετικό κέντρο, το οποίο είναι στο πίσω μέρος του κρανίου. Το σχήμα του στοιχειακού εξαρτάται από τον τύπο του, μπορεί να είναι ένα σπίτι ή αυτοκίνητο ή ένα ποδήλατο που πολύ επιθυμούμε. Αυτά είναι παραδείγματα συγκεκριμένων εικόνων, επιθυμιών – σκέψεων, που παραμένουν στο υποσυνείδητο για σχετικά λίγο χρόνο. Αυτό συμβαίνει διότι αυτά τα στοιχειακά, όπως έχω πει, ζητούν νέο ενοικιαστή στη ζωή κατά τον ίδιο τρόπο που το έμβρυο αναζητά τροφή. Θα επικεντρωθεί στον δίσκο μεταξύ των δύο

ματιών και θα αναζητά μία έξοδο. Ανάλογες δονήσεις στο ψυχικό σώμα του ατόμου θα αρχίσουν πάλι. Θα το ξαναθυμηθούμε και η επιθυμία θα γίνει εντονότερη. Το στοιχειακό θα αποσπαστεί μια ακόμη φορά και θα κινηθεί σε μια ακόμη κυκλική κίνηση βολής. Ένας κοινός άνθρωπος δεν αντιλαμβάνεται τι συμβαίνει. Το στοιχειακό τότε θα τείνει να τον καταλάβει. Πιθανόν δε, να γίνει τόσο ισχυρό, ώστε δεν θα είναι σε θέση πλέον να το κατευθύνει. Σ' αυτήν την περίπτωση το άτομο είναι σκλάβος της επιθυμίας του, η οποία σε μερικές περιπτώσεις είναι τόσο επιτακτική, ώστε, ίσως να οδηγήσει σε άσυλο. Είναι δε δυνατόν, ένα τέτοιο στοιχειακό να απορροφήσει τόση αιθερική ουσία από το άτομο, ώστε να υλοποιηθεί. Ας μη μιλήσουμε όμως προς το παρόν επ' αυτού. Τι συμβαίνει όμως σε νοσηρές καταστάσεις, που φαίνονται ακριβώς ως αποτέλεσμα του εγωισμού μας, όπως θυμός, μίσος, επίδειξη, αυτοπροβολή, αυτοτιμωρία και άλλα παρόμοια ; Αυτά τα στοιχειακά δημιουργούνται όπως ακριβώς και τα άλλα. Να σημειωθεί ότι ο εγωισμός είναι ένα στοιχειακό αφ' εαυτού, το οποίον έχει ήδη σχηματιστεί στο συνειδητό της προσωπικότητας. Είναι το προϊόν επαναλήψεως πολλών στοιχειακών. Είναι δε τόσο ευαίσθητο, ώστε η παραμικρή πρόκληση το θέτει σε κίνηση. Ο εγωισμός μπορεί να δημιουργήσει μια ποικιλία στοιχειακών. Για παράδειγμα έχουμε παρατηρήσει εκ πείρας ότι, όταν ένας άνθρωπος έχει διαβολικές, μοχθηρές σκέψεις εναντίον κάποιου, τα στοιχειακά που δημιουργεί είναι σε σχήμα φιδιών και διάφορα σκούρα χρώματα, συνήθως σάπιο πράσινο. Βγαίνουν είτε από την καρδιά είτε από τη βάση της μύτης. Κατευθύνονται προς το πρόσωπο, κατά του οποίου ηθελημένα ή αθέλητα το εκτοξεύσαμε και τείνουν να προσκληθούν στην αύρα του. Μελλοντικά θα γυρίσουν σε μας. Μερικές φορές αυτά τα στοιχειακά, αποκτούν το μέγεθος ενός βόα και όταν επιστρέφουν σε μας αισθανόμαστε ένα σφίξιμο στην καρδιά. Έχετε ποτέ αναλογιστεί, πόσα τέτοια στοιχειακά, οι άνθρωποι δημιουργούν καθημερινά ; Εάν μπορούσαν να δουν τη μορφή των στοιχειακών που δημιουργούν, θα γέμιζαν τρόμο. Αυτό είναι που απλά ονομάζεται " μάτιασμα ". Είδα μια φορά ένα ζωγραφικό πίνακα ενός ανθρώπου που εξομολογείτο τις αμαρτίες του και έβγαιναν φίδια από το στόμα του. Μη σκεφθείτε δε ότι ήταν η φαντασία του καλλιτέχνη. Ένας μάγος μπόρεσε να δει καθαρά αυτά τα φίδια. Πόσο συχνά βλέπετε στοιχειακά στον ύπνο σας και τρομάζετε ; Αυτά είναι, είτε δικά σας δημιουργήματα, είτε άλλων που σας τα στέλνουν. Μπορεί επίσης, κατά τη διάρκεια του ύπνου σας, να τα ανασύρετε από τη δεξαμενή των στοιχειακών που πλανώνται και κινούνται στον αιθερικό κόσμο. Τα στοιχειακά των επιθυμητικών – σκέψεων έχουν σχήμα, δύναμη και ζωή αφ' εαυτού τους. Μπορεί να γίνουν φίδια και αρκούδες. Τα παιδιά συχνά τα βλέπουν στον ύπνο τους και έχουν εφιάλτες ».

Ο Δάσκαλος είπε ότι μπορούμε να κλείσουμε την πόρτα της αντιλήψεως αυτών των στοιχειακών, με το να κάνουμε την αρμόζουσα αυτοσυγκέντρωση και να προσευχόμαστε πριν πάμε στο κρεβάτι. Επίσης μπορούμε να ηρεμήσουμε, με το να στέλνουμε σκέψεις αγάπης σε εκείνους που μας αντιπαθούν. Με αυτόν τον τρόπο τα αποπλίζουμε. Δεν μπορούν πλέον να μας στέλνουν στοιχειακά στον ύπνο μας.

« Δάσκαλε », διέκοψα, « γιατί τα στοιχειακά του μίσους και της ζήλιας μοιάζουν με φίδια και όχι με κάτι άλλο ; Είναι το σχήμα που κληρονομείται στη φύση του στοιχειακού ; »

« Μοιάζουν με φίδια τα στοιχειακά του μίσους και της ζήλιας, διότι στον πολιτισμό έχουμε αυτήν την απεικόνιση. Δεν υπάρχει τίποτα το κληρονομικά

διαβολικό στα φίδια ή στα άλλα ζώα που παρουσιάζονται έτσι. Ο τρόπος της εμφανίσεώς τους, εξαρτάται από τη γλώσσα που μιλά και τον τρόπο από τον οποίο προέρχεται. Τα στοιχειακά είναι ψυχονοητικές ενέργειες που μπορούν να λάβουν διαφορετικά σχήματα, εξαρτώμενα από το ποιος τα δημιουργεί. Ένας μάγος μπορεί να τα δει σε σχήμα που συνδέεται με το παρελθόν του ».

« Κατ' αυτόν τον τρόπο », συνέχισα, « ένας μάντης από κάποιο άλλο πολιτισμό μπορεί να δει τα ίδια στοιχειακά σε άλλο σχήμα, δηλαδή αντί για φίδια, λύκους ; »

« Ακριβώς. Αλλά και οι δύο θα δουν την ίδια αιτία συνδέσεως μεταξύ του μορφοποιημένου στοιχειακού και του αποτελέσματος ».

« Δάσκαλε », ρώτησε ένας μεσήλικας, « πώς μπορούμε να διαλύσουμε και να εξουδετερώσουμε τη δύναμη των στοιχειακών που εμείς υποσυνείδητα έχουμε σχηματίσει ; »

« Πρέπει να θυμάσαι », απάντησε ο Δάσκαλος, « ότι η δύναμη και το σχήμα των στοιχειακών δεν θα διαλυθεί μέχρι να επιτύχουν το σκοπό για τον οποίο δημιουργήθηκαν. Γι' αυτό ακριβώς το λόγο, πρέπει να είμαστε έτοιμοι να αντιμετωπίσουμε τις συνέπειες των σκέψεων και των ενεργειών μας. Θα είμαστε δε υπεύθυνοι, όχι μόνο σ' αυτή τη ζωή, αλλά σε άλλες μετενσαρκώσεις. Κατά συνέπεια ο δημιουργός του στοιχειακού, αργά ή γρήγορα, θα πρέπει να αντιμετωπιστεί μια και ο ίδιος το έφτιαξε ».

« Θα αναρωτηθείτε ίσως, εάν μπορούμε σήμερα να αποφύγουμε την επιρροή προηγούμενων καταστάσεων. Ναι, με την προϋπόθεση ότι θα διαθέσουμε ίση δύναμη με εκείνη που χρησιμοποιήσαμε για να δημιουργήσουμε το στοιχειακό. Αλλά χρειαζόμαστε σοφία και επιθυμία για να διορθώσουμε προγενέστερα σφάλματα. Πρέπει να αντισταθούμε στη σύγκρουση των παλαιών στοιχειακών ή μπορεί να υποκύψουμε σε αυτά με το να δημιουργήσουμε παρόμοια, ή με το να ενδυναμώσουμε τα παλαιά ».

« Πώς μπορούμε να παλέψουμε στοιχειακά σαν το κάπνισμα και το ποτό ; », ρώτησε κάποιος.

« Με το να αποφύγουμε μέρη όπου άνθρωποι πίνουν και καπνίζουν ».

« Πρώτα απ' όλα δεν πρέπει να μάχεσαι τέτοια στοιχειακά. Ο εχθρός είναι αόρατος και προορισμένος να σε νικήσει. Με το να ξεκινήσεις έναν επιθετικό πόλεμο εναντίον ενός στοιχειακού, το ενεργοποιείς. Ο τρόπος για να εξουδετερώσεις είναι να το αγνοήσεις. Ας σου δώσω ένα παράδειγμα. Στην κοινωνία μας σήμερα βλέπουμε πολλούς ανθρώπους μα διαφωνούν πολιτικά. Οι πολιτικοί διαπληκτισμοί είναι σε καθημερινή βάση και οδηγούν πολύ συχνά οικογένειες δε διάσπαση. Αυτά είναι φοβερά πράγματα, που κάνουν τους ανθρώπους ανόητους. Γνώριζα κάποιον που επανειλημμένα είχε προσπαθήσει να αποφύγει πολιτικές διαμάχες, αλλά μάταια. Κατά διάφορους τρόπους ενεπλέκετο σε πολιτικές διαφωνίες και έτρεμε από λύσσα. " Δεν αντέχω να τους ακούω να μιλάνε κατ' αυτόν τον τρόπο ", μου είπε. Βλέπεις το στοιχειακό του ναρκισσισμού, ήταν πιο ισχυρό μέσα του. Ήθελε να επιδεικνύεται, να αποδεικνύει ότι ήξερε περισσότερα από τους άλλους και να επιβάλλει τις ιδέες του. Του εξήγησα ότι ήταν μια προσωπική αδυναμία εκ μέρους του, την οποία θα μπορούσε να προσπεράσει με αυτοανάλυση. Τον συμβούλεψα, να μην πολεμήσει την παρόρμησή του, αλλά συνειδητά να προσπαθήσει να αδιαφορήσει. Αύριο, του σύνεστησα, όταν πας στο γραφείο σου και αρχίζουν τις πολιτικές διαφωνίες, πιθανότατα θα θελήσουν να λάβεις μέρος. Εκείνη τη στιγμή θυμήσου ότι πρέπει να αποφύγεις να χάσεις τον αυτοέλεγχό σου. Το στοιχειακό μέσου σου, θα σε παροτρύνει να

συμμετάσχεις, για να επιδείξεις τη γνώση και τη σοφία σου. Άκουγε προσεκτικά, ζύγισε τις διαφωνίες τους, αλλά μη λες τίποτα. ” Μα δεν είναι καλύτερα να φύγω ; ” ” Όχι ”, απάντησα, ” δεν θα κερδίσεις τίποτα με το να αποχωρήσεις ”. Φυσικά του ήταν δύσκολο να το εφαρμόσει. Στην αρχή δεν μπορούσε να αντισταθεί στον πειρασμό. Αλλά στο τέλος της ημέρας περιόρισε τις ενέργειές του, Μετά από τρεις με τέσσερις προσπάθειες, κυριάρχησε. Μια ημέρα. Ήλθε και με ευχαρίστησε διότι τον βοήθησα να ξανακερδίσει τους φίλους του. Με την αδιαφορία, αφαιρείς τη δύναμη των στοιχειακών και τα εξουδετερώνεις. Είτε διαλύονται, είτε ίπτανται στο αιθερικό πεδίο και μπορεί να τα πάρουν άλλοι. Όταν προαχθούμε πνευματικά, θα συνειδητοποιήσουμε ότι είμαστε υπεύθυνοι για τα στοιχειακά τα οποία φεύγουν από μας, ίπτανται στο αιθερικό πεδίο και εγκαθίστανται στους συνανθρώπους μας. Καταλαβαίνετε τώρα γιατί ο Χριστός είπε ” Μην κρίνετε ίνα μη κριθείτε ”. Διότι θα κριθείτε από τον εσώτερο εαυτό σας διότι δημιουργήσατε αυτά τα στοιχειακά, άσχετα από τις καταστάσεις που σας οδήγησαν στη δημιουργία τους. Σας παροτρύνω δε, να μην σας ενδιαφέρει η κρίση των άλλων ή η σκέψη και γνώμη τους για σας. Να φοβάστε την εσώτερη κρίση του εαυτού σας. Κάποιος με ρώτησε μια μέρα αν φοβάμαι τον Θεό. Όχι, απάντησα. Αγαπώ τον Θεό και προσπαθώ να γίνω άξιος της αγάπης του. Τότε, μου είπε, υπολογίζεις τους συνανθρώπους σου ; ” Όχι, απάντησα. Δε τους κρίνω και δεν ενδιαφέρομαι για τη γνώμη που έχουν σχηματίσει για μένα. Δεν φοβάσαι τίποτα ; Φοβάμαι τον εαυτό μου, διότι δεν μπορώ να εξαπατήσω τον εαυτό μου. Όταν θα αναλώ τις σκάμεις και τις πράξεις μου διαλογιζόμενος, θα με ρωτήσει: ” Τι είπες, τι έκανες, τι θα έπρεπε να κάνεις και απέτυχες στην πραγματοποίησή του ; ” Όταν ακούμε τη συνείδησή μας, είμαστε στο σωστό δρόμο. Δεν θα δημιουργούμε πλέον στοιχειακά τα οποία θα βασανίζουν τους γύρω μας. Ο ερευνητής της Αλήθειας πρέπει να φτάσει στο σημείο, όπου θα δημιουργεί στοιχειακά επιθυμιών – σκέψεων, αλλά μάλλον στοιχειακά, συνειδητά φτιαγμένα, τα οποία θα είναι υπό πλήρη έλεγχο. Όταν δε θα φύγουν από αυτόν, θα πρέπει να είναι ικανός να τα διοικεί και να τα κατευθύνει. Άσχετα από το πόσο μακριά μπορεί να είναι. Αυτά τα στοιχειακά σκέψεων – επιθυμιών είναι πιο στερεά, πιο αποτελεσματικά και μεγαλύτερης διάρκειας. Γι’ αυτό το λόγο είμαστε πιο υπεύθυνοι γι’ αυτά. Ο άνθρωπος με τις φιλόθωπες σκέψεις, θα πρέπει να είναι βέβαιος ότι τα δημιουργήματά του θα λάβουν ευλογίες της ανώτερης σφαίρας. Καμιά προσευχή δεν έχει μείνει αναπάντητη και καμιά κατάρα χωρίς τιμωρία ».

« Τι συμβαίνει », ρώτησε κάποιος από το ακροατήριο, « όταν στέλνουμε μια αγαθή σκέψη σε κάποιο μη δεκτικό ; ».

« Όπως σας έχω επισημάνει και παλαιότερα, είναι Νόμος, ότι στοιχειακό δημιουργήσαμε, να επιστρέψει σε μας. Σε περίπτωση δαιμονικού στοιχειακού, είτε συνειδητά είτε ασυνειδητά φτιαγμένου, εμπεριέχεται η τιμωρία. Όταν επιστρέψει, αποκτά μεγαλύτερη δύναμη και διάρκεια ζωής. Το άτομο, εναντίον του όπου έχει δημιουργηθεί το κακό στοιχειακό για να ενεργήσει, θα βλαφτεί μόνο στην έκταση που και το ίδιο δονείται στην ίδια συχνότητα με τη δική μας. Αλλιώς, θα χτυπήσει στην αύρα του και θα επιστρέψει σε μας, επτά φορές ισχυρότερο. Αυτοί είναι οι τύποι των στοιχειακών τους οποίους οι ερευνητές της Αλήθειας θα μάθουν να δημιουργούν. Ο Ιησούς τα ονόμασε ” πνεύματα βουβά και κωφά ”, τα οποία εξέρχονται από τα ανθρώπινα όντα, δε βρίσκουν γαλήνη και επιστρέφουν,

σύροντας μαζί τους και άλλα της ίδιας υφής. Κατά παρόμοιο τρόπο, όταν δημιουργούμε ένα αγαθό στοιχειακό και το πρόσωπο δεν είναι προετοιμασμένο ακόμα να το δεχτεί, θα χτυπήσει την αύρα του και θα επιστρέψει σε μας. Αλλά, σ' αυτήν την περίπτωση, θα αφήσει το σημάδι του στην αύρα του. Η δύναμή του θα υπάρχει εκεί για να το ωφελήσει οποιαδήποτε στιγμή είναι έτοιμο να δονηθεί ανάλογα. Κατά συνέπεια πρέπει κάποιον που νομίζετε ότι δεν αξίζει, μην απογοητεύετε ή μην παραιτείστε. Εξακολουθήστε να του στέλνετε στοιχειακά αγάπης και καλοσύνης. Αργά ή γρήγορα θα τον επηρεάσουν, είτε σ' αυτήν τη ζωή είτε σε μια επόμενη μετενσάρκωση. Θυμηθείτε τα λόγια του Ιησού " Αγαπάτε τους εχθρούς ημών". Βάλτε σε καλά στο μυαλό σας και κατανοήστε το, ότι αυτοί που θεωρούμε εχθρούς μας, είναι στην πραγματικότητα άτομα τα οποία υποφέρουν από άγνοια. Για μας η λέξη " εχθρός " δεν υφίσταται. Δεν θα ονομάσουμε τους άμυαλους εχθρούς. Και να θυμάστε ότι, όταν αγαπάμε αυτούς που μας αγαπούν, είναι κάτι το κατανοητό και ανθρώπινο. Αλλά όταν αγαπάμε όσους μας μισούν, τότε είναι μια θεία κατάσταση. Μας προάγει πνευματικά. Όταν πληγώνουμε όσους μας αγαπούν, είναι σατανικό. Δυστυχώς όμως συμβαίνει τόσο συχνά στη σημερινή κοινωνία μας ... » .

« Δημιουργεί κανένας στοιχειακά όταν κοιμάται ; », ρώτησε κάποιος.

« Ναι, βεβαίως. Όταν λέμε ότι ένας άνθρωπος κοιμάται, εννοούμε ότι μόνο το παχύ υλικό σώμα κοιμάται. Αλλά ως συνειδητή προσωπικότητα, χρησιμοποιεί το μυαλό σε μια μορφή αισθημάτων και αφηρημένων σκέψεων. Τις αναμειγνύει και υποσυνείδητα δημιουργεί στοιχειακά. Πρέπει δε, να προσθέσω ότι, όταν ένας άνθρωπος κοιμάται, βρίσκεται περισσότερο υπό την επιρροή των δικών του στοιχειακών, παρά όταν είναι ξύπνιος και απασχολημένος με τις καθημερινές του υποθέσεις. Θα έχετε παρατηρήσει, ότι πολλά πράγματα που επιθυμείτε και που έχετε ξεχάσει, ενώ είστε ξύπνιοι, θα σας έλθουν στο μυαλό, είτε λίγο πριν κοιμηθείτε, είτε κατά τη διάρκεια του ύπνου. Σ' αυτό ακριβώς το δεκτικό στάδιο, δέχεται τους δικούς του βομβαρδισμούς των στοιχειακών, τα οποία έχει δημιουργήσει νωρίτερα. Γι' αυτό ακριβώς και μια από τις υποσχέσεις του ερευνητή της Αλήθειας είναι ότι κάθε βράδυ πριν κοιμηθεί, πρέπει να κάνει αυτοανάλυση για λίγα λεπτά. Κατ' αυτήν ακριβώς τη δεδομένη στιγμή, το άτομο " ανοίγει ", ψυχή και πνεύμα, γίνεται δεκτικό και δέχεται τις σκέψεις και τις επιθυμίες του. Δεν θα είναι δύσκολο να τις ανασύρουμε από τη μνήμη μας. Εκείνη τη στιγμή είναι εύκολο να τις κατανοήσει, να τις μελετήσει και να τις οδηγήσει καίρια. Με το να μάθουμε πώς να χρησιμοποιούμε το Μυαλό σωστά, θα ανακαλύψουμε ποιοι πραγματικά είμαστε και θα αρχίσουμε να διακρίνουμε τον πραγματικό εαυτό μας, από τις καταστάσεις που βρίσκονται γύρω μας και μας κρατούν δέσμους».

« Τώρα θέλω να καθίσετε αναπαυτικά στις καρέκλες σας », είπε ο Δάσκαλος . Δημιουργήθηκε μια αναστάτωση, καθώς ο καθένας προσπαθούσε να χαλαρώσει. Ο Δάσκαλος θα έδινε μια άσκηση. « Κλείστε τα μάτια σας. Θέλω να δημιουργήσετε στο μυαλό σας ένα φίδι ». Πέρασαν μερικές στιγμές και ο Δάσκαλος συνέχισε αργά με ψιθυριστή φωνή : « Κρατήστε το με τα δύο σας χέρια. Δεν είναι τόσο τρομερό, όσο το φταστήκατε. Είναι ένα στοιχειακό που θα σας υπακούσει. Φανταστείτε ότι το κρατάτε από το λαιμό και την ουρά του. Κινείται. Εδώ είμαστε », είπε απογοητευμένος ο Δάσκαλος. « Φοβάστε . Είστε τρομοκρατημένοι. Εάν σας είχα ζητήσει να κρατήσετε ένα άψυχο χρυσό φίδι, δεν θα είχατε τρομοκρατηθεί. Αλλά φοβάστε να το κρατήσετε ζωντανό,

ενόσω αναπνέει. Πολύ καλά λοιπόν. Κρατείστε ένα χρυσό φίδι. Τώρα είναι πιο εύκολο », είπε με χιουμοριστική ειρωνεία. « Θέλω μερικοί από σας να του δώσετε ζωή. Δεν μπορεί ούτε να σας δαγκώσει, ούτε να σα πληγώσει. Είναι ένα αθώο στοιχειακό. Αφήστε το στο έδαφος και πέστε με τη σκέψη σας :

” Κανένα φίδι δεν θα μπορέσει να με πληγώσει ποτέ ”. Από δω και πέρα σας διαβεβαιώ ότι δεν θα έχετε κανένα λόγο να φοβάστε τα φίδια. Αυτό το στοιχειακό θα εισέλθει σε οποιοδήποτε φίδι είναι έτοιμο να σας επιτεθεί και θα το ηρεμήσει. Αυτή είναι μια μέθοδος που μπορείτε να χρησιμοποιήσετε για να ημερώσετε τα ζώα γύρω σας. Και μην ξεχνάτε ότι εμείς οι ίδιοι είμαστε υπεύθυνοι για το ότι κάνουμε τα ζώα εχθρούς μας ».

Ο Δάσκαλος σε πολλές περιπτώσεις είχε μιλήσει για το πώς οι άνθρωποι έχουν κάνει τα δημιουργήματα της γης αντιπάλους τους, ενώ κάποια εποχή άνθρωποι και ζώα ζούσαν αρμονικά και ειρηνικά.

« Εάν ειλικρινά αγαπάς ένα ζώο », είπε, « οποιοδήποτε και να είναι δεν έχεις να φοβηθείς τίποτα απ’ αυτό. Η εχθρότητα μας εναντίον τους είναι η αιτία που επιτίθενται ». Είπε ακόμα ότι μπορεί να συνομιλεί με τα ζώα, ακόμη και με φίδια. Μια φορά μου περιέγραψε το πώς ένα φίδι κάθισε στο μουσαμά που ζωγράφιζε και πως πήρε ζάχαρη, την έβαλε στο στόμα του και αφού την ανέμειξε με σάλιο προσκάλεσε το φίδι να πάρει λίγο μέσα από το στόμα του. Το φίδι δέχθηκε την πρόσκληση και με τη γλώσσα του έγλειψε τη ζάχαρη. Υπήρξε και αυτόπτης μάρτυρας στο γεγονός, ο οποίος βεβαιώνεται ότι σχεδόν λιποθύμησε.

Σε μια άλλη περίπτωση, όταν ο Δάσκαλος ήταν δέκα ετών, γλίστρησε σε ένα κλουβί λιονταριού στο τσίρκο και έπαιζε μαζί του. Είπε ότι το λιοντάρι τον προσκάλεσε. Όταν μεγάλωσε, ως παππούς σε μια επίσκεψη του στο ζωολογικό κήπο της Βρετανίας, πραγματοποίησε ένα παρόμοιο κατόρθωμα. Σύμφωνα με τον κουνιάδο του που ήταν μαζί του, ο Δάσκαλος ως άτακτος νεαρός, κατόρθωσε να μπει στη σπηλιά των λιονταριών και να παίζει με τα θηρία. Κάποια στιγμή δε, έβαλε το κεφάλι του στο στόμα ενός λιονταριού. Το έκανε δε αυτό μπρος στα τρομαγμένα μάτια των επισκεπτών και ο φύλακας του ζωολογικού κήπου είχε τόσο εντυπωσιασθεί, ώστε του προσέφερε δουλειά εκεί.

« Μια και εκπαιδευόμαστε », είπε, « στο να δημιουργούμε ζωή και ισχυρά στοιχειακά, θα μπορούμε να πραγματοποιήσουμε κάτι παρόμοιο. Μ’ αυτόν ακριβώς τον τρόπο ο Δανιήλ ημέρωσε τα λιοντάρια. Δημιούργησε με το μυαλό του στοιχειακό ήμερων λιονταριών και τα έριξε στο κλουβί με τα άγρια λιοντάρια. Τώρα, συνέχισε ο Δάσκαλος ενώ όλοι είχαν τα μάτια τους κλειστά, φανταστείτε ότι κρατάτε στο αριστερό σας χέρι ένα όμορφο πορτοκάλι. Κάντε το όσο πιο τέλειο μπορείτε. Γρατζουνίστε του με το δεξί σας χέρι και μυρίστε το. Μπορείτε να το μυρίσετε. Κρατήστε το σφικτά στα χέρια σας και κοιτάζετε το σαν να είναι πραγματικό. Δημιουργήσατε τώρα το αιθερικό μοντέλο δια μέσου του οποίου μπορεί να πάρει υλική μορφή. Μέχρι το επόμενο μάθημα θέλω να δημιουργείτε ένα αντικείμενο νοητικά, μία ή δύο φορές την ημέρα. Συγκεντρωθείτε σ’ αυτό. Φτιάξτε το όσο πιο τέλειο μπορείτε. Αρχίστε με ένα φρούτο ή λουλούδι. Κατόπιν συνεχίστε με ένα ζωντανό πλάσμα, ένα περιστέρι ή ένα σπουργίτη. Αλλά πρέπει να σας προειδοποιήσω. Μην κάνετε το λάθος ενός μαθητή μου που δημιούργησε ένα στοιχειακό σκύλο και δεν μπορούσε να τον κοντρολάρει. Αυτός ο ανόητος, έμαθε τον τρόπο να δημιουργεί ισχυρά στοιχειακά και υπέθεσε ότι ήταν καλή ιδέα να φτιάξει ένα σκύλο, για να τον φυλάει στο σπίτι, που δεν χρειαζόταν τροφή. Για σαράντα περίπου μέρες με

εντατική αυτοσυγκέντρωση του ενστάλαξε αιθέρα. Έγινε τόσο δυνατός, ώστε οι γείτονες άκουγαν τα ουρλιαχτά του το βράδυ. Πρέπει να ξέρετε ότι όταν ένα τέτοιο στοιχειακό δημιουργηθεί, αποκτά τα χαρακτηριστικά του προσώπου που το δημιούργησε. Εάν το πρόσωπο τρέφει μια αντιπάθεια για κάποιον, το στοιχειακό θα επιτεθεί. Αυτός ακριβώς συνέβη σ' αυτή την περίπτωση. Ένα βράδυ ήταν απελπισμένος και ήρθε σε μένα. " Σώσε με " παρακάλεσε. Δεν μπορούσε πλέον να ελέγχει το σκυλί, το οποίο άρχισε να του επιτίθεται. Με μεγάλη προσπάθεια κατόρθωσα να το εξαλείψω. Δεν άλλη δυνατότητα επιλογής και με μεγάλη μου λύπη τον απέπεμψα από τον κύκλο μας. Του αφήρεσα το λευκό μανδύα. Απλά του πήρα το ύφασμα, διότι ο μανδύας θα βρισκται πάντα γύρω του και θα τον οδηγεί στους αιώνες. Πρέπει να συνειδητοποιήσετε ότι όταν δημιουργείτε στοιχειακά σκέψεων – επιθυμιών, χειρίζεστε θεία ουσία. Δεν παίζετε με πηλό. Η απόκτηση τέτοιων δυνάμεων είναι μεγάλη υπευθυνότης. Θα πρέπει να πειραματιζόμαστε αλλά συγχρόνως θα πρέπει με μεγάλη σοφία να δημιουργούμε τα στοιχειακά σκέψεων – επιθυμιών για το καλό των συνανθρώπων μας και όχι για να ικανοποιούμε εγωιστικές επιθυμίες. Ο σκοπός μας είναι να γίνουμε ψυχοθεραπευτές, όχι μαύροι μάγοι. Είθε η αγάπη του πιο Αξιαγάπητου να είναι μαζί σας και στα σπίτια σας και σ' όλο τον κόσμο ».

Μετά το τέλος του μαθήματος, έμεινα για λίγο στη Στοά μιλώντας με τον Ιάκωβο, ενώ οι περισσότεροι κουβέντιαζαν έξω, κάτω από την αναρριχώμενη κληματαριά του Δάσκαλου. Μια μεσήλικη γυναίκα που φαινόταν να γνωρίζει τον Ιάκωβο καλά, επέστρεψε στη Στοά και του ζήτησε τη βοήθειά του. Επρόκειτο να χειρουργηθεί στο νοσοκομείο και διερωτάτο αν θα μπορούσε να αποφύγει την επέμβαση και να χρησιμοποιήσει " θεραπεία " . Ο Δάσκαλος τη συμβούλεψε να μην στενοχωριέται και να προχωρήσει στην εγχείρηση. Την έστειλε δε στον Ιάκωβο για βοήθεια. Συμπέρανα ότι ήταν η μέθοδος του Δάσκαλου σαν μέρος της εκπαίδευσέως του Ιακώβου στην τέχνη της θεραπείας, κατά τον ίδιο τρόπο που ένας χειρουργός εκπαιδεύει τους πρωτόπαιρους εκπαιδευόμενος ιατρούς.

Εν συντομία εξήγησε στον Ιάκωβο το πρόβλημά της και τους φόβους της να ξαπλώσει στο χειρουργικό κρεβάτι και να υποστεί το ιατρικό νυστέρι. Ο Ιάκωβος προσπάθησε να καθησυχάσει τους φόβους της, με κατάλληλες λέξεις και της ζήτησε να καθίσει σε μια καρέκλα. Κατόπιν έθεσε τα χέρια του πάνω στο κεφάλι της, έκλεισε τα μάτια του και ανέπνεε βαθιά.

« Να με σκεφτείς όταν είσαι έτοιμη να χειρουργηθείς και θα είμαι εκεί », της είπε.

« Τι ακριβώς της έκανες ; », ρώτησα με περιέργεια, αφού η γυναίκα τον ευχαρίστησε και πήγε να συναντήσει τους άλλους στην αυλή.

« Απλά έφτιαξα ένα στοιχειακό θεραπευτικό », είπε ο Ιάκωβος . « Η ασθενής θα με σκεφτεί πριν χειρουργηθεί. Όταν με σκεφθεί, το στοιχειακό που δημιούργησα θα ενεργοποιηθεί και θα κάνει αυτό ακριβώς που θα έκανα εγώ εάν ήμουν εκεί προσωπικά. Η σκέψη μας θα δημιουργήσει τον σύνδεσμο μεταξύ αυτής και εμού. Το στοιχειακό θα απορροφήσει ενέργεια από το διπλό αιθερικό για να εργαστεί ».

« Τι θα σκέπτεσαι εσύ εκείνη τη στιγμή ; », ρώτησα.

« Ίσως να αισθανθώ κάποια κούραση, ίσως να είναι αφηρημένος. Είναι δύσκολο να σου εξηγήσω ».

« Πως δημιούργησες αυτό το στοιχειακό ; », συνέχισα ενώ παρατήρησα ότι οι περισσότεροι μαθητές του Δασκάλου είχαν ήδη φύγει .

« Έχω μεταχειριστεί διάφορες ιδιότητες αιθερικής ζωτικότητας για να μορφοποιήσω ένα στοιχειακό κατάλληλο για την περίπτωση της ».

« Εννοείς ότι ένα θεραπευτικό στοιχειακό διαφέρει από ένα άλλο ; », ρώτησα.

« Βεβαίως. Διαφέρει στο σχήμα και στην ένταση της επιθυμίας που περικλείει ».

« Τι ακριβώς έκανες, όταν η γυναίκα ζήτησε βοήθεια ; »

« Δημιούργησα μια άσπρη – γαλάζια μπάλα φωτός, την οποία έθεσα στο διπλό αιθερικό της. Αυτή η φωτεινή μπάλα θα ενεργοποιηθεί τη στιγμή που η ασθενής θα με σκεφθεί ».

« Ηχεί απλό », είπα.

« Δεν είναι τόσο απλό, όσο φαίνεται. Πρέπει να χρησιμοποιήσεις έντονη αυτοσυγκέντρωση για να δημιουργήσεις τέτοιο στοιχειακό, αλλιώς θα διαλυθεί ».

« Πάμε », είπα, « Ο Δάσκαλος μας περιμένει ».

4. Η ΑΥΘΕΝΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΕΜΠΕΙΡΙΑΣ

Όταν η Ζωή, μια καλή φίλη της Αιμιλίας, έμαθε το " μυστικό μου σχέδιο ", εξέφρασε έντονη την επιθυμία να συναντήσει το Δάσκαλο. Ήταν μια σπουδαία, πανέξυπνη γυναίκα, γύρω στα τριάντα, συγγραφέας, που ήταν κάποτε μαθήτρια του Πιαζέ στην Ελβετία. Η Ζωή είχε έντονα υλιστικές ιδέες και είχε εμποτιστεί από τη σύγχρονη Γαλλική σκέψη και τη Γαλλική κουλτούρα. Αν και είχε δεχθεί την πιθανότητα να έχουν οι άνθρωποι λανθάνουσες δυνάμεις, η αντίληψη περί της ψυχής, η ζωή μετά το θάνατο και η μετενσάρκωση ήταν γι' αυτήν τελείως παραλογισμοί. Η επίσκεψή της ήταν περισσότερο αποτέλεσμα περιέργειας, όπως παρεδέχθη. Παρά μια επιθυμία για περαιτέρω έρευνα.

Πήγα με τη Ζωή στο Δάσκαλο το επόμενο πρωί. Η Αιμιλία θα μας συναντούσε αργότερα με το Στέλιο, ένα καλό μου φίλο και τη γυναίκα του. Στο δρόμο έδειχνε φοβισμένη και δύστροπη. Σαν παιδί, μου εξομολογήθηκε, αισθανόταν τρόμο, κάθε φορά που οι γονείς της ανάφεραν το όνομά του. Γνώριζε ότι ο πατέρας της συναναστρεφόταν το Δάσκαλο αλλά δεν ήταν βέβαιη για τη στενότητα της γνωριμίας τους. Ο παιδικός της φόβος ήταν το αποτέλεσμα μιας ιστορίας που κυκλοφορούσε μεταξύ των φίλων της οικογένειας.

Για να πειράξει κάποιους γνωστούς του ο Δάσκαλος, ένα βράδυ, ενώ όλοι κοιμόντουσαν, μετακίνησε ένα ψαλίδι, που καρφώθηκε στο πάτωμα. Αυτές οι παιδικές μνήμες της δημιούργησαν μια αμηχανία. Τη διαβεβαίωσα ότι είναι παντελώς άστοχες οι φήμες που κυκλοφορούσαν σε μερικούς κύκλους και τον παρουσιάζουν σαν ένα φοβερό Μάγο, και ότι, μόλις τον συναντήσει, θα ηρεμήσει και θα αισθανθεί άνετα. Συμφώνησε ότι ο φόβος της ήταν τελείως παράλογος.

Ο Δάσκαλος ήταν εξαιρετικά φιλικός μαζί της και μετά τις προκαταρκτικές αβροφροσύνες, ανέφερε ότι ο πατέρας της, ένας επιφανής αρχιτέκτονας και πρώην Υπουργός της Κυβερνήσεως, ήταν μαθητής του για πολλά χρόνια. Η αποκάλυψη αυτή ήταν ένα σοκ για τη Ζωή. Στο μεταξύ έφθασαν και οι άλλοι και οι πέντε καθίσαμε με βεβαιότητα ότι θα ήταν μια ενδιαφέρουσα βραδιά.

« Δάσκαλε », άρχισα να λέω, « προχθές είχαμε μια συζήτηση με τη Ζωή, για τη φύση του μυστικισμού και για τη σχέση μεταξύ πνεύματος και σώματος. Εύκολα μπορεί να δεχθεί την ύπαρξη, τη δυνατότητα μεταφυσικών φαινομένων, αλλά διαχωρίζει σαν δύο ξεχωριστές πραγματικότητες το σώμα και το πνεύμα. Ίσως θα μπορούσαμε να αρχίσουμε τη συζήτηση μας σήμερα με αυτό το δεδομένο ».

Ο Δάσκαλος έδειχνε να βρίσκεται σε χαρούμενη διάθεση και φαινόταν ότι έτρεφε αισθήματα αποδοχής και αγάπης για τη Ζωή. Μου είχε αναφέρει σε μια προηγούμενη περίπτωση, ότι προτιμά να συζητά πνευματικά θέματα με επίμονους και μαχητικούς άθεους, παρά με φανατικούς πιστούς. " Μπορείς – έλεγε – να έχεις μια συναρπαστική συζήτηση μ' έναν άθεο, που κάνει ορθή κριτική, αλλά όχι με ένα δεισιδαίμονα θρησκευόμενο " .

« Ξέρετε τι είναι ύλη ; », άρχισε ο Δάσκαλος μ' ένα τόνο βεβαιότητας, κοιτάζοντας τη Ζωή διαπεραστικά στα μάτια και χωρίς να περιμένει απάντηση συνέχισε: « Νομίζετε ότι οι χημικοί μα τους τύπους τους το γνωρίζουν ; Για μας δεν υπάρχει ύλη, υπάρχει μόνο πνεύμα ».

Η Ζωή έθεσε διάφορα ερωτήματα, προσπαθώντας να κατανοήσει τις έννοιες, προκαλώντας έτσι τον επιμερισμό του θέματος.

« Τι δεν είναι καλό στην ύλη ; », διαμαρτυρήθηκε.

« Η ύλη ως κυρίαρχη είναι διαβολική. Η ύλη ως υπηρεσία είναι ευλογία », απάντησε ο Δάσκαλος και συνέχισε να μιλά επ' αρκετόν για το πώς εννοούσε τον όρο ύλη.

« Ποιος είναι ο σκοπός της ύλης ; », ρώτησε η Ζωή που γρήγορα ξεπέρασε τις αρχικές της επιφυλάξεις.

« Ο σκοπός της είναι να κάνει πραγματικότητα για μας, την απόκτηση εμπειριών, σαν αιώνιες οντότητες. Είναι μια φανέρωση του Απολύτου, που μας δίνει τη δυνατότητα της αναπτύξεως του συνειδητού μας ».

Κατόπιν ο Δάσκαλος αναφέρθηκε συνοπτικά στη φύση του ΕΙΝΑΙ, στη φύση της υπάρξεως, στη φύση της σκέψεως, στα στοιχειακά, στη διαφορά μεταξύ της παρουσίας προσωπικότητας και της μόνιμης κ.λ.π. Εξήγησε, ότι ύλη δεν είναι αυτό που παρουσιάζεται ότι είναι.

« Φανταζόμαστε κάτι σαν στερεό, διότι δονούμεθα στην ίδια συχνότητα με το αντικείμενο ». «Είναι δυνατόν », συνέχισε ο Δάσκαλος, « να οικοδομηθεί μια πόλη χωρίς αρχιτέκτονα ; Είναι δυνατόν να κτιστεί σπίτι χωρίς σχεδιάγραμμα ; » Και με το να θέτει ερωτήσεις συνέχισε , λέγοντας ότι υπάρχουν αμετάβλητοι νόμοι, αιτίες που υφίστανται στο ανώτατο νοητικό σχέδιο, στον κόσμο των Ιδεών. Αυτές οι αρχέτυπες ιδέες είναι οι πραγματικές αιτίες των φαινομένων.

« Μου φαίνεται δύσκολο να δεχθώ », επέμενε η Ζωή, « ότι οι σκέψεις και τα συναισθήματά μου εισακούγονται από κάποιον άλλον πλην του εαυτού μου ».

« Πολλοί από τους μαθητές μου συχνά μου κάνουν την εξής ερώτηση: " Το Απόλυτο βλέπει, ακούει και αισθάνεται όπως και εμείς ; Ο Ιησούς Χριστός μας ακούει τώρα, αυτή τη στιγμή που μιλάμε μεταξύ μας ; Γνωρίζει Εκείνος τα μαθήματα που παρακολουθούμε αυτή τη στιγμή ; " . Η απάντηση μου είναι κατηγορηματικά: " Ναι ". Ακούει και αισθάνεται το μάθημα αυτό διπλά, από τη δική του άποψη ως Παγκόσμιος Λόγος και από την άποψη του καθενός μας, όπως εμείς το καταλαβαίνουμε και το αισθανόμαστε. Γιατί ; Διότι είναι το Φως που φωτίζει κάθε άνθρωπο που έρχεται στη γη. Είναι αυτό το Φως, που μας δίνει τη δυνατότητα να έχουμε συνειδητή νόηση. Καμία συζήτηση ανθρώπων δεν έχει γίνει που να μην την έχει ακούσει ΕΚΕΙΝΟΣ. Δεν υπάρχει καμία σκέψη, που να έχει γίνει από ανθρώπινη διάνοηση και να μην τη γνωρίζει ΕΚΕΙΝΟΣ. Πίστεψέ με, δεν υπάρχει μυστικό που να μην αποκαλυφθεί κάποια ημέρα δια μέσου του Κάρμα, διότι εμείς, ως φαινόμενα ζωής, δεν υπάρχουμε σε νεκρή ύλη. Το σύμπαν δεν είναι άψυχη μηχανή. Άψυχη ύλη δεν μπορεί να δημιουργήσει ζωή. Αργά ή γρήγορα, καθένας από μας θα διαπιστώσει ότι ως ανθρώπινες διάνοιες, σε συγκεκριμένο στάδιο εξελίξεώς μας, ζούμε ταυτοχρόνως εντός της Υπερδιάνοιας. Θα ήταν λοιπόν πολύ ανόητο να προσθέσουμε ότι ο Δημιουργός " των οφθαλμών και των ώτων " δεν μπορεί να δει ούτε και να ακούσει. Και θα ήταν επίσης παράλογο να συμπεράνει κανείς ότι Αυτός ακριβώς που μας έδωσε την ικανότητα της νοήσεως δεν διαθέτει αυτογνωσία ».

Ακούγαμε προσεκτικά το διάλογο του Δασκάλου με τη Ζωή, η οποία, μη έχοντας πλέον αισθήματα φοβίας, εξακολουθούσε να θέτει ερωτήσεις, ως καλός ερευνητής. Ήταν σαν να γινότανε το μάθημα αποκλειστικά γι' αυτήν.

« Τι αποδείξεις έχετε », τον ρώτησε, « ότι διαθέτουμε ψυχή και ότι ο κ όμος που μας περιγράφει είναι υπαρκτός και όχι μια αυταπάτη ή παραίσθηση ; »

Ήταν φανερό ότι ο Δάσκαλος περίμενε την ερώτησή της και είχε προνοήσει για μια αναλυτική και μεγάλη σε έκταση απόκριση. Ήταν δε βέβαιο ότι δεν ήταν η πρώτη φορά που αντιμετώπιζε τέτοια ερώτηση.

« Ίσως », απάντησε, αφού κάθισε αναπαυτικά στην καρέκλα του, μ' ένα χαμόγελο στο πρόσωπό του. « Ο καλύτερος τρόπος να απαντήσω στην ερώτησή σου, είναι να περιγράψω μερικές προσωπικές εμπειρίες. Μια φορά ταξίδευα με πλοίο για την Ελλάδα. Έβρεχε πολύ και πήγα στην καμπίνα μου για να ξαπλώσω. Βγήκα έξω από το σώμα μου. " Απλώθηκα " πάνω από το πλοίο. Έβλεπα ότι ακριβώς γινόταν εκεί γύρω μου. Έβλεπα τι ακριβώς γινόταν στην καμπίνα του πλοιάρχου, στην κουζίνα, στην τραπεζαρία, το κατάστρωμα. Κατόπιν πέταξα ψηλά και " απλώθηκα ", σε ευρύτερη περιφέρεια. Είδα γλάρους να ακολουθούν το πλοίο. Διαπέρασα το βάθος και παρατήρησα την εκεί ζωή, πειραματίστηκα με την αλμύρα της θάλασσας. Ήμουν ένα με το πλοίο. " Απλώθηκα " ψηλότερα και μακρύτερα, οπότε βλ ένω μπροστά ένα νησί. Μπορούσα να δω και την παραμικρή του λεπτομέρεια, πηγές και ρυάκια με τρεχούμενα νερά, λαγούς να ανεβαίνουν τρέχοντας στους λόφους, δέντρα κ.λ.π. Το πλοίο φαινόταν σαν σπιρτόκουτο από ψηλά. Ας υποθέσουμε ότι ναυαγούσε και ότι όλοι πνιγόντουσαν. Τι θα μου συνέβαινε ; Τίποτα. Δεν θα αισθανόμουν τίποτα. Αυτό είναι ακριβώς εκείνο που εννοούσε ο Χριστός όταν είπε ότι, " εκείνος που θα με ακολουθήσει δεν θα αισθανθεί το θάνατο ". Ο Χριστός συνήθιζε να παίρνει τους μαθητές του στο όρος των ελαιών και τους ασκούσε στην εμπειρία της εξωσωματώσεως ».

« Όταν ξαναγύρισα στο σώμα μου », συνέχισε ο Δάσκαλος, « βγήκα από την καμπίνα μου και πήγα στο κατάστρωμα. Η βροχή είχε σταματήσει και είχε βγει ο ήλιος. Ο καπετάνιος, ένας Αθηναίος, στεκόταν εκεί και κοίταζε τον ορίζοντα. Τον ρώτησα αν υπήρχε ένα μικρό νησάκι μπροστά μας. " Ναι Δάσκαλε ", απάντησε, " υπάρχει ένα μερικά μίλια μπροστά. Το είδατε ; "

Πώς ξέρεις το όνομά μου ; απόρησα. Είπε ότι ο αδελφός του ήταν ένας από τους μαθητές μου και ότι συμπτωματικά είχε στην καμπίνα του μερικά φωτοτυπημένα τεύχη με ομιλίες μου. Αργότερα περάσαμε κοντά από το νησί που είχα δει κατά την εξωσωμάτωσή μου. Ήταν ακριβώς το ίδιο.

Σταμάτησε τη διήγηση και απευθύνθηκε αποκλειστικά στη Ζωή.

« Τώρα είναι αυτό αυταπάτη ή πραγματική εμπειρία, που αποδεικνύει την πραγματικότητα του κόσμου μου ; »

« Σ' αυτήν την περίπτωση », σχολίασε ο Στέλιος από τη γωνία που καθόταν, « εσείς είσαστε ικανός να επιβεβαιώσετε την εμπειρία σας, διότι αυτό που είδατε ήταν στο υλικό πεδίο. Πώς μπορείς να επιβεβαιώσεις εμπειρίες, όχι αυτού του κόσμου αλλά κάποιου άλλου, όταν οι άνθρωποι με τις κοινές αισθήσεις δεν έχουν πρόσβαση σ' αυτές ; »

« Μπορείς κι εσύ να ελέγχεις αυτό που πειραματίζεσαι στο ψυχονοητικό πεδίο ».

« Μπορούν δύο άτομα στην ψυχική ή διάσταση, να έχουν ακριβώς όμοιες εμπειρίες, που όμως να επιβεβαιωθούν ; Μπορούν να δουν τα ίδια πράγματα ; », ρώτησε πάλι ο Στέλιος.

« Πιθανόν να δουν τα ίδια πράγματα, διαφορετικά. Ας υποθέσουμε ότι παίρνω δέκα άτομα και τα πάω να δουν ένα τοπίο. Όταν επιστρέψουν τους

ζητώ να περιγράψουν τι είδαν. Νομίζεις ότι θα το περιγράψουν το τοπίο όλοι κατά τον ίδιο τρόπο ; Ή ότι θα παρατηρήσουν και θα σημειώσουν εκείνο που τους ενδιαφέρει περισσότερο ; Θα δουν το τοπίο, αλλά δεν θα το περιγράψουν όμοια, εκτός αν έχουν απολύτως όμοια ενδιαφέροντα. Όταν όμως δύο ερευνητές της Αλήθειας με κοινά ενδιαφέροντα ασχοληθούν με ένα ψυχικό φαινόμενο, βλέπουν και παρατηρούν το ίδιο τοπίο με τη μεγαλύτερη λεπτομέρεια. Κατ' αυτόν τον τρόπο επιβεβαιώνουμε την αιθερικότητα των ψυχικών μας πειραμάτων, τα οποία όμως δεν μπορούν να είναι αποδείξιμα με τις πέντε αισθήσεις μας ».

Ο Δάσκαλος εστράφη στη Ζωή και άρχισε να της διηγείται μια άλλη ψυχική εμπειρία που είχε.

« Τέσσερα μίλια μακριά από το Στρόβολος υπάρχει μια αγροικία, ιδιοκτήτης της οποίας είναι ένας φίλος μου. Μια φορά, με προσκάλεσε να περάσω το Σαββατοκύριακο μαζί με την οικογένειά του και μάλιστα προθυμοποιήθηκε να έλθει με το αυτοκίνητό του να με πάρει. Προτίμησα να περπατήσω. Την επόμενη μέρα, λίγο πριν ξυπνήσω, " απλώθηκα " και παρατήρησα την περιοχή που εκτεινόταν μεταξύ του δικού μου σπιτιού και της αγροικίας του φίλου μου. Παρατήρησα ότι στο δρόμο, λίγο πριν τη φάρμα δύο φίδια πάλευαν. Είδα ένα μεγάλο φίδι να κυνηγά το μικρό. Του έπιασε την ουρά και αργά αργά το κατάπιε. Κατόπιν προσπάθησε να διασχίσει το δρόμο, αλλά εκείνη ακριβώς τη στιγμή ένα αυτοκίνητο, που ερχόταν από το Τσέρι, το πάτησε και του έλιωσε το λαιμό. Είδα το φίδι να κουλουριάζεται με σπασμωδικές κινήσεις, να σέρνεται στο χαντάκι. Εκείνη τη στιγμή ξύπνησα, ντύθηκα και άρχισα να περπατώ προς την αγροικία. Έκανα περίπου μια ώρα μέχρι να φθάσω στο σημείο που είχα δει τα δύο φίδια. Καθώς πλησίαζα, ένα αυτοκίνητο σταμάτησε και τέσσερα άτομα βγήκαν έξω. Γέλασα. Πρέπει να έχουν δει το ψόφιο φίδι, σκέφτηκα. " Κοιτάτε το μαύρο φίδι ; ", τους ρώτησα, όταν πλησίασα. Ένας από αυτούς γύρισε ξαφνιασμένος. " Πώς ξέρετε ότι είναι ένα μαύρο φίδι ; ", ρώτησε. " Στην πραγματικότητα ", είπα γελώντας, " υπάρχει ένα κίτρινο φίδι μέσα στο μαύρο φίδι ". " Τι είπες ; ", ρώτησε καχύποπτα ο άνθρωπος. " Υπάρχει ένα άλλο φίδι στην κοιλιά του ".

« Βλέπεις », συνέχισε ο Δάσκαλος, « ήμουν " αθώς " τότε και τους μίλησα απλά και ξεκάθαρα για το τι είχα δει. Ήταν λάθος μου. Το παραδέχομαι. Τους περιέγραψα λεπτομερώς τι συνέβη, για το πως το αυτοκίνητο περνώντας του έλιωσε το λαιμό, για το ότι σύρθηκε στο χαντάκι κ.λ.π. Ο άνθρωπος έβγαλε ξαφνικά από την τσέπη του ένα σουγιά, πάτησε με το πόδι του το κεφάλι του φιδιού και το έσκισε στα δύο. Βρήκε εκεί ένα κίτρινο φίδι. Με κοίταξε με τρόμο. " Είσαι ο Σπύρος Σάθης ; " μουρμούρισε. " Ναι ", ένευσα. Μου έτεινε το δάχτυλο λέγοντας " Φύγε από δω. Είσαι ο Σατανάς ". " Γιατί κύριε νομίζεις ότι είμαι ο Σατανάς ; ", διαμαρτυρήθηκα. " Πώς ήξερες ότι υπήρχε ένα κίτρινο φίδι μέσα στην κοιλιά του μαύρου ; ", ρώτησε τρέμοντας. Μπορούσα να του εξηγήσω πώς το ήξερα ; " ρώτησε ο Δάσκαλος με ένα ίχνος απογοητεύσεως στη φωνή του. Νομίζεις ότι θα μπορούσε να καταλάβει ; »

« Μου φάνηκε », του είπα.

« Δεν σου φάνηκε. Είπε " είσαι ο διάβολος " κι άρχισε να σταυροκοπιέται. Αργότερα έμαθα ότι πήγε στον παπά, του είπε ότι είχε συναντήσει το Σατανά και του διηγήθηκε το περιστατικό με τα φίδια. Πρέπει να είμαστε πολύ προσεχτικοί με αυτά τα θέματα. Ταυτοχρόνως, αυτές οι ίδιες οι εμπειρίες, μου προσφέρουν αδιάσειστα στοιχεία της πραγματικότητας του

κόσμου μου. Τώρα το κατανοείς ; Έχω συνεχείς τέτοιες εμπειρίες που μου αποδεικνύουν, ότι αυτός ακριβώς ο κόσμος που ζω εκεί, δεν είναι ούτε αυταπάτη ούτε πλάνη ».

« Πριν καιρό », συνέχισε, « ένας ανόητος δανείστηκε τα κιάλια μου και τα ξέχασε σ' ένα περίπατο στο βουνό Τρώος. Τα κρέμασε σ' ένα έλατο, κατόπιν ξέχασε σε ποιο δένδρο τα κρέμασε και τα άφησε εκεί. Μπήκε στο αυτοκίνητο, ήλθε στη Λευκωσία και με τη μεγαλύτερη αναίδεια μου ανακοίνωσε : " Ξέρεις Δάσκαλε, τα κιάλια σου έφυγαν, πέταξαν ". " Τι εννοείς πέταξαν ; ", τον ρώτησα αγριεμένος. " Απλά δεν ξέρω που τα ακούμπησα ".

" Μα τι εννοείς δεν ξέρεις ; ", αποκρίθηκα με οργή. " Αυτά είναι ισχυρά κιάλια και ακριβά και δεν μπορώ σήμερα πλέον να τα βρω πουθενά. Πρέπει να πας και να τα βρεις ", τον διέταξα. " Πώς θα μπορέσω να το κάνω ; " ρώτησε. " Περίμενε ένα λεπτό ", του λέω. " Να βρω πρώτα πού είναι και μετά πήγαινε και φέρτα ". " Πού πήγες ; ", τον ρώτησα. " Πήγαμε σε πολλές τοποθεσίες. Τρωοδίτισσα, Πλάτρες, γυρίσαμε τα βουνά. Πήγαμε ... ". " Μια στιγμή ", είπα. " Μπορώ να συντονιστώ με τα κιάλια, διότι έχουν εμποτιστεί με την αύρα μου ". Έκλεισα τα μάτια μου. " Πέρασες απ' αυτόν κι απ' αυτόν το δρόμο ; Σκαρφάλωσες στο λόφο ; " " Ναι ", είπε απρόθυμα, " και ... δεν είχα χαρτί ..., πήγα γι' αυτή τη δουλειά και ... ".

Ο Δάσκαλος έσκασε στα γέλια και συνέχισε. " Πήγα ", είπε " πίσω απ' το λοφάκι για να ανακουφιστώ, ώστε να μην με βλέπουν. Μην λες άλλα.., μην πεις ότι σκουπίστηκα με πέτρες ... ". " Δεν μ' ενδιαφέρει με τι σκουπίστηκες ", του λέω. " Εκείνο που μ' ενδιαφέρει είναι τα κιάλια μου, τα οποία άφησες πίσω σου, κρεμασμένα στο έλατο. Πρέπει να πας αμέσως και να μου τα φέρεις ". " Είστε σίγουρος ότι είναι εκεί ; Εντάξει. Θα πάω ", υποσχέθηκε. Μπήκε στο αυτοκίνητο και ταξίδεψε εκατό μίλια μέχρι επάνω το βουνό, ανέβηκε στο λόφο, βρήκε τα κιάλια κρεμασμένα στο δένδρο και επέστρεψε την ίδια μέρα. " Να πάρει η ευχή ", είπε. " Είχα ξεχάσει ότι τα είχα βάλει εκεί πάνω " ».

Ο Δάσκαλος διέκοψε τη διήγησή του και ψιθύρισε ότι αυτά τα φαινόμενα δεν είναι πλέον επιτρεπτά. Παλαιότερα παρεδέχθη, τέτοιες ενδείξεις μου στοίχησαν πολλά προβλήματα, κυρίως με την εκκλησία.

« Πώς μπορεί να μην έχω πειστεί ; Αυτή είναι η ζωή μου, η καθημερινή μου πραγματικότητα. Πώς είναι δυνατόν κάποιος, που δεν μπορεί να μοιραστεί μαζί μου μια παρόμοια εμπειρία, να με πείσει ότι ο κόσμος μου, η πραγματικότητά μου είναι φαντασίωση ; Ο καθένας έχει τη δύναμη και τη δυνατότητα να έχει τέτοιες εμπειρίες ».

« Στην επιστήμη Δάσκαλε », είπα, αφού πέρασαν μερικά λεπτά, « ο ένας επιστήμων μπορεί να ελέγχει τα αποτελέσματα και τις παρατηρήσεις ενός άλλου ... ».

Ο Δάσκαλος κατάλαβε τι ήθελα να πω και θέλησε να μου απαντήσει, πριν προλάβω να ολοκληρώσω τη φράση μου. « Μπορείς να ελέγχεις και αυτά τα πειράματα. Εάν δεν ήταν έτσι, δεν θα μπορούσατε να πιστέψετε. Μιλώ για ψυχικά επίπεδα και υποεπίπεδα. Δεν είμαι ο μόνος που μιλώ γι' αυτούς τους χώρους. Υπάρχουν και άλλοι που βλέπουν και έχουν εμπειρία των ιδίων με μένα πραγμάτων. Την εργασία που κάνω εγώ την κάνουν και άλλοι. Πιθανόν να μην θυμούνται τα πάντα, όμως θυμούνται πολλά. Με παρακολουθείς ; Για παράδειγμα πάρε το Μάριο, τον τρίχρονο εγγονό μου. Όταν ήταν δύο χρονών ήθελε να κάνει εξωσωματώσεις μαζί μου ».

« Το παιδί μόνο του ζήτησε κάτι τέτοιο ; », ρώτησα.

« Ακριβώς », απάντησε και συνέχισε. « Συζητούσα με το Θεοφάνη και το Δήμαρχο της Πάφου. Ήταν και ο Μάριος εκεί. Ήταν ανυπόμονος. Παρακάλεσα τους άλλους να περιμένουν λίγο, ενώ θα τον επήγαινα έναν περίπατο. Κατάλαβαν τι εννοούσα, διότι τα ε γνώριζαν. ” Έλα αγάπη μου ”, είπα στο Μάριο, ” προχώρα και θα σε συναντήσω ”. Έκλασε τα μάτια του και ανέπνεε βαθιά, ενώ εγώ εξακολουθούσα τη συνομιλία μου. Σύντομα επέστρεψε και είπε: ” Έλα παππού, σε περιμένω, πότε θα’ ρθεις κι εσύ ; Έλα, έλα ”. ” Εντάξει αγόρι μου, πήγαινε και θα σε ακολουθήσω αμέσως ”. Τον είδα να βγαίνει από το σώμα του και να στέκεται ακριβώς μπροστά μου. Ζήτησα συγνώμη και κάθισα στον καναπέ. Βγήκα από το σώμα μου και συντρόφευσα το Μάριο. Σαν αχτίδες πήγαμε στο ΝΔ μέρος της παραλίας κοντά στο Λιμασόλ, μεταξύ της πόλεως και των Βρετανικών βάσεων. Υπάρχουν εκεί κάτι πελώριοι βράχοι που βλέπουν στη θάλασσα. Του άρεσε να είναι εκεί, δίπλα στη θάλασσα και να βλέπει τους βράχους. Καθώς τριγυρίζαμε, είδαμε ένα μεγάλο φίδι να έρχεται προς το γκρεμό. Το φίδι μας είδε. Τα ζώα έχουν μυστικές ικανότητες, βλέπετε. Ο εγγονός μου πήγε προς τα εκεί και άρχισε να παίζει μαζί του. Στάθηκε μπροστά του και προσπαθούσε να το σταματήσει, ώστε να μην προχωρήσει άλλο μπροστά. Το φίδι σήκωσε το κεφάλι του και άρχισε να σφυρίζει. ” Ο Δάσκαλος, σαν καλός ηθοποιός, άρχισε να παριστάνει το φίδι και συνέχισε : ” Στεκόμουν εκεί και τους κοίταζα γελώντας. Ο Μάριος πέρασε το αιθερικό του χέρι δια μέσου του σώματος του φιδιού και εκείνο συνέχισε να σφυρίζει. ” Έλα αγόρι μου ”, είπα, ” πρέπει να επιστρέψουμε, διότι έχουμε επισκέψεις. Ξύπνησα πρώτος γελώντας και έλεγα στους άλλους τις εμπειρίες μου, ενώ ο Μάριος ήταν ακόμα έξω από το σώμα του. ” Πού πήγες αγάπη μου ; ” ” Στη θάλασσα εκεί που είναι τα μεγάλα βράχια ”. ” Και τί είδες εκεί ; ”, ξαναρώτησε ο Θεοφάνης. ” Είδα τον κύριο φίδι. Σηκώθηκε και έλεγε xxxxx ”. Ο Δάσκαλος μιμήθηκε το μικρό Μάριο, καθώς περιέγραφε τη συμπεριφορά του φιδιού. Κατόπιν κοίταξε τη Ζωή.

« Λοιπόν, δεν είναι αυτή απόδειξη για μένα ; δεν είναι αυτό η εγκυρότητα της πραγματικότητας της εμπειρίας μου ; Βέβαια μπορείτε να ρωτήσετε: ” Όλοι εκείνοι που κάνουν εξωσωματώσεις θυμούνται ό,τι ακριβώς είδαν και έζησαν ; ” Θα έλεγα πως μερικοί θυμούνται λίγα και μερικοί πολλά. Για να θυμάσαι τα πάντα, χρειάζεσαι μεγάλη εξάσκηση. Τότε θα φθάσεις σε ένα στάδιο που θα μπορείς να ελέγχεις τα πάντα ».

« Πώς μπορεί κάποιος ν’ αρχίσει ν’ αναπτύσσει τέτοιες ικανότητες ; »
Ρώτησε ο Στέλιος.

« Με διάφορες ασκήσεις διαλογισμού », απάντησε ο Δάσκαλος.

« Γιατί αυτές είναι απαραίτητες ; », ρώτησε πάλι.

« Πες μου κάτι », είπε ο Δάσκαλος με μια δόση ειρωνείας στη φωνή του. « Μπορεί κάποιος να παίξει βιολί, αν δεν έχει εξασκηθεί ; Είναι ακριβώς το ίδιο πράγμα, με την ανάπτυξη των ψυχοηθικών δυνάμεων κάποιου ».

« Δεν είναι δυνατόν να γεννηθεί κάποιος με τέτοιες ικανότητες ; »

« Ναι, αλλά θα πρέπει να έχεις αναπτύξει αυτές τις δυνάμεις με κάποιο τρόπο, κάποτε στο παρελθόν. Εάν έχεις γεννηθεί με τέτοιες ικανότητες, αυτό σημαίνει ότι τις φέρνεις από προηγούμενες ζωές ».

« Πώς μπορεί κανείς ν’ αρχίσει να εξασκείται ; », ρώτησε η Ζωή.

« Με αυτοσυγκέντρωση », απάντησε ο Δάσκαλος αργά και με έμφαση.

« Ας σε ρωτήσω κάτι. Σε πόσα πράγματα συγκεντρώνεσαι με πλήρη συνείδηση στην καθημερινή σου ζωή ; Σε πολύ λίγα. Όταν εκπαιδεύεις τον

εαυτό σου στην αυτοσυγκέντρωση, θα πρέπει να αφιερώσεις ένα τέταρτο της ώρας, κάθε μέρα, κάνοντας ένα περίπατο και παρατηρώντας πολύ προσεκτικά τα πάντα γύρω σου. Τίποτα δεν πρέπει να σου διαφύγει. Τίποτα. Στην αρχή πιθανόν να σου φανεί κουραστικό, διότι δεν έχεις εξοικειωθεί με την έντονη παρατήρηση όλων όσων υπάρχουν γύρω σου (το περπάτημα του μυρμηγκιού, τα λουλούδια, τους ήχους, τις φωνές. Πρέπει να αντιλαμβάνεσαι τα πάντα, να αισθάνεσαι τα πάντα. Όταν αρχίσεις αυτή την άσκηση, θα μάθεις ότι αυτό το τέταρτο του χρόνου σου, το ζεις πιο έντονα, πληρέστερα, από οποιαδήποτε άλλη χρονική περίοδο της ημέρας. Θα ανακαλύψεις ότι αυτό το οποίο θεωρείται συνήθως ως στάδιο αφυπνίσεως, στην πραγματικότητα είναι στάδιο ημιυπνώσεως. Θα ανακαλύψεις ότι η συνείδησή σου για τον κόσμο θα διευρυνθεί δεκαπλάσια, αυτό το δεκαπεντάλεπτο. Συνήθως δεν κρατά κανείς στην μνήμη του περισσότερο από ένα κλάσμα των εντυπώσεων που δέχθηκε με το βαρύ υλικό του σώμα, κατά τη διάρκεια της ημέρας. Κατά συνέπεια, πόση εμπειρία από τον ψυχικό κόσμο περιμένετε να επαναφέρετε στη μνήμη σας και να θυμάστε ; Επομένως, πρέπει κάποιος να αρχίσει να ασκεί το παχύ υλικό επίπεδο και κατόπιν να συνεχίσει ασκήσεις στο ψυχικό πεδίο. Είναι θέμα πρακτικής. Το αντιλαμβάνεστε τώρα ; Σήμερα ο άνθρωπος δεν ξέρει πώς να ζει, πώς να συγκεντρώνεται και πώς να εκφράζεται στο Βασίλειο της Δημιουργίας. Θα αποκαλούσατε ανώτερο άτομο έναν που γνωρίζει να αυτοσυγκεντρώνεται ; Όχι. Εγώ δεν θα τον θεωρούσα πιο εξειδικευμένο από έναν άλλο που παίζει στο βιολί Παγκανίνι και κάποιον τρίτο που παίζει Μπετόβεν στο πιάνο. Είναι θέμα πρακτικής και εξασκήσεως. Το " Εγώ είμαι εγώ " του προσώπου που ζει στην άγνοια, δεν διαφέρει από αυτό του μυστικιστή. Καταλαβαίνετε τι λέω ; Δεν είναι θέμα ανακαλύψεως του " Εγώ ", αλλά είναι θέμα εκφράσεως. Αυτός είναι ο σκοπός του Ερευνητή της Αληθείας, να βρείτε ποιοι είστε και να εκφαστείτε όπως πρέπει. Σας βεβαιώνω πως θα ανακαλύψετε ότι δεν θα γίνετε ούτε ανώτεροι, ούτε κατώτεροι. Πιθανόν να διευρυνθεί το οπτικό πεδίο του να δέχεστε εντυπώσεις, αλλά θα παραμείνετε όπως ήσαστε πάντα ».

Όταν ο Δάσκαλος ολοκλήρωσε αυτή τη φράση, χτύπησε το τηλέφωνο. Ανέβηκε τα σκαλιά και τον ακούσαμε να μιλά μεγαλόφωνα. Μάλλον το τηλεφώνημα ήταν υπεραστικό, από την Αθήνα. Όταν επέστρεψε, δέκα λεπτά αργότερα, έδειχνε αυστηρός. Εξήγησε ότι μια γυναίκα από την Αθήνα ήθελε να βρει ποιος έκλεψε σαράντα χιλιάδες δραχμές από το σπίτι της. Της είπε ότι δεν μπορούσε να της το φανερώσει. Δεν ήταν ορθό να πει κάτι σχετικό, ούτε είχε το δικαίωμα να " δει ". Αλλά χωρίς καμιά πρόθεση να δω, τελικά είδα. Πώς να της πω ότι ήταν ο δεκαπεντάχρονος γιος της και ο άνδρας της που τα έκλεψαν ; Απλά ανέφερα ότι δεν ήταν ξένος ".

Μετά από τη σύντομη διακοπή, η Ζωή τον ρώτησε για τις φημισμένες του δυνάμεις. Ειδικά ήθελε να μάθει, τι ακριβώς συνέβη με το ψαλίδι, που τόσο πολύ τη φόβισε στα παιδικά της χρόνια. Ο Δάσκαλος ξεκαρδίστηκε στα γέλια και απόρησε που θυμόταν αυτό το περιστατικό. Χωρίς κανένα δισταγμό και σαν να είχε συνέβη πριν λίγο καιρό, άρχισε να διηγείται:

« Ένας νεαρός γιατρός από τη Λευκωσία ήλθε και με βρήκε μια μέρα. Μου είπε ότι έχασε ένα ψαλίδι επαγγελματικό. Μήνες έψαχνε γι' αυτό, αλλά μάταια. Του ήταν δε πολύτιμο, διότι ήταν η μοναδική του κληρονομιά από τον πατέρα του, που ήταν ράφτης και είχε πεθάνει. Υποψιαζόταν ότι το είχε πάρει η αδελφή του, αυτή όμως επέμενε λέγοντας ότι είναι αθώα. Πολλές φορές καυγάδισαν και αντάλλαξαν βαριές φράσεις. Πρόσθεσε δε, ότι είχε πέντε

μήνες να της μιλήσει. Η σύζυγός του είχε παραμείνει ουδέτερη σ' αυτήν τη διαφωνία, αλλά και αυτή υποψιαζόταν ότι το είχε κλέψει εκείνη, μια φορά που ο αδελφός της ήταν μεθυσμένος. Μου ζήτησε να τον βοηθήσω να το βρει. Στην αρχή αρνήθηκα και τον έδιωξα. Θεώρησα το θέμα ασήμαντο και ότι δεν πρέπει να γίνεται κακή χρήση αυτών των δυνάμεων. Αφού έφυγε, το ξανασκέφτηκα. Αντελήφθην ότι το θέμα δεν ήταν το ψαλίδι, αλλά η διαφωνία μεταξύ των αδελφών. Όταν πήγα να κοιμηθώ, το γεγονός ήταν ακόμα στο μυαλό μου. Έκλεισα τα μάτια μου και είδα ότι το ψαλίδι ήταν στο πάνω μέρος της ντουλάπας του, κάτω από μια διπλωμένη βαμβακερή κουβέρτα. Πρέπει να το ακούμπησε εκεί και να το ξέχασε. Λίγα λεπτά αργότερα χτύπησε το τηλέφωνο. Με ρώτησε μήπως άλλαξα γνώμη. Ήθελε απλά να ξέρει αν το έκλεψε η αδελφή του ή όχι. " Μη μου λες ότι δεν το έκανε αυτή, γιατί τότε πρέπει να είναι στο σπίτι ". " Είναι εκεί ", του είπα, αλλά δεν του προσδιόρισα τη θέση. Βγήκα από το σώμα μου και πήγα σπίτι του, σαράντα μίλια μακριά. Σκεπτόμουν να υλοποιήσω ένα χέρι, να τραβήξω το ψαλίδι και να το βάλω στο πάτωμα ».

« Γιατί δεν του είπες που ήταν ; », ρώτησα,

« Ήθελα να πειραματιστώ και να παίξω. Ήταν σφάλμα. Η ντουλάπα ήταν στο ένα δωμάτιο και το κρεβάτι σε ένα άλλο. Μια ανοιχτή πόρτα συνέδεε τα δύο δωμάτια. Η απόσταση μεταξύ της ντουλάπας και του κρεβατιού ήταν περίπου δεκαπέντε πόδια. Το πάτωμα ήταν ξύλινο. Υλοποίησα ένα χέρι, τράβηξα το ψαλίδι από την κουβέρτα και το έριξα στο πάτωμα. Υπέθεσα ότι θα έπεφτε μπροστά από τη ντουλάπα. Αλλά εκείνη την εποχή δεν είχα πολύ μεγάλη πείρα και δεν υπολόγισα καλά τη διαφορά δυνάμεως από τη μία διάσταση στην άλλη. Το ψαλίδι άνοιξε, εκσφενδονίστηκε στο άλλο δωμάτιο και σαν μαχαίρι καρφώθηκε στο πάτωμα, δίπλα από το κρεβάτι τους. Ο θόρυβος τους ξύπνησε. Ήταν μόλις δυόμισι μέτρα μακριά τους. Θα μπορούσα να τους είχα σκοτώσει. Ανησύχησε πολύ και αφού τράβηξε το ψαλίδι από το πάτωμα, μου τηλεφώνησε. Ήταν 11:30 το βράδυ. " Δάσκαλε ", είπε, " παρά λίγο να με σκοτώνες. Που το βρήκες και γιατί σημάδεψες τόσο κοντά στο σώμα μου ; ". Του εξήγησα τι συνέβη αλλά δε με πίστεψε. Επέμενε ότι η αδελφή του το είχε κλέψει και ότι εγώ το αφυλοποίησα από το σπίτι της και τον επανυλοποίησα στην κρεβατοκάμαρά του. Πολλή ώρα προσπαθούσα να τον πείσω τι ακριβώς είχε συμβεί. Παρόμοια φαινόμενα δεν είναι πλέον επιτρεπτά – επανέλαβε ο Δάσκαλος. Η δύναμη πρέπει να χρησιμοποιείται μόνο για θεραπεία. Όταν κάποιος υλοποιεί για να μετακινεί αντικείμενα, πρέπει να είναι εξαιρετικά προσεκτικός. Η ένταση της δυνάμεως που χρησιμοποιεί μπορεί να δεκαπλασιασαστεί, όταν κάποιος χρησιμοποιεί υλοποιημένα μέλη, π.χ. χέρια ».

« Γιατί συμβαίνει αυτό ; », ρώτησα.

« Δεν γνωρίζω. Μπορεί κανείς να το δει εύκολα σε συνάθροιση πνευματιστών. Βαριά αντικείμενα μετακινούνται με την αυτοσυγκέντρωση ορισμένων ατόμων ».

Η ζωή άκουγε με προσοχή την ιστορία του Δάσκαλου. Υπήρχε μια έκφραση ικανοποίησής στο πρόσωπό της, καθώς προσπαθούσε να εκτιμήσει την αξία της εμπειρίας της. Και σαν να ήθελε επιβεβαίωση του εαυτού της, μουρμούρισε ότι, αυτή επιμένει ακόμη στην πραγματικότητα της ύλης. " Είναι το μόνο πράγμα που ξέρω ότι υπάρχει. Είναι αυτό που αισθάνομαι, αγγίζω, βλέπω, οσφραίνομαι ". " Να τα πάλι ", είπε γελώντας ο Δάσκαλος. " Νομίζεις ότι για να υπάρχει κάποιος πρέπει να τρώει, να πίνει

και να πηγαίνει στην τουαλέτα ; Δεν υπάρχει τίποτα που να αποπλανεί περισσότερο από τις πέντε αισθήσεις ”. ” Δεν ξεκαθάρισα καλά τη σχέση μεταξύ ψυχής, μόνιμης προσωπικότητας και παρούσης προσωπικότητας ”, είπε η Ζωή, αφού εμείς ηρεμήσαμε κάπως από τα γέλια. ” Η ψυχή ”, εξήγησε ο Δάσκαλος, ” είναι μέρος του εαυτού μας που είναι καθαρό και αστιγμάτιστο από τη γήινη εμπειρία. Η ψυχή είναι πέρα από την Ιδέα του ανθρώπου, πέρα από τη Φανέρωση. Δεν έχει ποτέ γεννηθεί και δεν πρόκειται ποτέ να πεθάνει. Είναι το μέρος του εαυτού μας, το οποίο είναι πανομοιότυπο με το Απόλυτον. Εάν το Απόλυτον είναι ο ωκεανός, εμείς ως ψυχές, είμαστε σταγόνες του ωκεανού. Ποιοτικά είμαστε σαν τον ωκεανό. Η ψυχή είναι θεία ουσία, αναλλοίωτη και αιώνια. Η μόνιμη προσωπικότητα είναι εκείνο το τμήμα του εαυτού μας, στο οποίο είναι καταγραμμένες οι εμπειρίες των ενσαρκώσεων και μεταφέρονται από τη μια ενσάρκωση στην άλλη. Η παρούσα προσωπικότητα, είναι φτιαγμένη από το νοητικό, το ψυχικό και το παχύ υλικό σώμα. Είναι αυτό το οποίο οι άνθρωποι, οι κοινοί άνθρωποι, θεωρούν ως προσωπικότητά τους. Είναι η κατώτερη έκφραση του Είναι μας, η οποία συνεχώς εξελίσσεται και τείνει να γίνει ένα με την αιώνια προσωπικότητά, τη μόνιμη προσωπικότητα ».

« Ας υποθέσουμε », συνέχισε ο Δάσκαλος, « ότι η μόνιμη προσωπικότητα είναι ένας φαρδύς κύκλος. Φανταστείτε έναν άλλο κύκλο απ’ έξω, χωρίς περιφέρεια. Αυτόν τον ονομάζουμε ψυχή και βρίσκεται μέσα στο Θεό, στο απεριόριστο, στο άπειρο. Είναι πάντα καθαρός και αμόλυντος. Υπάρχει ακόμα ένας μικρός κύκλος, μέσα στους δυο άλλους, τον οποίο ονομάζουμε παρούσα συνειδητή προσωπικότητα. Και οι τρεις κύκλοι έχουν το ίδιο κέντρο. Καθώς ο μικρός κύκλος επεκτείνεται, απόσταση μεταξύ της περιφέρειας του μικρού κύκλου και της περιφέρειας του μεγαλύτερου κύκλου συγχωνεύεται, μέχρις ότου γίνουν ένα. Ο μικρότερος κύκλος απορροφάται από το μεγαλύτερο. Το σημείο, στο οποίο η περιφέρεια του μικρότερου κύκλου ηρεμεί, είναι ο βαθμός τελειότητας του καθενός. Το κέντρο της παρούσης και της μόνιμης προσωπικότητας, καθώς και της συνειδητής ψυχής είναι το ίδιο. ” Εγώ είμαι ”, λέει η παρούσα προσωπικότητα. ” Εγώ είμαι ”, λέει η μόνιμη προσωπικότητα. Εάν ρωτήσεις και τις δύο ποια από τις δύο λέει ” Εγώ είμαι ”, θα ακούσεις μια φωνή. ” Εγώ ” αλλά ποιο ” Εγώ ” ; Είναι η ίδια φωνή με τη δική της ηχώ. Στην πραγματικότητα είναι η αυτοσυνειδητότητα στην ολότητά της που λέει το ” Εγώ ”. Και οι εμπειρίες της παχυλής ύλης είναι η αιτία που χωρίζονται οι δύο καταστάσεις μεταξύ τους.

Όσο πιο πολύ διευρύνεται ως κύκλος η παρούσα συνειδητή προσωπικότητα, τόσο πιο πολύ διαπερνά τη μόνιμη προσωπικότητα. Όσο πιο ανώτερα εξελίξεστε στα πνευματικά μονοπάτια, τόσο μεγαλύτερη είναι η επιρροή και η καθοδήγηση του εσώτερου εαυτού σας πάνω στην παρούσα προσωπικότητα. Συνηθίζουμε να λέμε επί παραδείγματι, ότι αυτός ο άνθρωπος έχει συνείδηση, ενώ ο άλλος δεν έχει. Στην πραγματικότητα δεν υπάρχει ανθρώπινο ον που να μην έχει ένα κέντρο. Το μέγεθος της συνειδητότητας του κάθε ξεχωριστού ατόμου, εξαρτάται από το πόσο επεκτείνεται η παρούσα προσωπικότητα μέσα στα όρια της μόνιμης προσωπικότητας »

Ήταν ήδη αργά. Σκοτάδι. Η ζωντανία του Δάσκαλου βεβαίως ήταν στο ζενίθ της. Αυτού του είδους οι συζητήσεις φαίνεται σαν να τον ενεργοποιούν.

Κατ' επανάληψη τον είχα δει ζωηρό στην αρχή μιας συζητήσεως. Ενώ δεν έδειχνε τελείως εξουθενωμένος προς το τέλος μιας δύσκολης εργάσιμης ημέρας, μόλις άρχισε μια μεταφυσική συζήτηση, μεταμορφωνόταν.

Σηκωθήκαμε έτοιμοι να φύγουμε, αλλά ο φίλος μου ο Στέλιος ρώτησε εάν κάποιος μπορεί να δημιουργήσει με το μυαλό του οτιδήποτε επιθυμήσει.

” Ναι ”, απάντησε ο Δάσκαλος, ” με την προϋπόθεση ότι είστε στο βασίλειο των δυνατοτήτων και των δυνητικότητων. Ένας γιόγκι μπορεί να φυτέψει ένα σπόρο πορτοκαλιού και με προσευχές και διαλογισμούς να το κάνει να μεγαλώσει πιο γρήγορα απ' ότι συνήθως. Αλλά δεν θα μπορούσε να φυτέψει σπόρο πορτοκαλιού και με το μυαλό του να το κάνει ευκάλυπτο. Δεν μπορεί να εργασθεί έξω από τον κόσμο των Ιδεών, των Νόμων, των Αιτίων. Μπορείτε όμως να κάνετε κάτι άλλο. Μπορεί να είστε ικανοί να αλλάξετε πρώτα την πυρηνική σύνθεση των σπόρων του πορτοκαλιού και να την μετατρέψετε σε σπόρο ευκαλύπτου, κατόπιν να τον φυτέψετε, οπότε και θα έχετε πλέον το φυτό του. Αυτή είναι η διαφορά. Αυτό είναι στο βασίλειο των δυνατοτήτων και των δυνητικότητων ”.

« Έχω μια τελευταία ερώτηση », είπε ο φίλος μου, καθώς οι άλλοι προχωρούσαν προς το αυτοκίνητο. « Ποιος είναι ο σκοπός του διαλογισμού και των ασκήσεων ; ».

« Ο άμεσος σκοπός είναι να αυξήσετε τις ψυχονοητικές σας δυνάμεις, ώστε να μπορείτε να τεθείτε στην υπηρεσία των συνανθρώπων σας. Η ικανότητα να μπορεί κανείς να πραγματοποιεί εξωσωμάτωση, είναι μια έννοια ψυχοθεραπείας και όχι ο τελικός σκοπός. Ο τελικός σκοπός είναι να αντιληφθείτε ποιοι πραγματικά είστε, να γίνετε ένα με το Θεό, να γίνεται ένας Θεός. Αυτό που αποκαλούμε θέωση». « Είμαστε θεοί », είπε ο Δάσκαλος « αλλά δεν το γνωρίζουμε. Πάσχουμε από μια αυτοεπιβαλλόμενη αμνησία. Ο σκοπός είναι να ξαναφυπνίσουμε αυτό το οποίο πάντα είμαστε και αυτό το οποίο πάντα θα είμαστε. Αυτός είναι ο σκοπός του Ερευνητή της Αλήθειας ».

« Εάν είναι έτσι », προθυμοποιήθηκα να προσθέσω, « τότε μια αυτοαντίληψη της θεότητάς μας, πρέπει να είναι κάτι άλλο το διαφορετικό από μια φόρμα ασυνείδητης μακαριότητας. Εάν δεν απατώμαι, αυτό είναι που οι ανατολικοί δέχονται ως ” Κατάσταση Νιρβάνας ” ».

« Αυτό είναι ανοησία », είπε ο Δάσκαλος με δύναμη. « Η ιδέα της απολυτρώσεως ή της απελευθερώσεως είναι μια λέξη που δεν είναι αρεστή σε πολλούς, διότι υποτίθεται ότι σημαίνει είσοδο σ' ένα στάδιο άγνωστης μακαριότητας. Όπως μου είπε μια φορά ένας καλός φίλος και μάντης, αυτό το στάδιο, ελάχιστα διαφέρει από ένα είδος νάρκης και αδράνειας. Από τη στιγμή που δεν είμαι ικανός να καταλάβω τίποτα, θα αισθανθώ ευτυχής. Κατ' αυτόν τον τρόπο ονειρεύονται παράδεισο και απελευθέρωση. Είναι όμως πέρα από την αλήθεια. Ελευθερία σημαίνει γνώση και αφομοίωση της Αλήθειας με την πείρα. Σημαίνει την απόκτηση των ικανοτήτων και των ψυχονοητικών δυνάμεων. Οι κόσμοι είναι ανοικτοί σε μας είτε επιθυμούμε να τους αντιληφθούμε και να αποκτήσουμε την πείρα τους, είτε επιθυμούμε να κλείσουμε την πόρτα σε εξωτερικές αντιλήψεις και να κλειστούμε στον εαυτό μας, μέσα στη θεία αυτοεπάρκεια. Μακαριότητα και θεία αυτοεπάρκεια είναι τελείως διαφορετικές καταστάσεις που δεν μοιάζουν με την αδράνεια και την ανοησία, όπως πολλοί φαντάζονται. ” Όταν κάποιος αποκτήσει θέωση, σημαίνει και ότι δεν θα ξαναενσαρκωθεί πλέον στην ύλη ; ” ” Εάν το διαλέξεις και το θελήσεις θα ξαναγεννηθείς ”. ” Θα πρέπει τότε να ” ξαναρχίσεις από την αρχή και να συνεχίσεις όλο τον κύκλο των ενσαρκώσεων ; Όχι, βέβαια. Θα

ήταν άνευ ουσιαστικής αξίας. Εάν διαλέξεις να γυρίσεις , θα επιστρέψεις ως κ ατεράνιος στο πλ ό κ α όχι ως απλ άς ναύτης », είπε ο Δάσκ α λ ας κ α γέλασε. « Δάσκαλοι που πέτυχαν τη θέωση, μπορεί να αποφασίσουν να ξαναεπιστρέψουν στην ύλ η γ α να βοηθήσουν τα ανθρώπινα όντα να εξελιχθούν. Δεν υποχρεώνονται από το Κάρμα να επιστρέψουν. Έχουν ήδη απελευθερωθεί,. Θα μιλήσουμε γι' αυτά τα θέματα λεπτομερώς στο μέλλον. Πιστεύω ότι η γυναίκα σου θα ανυπομονεί , περιμένοντας στο αυτοκίνητο ».

Ευχαριστήσαμε το Δάσκ α λ ο κ α η Ζωή εξέφρασε την επιθυμία να συνεχίσουμε τη συζήτηση κάποια άλλη φορά. « Εν τω μεταξύ », μουρμούρισε, « θα έχω και μια συζήτηση με τον πατέρα μου ». Μπήκαμε στο αυτοκίνητο και αποφασίσαμε να περάσουμε την υπόλοιπη βραδιά μας στο καφενείο της περιοχής.

5. ΚΑΡΜΑ

«Δάσκαλε », ρώτησα, « είναι δυνατόν να αποφύγουμε το Κάρμα ; »

« Ναι, βεβαίως ναι », απάντησε ο Δάσκαλος χωρίς δισταγμό.

« Μπορείς πολύ καθαρά να το δεις στην περίπτωση του Ιωνά. Ο Θεός λέει στον προφήτη ότι η πόλη Νινευή έχει γίνει τόσο αμαρτωλή, με το να δημιουργεί διαβολικά στοιχειακά, ώστε πρέπει να καταστραφεί σε τρεις μέρες. Ο Προφήτης πήγε στη Νινευή και την ανήγγειλε το δυσάρεστο νέο. Οι άνθρωποι έκλαψαν και μετάνιωσαν. Όταν πέρασαν οι τρεις μέρες η πόλη δεν είχε καταστραφεί. Ο Προφήτης είχε πικραθεί. ” Ο Θεός με έβγαλε ψεύτη στα μάτια αυτών των ανθρώπων ”, σκεπτόταν,

Σύμφωνα με το νόμο του Κάρμα, αυτή η πόλη έπρεπε να είχε καταστραφεί. Κατά κάποιο τρόπο ο Ιωνάς είχε δίκιο. Όμως δεν κατεστράφη. Οι άνθρωποι μετανόησαν. Πήραν το μάθημά τους. Αργότερα ο Ιωνάς είχε ένα θαυμάσιο διάλογο με το Θεό. Ένα βράδυ βρήκε μια κολοκύθα που είχε φυτέψει, φαγωμένο από ένα σκουλήκι. ” Κύριε ”, είπε, ” η κολοκυθιά μου χάλασε και εγώ είμαι λυπημένος ”. Και ο Θεός απάντησε : ” Λυπήθηκες για τι χάλασε μια κολοκυθιά. Πώς νομίζεις ότι θα έπρεπε να αφήσω το νόμο του Κάρμα να λειτουργήσει και να την ερημώσει ; ”

« Το μεγαλείο της Θείας Χάριτος δεν μπορεί να γίνει κατανοητό από τις διανοίες μας. Αυτό βεβαίως δε σημαίνει ότι δεν υφίσταται αιτία και αποτέλεσμα. Όταν δεν υπάρχει μετάνοια, που θα επέτρεπε στη θεία Χάρη να μεσολαβήσει, η ώρα της πληρωμής εις το ακέραιον θα έλθει αργά ή γρήγορα. Ο Χριστός το έθεσε πολύ ορθά, λέγοντας ότι ακόμη και αν προσφέρεις ένα ποτήρι νερό, θα σου επιστραφεί μελλοντικά ».

Ο Δάσκαλος φάνηκε σκεπτικός και μετά από λίγες στιγμές παύσεως συνέχισε με έναν αυστηρό τόνο φωνής. « Εμείς οι Χριστιανοί, οι Ορθόδοξοι όπως και οι Καθολικοί, έχουμε τη συνήθεια να κοροϊδεύουμε τον εαυτόν μας και το Θεό. Έχουμε την αυθάδεια και το θράσος με τρία κεριά που ανάβουμε στην εκκλησία, να ζητούμε και να απαιτούμε τη Βασιλεία των Ουρανών. Τι προσφέρουμε και τι ζητάμε ως αντάλλαγμα ; Σας λέγω ειλικρινά ότι σέβομαι και προτιμώ έναν άθεο, που κόβει στα δύο το μοναδικό κομμάτι ψωμί που έχει και δίνει το μισό σε έναν πεινασμένο, χωρίς να περιμένει ανταμοιβή. Βλέπω αυτόν τον άθεο πολύ κοντύτερα στο Θεό και στο Θείο Λόγο, από κάποιον άλλο, που, μπορεί να δίνει πολλά, αλλά συγχρόνως παζαρεύει με το Θεό. Κατά τη γνώμη μου, οι περισσότερες φιλανθρωπίες που γίνονται σήμερα, φαίνονται ως εκδηλώσεις εγωισμού, παρά καλοσύνης. Βλέπουμε πολλούς ανθρώπους που εμφανίζονται ως φιλάνθρωποι, στην πραγματικότητα όμως το κάνουν για να εξευτελίσουν, για να ντροπιάσουν τους συνανθρώπους τους και να αποδείξουν στον εαυτό τους και στους άλλους ότι είναι ανώτεροι. Ότι και να προσφέρει κανείς, πρέπει να το κάνει μυστικά. Στείλτε έναν ανώνυμο φάκελο σ’ έναν που έχει ανάγκη, με μερικά χρήματα και ένα σημείωμα που να λέει μόνο : ” Με την αγάπη μου ”. Πρέπει να προσπαθήσουμε να απαλλαγούμε ολοκληρωτικά από τον εγωισμό μας ».

Έγινε ησυχία για μερικές στιγμές και ο καθένας έδειχνε σκεπτικός σ’ αυτά που ο Δάσκαλος μας είπε, υποθέτω. Η Αιμιλία που καθόταν δίπλα του έσπασε τη σιωπή. « Δάσκαλε », ρώτησε, « πως θα απαντούσες στη διαφωνία κάποιου, ότι η προσπάθεια να διδάξει κανείς το νόμο της αιτίας και του αποτελέσματος, είναι για να θέσει ένα ηθικοπλαστικό σύνθημα, που θα

βοηθούσε τους ανθρώπους να γίνουν καλύτεροι ; Πως θα πείσεις κάποιον με τέτοιες ιδέες, ότι το Κάρμα δεν είναι ένα άλλο σύνολο ηθικολογικών κανόνων ; »

« Μου έχουν ξανακάνει παλαιότερα αυτήν την ερώτηση. Και η απάντηση είναι η εξής : μελετείστε τις πράξεις σας, δείτε τι πληρώνετε, παρατηρείστε γύρω σας να δείτε τι συμβαίνει και θα οδηγηθείτε στα συμπεράσματά σας. Είναι τόσο ξεκάθαρα τα πράγματα γύρω μας, στην κοινωνία μας, ώστε αυτή η σοφιστεία είναι μάλλον επιπόλαιη. Εάν δεν διακρίνετε σήμερα, θα δείτε αύριο ή μεθαύριο ».

« Μα δεν έχετε απαντήσει στην ερώτηση αυτή », επέμενε η Αιμιλία.

« Μια στιγμή », της απάντησε, « οι μεγάλες αλήθειες δεν απαντώνται πάντα με λέξεις, όπως δεν μπορείς να απαντήσεις με λέξεις, στην ύπαρξη του ίδιου του Θεού. Υπάρχουν τόσα πολλά πράγματα που δεν εξηγούνται με τη Λογική ... Θα μπορείς να απαντήσεις με την πείρα σου, παρατηρώντας τα αποτελέσματα των ενεργειών δυο. Δεν υπάρχει περίπτωση να αρνηθείς να παρατηρήσεις τα αποτελέσματα των πράξεών σου. Θα γίνει αργά ή γρήγορα. Ωστε δεν πιστεύεις στο Κάρμα ; Όταν θα λάβεις δύο – τρία μαστιγώματα από το μαστίγιο του Κάρμα, τότε θα καταλάβεις διότι τότε θα πονέσεις ».

« Πιθανόν να σου θέσει κάποιος το εξής επιχείρημα », συνεχίζει η Αιμιλία. « Ίσως να μην πιστεύω στο Θεό σας και στο ηθικοπλαστικό σύστημα του Κάρμα, αλλά πιστεύω στο πανανθρώπινο ».

« Μπορείς να τον ρωτήσεις το εξής », απαντά ο Δάσκαλος. « Γιατί πιστεύεις στο πανανθρώπινο ; »

« Διότι », απάντησε η Αιμιλία », « πιστεύει ότι ο κόσμος θα γίνει καλύτερος ».

« Μα, γιατί ; Γιατί θα γνόταν καλύτερος ; Τώρα μπορώ να τον οδηγήσω εκεί που θέλω να τον πάω εγώ. Γιατί κάποιος να πιστεύει σ' αυτό ; »

« Γιατί πιστεύει στο καλό », απαντά η Αιμιλία.

« Μπορείς να τον πείσεις με την ίδια του τη λογική και τα επιχειρήματα », είπε ο Δάσκαλος. « Σ' έναν άθεο που δεν πιστεύει σε φανταστικό Θεό όπως πολλοί άνθρωποι, μπορώ να δω το θείον μέσα του ».

« Ίσως », συνέχισε η Αιμιλία, « σ' αυτό το πρόσωπο μπορείς να δεις έναν Ερευνητή της Αλήθειας, που ψάχνει να την βρει βεβαίως από διαφορετικό μονοπάτι ».

« Πολύ σωστά », είπε ο Δάσκαλος. « Υπάρχουν πολλά μονοπάτια που οδηγούν στο ύψωμα του Θεού. Δεν είναι μόνο εκείνοι, που έχουν μυηθεί στα μυστήρια, που ψάχνουν. Σου λέω ότι υπάρχουν άνθρωποι που δεν έχουν ακούσει ποτέ τη φράση " Ερευνητής της Αλήθειας ", που μπορεί ακόμη να είναι και άθεοι και πάλι να βρίσκονται σε υψηλότερη βαθμίδα στον πνευματικό δρόμο, από πολλούς από μας. Δεν πρέπει να κρίνουμε τους ανθρώπους με βάση τα πιστεύω τους αλλά με βάση τις πράξεις τους. Αλλά πρέπει να προσθέσω το εξής : Δεν γνωρίζω κανέναν που να ψάχνει αληθινά για την Αλήθεια και να μην φωτιστεί κάποια στιγμή. Θυμηθείτε τη φράση του Χριστού: " Ρωτήστε και θα σας δοθεί, κτυπήστε και θα λάβετε απάντηση " ».

Τότε με μια απότομη αλλαγή στον τόνο της φωνής του, σαν να θυμήθηκε κάτι ο Δάσκαλος είπε:

« Αν σας μιλήσω για μια συνάντηση που είχα με έναν φημισμένο Βρετανό φιλόσοφο, ο οποίος είχε τη φήμη ότι ήταν άθεος. Σε μια αλληλογραφία μας, τον ρώτησα περίτεχνα για τη φύση των στοιχειακών. Μια ημέρα μου έγραψε : " Δεν μπορώ να πιστέψω στους Θεούς των ιερέων,

οποιασδήποτε θρησκείας κι αν είναι. Μας εξήγησες ότι αυτοί οι Θεοί έχουν δύναμη ως στοιχειακά. Το δέχομαι. Η σκέψη, πρέπει να είναι μια μορφή δυνάμεως. Αλλά τους Θεούς που δημιουργήθηκαν από τη σκέψη των ανθρώπων, δεν μπορώ να τους δεχθώ. Μπορώ να τους δεχθώ ως βοηθούς που τους δημιούργησαν οι άνθρωποι για να τους εξυπηρετούν στις δυσκολίες τους. Αλλά θέτεις μια ερώτηση: Ποιος δημιούργησε τον άνθρωπο, που δημιουργεί Θεούς ; Μας έχεις εξηγήσει πολλά γι' αυτό που ονομάζεις " Απόλυτο Είναι ". Αλλά γιατί δεν το αποκάλυψες " Απόλυτο Όν " ; Του απάντησα: " Το Απόλυτο Όν περιέχει όρια. Ενώ το " Απόλυτο Είναι " είναι πιο σωστό. Σπάει τα όρια " . Τι νομίζετε ότι απάντησε ; " Πιστεύω στο δικό σου " Απόλυτο Είναι " που δεν είναι Θεός αλλά το Είναι που υπάρχει σε σένα και σε μένα. Έκφραση του είναι η καλοσύνη και όλα όσα πιστεύουμε και καταλαβαίνουμε ως εκδήλωσή του. Τώρα πρέπει να αποδείξεις ένα Θεό, πέρα από τη μαρτυρία των ανθρώπων. Διότι όλοι οι Θεοί που δημιουργήθηκαν από τον άνθρωπο, έχουν ανθρώπινα χαρακτηριστικά αδυναμίας και δολιότητας. Τώρα δείξε μας ένα Θεό που τον ονομάζεις Αλήθεια και τον αποκαλείς Ζωή. Θα πιστέψω σ' αυτόν. Αλλά γιατί να αποκαλείται Θεός ; Μ' αρέσει η λέξη " Απόλυτο Είναι " .

« Τώρα αυτός ο άνθρωπος είναι άθεος ; Απαντήστε μου », είπε ο Δάσκαλος.

« Μα έχει τη φήμη του άθεου και έγραψε εύγλωττες ομολογίες επ' αυτού του θέματος », είπα.

« Γιατί αρνήθηκε όλους αυτούς τους Θεούς και τους Χριστούς που δημιούργησε ο άνθρωπος ; Εμπρός καλοί Χριστιανοί στρατιώτες, προχωρήστε στον πόλεμο », είπε ο Δάσκαλος μ' ένα κοροϊδευτικό τόνο στη φωνή του και κουνώντας τα χέρια του. « Ο άνθρωπος δεν μπορούσε να το ανεχτεί, ήταν ένας ερευνητής. Πίστευε στην αγάπη. Ο τρόπος της ενέργειας που πέτυχα με το φιλόσοφο ήταν ότι τον βοήθησα να δεχθεί το " Απόλυτο Είναι " , το οποίο είναι Ζωή και η Ζωή είναι Αγάπη. Στο τελευταίο γράμμα που μου έστειλε πριν πεθάνει είπε: " Είσαι το μόνο ανθρώπινο πλάσμα, που φώτισε το διάυλο της πραγματικότητας, του φωτός και της σοφίας. Για χάρη του " Απόλυτου Είναι " , κράτησε τον ψηλά και φώτισε τον κόσμο "».

Μόλις είχε τελειώσει ο Δάσκαλος την ομιλία, ένα αυτοκίνητο σταμάτησε απ' έξω και σύντομα ακούσαμε ένα χτύπημα στην πόρτα. Σπάνια θυμάμαι να έχω πάει στο σπίτι του και να μην έχουν έλθει επισκέπτες, ζητώντας τις υπηρεσίες του. Άνοιξα την πόρτα και είπα στους ξένους να μπουν. Ήταν ένα μεσήλικο ζευγάρι που ζήτησε διάγνωση για έναν συγγενή που ήταν βαριά άρρωστος.

« Έχετε μια φωτογραφία του ;», ρώτησε ο Δάσκαλος.

Πρέπει να γνώριζαν τον τρόπο που ενεργούσε, διότι του έδωσαν τη φωτογραφία του ασθενούς. Την πήρε, την κράτησε σφιχτά στο χέρι του, έκλεισε τα μάτια του και μετά από λίγα λεπτά αυτοσυγκεντρώσεως τα άνοιξε.

« Το πρόβλημα είναι στον εγκέφαλο », είπε . « Υπάρχει κάτι εκεί που πρέπει να αφαιρεθεί ». " Ο γιατρός ", είπε ο άνδρας βάζοντας στην άκρη τη φωτογραφία, " δεν ανέφερε τίποτα για όγκο στον εγκέφαλο ". « Κάτι υπάρχει εκεί », επέμενε κατηγορηματικά ο Δάσκαλος. « Θα πρέπει να κάνει ένα εγκεφαλογράφημα ».

Οι επισκέπτες τον ευχαρίστησαν και έφυγαν. Κατόπιν επέστρεψε στην πολυθρόνα του για να συνεχίσει τη συζήτησή μας. Εγώ τον ρώτησα αν η οδύνη αυτού του ανθρώπου ήταν Καρμικό χρέος.

« Όλες οι ασθένειες οφείλονται σε Κάρμα », απάντησε. « Είναι αποτέλεσμα είτε δικών οφειλών είτε ανθρώπων που αγαπάμε ».

« Καταλαβαίνω και δέχομαι να πληρώνω τα δικά μου χρέη, αλλά τι σημαίνει ότι πληρώνεις κάποιον που αγαπάς ; », ρώτησα.

« Τι νομίζεις ότι εννοούσε ο Χριστός, όταν μας προέτρεψε να φέρουμε ο ένας τα βάρη του άλλου ; », είπε ο Δάσκαλος. « Το Κάρμα πρέπει να πληρωθεί με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Αυτός είναι ο Παγκόσμιος Νόμος της ισορροπίας. Έτσι, όταν αγαπάμε κάποιον, μπορεί να τον βοηθήσουμε πληρώνοντας εμείς μέρος της οφειλής του. Αλλά αυτό πραγματοποιείται μόνον όταν το άτομο έχει ήδη λάβει το " μάθημά του " και κατά συνέπεια δεν είναι αναγκαίο να το ξεπληρώσει εξ ολοκλήρου. Όταν το μεγαλύτερο μέρος του Κάρμα έχει ήδη πληρωθεί, κάποιος άλλος μπορεί να δεχτεί το υπόλοιπο και να τον ανακουφίσει από τον πόνο. Όταν επιθυμούμε να κάνουμε κάτι τέτοιο, ο Λόγος θα αναλάβει τα 9/10 του υπόλοιπου χρέους και εμείς θα λάβουμε μόνο το 1/10. Κατ' αυτόν τον τρόπο, το τελικό χρέος που θα πρέπει να πληρωθεί, θα είναι πολύ λιγότερο και ο αναγκαίος πόνος θα έχει μειωθεί υπερβολικά. Αυτά δεν είναι αυθαίρετα ποσοστά, αλλά μέρος της φύσεως των πραγμάτων », επέμενε ο Δάσκαλος.

« Ας υποθέσουμε », συνέχισε, « ότι κάποιος, ο οποίος έχει σκοτώσει πολλούς ανθρώπους στις διάφορες ενσαρκώσεις του, αγαπήθηκε από κάποιον. Ένας δεσμός αγάπης δημιουργήθηκε μεταξύ τους, που θα υπάρχει δια μέσου των αιώνων. Αυτό το άτομο μπορεί οικιοθελώς, συνειδητά ή ασυνειδητά, να δεχθεί ένα μέρος του Κάρμα, με την προϋπόθεση ότι το άλλο άτομο έχει πληρώσει ήδη το μεγαλύτερο μέρος του χρέους του και έχει εν τω μεταξύ λάβει το απαραίτητο μάθημα. Αλλιώς δεν θα ήταν επιτρεπτό ».

« Οτιδήποτε μας συμβαίνει », είπε αργά και με έμφαση, « που μας δίνει πόνο, είναι είτε το αποτέλεσμα των δικών μας χρεών, είτε το αποτέλεσμα της προθυμίας μας, να πληρώσουμε εμείς τις οφειλές εκείνων που αγαπάμε και των οποίων το Κάρμα θα ήταν πολύ βαρύ για να το φέρουμε μόνοι μας. Όταν θα γίνετε Δάσκαλοι και ικανοί να συντονίσετε τον εαυτόν σας, με το Παγκόσμιο Καλό, τότε θα μπορείτε να αναλάβετε το Κάρμα, όχι μόνον αυτών που αγαπάτε αλλά και όσων θεωρούνται εχθροί σας. Ως Δάσκαλοι θα μπορείτε να σταματήσετε και να εξαλείψετε το πνευματικό σας πόνο, αλλά δεν θα το κάνετε, διότι, με το να ναρκώσετε τον πόνο στο σώμα σας, αυτόματα θα τον επιστρέψετε σ' εκείνον από τον οποίο πήρατε το Κάρμα του. Ο Χριστός απέδειξε τον τρόπο ακριβώς την ώρα της Σταυρώσεως του, όταν δέχθηκε να υποφέρει στο Σταυρό, όπως ένας κοινός άνθρωπος. Όταν φτάσετε σε ένα υψηλότερο στάδιο εξελίξεως, ο Λόγος ίσως ζητήσει από σας να κάνετε ακριβώς το ίδιο, να δέχεστε το Κάρμα των άλλων, ακόμη και των εχθρών σας. Είστε το κανάλι του Λόγου και θα έπρεπε να θεωρείτε τιμή να είστε φορτωμένοι. Θα ρωτούσατε ίσως : " Και ποια θα είναι η ανταμοιβή μου γι' αυτό ; " Τη στιγμή που θέσατε αυτή την ερώτηση, θα θεωρείτο, ότι ο εγωισμός σας είναι πολύ ανεπτυγμένος και επικίνδυνος. Η τιμή που σας έγινε, να βάλετε τους ώμους σας κάτω από τους ώμους του Θείου Λόγου, είναι η μεγαλύτερη ανταμοιβή ».

« Δάσκαλε », ρώτησα, « μήπως μπορείτε να μας δώσετε ένα παράδειγμα από την προσωπική σας πείρα για το πώς πήρατε το Κάρμα κάποιου άλλου ; »

« Πριν αρκετά χρόνια, ένας ανιψιός μου, μου ζήτησε τη γνώμη μου εάν θα μπορούσε να παντρευτεί μια συγκεκριμένη γυναίκα, η οποία ήταν χήρα.

Θα έχεις την ευχή μου, του είπα, με την προϋπόθεση ότι θα αγαπάς επίσης και την κόρη της, η οποία τότε ήταν περίπου επτά χρονών. Είπε ότι αγαπούσε και το κοριτσάκι και κατάλαβα ότι το εννοούσε. Έγινε κουμπάρος στο γάμο τους. Μετά από ένα χρόνο απέκτησαν ένα αγοράκι που όμως είχε ένα πρόβλημα γεννητικό και το οποίο οι γιατροί δεν ήταν σε θέση να διορθώσουν. Το μωρό είχε γεννηθεί με το δυο του πόδια κολλημένα στο στέρνο του. Ήλθαν σε μένα. Πήρα το μωρό στα χέρια μου και αμέσως κατάλαβα ποιος ήταν. Ο Θεοφάνης ήταν κοντά μου εκείνη την ημέρα και εκείνος επίσης το αντελήφθη. Του ζήτησα να μην αναφέρει τίποτα στους άλλους. Είπα στους γονείς ότι θα μπορούσα να αναλάβω τη θεραπεία του παιδιού τους. Σιγά – σιγά, κατόρθωσα να ελευθερώσω τα πόδια του και να τα βάλω νάρθηκα. Κάθε λίγες εβδομάδες βγάζαμε το νάρθηκα, κάναμε μαλάξεις στα πόδια και τοποθετούσαμε καινούργιο. Το αγοράκι γινόταν και ο πατέρας του μου ζήτησε να το βαπτίσω. Ήταν τότε τριών μηνών. Εν τω μεταξύ, ένα πρωί καθώς πήγαινα από το σπίτι στο Ιερό, πάτησα κάτι και αισθάνθηκα πόνο. Όταν πήγα στο δωμάτιό μου, έβγαλα το παπούτσι μου για να δω τι συμβαίνει. Η εγγονή μου ήταν μαζί και μου είπε: ” Παππού κοίτα, το πόδι σου είναι μαύρο ”. Τότε συνειδητοποίησα τι είχε συμβεί. Πλήρωνα το Κάρμα του παιδιού. Η εγγονή μου έτρεξε στη μητέρα της. Αυτή ήλθε αμέσως και με πήγε στο νοσοκομείο. Ο επικεφαλής χειρουργός με εξέτασε και απεφάνθη ότι ήταν γάγγραινα. Το πόδι έπρεπε να ακρωτηριαστεί. Έδωσα τη συγκατάθεσή μου, γιατί είχε ήδη εξαπλωθεί και είχε φθάσει στο γόνατο. Θα εγχειριζόμουν την επομένη μέρα. Έκανα εισαγωγή στο νοσοκομείο σ’ ένα δωμάτιο που έβλεπε στο ποτάμι. Είπα στο γιατρό την προηγούμενη της εγχειρήσεως ότι μια μιάμιση ώρα θα ήθελα να είμαι μόνος στο δωμάτιο, διότι συνηθίζω να διαλογίζομαι κάθε απόγευμα. Δεν είχε αντίρρηση. Έτσι με άφησαν μόνο. Κάθισα στο κρεβάτι, ατενίζοντας τον ποταμό. Χαμογέλασα και απευθύνθηκα στο Θείο Λόγο :

” Εάν νομίζεις ότι θα σ’ εκλιπαρήσω για να σωθεί το πόδι μου, κάνεις λάθος, ξέχασε το. Αυτό είναι το πόδι μου και αυτό είναι το πόδι σου ”, είπε ο Δάσκαλος δείχνοντας το δεξί του πόδι . Εάν νομίζεις ότι πρέπει να θεραπευτεί, τότε άστο να θεραπευτεί, Εάν νομίζεις ότι πρέπει να κοπεί, άστο να κοπεί. Γεννηθήτω το θέλημά σου, Πολυαγαπημένε ”. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, μόλις τελείωσα τη φράση μου, αισθάνθηκα κάτι σαν αύρα να φιλά το μάγουλό μου. Ξαφνικά είδα έναν άγγελο να κάθεται στη άκρη του κρεβατιού, να κρατά το πόδι μου με το ένα του χέρι και με το άλλο να το θωπεύει ».

« Εάν ήταν και κάποιος άλλος στο δωμάτιο, νομίζετε ότι θα μπορούσε να έχει δει αυτόν τον άγγελο ; », ρώτησα διακόπτοντας.

« Δεν ξέρω », είπε ο Δάσκαλος, σηκώνοντας τους ώμους του. Πιθανόν, πιθανόν όχι. Εγώ όμως βεβαίως και τον είδα. Παρουσιάστηκε σαν ένας πολύ ωραίος νέος, ντυμένος στα λευκά. Δεν είχε φτερούγες. Δεν μου έδωσε καμιά σημασία. Απλά συνέχισε να θωπεύει το πόδι μου. Όταν τελείωσε εξαφανίστηκε, το ίδιο και η γάγγραινα απ’ το πόδι μου. Την επομένη το πρωί ήλθε ο γιατρός, έτοιμος για την εγχείρηση. Κοίταξε το πόδι μου έκπληκτος. Υπήρχε ένα μικρό μελανό σημάδι στο μεγάλο μου δάχτυλο. Την επομένη μέρα όλη η γάγγραινα είχε εξαφανιστεί ».

Κατόπιν ανέλυσε τον Καρμικό Σύνδεσμο που τον συνέδεε με το μωρό, τα βαφτίσια του οποίου ανεβλήθησαν για μια εβδομάδα μέχρι να αναρρώσει ο Δάσκαλος από τη δοκιμασία του.

« Πολλούς αιώνες πριν, αυτό το μωρό ήταν ένας ναύτης στο Βυζαντινό Στόλο. Ήταν πολύ φτωχός και έπρεπε να λείπει μήνες και καμιά φορά χρόνια,

μακριά από τη γυναίκα του, η οποία ήταν πολύ όμορφη. Κάποια φορά , ενώ αυτός ταξίδευε, ένας αριστοκράτης την είδε, του άρεσε και δημιούργησαν δεσμό. Όταν αυτός επέστρεψε από το ταξίδι του, η γυναίκα του τον εγκατέλειψε για χάρη του εραστή της. Πάνω στην πίκρα και στη λύσσα του πήγε με μια ομάδα πειρατών, οι οποίοι αργότερα τον έκαναν αρχηγό τους. Με τα τρία πλάα τους έγμαν ο τρόμος των Βυζαντινών και όλων των άλλων πλοίων ».

« Εκείνη την εποχή εγώ ήμουν Ιταλός, γιος του επιτετραμμένου της Βενετικής Πρεσβείας στην Κωνσταντινούπολη. Ζούσα στη Βενετία με τη μητέρα μου, η οποία ήταν αποξενωμένη από τον πατέρα μου. Έτσι κάθε δύο χρόνια έκανα ταξίδι στην Κωνσταντινούπολη, για να τον επισκεφτώ. Σε όλα μου τα ταξίδια με συνόδευε η γκουβερνάντα μου, μια παχιά ηλικιωμένη γυναίκα. Κατά τη διάρκεια ενός τέτοιου ταξιδιού, ενώ επιστρέφαμε και περνάγαμε από τη Σικελία, μας επετέθησαν πειρατές. Τότε ήμουν δεκαέξι χρονών. Οι πειρατές μου έβγαλαν τα χρυσοκέντημα μου ρούχα και μου φόρεσαν κουρέλια. Τη γκουβερνάντα μου τη σκότωσαν μαζί με όλους τους άλλους ηλικιωμένους επιβάτες. Δεν θα είχαν ωφέλεια απ' αυτούς. Τους υπόλαππους από μας, όσοι ήταν νέοι και γεροί, μας πήγαν στο οχυρό τους, που ήταν στα παράλια του Μαρόκου για να μας πουλήσουν για σκλάβους. Υπήρχε ολόκληρη πόλη εκεί και είχαν και σκλαβοπάζαρο για άνδρες και γυναίκες. Ένας μελαμψός Άραβας με αγόρασε, αφού με κοίταξε στα δόντια. Καθώς μ' έπαιρναν μακριά, κοίταξα πίσω μου και αισθάνθηκα μια συμπάθεια γι' αυτόν το Βυζαντινό πειρατή. Δεν μπορούσα όμως να εξηγήσω το γιατί.

« Ήμουν σκλάβος τρία χρόνια. Οι συνθήκες ζωής ήταν φοβερές, τραγικές. Έπεσαν τα μαλλιά μου, κιτρίνισα και έχασα τα περισσότερα δόντια μου. Αρρώστησα βαριά. Όταν ήρθαν πάλι τα πειρατικά καράβια, ο Άραβας αφέντης μου με πήγε στον πειρατή και του ζήτησε τα χρήματά του πίσω. Εκείνος αρνήθηκε και διαμαρτυρήθηκε: " Δεν ήταν έτσι όταν στον πούλησα. Περίμενα ότι θα τον χρησιμοποιούσες ως προσωπικό σου υπηρέτη, όχι να τον αφήσεις να αρρωστήσει έτσι " . Καυγάδισαν για λίγο και τότε ο πειρατής κάτι του έδωσε και με ξαναπήρε πίσω. Κάθισα σ' ένα βράχο και ακούμπησα το κορμί μου σ' ένα χαμηλό τοίχο. Κοίταξα στα μάτια τον πειρατή και του είπα: " Πως μπόρεσες να κάνεις κάτι τέτοιο σ' έναν ομόθρησκό σου Χριστιανό ; Γιατί δεν με πήρες τουλάχιστον εσύ σαν υπηρέτη σου, πως εσύ ένας Χριστιανός μπόρεσες να πουλήσεις εμένα, ένα Χριστιανό ; " Τότε μου φώναξε αγριεμένα: " Δεν είσαι Χριστιανός , είσαι Καθολικός " και με κτύπησε στο πρόσωπο. Στη λύσσα του έκανε νόημα στους άνδρες του να με αποτελειώσουν. Πήδηξαν επάνω μου και μου τρύπησαν την κοιλιά με τα μαχαίρια τους. Ο πειρατής μετάνιωσε, ίσως η συνείδησή του ξύπνησε με όσα του είπα, βιάστηκε να τους σταματήσει αλλά ήταν ήδη αργά. Ξεψύχησα. Τότε πήρε το πτώμα μου, δίπλωσε τα κουρέλια που φορούσα, τα φίλησε και τα έβαλε στο στήθος του. Κατόπιν με τύλιξε με καθαρό λευκό ρούχο και με πήγε σ' έναν Ορθόδοξο ιερέα για την ταφή ». « Οι Βυζαντινοί πειρατές » , συνέχισε να εξηγεί ο Δάσκαλος, « συνήθιζαν να ιδρύουν αποικίες δικές τους κατά μήκος των ακτών του Μαρόκου και είχαν ιερείς οι οποίοι, είτε είχαν εκδιωχθεί από την Εκκλησία , είτε ήταν επαναστάτες κατά κάποιο τρόπο. Ο ιερέας αρνήθηκε να κάνει ιερουργία της ταφής, διότι ήμουν " Καθολικός ". Τότε ο πειρατής ο ίδιος μ' έθαψε και έψαλε όλες τις απαραίτητες προσευχές. Έβαλε σταυρό στον τάφο μου και έμεινε άγρυπνος όλο το βράδυ. Τότε αποφάσισε να παραιτηθεί από την πειρατεία. Πήρε ότι χρυσαφικά και νομίσματα μπορούσε να μεταφέρει

και ανέθεσε την αρχηγία σε κάποιον από τους συντρόφους του. Τους είπε ότι κουράστηκε απ' αυτή τη ζωή και αποφάσισε να νοικοκυρευτεί. Τον έβλεπα από τον ψυχικό κόσμο και αισθάνθηκα συμπόνια γι' αυτόν. Πήγε σ' έναν άλλο Ορθόδοξο ιερέα στη Σικελία και εξομολογήθηκε, του ζήτησε και ένα ράσο, διότι αποφάσισε να γίνει καλόγερος. Το πήρε και έφυγε. Κάθε βράδυ έβαζε τα ρούχα μου για προσκέφαλο. Μετά από ενάμισι χρόνο αρρώστησε. Η κοιλιά του πρήστηκε και πέθανε. Από τότε δεν τον ξανασυνάντησα. Απ' ότι ξέρω, τότε ήταν η πρώτη φορά και τώρα είναι η δεύτερη που τον συναντώ σαν μωρό. Ο Θεός ξέρει πόσο Κάρμα είχε πληρώσει όλο αυτό το διάστημα, για τα εγκλήματα και τις φρικαλεότητες που είχε διαπράξει ως πειρατής».

« Όταν το βάπτιζα », συνέχισε, « το μωρό φερόταν κατά τρόπο περίεργο. Έπιασε το δάχτυλό μου και δεν το άφηνε. Έκλαγε και με κοίταζε στα μάτια. Επίσης πίεσε τα χειλάκια του στο μάγουλό μου, καθώς το κρατούσα αγκαλιά. Ο πατέρας του είπε ότι ήταν η πρώτη φορά που το μωρό φίλαγε κάποιον. Βλέπετε πως λειτούργησε το Κάρμα σ' αυτήν την περίπτωση ; », είπε ο Δάσκαλος, ολοκληρώνοντας την ιστορία του. « Κάποτε μου φώναξε ότι δεν ήμουν Χριστιανός και διέταξε τους άνδρες του να με σκοτώσουν, Σ' αυτή τη ζωή πήρα απ' το Κάρμα του, τον θεράπευσα και έγινα ο νονός του ο Χριστιανός ».

« Πολύ ποιητική δικαιοσύνη », θαύμασα.

« Παίρνεις το Κάρμα του συνανθρώπου σου, μόνο όταν το θέλεις », επανέλαβε. Κατόπιν με τον χαρακτηριστικό του τρόπο, άρχισε να αφηγείται μια άλλη εμπειρία που είχε, σαν επεξήγηση για το πώς ένας Δάσκαλος μπορεί να πάρει το Κάρμα ενός άλλου.

« Πριν έξι χρόνια, ένας συγγενής μου επρόκειτο να ακρωτηριάσει το μπράτσο του. Είχε γυναίκα και τέσσερα παιδιά. Πριν εγχειρισθεί δέχθηκα έναν περίεργο πόνο στο χέρι. Ο Θεοφάνης που ήταν στην Πάφο, αισθάνθηκε τον πόνο, μπήκε στο αυτοκίνητό του και ήλθε να με δει. Είχα πάθει πάλι γάγγραινα, αυτή τη φορά στο χέρι. Ακολούθησαν εξετάσεις αίματος και ο γιατρός απεφάνθη ότι έπρεπε να ακρωτηριαστεί. Ο Θεοφάνης άφησε τη δουλιά του και κάθισε δίπλα στο κρεβάτι μου μέρα και νύχτα. Θυμάμαι μια μέρα, που η σύζυγος του Βρετανού Ανώτατου Αρμοστή ήταν στο σπίτι μου (συνήθιζε να έρχεται για την περίπτωση ενός συγγενή της) και ενώ ήμουν στο κρεβάτι, κάποιος χτύπησε την πόρτα. Μια Τουρκάλα ήρθε με κάποιο σωματικό πρόβλημα, που δεν μπορούσε να περπατήσει κανονικά. Είπε: " Άκουσα, Σπύρο Αφέντη, πολύ άρρωστο και ήρτα, γίνω καλά, πριν πεθάνει ". Προσπάθησαν να την διώξουν, αλλά όταν μου το είπαν, τους ζήτησα να την στείλουν μέσα. Ανέβηκε τα σκαλιά με δυσκολία και μπήκε στο δωμάτιο. Έβαλα το χέρι μου επάνω της και της ζήτησα να σηκωθεί και να περπατήσει. Έκανε ότι της είπα και άρχισε να περπατά. " Αφέντη ", είπε, " τώρα είμαι καλά, τώρα μπορείς να πεθάνεις αν θέλει " ». Ο Δάσκαλος έσκασε από τα γέλια, καθώς θυμήθηκε τη σκηνή.

« Μόλις έφυγε η Τουρκάλα », συνέχισε, « ζήτησα από το Θεοφάνη να καλύψει τα χέρια μου με το άσπρο σεντόνι. Έβαλα το υγιές χέρι μου πάνω από το άρρωστο και άρχισα τη θεραπεία μου. Πρώτα προσευχήθηκα στο Θείο Λόγο. Κατόπιν συνέχισα με το να περνώ το υγιές χέρι μου πάνω από το άρρωστο πάλι και πάλι » και μας έδειχνε πως το έκανε, επαναλαμβάνοντας την ίδια κίνηση.

« Συνέχισα να αφυλοποιώ και να υλοποιώ στρώματα ιστού το ένα πάνω στο άλλο, μέχρι που δημιούργησα ένα τελείως καινούργιο χέρι. Κατόπιν

έβγαλα το σεντόνι και έδειξα το χέρι στο Θεοφάνη. Ήταν τελείως θεραπευμένο. Ο Θεοφάνης άρχισε να κλαίει, γονάτισε και φίλησε το μπράτσο μου. Την επόμενη το πρωί ήλθε ο γιατρός. Κοίταξε το χέρι μου και κούνησε το κεφάλι του. " Το' κανες πάλι ; " είπε, μη ξέροντας τι να με κάνει. Το χέρι μου δεν κόπηκε, το Κάρμα είχε πληρωθεί και το μπράτσο του συγγενούς μου είχε σωθεί ».

Αφού ολοκλήρωσε τα λεγόμενά του, ανέφερε ότι σχεδίαζε να αναλάβει ένα Κάρμα, που πιθανόν να του στοίχιζε τη ζωή του. Διαμαρτυρήθηκα. Μου είπε: « Εάν ήξερες τίνος προσώπου είναι, θα με καταλάβαινες. Θα σου πω κάποια άλλη φορά ». Προφανώς δεν ήθελε να το συζητήσει μαζί μου, παρουσία άλλων.

Σηκωθήκαμε να φύγουμε. Ευχαριστήσαμε το Δάσκαλο για το μάθημα και περπατούσαμε προς την πόρτα. Καθώς βγαίναμε, με φώναξε να μείνω πίσω διότι κάτι ήθελε να μου πει. Οι άλλοι προχώρησαν στο αυτοκίνητο. Μου εξομολογήθηκε ότι το πρόσωπο, για το οποίο μιλούσε, ήταν ο γαμπρός του. Οι γιατροί διέγνωσαν μια ασθένεια στο συκώτι, που μπορεί να του στοιχίσει τη ζωή. Στον γαμπρό του μεταδόθηκε από ένα φίλο του, ο οποίος ζούσε στο Λονδίνο. Του τηλεφώνησε και τον παρακάλεσε να τον βοηθήσει, διότι είχε μια σοβαρή ηπατική πάθηση. Ο γαμβρός μου τον βεβαίωσε από τηλεφώνου:.. " Μην ανησυχείς, θα κάνουμε ότι μπορούμε για να σε σώσουμε και αν δεν μπορούμε θα πάρουμε εμείς το Κάρμα σου ". Άκουγα τη συζήτηση και του φώναξα να σταματήσει, αλλά ήταν ήδη αργά. Τώρα αντιλαμβάνεσαι γιατί πρέπει εγώ να επωμιστώ το Κάρμα του ; Δεν θα επιτρέψω να μείνει χήρα η κόρη μου και ορφανά τα εγγόνια μου. Ο γαμπρός μου είναι τριάντα έξη χρονών και εγώ εξήντα έξι. Είναι πιο λογικό να το επωμιστώ εγώ ". Έδειχνε λυπημένος στη σκέψη και μόνο ότι η κόρη του θα έμενε χήρα. Είπε ότι ήδη είχε αρχίσει τις προσευχές στο Ιερό.

« Ελπίζω », συνέχισε , « ο Ιωνάθαν να το επωμιστεί και να μην χρειαστεί να " αποχωρήσω ακόμη ". Κατόπιν με παρακάλεσε να μην αναφέρω στον Ιάκωβο, μήπως προσπαθώντας να τον σταματήσει, πάρει εκείνος το Κάρμα που πρέπει να πληρωθεί». « Αλλά φοβάμαι », είπε ότι άρχισε να υποψιάζεται κάτι ».

Όταν την επόμενη μέρα ήρθε ο Θεοφάνης, του ζήτησα να μου περιγράψει επ' ακριβώς τι συνέβη εκείνη την ημέρα και ο Δάσκαλος αποθεραπέυτηκε. Μου επανέλαβε ακριβώς τα ίδια, ακόμη και το συμβάν με την Τουρκάλα. Κατά τη διάρκεια αυτής της συζητήσεως με το Θεοφάνη, ο Δάσκαλος δεν ήταν παρών.

6. ANAMNHΣEΙΣ

Ο Δάσκαλος και ο Ιάκωβος έφθασαν στο σπίτι μας νωρίς το απόγευμα, για να δειπνήσουμε μαζί. Δεν είχαμε προγραμματίσει να συζητήσουμε για κάτι συγκεκριμένο, αλλά ήξερα ότι με την συντροφιά του Δάσκαλου δεν υπήρχαν στιγμές σιωπής. Ακόμα θυμάμαι πόσο πολύ γέλαγα κάποιιο βράδυ, όταν μας διηγείτο το ένα αστείο γεγονός μετά το άλλο και συνέχιζα να γελώ ακόμη και όταν έφθασα σπίτι, σε σημείο που ερεθίστηκε ο λαιμός μας.

Ήταν ένα απόγευμα, τρεις εβδομάδες πριν το Πάσχα. Είχα τελείως ξεχάσει, ότι κατά την Ορθόδοξη Χριστιανική Θρησκεία, ήταν περίοδος νηστείας. Οι πιστοί έπρεπε να αποφύγουν το κρέας και τα παράγωγά του, κοτόπουλο, το ψάρι, ακόμη δε το γάλα, το τυρί, τ' αυγά. Αναρωτήθηκαν αν ο Δάσκαλος ακολουθούσε αυτούς τους θρεπτικούς κανόνες της Ορθοδοξίας, καθώς το δείπνο που είχαμε ετοιμάσει, περιείχε ελάχιστα λαχανικά.

« Ένας ιερέας, έτρωγε κοτόπουλο τη Μεγάλη Εβδομάδα και τον είδε ο Επίσκοπος », διηγείτο ο Δάσκαλος, απολαμβάνοντας την ξεροψημένη φτερούγα από το κοτόπουλο. « " Με την ευλογία σου " , είπε ο ιερέας στον ενοχλημένο Επίσκοπο. " Κάθε Κυριακή, μετατρέπω το ψωμί και το κρασί σε σώμα και αίμα του Χριστού. Γιατί δεν μπορώ να μεταβάλλω το κοτόπουλο σε λαχανικό ; " ».

Άρχισε λοιπόν να ξαναθυμάται την ταραγμένη του σχέση με την Ελληνική Ορθόδοξη Ιεραρχία. Πριν είκοσι πέντε χρόνια, με την υποκίνηση διαφόρων Ελλήνων θεολόγων, είχε χαρακτηριστεί από τον Επίσκοπο Κύπρου, σαν όργανο του Σατανά και τον έφεραν μπροστά στο εκκλησιαστικό δικαστήριο για να τον αφορίσουν. Η Επιτροπή αποτελείτο από τους Επισκόπους και έξι θεολόγους από την Ελλάδα. Ο Αρχιεπίσκοπος ήταν στην Αμερική σε μια περιοδεία.

« Με κατηγορήσαν, ότι, χρησιμοποιώντας σατανικές δυνάμεις, πραγματοποιούσα μαγείες. Διετίνοντο δε, ότι πίεζα την κόρη μου να χορεύει σ' ένα τεντωμένο σχοινί. Αυτοί οι Επίσκοποι και μερικοί Αρχιμανδρίτες, γονάτιζαν μπροστά στην Αγία Τράπεζα μέρα – νύχτα, αναθεματίζοντας το όνομά μου. Κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, ένας Επίσκοπος με ρώτησε αν επικοινωνούσα με τα πνεύματα. " Ναι, είναι κακό ; ", ρώτησα. " Εάν είχατε διαβάσει τη Βίβλο, θα γνωρίζατε ότι δεν είναι κακό να επικοινωνείς με τα πνεύματα ". Κατόπιν μου ζήτησε να σηκώσω το δεξί μου χέρι και να επαναλάβω μετά από εκείνον " Πιστεύω εις έναν Θεόν, Πατέρα Παντοκράτορα, ποιητήν ουρανού και γης, ορατών τε πάντων και αοράτων ..." . Είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι, εάν ήμουν με το Σατανά, δεν θα μπορούσα να αναγγείλω την προσευχή και να μνημονεύσω το όνομα του Θεού. Σήκωσα το χέρι μου σύμφωνα με τις οδηγίες του και είπα την προσευχή. Αφού τελείωσα, έχασα την υπομονή μου: " Αυτοί οι ανόητοι ", ξέσπασα, δείχνοντας με το δάχτυλό μου τα στυφά πρόσωπα των έξι θεολόγων, " δηλητηριάζουν την Εκκλησία μας. Καλύτερα θα κάνατε να τους στέλνατε πίσω, διότι αυτό που συμβαίνει σήμερα είναι αίσχος και ντροπή για την Εκκλησία " ».

Ευτυχώς για το Δάσκαλο, ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος ακύρωσε τη διαδικασία. Όταν άκουσε στην Αμερική που βρισκόταν, τι έκαναν οι Επίσκοποι του, ενώ αυτός απουσίαζε, τους έστειλε σαφείς εντολές να σταματήσουν την ανοησία, μέχρι να επιστρέψει. « Μου είπε δε αργότερα να μην ενοχλούμαι από αυτούς τους μισότρελους, αγράμματους επισκόπους ».

« Γιατί ο Αρχιεπίσκοπος ανεμείχθη υπέρ εσού ; », αναρωτήθηκα.

« Ήταν φίλος μου », είπε μ' ένα πονηρό χαμόγελο. Και μας αποκάλυψε ότι τακτικά του έστελνε μαγνητοφωνημένα μηνύματα και ομιλίες του.

Κατόπιν η συζήτηση στράφηκε στα παιδικά του χρόνια. Ο πατέρας του, με έκπληξη έμαθα, ήταν μισός Σκοτσέζος και μισός Έλληνας. Μετά από μια επιτυχημένη καριέρα στο Βρετανικό ναυτικό σαν ναύαρχος, του απενεμήθη τίτλος ευγενείας απ' τον Βασιλιά. Ο Δάσκαλος κληρονόμησε τον αριστοκρατικό τίτλο, αλλά τον απαρνήθηκε και τον επέστρεψε στον Αγγλικό Θρόνο, διαμαρτυρούμενος για την κακομεταχείριση των Κυπρίων από τη Βρετανική αποικιοκρατία, κατά τη διάρκεια του μυστικού ένοπλου αγώνα αντιστάσεως το 1950.

« Ο πατέρας μου ήταν ένας σκληρός και άκαμπτος άνθρωπος που δεν εξεδήλωνε παρά ελάχιστα τα συναισθήματά του σ' εμένα. Επιθυμούσε να με κάνει Βρετανό αξιωματικό και απαιτούσε από όλους μας στην οικογένεια να μιλάμε μόνο Αγγλικά στο σπίτι και όχι Ελληνικά. Μνησικακούσα για την πίεση, αλλά εκλιπαρώντας απελπισμένα τη στοργή και την παραδοχή του πατέρα μου, κατατάχθηκα στο Βρετανικό Ναυτικό και έγινα αξιωματικός. Θυμάμαι την ημέρα που ολοκλήρωσα βασική μου εκπαίδευση και επέστρεψα σπίτι ντυμένος με τη στολή μου. Όλοι έκριναν πως ήμουν ένας ωραίος και ψηλός αξιωματικός. Κοίταξα τον εαυτό μου στον καθρέπτη και εκείνο που μπόρεσα να διακρίνω ήταν ένα μουλάρι , που του είχαν βάλει χαλινάρι », είπε ξεσπώντας σε γέλια. «Όταν ολοκλήρωσα την εκπαίδευσή μου, επισκέφθηκα τον πατέρα μου στο γραφείο του. Περίμενα ένα θερμό καλωσόρισμα, αλλά αντ' αυτού δέχθηκα ψυχρές οδηγίες απ' το γραμματέα του για να περιμένω.

Όταν τελικά μπήκα στο γραφείο του μετά από μια ώρα, ήταν τόσο απόμακρος και απρόσιτος, όσο ποτέ τελικά. Αισθάνθηκα φοβερά στενοχωρημένος, όταν άρχισε να με αποκ $\alpha \epsilon$ " Λοχαγ $\acute{o}$ ". " Πάρτε τσιγ ϕ ο Λοχαγ $\acute{\epsilon}$ ". " Όχι, ευχαριστώ. Δεν καπνίζω μπροστά στον πατέρα μου ", απάντησα. Μόλις επέστρεψα σπίτι, ανακοίνωσα στη μητέρα μου ότι εγώ θεωρούσα τον πατέρα μου νεκρό. Κλειδώθηκα στο δωμάτιό μου, έβγαλα τη στολή και τη ζώνη, τα πέταξα στο πάτωμα και άρχισα να τα πατώ με μανία. Όταν ο πατέρας μου επέστρεψε, ήλθε στο δωμάτιό μου. " Εδώ είναι ο Λοχαγός σου ", είπα κλαίγοντας με λυγμούς και δείχνοντας αυτό το σωρό που ήταν στο πάτωμα.

" Συγκρατήσου Λοχαγ $\acute{\epsilon}$ ", είπε χωρίς ίχνος συγκινήσεως . " Τι Αγγ λ ή παγοκολώνα ! ", σκάφτηκα. Παρ' όλα αυτά τον αγαπούσα ακόμη. Το να έχεις πατέρα αυτόν τον άνθρωπο, ήταν σαν πέρασες έξη ενσαρκώσεις », πρόσθεσε γελώντας.

« Μου είναι δύσκολο να διακρίνω ίχνη Αγγλικής διαπαιδαγωγήσεως στην προσωπικότητά σας », θαύμασα.

« Αυτό δείχνει », απάντησε αμέσως, « ότι το περιβάλλον δεν παίζει αποφασιστικό ρόλο στη διαμόρφωση της προσωπικότητας, όπως οι περισσότεροι κοινωνιολόγοι υποστηρίζουν ».

Συνέχισε κατόπιν, επισημαίνοντας, ότι αντιτίθετο ιδιαίτερα στις αριστοκρατικές αξιώσεις των γονέων του. Η μητέρα του, αν και Ελληνίδα, συμπεριφερόταν σαν Αγγλίδα κυρία και ο φιλικός τους κύκλος περιστρεφόταν γύρω από το Προεδρικό Μέγαρο. Για να αποφεύγει την αποπνικτική ατμόσφαιρα του σπιτιού του, τα καλοκαίρια της εφηβείας του, τα περνούσε στο μοναστήρι Σταυροβούνι, που βρισκόταν στην κορυφή ενός απότομου και απόκρημνου βουνού, σαν αρχαία ακρόπολη και ήταν ονομαστό για τη λιτότητά του. Σύμφωνα με την παράδοση, η Αγία Ελένη, η μητέρα του

αυτοκράτορα Κωνσταντίνου, άφησε στο νησί ένα κομμάτι από τον Τίμιο Σταυρό, κατά τη διάρκεια της επισκέψεώς της. Είχε δε ο Δάσκαλος πρόσβαση στο Μοναστήρι, γιατί ο Ηγούμενος ήταν θεός του.

« Μια ημέρα του Ιουλίου, οι γονείς μου ήλθαν να με επισκεφθούν εκεί. Ήθελαν να μάθουν πως περνώ τον καιρό μου. Εκείνη την ημέρα ήμουν στους αγρούς με τους άλλους καλόγερους. Φορούσα ένα σκισμένο μαύρο ράσο. Ίδρώτας και σκόνη ήταν κολλημένα στο κορμί μου. Οι γονείς μου είχαν πάρει οδηγίες στο που θα με βρουν. Χειριζόμουν ένα άροτρο, που το τραβούσαν δύο βόδια, όταν τους είδα να έρχονται προς το μέρος μου. Ήταν και οι δύο σεμνά καλοντυμένοι. Η μητέρα μου φορούσε ψηλά τακούνια και ένα ακριβό καπέλο. Περιμέναν να με βρουν καθισμένο κάτω απ' τον ίσκιο μιας σκιάς, διαβάζοντας ένα βιβλίο. Όταν σήκωσα το κεφάλι μου και με γνώρισε η μητέρα μου, λιποθύμησε στα χέρια του πατέρα μου. Τότε ακριβώς τους εξήγησα ότι δεν θα μπορούσα να ακολουθώ πλέον τον τρόπο της ζωής τους, τον οποίο θεωρούσα ανούσιο. Ευτυχώς είχα την ορθή κρίση, να μην ακολουθήσω το μοναστηριακό βίο. Δεν μπορούσα να αντέξω τη μεγάλη βρωμιά. Μια παλιά παράδοση στο Σταυροβούνι, απαγόρευε στους μοναχούς να πλυθούν για να μην βγάλουν το άγιο μύρο, το οποίο δεχτήκανε με τη βάπτισή τους. Το πλύσιμο τους γινόταν με την εφίδρωση και κατόπιν σκουπιζόντουσαν με μια πετσέτα. Λέγεται ότι ο Αρχιεπίσκοπος αρνήθηκε την επίσημη επίσκεψη του στο μοναστήρι, μέχρις ότου πλυθούν καλά όλοι οι μοναχοί. Ο Ηγούμενος υποσχέθηκε να το εφαρμόσει και όταν ο Αρχιεπίσκοπος έφτασε, τον καλωσόρισε στην είσοδο του μοναστηριού λέγοντας : " Αντικρίζοντας τη Μακαριότητά σας, είμαι τώρα καθαρός ". Κατόπιν έβαλε τα δάχτυλά του σ' ένα μπωλ με νερό, που κρατούσε ένας μαθητευόμενος και ράντισε το πρόσωπό του ».

Όταν τελειώσαμε το δείπνο, καθίσαμε στη βεράντα, που ήταν σκεπασμένη με κλαδιά γιασεμιού και αντικρίζαμε ένα μικρό δάσος με ευκαλύπτους. Στο μεταξύ έβαλα ένα δίσκο με μια συμφωνία του Μπετόβεν, που ήταν ο αγαπημένος του συνθέτης, ενώ ο Ιάκωβος θέλησε να φτιάξει καφέ.

« Δάσκαλε », είπα προβλέποντας κι άλλες αποκαλύψεις της ζωής του, « με έκπληξη έμαθα ότι έλαβες μέρος στον αγώνα των Κυπρίων εναντίον της αποικιοκρατίας των Βρετανών. Υποθέτω πως ένα ψυχολόγος θα το ερμήνευσε σαν μια έκφραση αργής εναντίον του πατέρα σου, ο οποίος, σε τελική ανάλυση, έκανε το παν για να σε κάνει ένα σωστό Εγγλέζο τζέντλεμαν. Αλλά έχω πραγματικά απορήσει με το γεγονός ότι ένας θεραπευτής και ένας άνθρωπος του Θεού σαν κι εσένα, θα μπορούσε να λάβει μέρος σε έναν ανταρτοπόλεμο, ο οποίος θεωρήθηκε από τους Βρετανούς ως τρομοκρατικός ».

« Νομίζεις ότι έλαβα μέρος στην κίνηση για πατριωτικούς λόγους ; », απάντησε ειρωνικά ο Δάσκαλος. Τότε μου υπενθύμισε ότι ένας Ερευνητής της Αλήθειας μπορεί να συμμετάσχει στην πολιτική, μόνο όμως για χάρη υπηρεσιών που μπορεί να προσφέρει για ανώτερο σκοπό. Δεν θα ελάμβανε ποτέ μέρος στην πολιτική ζωή, ούτε για προσωπικά οφέλη, ούτε γι' αυτό που οι κοινοί άνθρωποι ονομάζουν πατριωτισμό.

« Η συμμετοχή μου στην ΕΟΚΑ (Οργάνωση του ανορθόδοξου ένοπλου αγώνα που βοηθήθηκε από την εκκλησία στον αγώνα κατά της Βρετανίας το 1955 – 1959) ήταν στην πραγματικότητα ένα θεατρικό τέχνασμα. Συνεργάστηκα για να σώσω όσο πιο πολλές ζωές ήταν δυνατόν.

Πολύ περισσότεροι Άγγλοι, Έλληνες και Κύπριοι θα είχαν σκοτωθεί , εάν είχα παραμείνει μακριά της ».

Κατόπιν άρχισε να διηγείται με ποιους τρόπους κατόρθωσε να σώσει ζωές. Ήταν ένα πολύ δύσκολο και επικίνδυνο έργο, που συχνά του δημιουργούσε βαθιά αγωνία και ηθικά διλήμματα. Ένα συγκεκριμένο γεγονός του στοίχησε τόση ανησυχία, ώστε για λίγο είχε μπερδευτεί στο τι είναι καλό και τι είναι κακό.

« Όταν έμαθα ότι διάφοροι αρχηγοί τομέων της Οργανώσεως, που τους γνώριζα, σχεδίαζαν τη δολοφονία ενός ανθρώπου, το οποίο θεωρούσαν καταδότη, ενήργησα αστραπιαία και άλλαξα τις αποφάσεις τους. Αρκετά χρόνια αργότερα, μετά την επίτευξη της Ανεξαρτησίας, αυτός ο ίδιος άνθρωπος, αφού σκότωσε πολλούς, συνελήφθη και απηγχονίσθη. Για είκοσι ημέρες ήμουν σε ψυχική ταραχή, μη γνωρίζοντας αν είχα ενεργήσει σωστά, όταν του έσωσα τη ζωή. Τελικά ένα απόγευμα, ενώ διαλογιζόμουν στο Ιερό, άκουσα τη φωνή του Ιωνάθαν: " Όταν καλό το καλό στο συνάνθρωπό σου " , είπε, " δε διαπραγματεύεσαι μαζί του για τη μελλοντική συμπεριφορά του. Ο ίδιος ήταν αποκλειστικά υπεύθυνος για τις πράξεις του. Οι προθέσεις σου ήταν αγαθές. Δεν μπορείς να προδικάσεις το μέλλον. Αυτό ανήκει στο θεό και το Κάρμα "».

Όταν ξέσπασε εθνική διένεξη μεταξύ Ελλήνων και Τούρκων το 1963, τρία χρόνια μετά τη διακήρυξη της Ανεξαρτησίας, Ο Δάσκαλος ευρέθη πάλι στο μέσον της αναταραχής.

« Επειδή είχα στρατιωτική εκπαίδευση, με είχαν διορίσει σε ένα βοηθητικό στρατιωτικό σώμα, το οποίο ασχολείτο με την Ελληνική Άμυνα. Ήμουν με τον Κώστα το Χοντρό, τον πρώην Αρχηγό της Αστυνομίας, στην Ομορφίτα (ένα προάστιο της Λευκωσίας όπου έγιναν πολλές συγκρούσεις τα Χριστούγεννα του 1963) . Είχα ένα πιστόλι στη ζώνη μου και ένα αυτόματο όπλο στο αυτοκίνητό μου.

« Εννοείς ότι θα χρησιμοποιούσες αυτά τα όπλα εναντίον των Τούρκων ; », ρώτησα, χωρίς να κρύβω τη δυσπιστία μου. Κατά κάποιο τρόπο δεν μου άρεσε η εικόνα του Δάσκαλου να τριγυρίζει στους δρόμους της Ομορφίτας με ένα πιστόλι στο χέρι.

« Δεν θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω ποτέ όπλο εναντίον κανενός », γέλασε.

« Και τι θα γινόταν, αν σας επιτίθεντο ; »

« Συνέβη μια φορά ένα τέτοιο γεγονός, όταν είμαστε μόνο εμείς οι δύο, ο Κώστας ο Χοντρός κι εγώ και μας περικύκλωσαν καμιά σαρανταριά νεαροί Τούρκοι στρατιώτες. Μας κυνήγησαν για λίγο και για να σωθούμε, έπρεπε να πηδήξουμε έναν ψηλό τοίχο, προσπαθώντας να καλυφθούμε από τη βροχή των σφαιρών. Ο Κώστας ο Χοντρός, ακριβώς επειδή ήταν τόσο παχύς, δυσκολεύτηκε πολύ. Συνηθίζαμε να πειραζόμαστε αποκαλώντας ο ένας τον άλλο " Λοχαγέ " . Τι τραγική φάρσα..." " Λοιπόν Λοχαγέ, τι κάνουμε τώρα ; " , τον ρώτησα, όταν πιο όλα έδειχναν ότι είμαστε παγιδευμένοι πίσω από τον τοίχο . Αρχίσαμε να πυροβολούμε στον αέρα, με την ελπίδα ότι θα τους φοβίζαμε και θα έφευγαν. Δεν θα άνοιγα ποτέ πυρ εναντίον τους. Τελικά μας έσωσε η Αναστασία, μια αντρογυναίκα από την πόλη Κυθραεία. Ήλθε με τα παλικάρια της και έτρεψε σε φυγή τους Τούρκους ».

« Μα καλά », ρώτησα, « πως δεν χρησιμοποίησες καμιά από τις " ειδικές δυνάμεις σου " , για να προστατευθείτε ; »

« Οι ψυχικές δυνάμεις δεν πρέπει να χρησιμοποιούνται για τέτοιες εγκόσμιες αιτίες. Οι αόρατοι αδελφοί δεν θα το επιτρέψουν. Χρησιμοποίησα τη μαντική μόνο μια φορά εκείνες τις δύσκολες ημέρες για να σώσω ζωές. Έδωσα αυστηρές εντολές στους άνδρες μου να μην επιτεθούν ποτέ και να μην πυροβολήσουν κανέναν, εκτός αν είχε εκτεθεί η ζωή τους και διέτρεχαν άμεσο κίνδυνο. Ένας πομπώδης Έλληνας Αξιωματικός, ήλθε στις θέσεις μας και διέταξε τους άνδρες μου να καταλάβουν ένα τουρκικό οχυρό, γιατί πίστευε ο ανόητος, ότι οι Τούρκοι είτε κοιμόντουσαν, είτε δεν ήταν εκεί. Καυγάδισα μαζί του και του είπα ότι αυτό που πρότεινε ήταν παραφροσύνη. Τον φοβέρισα ότι θα τον ανέφερα στους ανωτέρους του, διότι έθετε τη ζωή αυτών των ανδρών σε κίνδυνο. Είχα προειδεί, ότι οι Τούρκοι ήταν σε ετοιμότητα και ότι, εάν οι Έλληνες έκαναν επίθεση, θα τους είχαν κατακρεουργήσει.

” Γιατί δεν πετάς μερικές πέτρες στις θέσεις τους να δεις τι θα συμβεί ; ” του υπέδειξα. Το έκανε. Οι Τούρκοι, νομίζοντας ότι τους κάναμε επίθεση, άρχισαν καταιγισμό πυρών. Άδειασαν όλα τους τα πολεμοφόδια επάνω μας. Αργότερα εγκατέλειψαν τη θέση τους και υποχώρησαν. Τότε είπα στον Έλληνα Αξιωματικό: ” Τώρα μπορείς να καταλάβεις το οχυρό και να πάρεις συχαρητήρια. Εμάς δεν μας ενδιαφέρουν ” ».

« Όταν έληξαν οι φασαρίες, ο Μακάριος, σε μια επίσημη συγκέντρωση στην οποία ήμουν παρών, με επαίνεσε, λέγοντας ότι ήμουν ” ένας αληθινός Έλληνας Πατριώτης και Κύπριος ”. ” Μια στιγμή Μακαριότατε ”, τον διέκοψα διαμαρτυρόμενος. ” Δεν είμαι ούτε Πατριώτης , ούτε Έλληνας και πολύ λιγότερο Κύπριος. Ο μόνος λόγος που ήμουν στην πρώτη γραμμή ήταν για να προστατεύσω τις μητέρες σας και τις αδελφές σας. Τίποτε άλλο ” ».

« Εκείνο το βράδυ », συνέχισε, « μια γνωστή φιλόλογος κυρία, που έπαιζε κάποιο ρόλο στην Αντίσταση κατά των Βρετανών, σηκώθηκε πολύ περήφανα και με έμφαση είπε: ” Και εμείς Μακαριότατε, οι γυναίκες, χύναμε το αίμα μας για την Πατρίδα μας ”. Δεν μπόρεσα να αντέξω στον πειρασμό. Έσκυψα στο Μακάριο και μουρμούρισα στο αυτί του: ” Ακριβώς Μακαριότατε, έχυναν το αίμα τους μια φορά το μήνα ”. Ο Αρχιεπίσκοπος, από τα πολλά γέλια, έχυσε το κρασί που σιγόπινε ». Ο Δάσκαλος ακούμπησε την πλάτη του στην πολυθρόνα, βαστώντας την κοιλιά του από τα γέλια. « Τώρα είμαστε καλοί φίλοι και η αδελφή της είναι μέλος του κύκλου μας ».

« Πάντα είχα προβλήματα με τον όρο ” Πατριωτισμός ”, από τότε που ήμουν παιδί. Θυμάμαι μια φορά , όταν ο καθηγητής που μας δίδασκε Ελληνική Ιστορία, μας περιέγραψε πως ο αυτοκράτορας Βασίλειος Βουλγαροκτόνος, τύφλωσε χίλιους Βούλγαρους αιχμαλώτους, εκτός από έναν, που του άφησε ένα μάτι για να οδηγήσει τους υπόλοιπους συντρόφους του στην πατρίδα τους. Μας είπαν ότι ήταν ένας τρόπος εκφοβισμού των Βουλγάρων, ώστε να αναγκασθούν να σταματήσουν τις επιθέσεις κατά του Βυζαντίου, Όταν άκουσα την ιστορία, σηκώθηκα και φώναξα: ” Ντροπή ”. Εννοείς ότι η Ελληνική Ιστορία πρέπει να ντρέπεται ; ”, ρώτησε θυμωμένα ο καθηγητής. ” Ντροπή, ντροπή ! ”, φώναξα πάλι, υψώνοντας τον τόνο της φωνής μου. Με έπιασε από τα’ αυτί και με έβγαλε έξω από την τάξη. Όταν ο διευθυντής του σχολείου έμαθε το γεγονός, έδωσε οδηγίες να με απαλλάξουν από την υποχρέωση παρακολούθησής του μαθήματος της Ελληνικής Ιστορίας και μου έδωσε ο ίδιος πολλές συμβουλές επ’ αυτού. Δεν μπορούσα να αντέξω τέτοια φοβερά γεγονότα να παρουσιάζονται ως πράξεις πατριωτισμού ».

Κατόπιν σηκώθηκε, τράβηξε το πουκάμισό του και μας έδειξε ένα παλιό σημάδι στην πλάτη, που έγιναν τις κρίσιμες ημέρες του 1963. Η σφαίρα ήταν ακόμη μέσα στο δέρμα του. Άγγιξα την περιοχή γύρω της και την αισθάνθηκα. Δεν τον ενοχλούσε και έτσι δεν την αφαίρεσε. Υπήρχε λίπος γύρω της και συνεπώς δεν υπήρχε κίνδυνος μόλυνσεως. « Επιπλέον », πρόσθεσε με χιούμορ, « όταν θα πεθάνω, νομίζω ότι θα χαρώ να πάω αυτή τη σφαίρα δώρο στο Θεό. Θα του πω: Θεέ μου, ιδού ένα δείγμα ανθρώπινης τρέλας ».

« Ο πρώην Μουφτής, ένας Τουρκοκύπριος επίσημος, μου τηλεφώνησε μια μέρα. ” Σπύρο, πάμε στον τεκέ (ένα μουσουλμανικό ναό). Ο Χότζας ισχυρίζεται ότι μπορεί να κάνει τα φασόλια να χορεύουν μόνα τους ”. Επήγαμε στη Λάρνακα στον τεκέ μαζί. Ο Χότζας ήταν σε έκσταση. Έκανε ένα κύκλο στο μέσον της αυλής και έβαλε μέσα μια χούφτα φασόλια. Κατόπιν έψαλε κάποιες προσευχές. Τα φασόλια άρχισαν να χορεύουν. Δεν ήξερε βεβαίως τι συνέβαινε. Ήταν αγαθά πνεύματα από τον κήπο, που έπαιζαν με τα φασόλια. Επικοινωνήσα μαζί τους και τους ζήτησα να έλθουν σε μένα. Τα φασόλια ήλθαν και κουιόντουσαν γύρω από το πρόσωπό μου. Ο Χότζας ήταν τρομοκρατημένος. ” Μείνε μακριά από τον Γκιαούρη ”, είπε στον φίλο μου, ” έχει σατανικές δυνάμεις ”. « Μα καλά, τι έκαναν αυτά τα αγαθά πνεύματα εκεί ;», ρώτησα. « Ήταν τα αγαθά πνεύματα του κήπου ». Τότε μου εξήγησε ότι κάθε φυτό έχει έναν Άγγελο, ο οποίος είναι προέκταση της Αγγελικής Πηγής. Είναι ένα πνεύμα που κρατά τα φυτά ζωντανά. Όταν το φυτό μαραίνεται, αυτός ο άγγελος μεταφέρει την πείρα του στον Αρχάγγελο. Κατ’ αυτόν τον τρόπο οι πληροφορίες μεταδίδονται από τη μια γενιά ενός είδους στην άλλη.

« Τ’ αγαθά πνεύματα παίζουν σαν παιδιά. Εάν δεν ξέρεις πώς να τα μεταχειριστείς, μπορεί να σε βλάψουν αλλά όχι από κακία. Όπως ακριβώς τα μικρά παιδιά μπορούν να βλάψουν με την αγνότητά τους. Όταν λοιπόν κάποιος επικοινωνεί μ’ ένα φυτό ή ένα ζωάκι, επικοινωνεί με το φύλακα άγγελο του φυτού ή του ζώου ».

« Είχα τόσες ωραίες στιγμές με τους Τούρκους φίλους μου », είπε λυπημένα ο Δάσκαλος. Μάλιστα, πριν από τη σύρραξη την Ελληνοτουρκική, είχε ένα κύκλο μαθητών στον Τουρκικό Τομέσ. Ήξερε τη γλώσσα τους και μάλιστα έδωσε γι’ αστεία εξετάσεις εισαγωγικές στο Πανεπιστήμιο της Κωνσταντινουπόλεως και πέρασε. Τα μαθήματα στηριζόντουσαν στην παράδοση SUFI και αντί για Καινή Διαθήκη, χρησιμοποιούσαν το Κοράνι.

Αρκετές φορές μου ανέφερε πόσο πολύ αγαπούσε τους Τούρκους φίλους του, ακόμη δε και μερικούς αρχηγούς τους. Υπήρχε έντονη φήμη μεταξύ των Τούρκων, ότι ο ” Σπύρος αφέντης ”, ήταν στην πραγματικότητα ένας Μουσουλμάνος Προφήτης, που είχε σταλεί από το Θεό στους άπιστους Έλληνες για τη σωτηρία τους. Την καλή εποχή, πολλοί Τουρκοκύπριοι ερχόντουσαν σ’ αυτόν για θεραπεία. Συνέχισε να διηγείται πολλά επεισόδια της εμπλοκής του, σ’ αυτήν την εθνική διένεξη. Είχα βεβαίως αντιληφθεί ότι ο Δάσκαλος περιέγραφε μια προσωπική εμπειρία, είτε ήταν σοβαρή είτε αστεία, προσπαθούσε κυρίως να δώσει κάποιο μάθημα στους ακροατές του. Υπήρχε πάντα ένα ηθικό δίδαγμα πίσω από κάθε ιστορία.

« Ενώ λοιπόν οι άντρες μου κι εγώ, φυλάγαμε τον Τουρκικό Τομέα », συνέχισε, « άκουγα το κλάμα ενός μικρού παιδιού. Αυτό συνεχίστηκε για δύο περίπου ημέρες. Ανακάλυψα ότι μια Τουρκάλα μητέρα είχε παγιδευτεί με το μωρό της μέσα σ’ ένα σπίτι,, κάπου μεταξύ των δύο πλευρών. Είχαν τελειώσει τα τρόφιμά τους και το μωρό δεν είχε γάλα. Άρπαξα μια ντουντούκα, σήκωσα

μια λευκή σημαία και προσπάθησα να επικοινωνήσω με τους Τούρκους. " Εσύ είσαι δάσκαλε; ", άκουσα κάποιον να φωνάζει από την άλλη πλευρά. Αναγνώρισα τη φωνή. Ήταν ο Φίκρετ, ένας από τους Τούρκους μαθητές μου. " Φίκρετ, εσύ είσαι; ", ρώτησα. " Ναι, ναι Δάσκαλε, είδες τι μας έκαναν οι προστάτες μας; " Έμαθα ότι ο μαθητής μου ήταν επικεφαλής της ομάδος που ήταν ακριβώς απέναντι από τις θέσεις. " Φίκρετ ", του είπα, " Θα πάω να δώσω λίγο γάλα στην Τουρκάλα Πες τους άντρες σου να μην πυροβολήσουν ". Απάντησε: " Δάσκαλε θα είσαι μόνος, εντάξει; " " Ναι Φίκρετ ". Πήρα τρία κουτιά γάλα, πήρα μια λευκή σημαία και πήγα κάτω από το μπαλκόνι του σπιτιού της γυναίκας. Άκουσα το Φίκρετ να δίνει εντολές στους στρατιώτες του ότι αν κάποιος με πυροβολούσε θα τον σκότωνε ο ίδιος. Η Τουρκάλα βγήκε στο μπαλκόνι, της πέταξα τα κουτιά με το γάλα και μου είπε: " Σ' ευχαριστώ δάσκαλε, ο Θεός μαζί σου ". Καθώς ήμουν έτοιμος να γυρίσω στις θέσεις μας, ένας πανύψηλος Τούρκος φάνηκε στη γωνία, κρατώντας το όπλο του. Η γυναίκα μου φώναξε να προσέξω. Προσπάθησα να κρυφτώ, αλλά εκείνος είχε ήδη πυροβολήσει. Πολλά σκάγια με χτύπησαν. Έπεσα κάτω και συγχρόνως άκουσα άλλον έναν πυροβολισμό. Ήταν ο Φίκρετ, ο οποίος είχε τραυματίσει το συμπατριώτη του. Έτρεξε κοντά μου και με ρώτησε εάν είμαι καλά. Θέλησε να με πάει στο νοσοκομείο τους. Είπα όχι. Προτίμησα να πάω στο νοσοκομείο της Ελληνικής πλευράς. Τότε προθυμοποιήθηκε να με συνοδέψει στις δικές μας γραμμές. Οι πληγές μου δεν ήταν σοβαρές. Όταν φθάσαμε τον συνέστησα στους άλλους και τους ζήτησα να του σφίξουν το χέρι. Τον συνέστησα σαν μαθητή μου. Εκείνη τη στιγμή, ο τρελός Σαμπών (ένας διαβόητος πιστολάς) ήρθε. Ήταν πολύ θυμωμένος, διότι φερόμουν φιλικά σ' έναν Τούρκο και σιγομουρμούριζε βρώμικες λέξεις. Απαίτησα να χαιρετηθούν με το Φρίκετ. Αρνήθηκε. " Δώσε χέρι γάιδαρε ", του φώναξα. Με βλοσυρό πρόσωπο το έτεινε. Κατόπιν έδωσα εντολές σε όλους να μην πυροβολήσουν και να τον αφήσουν να γυρίσει στη θέση του. Πριν φύγει κάναμε μια συμφωνία, δηλαδή να μην ανταλλάξουμε πυροβολισμούς μεταξύ μας οτιδήποτε κι αν γινόταν στις άλλες περιοχές. Κανένας Έλληνας ή Τούρκος δεν σκοτώθηκε σ' αυτήν την περιοχή ».

Δέκα χρόνια μετά απ' αυτό το επεισόδιο, όταν έγινε η τουρκική απόβαση στην Κύπρο, πάλι ο Δάσκαλος βρέθηκε αναμειγμένος σε δυσάρεστα γεγονότα. Το σπίτι του ήταν γεμάτο πρόσφυγες για πολλές εβδομάδες και οι μητέρες συνέρρεαν στο Στρόβολος, κρατώντας φωτογραφίες των αγνοουμένων γιών του.

« Μια μέρα », θυμάται, « ήλθε μια γυναίκα κρατώντας τη φωτογραφία του γιου της. Από τη στιγμή που την ακούμπησα κατάλαβα ότι ήταν νεκρός. Δεν ήθελα να της το πω, διότι φαινόταν ότι βρισκόταν στα όρια της καταπτώσεως. " Κυρία ", της είπα, " είμαι πολύ κουρασμένος σήμερα και δεν μπορώ να συγκεντρωθώ ". Ξέσπασε σε κλάματα. " Λες ψέματα Δάσκαλε, ο γιος μου είναι νεκρός. Χθες βράδυ τον είδα στον ύπνο μου και μου κουνούσε το χέρι σαν να με αποχαιρετούσε ". " Να 'σαι καλά μάνα ", είπε, " εγώ πηγαίνω σ' ένα μακρινό ταξίδι και δεν ξέρω πότε θα σε ξαναδώ ". Ο νεκρός της γιος την επισκέφθηκε στον ύπνο της με το αιθερικό του σώμα, λίγο πριν τη μετάβασή του σε ψυχικές σφαίρες, όπου θα αναπαυόταν μέχρι την επόμενη ενσάρκωσή του ».

« Σε μια άλλη περίπτωση, κανόνισα να επικοινωνήσει ο εκπρόσωπος των Ηνωμένων Εθνών με έναν Τούρκο Αξιωματικό, ο οποίος πίστευα ότι γνώριζε για την τύχη των Ελληνοκυπρίων αγνοουμένων ».

« Αρκετοί Τουρκοκύπριοι στρατιώτες που είχαν επανδρώσει το οδόφραγμα και μπορούσαν να ακούσουν τη συζήτησή μας με ρώτησαν αν ήμουν Τούρκος. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν τι έκανε ένας Τούρκος στον Ελληνικό Τομέα. Τους απάντησα: " Και ποια η διαφορά αν είμαι Τούρκος ή Έλληνας ; " " Ο Έλληνας είναι Έλληνας και ο Τούρκος είναι Τούρκος ", φώναξε κάποιος . " Όχι ", είπα. Και οι Έλληνες και οι Τούρκοι είναι άγγελοι ". " Άγγελοι αφέντη ;" ρώτησε ένας Τούρκος στρατιώτης. " Ναι, άγγελοι ", απάντησα. Ακούμπησα τις παλάμες μου στα μάγουλα του και είπα: " Είσαι ένας άγγελος αγαπητέ μου ". " Εγώ ; ένας άγγελος ; " " Ναι, εσύ ". Έμαθαν ότι ήμουν ο " Αφέντης Σπύρος " και ήταν ενθουσιασμένοι. "Ένας απ' αυτούς μου ζήτησε να τον ευλογήσω. Απήγγειλα μια Μουσουλμανική προσευχή και έβαλα το χέρι μου στο κεφάλι του. " Είθε καμιά σφαίρα να μην σε αγγίξει ". Μου φίλησε το χέρι. " Αφέντη Σπύρο ", είπε, " δε θα πυροβολήσω ποτέ Έλληνες αδελφούς. Εάν με διατάξουν να το κάνω, θα φροντίσω να περάσει πάνω από τα κεφάλια τους ". Τότε μόνο διέσχισα το οδόφραγμα και γύρισα στην ελληνική πλευρά », κατέληξε ο Δάσκαλος.

« Πριν καιρό », συνέχισε αρχίζοντας μια άλλη ιστορία, « μια εικοσάχρονη κοπέλα, πρόσφυγας από την πόλη Βατίλι, μου ζήτησε βοήθεια. Ήταν έγκυος και πατέρας του παιδιού ήταν ένας συντοπίτης της Τούρκος. Είπε ότι κατά την απόβαση και λίγο πριν μπουν οι Τούρκοι στην πόλη, όλοι την εγκατέλειψαν με αυτοκίνητα, λεωφορεία, τρακτέρ και ότι άλλο έβρισκαν. Στην αναταραχή που επικρατούσε, την άφησαν πίσω. Αλλά ο Ορχάν, ένας Τουρκοκύπριος που γνώριζε, την πήρε σπίτι του για την προστατέψει. Ζούσε με τους γονείς του και οι τρεις τους της φέρθηκαν με πολύ ευγένεια. Την έκρυψαν πολλές εβδομάδες. Αλλά το μυστικό τους άρχισε να διαρρέει και φοβόντουσαν ότι εάν το ανακάλυπταν οι Τούρκοι αξιωματικοί θα τη συνελάμβαναν. Ο Ορχάν πρότεινε να τελέσουν ένα τυπικό γάμο, μέχρις ότου βρουν έναν τρόπο να τη στείλουν σώα στα Νότια. Υπέθεσαν ότι αν ήταν παντρεμένοι, οι αξιωματικοί δεν θα της έκαναν κακό. Το κορίτσι συμφώνησε και παντρεύτηκαν κατά το Μουσουλμανικό δόγμα. Ζούσαν όμως χωριστά. Ο Ορχάν κράτησε το λόγο του και δεν την άγγιξε ποτέ. Όμως αυτό δεν τηρήθηκε μέχρι τέλους. Ένας Τούρκος αξιωματικός υποψιάστηκε ότι ο γάμος ήταν πλαστός. Εν τω μεταξύ, ένα πολύ ισχυρό αίσθημα αναπτύχθηκε μεταξύ του νεαρού ζεύγους. Ένα βράδυ, εκείνη μπήκε στο δωμάτιό του, φορώντας το νυχτικό της. " Είμαι γυναίκα σου ", του είπε. " Κάνε με δική σου ". Από τότε ζούσαν μαζί, σαν ζευγάρι. Μια συμφωνία που είχε συναφθεί μεταξύ της Κυπριακής Κυβερνήσεως και των Τουρκικών δυνάμεων κατοχής, επέτρεπε σε όλες τις Ελληνοπούλες που είχαν παγιδευτεί στο Βόρειο τμήμα, να σταλούν στο Νότιο τμήμα, στους συγγενείς τους. Οπλισμένος με αυτό το έγγραφο ο Τούρκος αξιωματικός χώρισε βίαια το ζευγάρι και έστειλε το κορίτσι στο Νότιο τμήμα. Τότε με επισκέφθηκε. Μετά από πολλές προσπάθειες επικοινωνήσα τηλεφωνικά με τον Ορχάν. Με δάκρυα με θερμοπαρακάλαγε να φροντίσω τη γυναίκα του και το αγέννητο παιδί τους. Δεν περίμενε ότι θα την ξανάβλεπε. Τον διαβεβαίωσα ότι θα έκανα ότι μπορούσα για να τους ενώσω πάλι και να ζήσουν μαζί. Μερικοί άνθρωποι, ίσως θεωρήσουν ότι αυτό που έκανα ήταν προδοσία. Εγώ όμως είπα στο κφίτσι: " Ο Ορχάν είναι σύζυγός σου. Πήγαινε μαζί του και ζήσε με τους Τούρκους. Είναι οι άνθρωποί σου πλέον ". Ήμουν βέβαιος ότι αγαπούσε πολύ τον άντρα της. Πήρα μια ειδική άδεια και με συνοδεία μιας ομάδας των Ηνωμένων Εθνών, την έστειλα πίσω σ' εκείνον ».

Τελειώνοντας αυτή την ιστορία ο Δάσκαλος με πόνο αναφέρθηκε στα εχθρικά συναισθήματα που επικρατούν μεταξύ των Ελλήνων και των Τούρκων. Μια ημέρα, σε μια συγκέντρωση των μαθητών του, τους προέτρεψε να μην βλέπουν τους Τουρκοκύπριους σαν εχθρούς τους. « Ερευνήστε βαθιά τον εαυτό σας και εκεί θα βρείτε τον πραγματικό εχθρό. Οτιδήποτε συμβαίνει στους ανθρώπους, δεν είναι τυχαίο αλλά το αποτέλεσμα συλλογικού Κάρμα. Εάν για παράδειγμα μια φυλή, κατά τη διάρκεια της μακρόχρονης ιστορίας της ήταν πολεμική και λειτούργησε λαφυραγωγώντας άλλα έθνη, τα στοιχεία της καταστροφής που είχαν συγκεντρωθεί εκείνη την εποχή αργά ή γρήγορα θα επανέλθουν σ' αυτήν, κάτω από διαφορετικές ιστορικές περιστάσεις. Όπως ακριβώς λειτουργεί το ατομικό Κάρμα, ενεργεί και το συλλογικό και οι άνθρωποι που ζουν σ' αυτήν την ομάδα ή το έθνος, είναι υπό την επίδραση εθνικών καρμικών οφειλών. Είναι λοιπόν πρωταρχικής σημασίας για τους Ελληνοκύπριους να μην τρέφουν εχθρικά συναισθήματα για τους Τούρκους συμπατριώτες τους, αλλά τείνουν προς αυτούς ειλικρινή " χείρα φιλίας " .

« Μπορείς Δάσκαλε να μας πεις ποιος σ' επηρέασε πιο σημαντικά στη ζωή σου ; », ρώτησα μετά από μια σύντομη συζήτηση για την Κυπριακή πολιτική και τις Ελληνοτουρκικές σχέσεις.

Σκέφτηκε για ένα λεπτό και επανέλαβε ότι σ' όλη του τη ζωή τον οδηγούσαν αόρατοι Δάσκαλοι, σαν τον πατέρα Ιωνάθαν, τον πατέρα Ιλαρίων και τον πατέρα Δομίνικο. Υπήρξε όμως ένας ακόμη άνθρωπος, τον οποίον συνάντησε γύρω στα είκοσι του χρόνια και που τον βοήθησε πολύ τον πνευματικό του δρόμο. Ήταν ένας Ινδός, χειρουργός συνταγματάρχης που υπηρετούσε στην Κύπρο κατά τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο. Ο Δάσκαλος ανέφερε δε ότι οι αόρατοι Δάσκαλοι τον οδήγησαν έτσι, ώστε να συναντήσει αυτόν το Ινδό χειρουργό και να γίνει για λίγο βοηθός του στο χειρουργείο.

Η φιλική σχέση όμως γνώριζε περισσότερο σ' αυτή τη ζωή ήταν μ' ένα παιδικό του φίλο, που σκοτώθηκε από τους Γερμανούς στην Καζανμπλάνκα, κατά τη διάρκεια του Β' παγκοσμίου πολέμου. Η φιλία τους εδραιώθηκε στο γυμνάσιο που φοιτούσε ο Δάσκαλος στη Λάρνακα, στην Αμερικανική Ακαδημία, ένα σχολείο δευτοβάθμιας εκπαίδευσης, που ιδρύθηκε από Αμερικανούς ιεραποστόλους. Ο Φοίβος, ο φίλος του, ήταν στο Λύκειο και έπαιζε το ρόλο του προστάτη στο νεότερο και λιγότερο ρωμαλέο φίλο του. Μας είπε πως σε πολλές περιπτώσεις ο Φοίβος τον είχε γλυτώσει από το σίγουρο ξυλοδαρμό και το υβρεολόγιο των άλλων αγοριών.

Μετά από πρόσκληση ενός ξενιτεμένου θείου του, ο Φοίβος μετανάστευσε στην Αμερική για να σπουδάσει φιλολογία. Ήταν δε τόσο ισχυρή η φιλία τους, ώστε ο Δάσκαλος σχεδίαζε να μεταναστεύσει και ο ίδιος στις Η.Π.Α. " Γελάγαμε λέγοντας ότι έπρεπε να παντρευτούμε δύο αδελφές, ώστε να είμαστε πάντα μαζί. Αλλά δεν έμελλε να πραγματοποιηθεί. Ο Φοίβος κατετάγη στον Αμερικανικό Στρατό και εστάλη στην Καζανμπλάνκα, όπου και συνάντησε το θάνατο ". Τη στιγμή δε που ο φίλος πέθανε, ο Δάσκαλος το αισθάνθηκε. Σ' ένα όραμα, τον είδε πεσμένο στο έδαφος, πλημμυρισμένο στο αίμα. Κατόπιν ο Φοίβος τον επισκέφθηκε με το αιθερικό του σώμα. " Ήλθε και στάθηκε δίπλα στο κρεβάτι μου : " Σπύρο, ήλθα να σ' αποχαιρετήσω ", είπε. " δεν θα ιδωθούμε για πολύ καιρό " και εξαφανίσθηκε. Κάθισα στο κρεβάτι μου και άρχισα να κλαίω και να θρηνώ το χαμένο φίλο μου. Για να ανακουφιστώ απ' τον αβάσταχτο πόνο, έγραψα ένα ποίημα " .

« Το θυμάσαι ; », ρώτησα με έκθαψη.

« Το θυμάμαι τόσο ζωντανά, όσο τότε που το συνέθεσα, αν και ποτέ δεν το έγραφα ». Με την προτροπή μου άρχισε σιγανά να το απαγγέλει, σαν φόρο τιμής και σεβασμού στο νεκρό φίλο του. Ήταν σαν να ξαναζούσε τον πόνο που αισθάνθηκε τέσσερις δεκαετίες πριν:

« Χειμωνιάτικο βράδυ,
λυπημένο και ζοφερό
άφησε την καταιγίδα
και τη θύελλα
να πλημμυρίζουν τον
ουρανό.
Μια αγάπη πεθαίνει
σήμερα
Η λάμψη της φλόγας
είναι αδύναμη και
τρεμουλιαστή,
η ώρα που θα αφήσει
την τελευταία πνοή
έφτασε.
Άνεμοι και βροντές
χτυπάνε τον ουρανό
σταγόνες βροχής
αργοτρέχουν στην
άκρη του ματιού.

Μέσα μου μια καταιγίδα,
τρεμουλιαστή απελπισία,
σβησμένα όνειρα κι ελπίδες.
Νύχτα πεθαμένη !
Η σκοτεινιά βαριά και
καταπιεστική
με πνίγει με τον φόβο του
θανάτου.
Μια αγάπη πεθαίνει απόψε,
στο μέρος του, ένα πένθιμο
κερί καίει ».

« Επικοινωνείτε τώρα με το νεκρό φίλο σας ; », ρώτησα μετά από μερικές στιγμές σιωπής. " Ναι. Είναι σ' αυτό το δωμάτιο ", απάντησε χαμογελώντας. Υπέθεσα ότι εννοούσε ότι ο Φοίβος, σαν πνεύμα που ζει στο ψυχογονικό κόσμο, επικοινωνούσε μαζί του. Αμέσως όμως κατάλαβα ότι έδειχνε τον Ιάκωβο που με δυσκολία προσπαθούσε να κρύψει τα δάκρυά του, που του προκάλεσε η συναισθηματική πίεση απ' το ποίημα του.

« Είναι ο Φοίβος ; », ρώτησα με δυσπιστία κ' αθώς κ' σπούσα τον Ιάκωβο.

« Ναι, αυτός είναι ο Φοίβος », ένευσε χωρίς δισταγμό ο Δάσκαλος. « Όταν τον κοιτάω, δεν είναι απλώς ο Ιάκωβος αυτός που βλέπω. Για μένα είναι επίσης ο Φοίβος, ο Τζοβάνι, ο Ομάρ, ο Ρασάντ και πολλοί άλλοι ».

Ο Δάσκαλος ισχυρίστηκε πως είναι μαζί με τον Ιάκωβο πάνω από είκοσι ενσαρκώσεις. Σε αρκετές περιπτώσεις δε είχε εμφανιστεί στην αρχαία Αίγυπτο, όταν ο Δάσκαλος και ο Ιάκωβος ήταν ιεροφάντες.

Δεν είχα καμία αμφιβολία πως στο μυαλό του Δάσκαλου δεν υπήρχε κανένα ερωτηματικό σχετικά με την πραγματικότητα των αναμνήσεων από τις επανενσαρκώσεις του. Κάποια φορά μου είπε πως μπορεί να διαβάσει τις προηγούμενες ζωές του σαν να ήταν σελίδες από ένα προσωπικό ημερολόγιο.

« Ίσως μπορέσουμε να μιλήσουμε σχετικά με την αρχαία Αίγυπτο κάποιον άλλο βράδυ », απάντησε ο Δάσκαλος στην ερώτησή μου. « Αλλά είναι ήδη αργά και έχουμε δουλειά να κάνουμε ».-

7. ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΣΤΗΝ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ

Ήταν περίπου τρεις το απόγευμα, όταν ο Ιάκωβος κι εγώ επιβιβασθήκαμε στο λεωφορείο, με προορισμό τη Λάρνακα, ένα λιμάνι στα νοτιοανατολικά του νησιού. Ο Δάσκαλος θα είχε τη μηνιαία του συνάντηση με τους εκεί μαθητές του. Σχεδιάζαν να συναντηθούμε στις 7 το απόγευμα στο σπίτι της "αδελφής Θεανώς", τη Μάγισσα της Λάρνακας", όπως χαϊδευτικά την αποκαλούσε ο Δάσκαλος, ένα μέλος του αποκλειστικού εσωτερικού κύκλου.

Ο Δάσκαλος είχε ήδη πάει στη Λάρνακα από το πρωί, για να επισκεφθεί διάφορους ασθενείς, στο εκεί νοσοκομείο.

Άρχισε να ψιχαλίζει ελαφρά, όταν το λεωφορείο έφθασε στην πλατεία Ελευθερίας, στο κέντρο της Λευκωσίας. Αισθανόμουν ήδη κουρασμένος από τις διάφορες καθημερινές ασχολίες μου και επειδή δεν ήθελα να φθάσω εξουθενωμένος στη Λάρνακα, έκλεισα τα μάτια μου και εφάρμοσα μια τεχνική "αυτοσυγκεντρώσεως – χαλαρώσεως", που είχε διδάξει ο Δάσκαλος. Ο Ιάκωβος κάθισε σιωπηλά δίπλα μου, καθώς εγώ προσπαθούσα να αποκόψω τις σκέψεις μου από τον εξωτερικό κόσμο.

Κάθισα όσο πιο αναπαυτικά μπορούσα και έφερα στο μυαλό μου τις οδηγίες του. Αυτοσυγκεντρώθηκα σε όλο μου το σώμα, καθώς εισέπνεα και εξέπνεα βαθιά. Άρχισα να αισθάνομαι χαλαρό κάθε μύο του σώματός μου, από την κορυφή της κεφαλής μου μέχρι την άκρη των δακτύλων των ποδιών μου. Προσπάθησα να αποδιώξω κάθε σκέψη που ήθελε να εισέλθει στο μυαλό μου. Μετά από βαθιές εισπνοές τριών περίπου λεπτών, συγκέντρωσα την προσοχή μου αποκλειστικά στα δάχτυλα των ποδιών μου και σιγά – σιγά Άρχισα να μεταφέρω την προσοχή μου προς τα επάνω, μέχρι που έφθασα στον ομφαλό μου, το λεγόμενο ηλιακό πλέγμα. Εκεί οραματίστηκα μια φαρδιά λευκογάλαζη δέσμη φωτός, να καλύπτει την κοιλιακή μου χώρα, εσωτερικά και εξωτερικά. Προσπάθησα να κρατήσω τη σκέψη μου, εντοπισμένη σ' αυτήν την περιοχή, περίπου για τρία λεπτά. Με ηρεμία, εισέπνευσα βαθιά μερικές φορές και χωρίς να χάσω την εικόνα της λευκογάλαζης σφαίρας, προχώρησα αργά στο ανώτερο μέρος του θώρακός μου κοντά στην καρδιά. Δημιούργησα με τη φαντασία μου μια άλλη μπάλα μικρότερη όμως σε μέγεθος, που διέχεε, ένα απαλό λευκό – ροζ χρώμα. Το επίκεντρο της δε ήταν σε ένα σημείο κοντά στην καρδιά. Οι δύο σφαίρες στις άκρες τους εισήρχοντο η μια στην άλλη, αλλά η κάθε μία διατηρούσε τα αρχικά της χρώματα ευκρινώς. Παρέμεινα σ' αυτό το στάδιο, για τρία περίπου λεπτά, διακρίνοντας το λευκογάλαζο φως να καλύπτει το κατώτερο μέρος του σώματός μου, το δε λευκορόζ φως το ανώτερο, κοντά στο λαιμό μου.

Κατόπιν μετέφερα την αυτοσυγκέντρωσή μου στο κέντρο του κρανίου μου και διέκρινα μια χρυσή σφαίρα, μικρότερη από τις δυο άλλες που κάλυπτε το κεφάλι μου και εξετείετο περίπου 6 ίντσες γύρω του. Αυτοσυγκεντρώθηκα σε κάθε σημείο του κεφαλιού μου εξωτερικά και εσωτερικά για τρία περίπου λεπτά. Κατόπιν οραματίστηκα ολόκληρο το σώμα μου, να είναι λουσμένο από μια λευκή αύρα, στο σχήμα ενός φωτεινού αβγού. Και αφού αισθάνθηκα κάθε μέλος του σώματός μου, έκανα με το μυαλό μου την εξής αυτοεισήγηση:

" Είθε, η ειρήνη να βασιλεύει σε ολόκληρο το σώμα μου και η αρμονία να υπάρχει στο ψυχικό μου σώμα. Είθε η απόλυτη γαλήνη να επικρατεί στις σκέψεις μου ". Πριν επανέλθω από το διαλογισμό μου, αφιέρωσα τρία ακόμη λεπτά σε βαθιές αναπνοές.

Ο Δάσκαλος βεβαιώνει ότι, εάν αυτή η άσκηση του διαλογισμού γίνεται καθημερινά, κατά προτίμηση πρωί, θα έχει ευεργετική επίδραση την προσωπικότητά μας. Το λευκογάλαζο χρώμα κρατά σε καλή υγεία το υλικό μας σώμα, ενώ το λευκορόζ και το χρυσό εξαγνίζουν τα ψυχονοητικά σώματά μας κα κα' ακολουθίαν τα κρατούν σε αρμονία. Από την προσωπική μου πείρα, αυτή η άσκηση καθώς και άλλες παρόμοιες που μας δίδαξε ο Δάσκαλος, επενεργούν αμέσως κατευναστικά και με ηρεμούν.

Όταν άνοιξα τα μάτια μου, η κούραση είχε εξαφανισθεί και αισθανόμουν ανανεωμένος. Η βροχή είχε σταματήσει και το ουράνιο τόξο φάνταζε στον ορίζοντα εμπρός μας, σαν ένα μαγικό, διακοσμητικό στολίδι.

Ήταν μέσα του Μάρτη και η Κυπριακή εξοχή ήταν υπέροχη, πλημμυρισμένη από μυριάδες κόκκινα και κίτρινα αγριολούλουδα.

Σε μια περίπτωση ώρα φθάσαμε στη Λάρνακα. Το σπίτι της Θεανώς, ήταν ένα παλιό δίπατο, που έβλεπε στη θάλασσα. Η Θεανώ ήταν μια αξιαγάπητη ηλικιωμένη γυναίκα, που είχε περάσει τα 60. Μας καλωσόρισε σαν καλή γιαγιά, με ένα μητρικό αγκάλιασμα και φιλί. Το γεγονός ότι ήμουν με τον Ιάκωβο και ότι είχα την υποστήριξη του Δάσκαλου για ότι έκανα, ήταν αρκετά για να με κάνουν αυτόματα "αδελφό". Η Θεανώ υπήρξε μητέρα μου σε 4 προηγούμενες ενσαρκώσεις. Αυτό εξηγεί το λόγο για τον οποίο μου φέρεται τόσο μητρικά όταν με βλέπει", εξηγεί γελώντας ο Δάσκαλος. Πράγματι η Θεανώ συνήθιζε να τον προσφωνεί όπως ακριβώς οι μητέρες που λατρεύουν τα παιδιά τους: "χρυσέ μου".

Καθίσαμε στο λίβινγκ ρουμ περιμένοντας το Δάσκαλο και τους άλλους μαθητές. Μας προσέφερε λεμονάδα και κέικ και μιλούσε κυρίως για τον Παύλο, το μακαρίτη τον σύζυγό της και για το πώς, μέσω εκείνου, έγινε μαθήτρια και μέλος του εσωτερικού κύκλου.

Ο Παύλος ήταν ποιητής και είχε ζήσει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του στα Παρίσι. Εκεί άρχισε να ενδιαφέρεται για το μυστικισμό. Μια ημέρα επεσκέφθη ένα περίφημο διάμεσο και του ζήτησε πληροφορίες για κάποιες μεταφυσικές απορίες που είχε. Το διάμεσο του απήντησε ότι οι ερωτήσεις του θα βρουν απάντηση κάποια ημέρα, από το μελλοντικό Δάσκαλο. "Θα γεννηθεί δε αυτός", είπε το διάμεσο στον Παύλο, "στις 12 - 12 - 1913", ημέρα γεννήσεως του Δασκάλου. Σχεδίασε επίσης ένα σκίτσο του σε ώριμη ηλικία, έγραψε τα αρχικά του και το έδωσε στον Παύλο.

Πέρασαν πολλά χρόνια. Ο Παύλος άφησε το Παρίσι και επέστρεψε στην Κύπρο όπου παντρεύτηκε τη Θεανώ, η οποία ήταν 20 χρόνια νεότερή του. Κρατούσε πάντα φυλαγμένο το σκίτσο, που πριν από δεκαετίες του είχε φτιάξει το διάμεσο. Όταν κάποτε εντελώς συμπτωματικά συνάντησε το Δάσκαλο σε μια κοινωνική συγκέντρωση, έμεινε άφωνος σύμφωνα με τα λεγόμενα της γυναίκας του. Το παρουσιαστικό του ταίριαζε με το σκίτσο. Συζήτησαν οι δυο τους ιδιαίτερα και όταν έμαθε την ημερομηνία της γεννήσεώς του, όπως επίσης και πολλές άλλες σχετικές λεπτομέρειες, τον αγκάλιασε με δάκρυα στα μάτια: "Εσύ είσαι ο Δάσκαλος που περίμενα τόσα πολλά χρόνια", αναφώνησε. "Είσαι κι εσύ Δάσκαλος", του απήντησε. Ο Παύλος ήταν 20 χρόνια μεγαλύτερος απ' το Δάσκαλο και συμμετείχε από την ίδια εκείνη χρονιά στον εσωτερικό κύκλο του, μέχρι το θάνατό του, παραμένοντας ο πιο αφοσιωμένος του μαθητής. Ο Παύλος, όπως μου είπαν αργότερα, ήταν πιο πολύ ένας διανοούμενος μυστικιστής. Αντίθετα με τον Ιάκωβο, τον Κώστα και το Θεοφάνη, οι ψυχικές του ικανότητες παρέμειναν

αδρανείς. Είχε όμως υψηλό διανοητικό επίπεδο και ανεπτυγμένη αίσθηση του χιούμορ.

« Μια ημέρα », είπε η Θεανώ, « ο άνδρας της καθόταν μ' ένα φίλο του σε ένα παγκάκι κάτω από μια φοινικιά και κοίταζαν τη θάλασσα. Ξαφνικά ο Παύλος σηκώθηκε, έβγαλε το καπέλο του, υποκλίθηκε ελαφρά και είπε: " Καλημέρα Δάσκαλε ". Ο φίλος του μπερδεμένος του ζήτησε εξήγηση. " Ω ", είπε με φυσική άνεση, " μόλις τώρα είδα το Δάσκαλο έξω από το σώμα του, να πηγαίνει να επισκεφθεί κάποιους ασθενείς του ". Λίγο αργότερα ο φίλος του σηκώθηκε, έβγαλε το καπέλο του και είπε : " Αντίο Δάσκαλε ". Όταν τον ρώτησε ο Παύλος τι έκανε, εκείνος του απήντησε: " Α! Είδα το Δάσκαλο να επιστρέφει στο σώμα του ".

Η Θεανώ λέει, ότι έχει συνεχή επικοινωνία με τον αποθανόντα σύζυγό της. Μου είπαν επίσης ότι και αυτή έχει θεραπευτικές ικανότητες. Εκείνη όμως μου εμπιστεύθηκε, ότι πρέπει να είναι πολύ προσεκτική, από φόβο, μήπως ο τοπικός κλήρος, αρχίσει πόλεμο εναντίον της. Γι' αυτό φροντίζει να διατηρεί καλές σχέσεις με τον επίσκοπο. " Τι να κάνω ", είπε απλώνοντας τα χέρια της, " Οι άνθρωποι μπορεί εύκολα να μας παρεξηγήσουν ".

Ήταν πολύ περήφανη για το σύζυγό της και μου έδωσε δώρο, πολλούς τόμους ποιημάτων του, μερικά γραμμένα στα ελληνικά, μα τα περισσότερα στα γαλλικά. Είχε βαθιά επηρεαστεί από το γαλλικό ρομαντισμό. Αργότερα μου εξήγησε ο Δάσκαλος, ότι η Θεανώ και ο Παύλος ήταν από τα πιο αρμονικά ζευγάρια που είχε γνωρίσει και ο λόγος ήταν η μακρά τους σχέση δια μέσου των αιώνων. Ήταν πολύ παλιές ψυχές και κατ' επανάληψη ήταν μαζί, ως ζευγάρι, δια μέσου των αιώνων. " Μια ζωή δεν είναι συνήθως αρκετή για να κτιστεί ένας καλός γάμος ", είπε. " Οι άνθρωποι πρέπει κατ' επανάληψη να είναι μαζί ως ζευγάρι, πριν συμβιώσουν αρμονικά, με αγάπη και πείρα ".

Ο ένας μετά τον άλλον έφθαναν οι μαθητές. Ήταν περίπου 25 και η ηλικία τους κυμαινόταν από τα 25 μέχρι τα 70. Ήταν περίπου ίσοι άνδρες και γυναίκες. Όπως και στον κύκλο της Λευκωσίας, προήρχοντο από τα πλέον μορφωμένα μέλη της κοινωνίας. Ο Δάσκαλος έφθασε τελευταίος με τον Κώστα, που ήλθε από τη Λεμεσό για να παρακολουθήσει την συγκέντρωση. Ο Ιάκωβος και ο Κώστας παρακολουθούσαν τακτικά όλες τις ομιλίες που πραγματοποιούσες στις διάφορες περιοχές του νησιού. Πάντα δε καθόντουσαν δίπλα του, σαν για να του προσφέρουν συναισθηματική συμπαράσταση, κατά τη διάρκεια του μαθήματος.

Πριν από την κανονική συνάντηση, ο Δάσκαλος κάθισε στο λιβινγκ ρουμ, ήπια καφέ και πέταξε και μερικά αστεία. Κατόπιν πήγε σε ένα άλλο δωμάτιο και είχε ιδιαίτερες συζητήσεις με μερικά άτομα. Δεν ήταν μόνο ο δάσκαλός τους, αλλά συγχρόνως ο εξομολογητής στα διάφορα προσωπικά προβλήματα.

Αφού όλοι συγκεντρωθήκαμε σε ένα μεγαλύτερο δωμάτιο, ο Κώστας άναψε λιβάνι σ' ένα λιβανιστήρι, σαν αυτό που συνηθίζουν στις ελληνικές εκκλησίες. Ο Δάσκαλος ηγέρθη. Τον ακολούθησαν και οι υπόλοιποι. Σήκωσε ψηλά το λιβανιστήρι και έκανε το σημείο του σταυρού. Κατόπιν είπε μια σύντομη προσευχή.

« Σήμερα θα ασχοληθούμε με το να επανεξετάσουμε μερικά θέματα που αφορούν τους ψυχονητικούς κόσμους. Έχω παρατηρήσει, ότι μερικοί από σας, έχουν πολλές απορίες γύρω από τη φύση τους. Μπορείτε να

αρχίσετε να θέτετε ερωτήσεις. Ο Πατήρ Ιωνάθαν είναι έτοιμος να απαντήσει σε αυτές ».

Ο Κώστας, ο οποίος καθόταν στ' αριστερά του, ενεργούσε ως προεδρεύων. Η πρώτη ερώτηση ετέθη από το ακροατήριο: " Τι συμβαίνει στον άνθρωπο από τη στιγμή του θανάτου του, έως τη στιγμή της ενσαρκώσεώς του ". Ο Κώστας επανέλαβε την ερώτηση, ώστε ο καθένας να την ακούσει καθαρά.

Ο Δάσκαλος άρχισε να απαντά, δίδοντας πρώτα τον ορισμό του θανάτου και εξηγώντας τη μεταμόρφωση της συνειδητής προσωπικότητας μετά το θάνατο.

« Έχουμε πει παλιότερα, ότι το παχύλο υλικό σώμα, δεν μπορεί να διατηρηθεί αφ' εαυτού του, χωρίς το αντίστοιχο του διπλό αιθερικό. Θάνατος λοιπόν σημαίνει, χωρισμός και αποσύνδεση του διπλού αιθερικού, από παχύλο υλικό σώμα. Κανονικά διαρκεί περίπου 40 ημέρες αυτή η διάλυση του διπλού αιθερικού του αναχωρήσαντος. Αυτή ακρβώς είναι η αιτία, που η θρησκεία μας συνιστά, να ανάβει ένα κερί για 40 ημέρες στο μνήμα του αποθανόντος. Η φωτιά επιταχύνει τη διεργασία της διαλύσεως του διπλού αιθερικού ».

" Επίσης, παρατήρησε ότι το διπλό αιθερικό του νεκρού, είναι πάρα πολύ μαλακό και σφυρηλατήσιμο και μπορεί να το αρπάξει κάποιος μαύρος μάγος, που θα το χρησιμοποιήσει για σατανικούς σκοπούς. Γι' αυτό λοιπόν το έθιμο που έχουν στην Ινδία, δηλαδή να καίνε το νεκρό σώμα, είναι προτιμότερο. Οι απλοί άνθρωποι θεωρούν ότι ο θάνατος είναι μια επώδυνη εμπειρία που προκαλεί φόβο. Στην πραγματικότητα, ισχύει το αντίθετο. Η πορεία του θανάτου δεν είναι διαφορετική από την πορεία του ευχάριστου ύπνου, που πραγματοποιείται μετά την κόπωση μιας εργάσιμης μέρας. Κάποιος μπορεί να υποφέρει από σοβαρή ασθένεια, αλλά τη στιγμή του θανάτου δεν δοκιμάζει πόνο. Ένας μεγάλος μύστης είπε κάποτε: " Ουδέποτε ανθρώπινα χείλη έχουν δεχθεί γλυκύτερο φιλί από εκείνο που δίδει ο άγγελος του θανάτου ". Το γνωρίζω δε από προσωπική εμπειρία. Τη στιγμή που το άτομο αρχίζει να εγκαταλείπει το σώμα του, το πρόσωπό του αποκτά μια γαλήνια ακινησία και δεν αισθάνεται πλέον πόνο.

Κάθε άνθρωπος μετά το θανάτό του, θα αρχίσει να ζει με πλήρη συνείδηση σε υποπεδία του ψυχονητικού κόσμου, φέροντας μαζί του τα προτερήματα και τα ελαττώματά του, τους στόχους και τις φιλοδοξίες του. Η προσωπικότητα του δεν αλλάζει. Μόνο η αίσθηση του χώρου αλλάζει. Ο αποθανών εισέρχεται σε μια κατάσταση όπου ο χώρος, όπως το εννοούμε στο παχύλο υλικό επίπεδο, δεν υφίσταται. Αντιλαμβάνεται το χώρο ως έννοια, ως αντίληψη ".

Η τελευταία του παρατήρηση, δημιούργησε διάφορες ερωτήσεις διευκρινιστικές.

« Ας υποθέσουμε », συνέχισε, « ότι ενώ εσείς κοιμάστε, εγώ σας φέρνω σ' αυτό δωμάτιο και σας δίδω ένα μάθημα. Θα έχετε την εντύπωση αυτού του χώρου, όπως την έχετε αυτή τη στιγμή. Όταν με δείτε την επόμενη, πιθανόν να μου πείτε: " Δάσκαλε, ήλθαμε στη Στοά και ο καθένας μας καθόταν στη θέση της προτιμήσεώς του ". Η ερώτηση που σας θέτω είναι η εξής: " Ήλθατε στ' αλήθεια εδώ και παρακολουθήσατε την ομιλία ; ". Στο επίπεδο που θα είναι ένας που θα ζει στον ψυχικό κόσμο, άσχετα με την απόσταση, έχει την ικανότητα να ακούει το ίδιο μάθημα με το συντονισμό. Στον ψυχικό κόσμο είμαστε σταθμοί τηλεοράσεως, όπου άλλοι μπορούν να

εισέλθουν και να δεχτούν τα όσα εμείς εκπέμπουμε. Όταν εγκαταλείψουμε τα σώματά μας, είτε με το θάνατο είτε με την εξωσωμάτωση, στην πράξη εισερχόμαστε στον εαυτό μας. Η επικοινωνία λοιπόν καθώς και όλες οι άλλες εμπειρίες ενεργούν αφ' εαυτού μας. Τα πάντα είναι εκεί ».

Πριν καιρό ο Δάσκαλος μας επεσήμανε μια μεγάλη αλήθεια. " Η άβυσσος που βρίσκεται εντός μας, δεν είναι, κατά κανένα τρόπο, μικρότερη από την άβυσσο που βρίσκεται έξω από μας. Ίσως σας είναι πιο εύκολο να καταλάβετε τι σας λέω, αν σας διηγηθώ την ακόλουθη περίπτωση: Τρία αδέρφια, επιθυμώντας να επικοινωνήσουν με τον αποθανόντα πατέρα τους, αποφάσισαν να διεξάγουν ένα ψυχικό πείραμα. Ο ένας ήταν στην Αυστραλία, ο άλλος στο Λονδίνο και ο τρίτος στην Αμερική. Με τη βοήθεια τριών διαφορετικών ισχυρών διαμέσων, επέτυχαν να επικοινωνήσουν ταυτόχρονα με τον πατέρα τους. Έλεγαν ότι ήθελαν να φέρουν τον πατέρα τους " κάτω ". Εξ αυτού φαίνεται ότι υπέθεσαν ότι ο πατέρας τους ήταν ψηλά. Τους μίλησε για διάφορα οικογενειακά θέματα που κανένας τους δεν γνώριζε, αργότερα όμως επιβεβαιώθηκε ότι ήταν αληθή. Κατέληξαν λοιπόν στο συμπέρασμα ότι δε επικοινωνήσαν με τον πατέρα τους αλλά με τον σατανά. Το αιτιολόγησαν δε λέγοντας " Πώς θα μπορούσε να είναι εκείνος, αφού βρισκόντουσαν σε τόσο διαφορετικά και απόμακρα μέρη του πλανήτη και να τους μιλά συγχρόνως με όλους ". Νόμιζαν ότι με το θάνατο, βρίσκεται κανείς σε παρόμοια κατάσταση με του υλικού κόσμου. Ήλθαν στην Κύπρο και μέσω εμού, επικοινωνήσαν πάλι με τον πατέρα τους. Τους διαβεβαίωσε ότι ήταν αυτός ο ίδιος που τους μίλησε την προηγούμενη φορά. " Δεν έδωσα σημασία στο περιβάλλον σας, αλλά ομίλησα και στους τρεις σας. Σας άγγιξα επίσης", τους είπε. " Πατέρα, πώς μπόρεσες να κάνεις κάτι τέτοιο, ενώ βρισκόμαστε τόσο μακριά ο ένας από τον άλλο ; " ρώτησαν.

« Τους προειδοποίησα ότι, εάν επέμεναν να αμφιβάλουν γι' αυτόν, θα του δημιουργούσαν σύγχυση στο μυαλό. Απλώς και μόνο, επειδή ήταν στο άλλο επίπεδο, δεν εσήμαινε ότι είχε υπερβεί την πραγματικότητα των φαινόμενων. Τους διαβεβαίωσα ότι ήταν πραγματικά ο πατέρας τους που τους μιλούσε και όχι ο σατανάς. Επίσης τους επεσήμανα ότι στα ψυχικά επίπεδα, η επικοινωνία γίνεται με δονήσεις, σε παρόμοιες συχνότητες. Ας υποθέσουμε , τους είπα, ότι διαθέτω διάφορα ισχυρά ραδιόφωνα, τα οποία μπορούν να πιάσουν κάθε σταθμό που υπάρχει σε οποιοδήποτε μέρος του πλανήτη. Τώρα, αν διασκορπίσω αυτά τα ραδιόφωνα σε διαφορετικά μέρη της γης και τα ανοίξω στην ίδια συχνότητα, δεν θα μεταδίδουν όλα το ίδιο πρόγραμμα; Κάτι ανάλογο είναι και η επικοινωνία στον ψυχικό κόσμο. Καμιά ανθρώπινη συνείδηση δεν θα μπερδευτεί ποτέ με άλλη. Από τότε που ανακαλύφθηκε το ραδιόφωνο και η τηλεόραση είναι ευκολότερο για τους ανθρώπους να συλλάβουν τη φύση του ψυχικού κόσμου. ρέπει δε να καταλάβετε ότι τα επίπεδα και το υποεπίπεδα του ψυχικού και νοητικού κόσμου καταλαμβάνουν τον ίδιο χώρο. Και ότι αυτός ο χώρος είναι στο κέντρο της γης, παντού στον πλανήτη, στην περιφέρεια του πλανήτη και στο χώρο γύρω από τον πλανήτη. Μην φανταστείτε ότι αυτά τα ψυχοηχητικά επίπεδα είναι αντιπαρατιθέμενα το ένα επάνω στο άλλο. Αυτή ακριβώς τη στιγμή μέσα στην κεφαλή μιας καρφίτσας, σ' αυτό το χώρο και παντού, υφίστανται όλα τα επίπεδα και τα υποεπίπεδα του ψυχοηχητικού κόσμου. Είναι μια κατάσταση υπάρξεως δονήσεων και μια μέθοδος χορδίσεως του τόνου μέσα τους. Μέσα στον ψυχικό κόσμο, ως συνειδητή προσωπικότης, θα βρίσκεσαι όπου εσύ διαλέξεις να εστιάσεις την προσοχή σου. Γι' αυτό, όταν ονειρευτείς ζωηρά και

δεις ότι μετακινείσαι αστραπιαία σε υπεραποστάσεις, συμπεραίνεις ότι τέτοιες εμπειρίες είναι εξωπραγματικές και ότι είναι φαντασιώσεις. Δεν είναι. Όταν κάποια μέρα βρεθείς στον ψυχονοητικό κόσμο, θα βεβαιωθείς ότι αυτοί οι κόσμοι είναι πιο συμπαγείς από τον παχύλο υλικό. Θα αρχίσεις να ζεις με μεγαλύτερη ένταση, με μεγαλύτερη ευκολία. Βέβαια ο κόσμος που θα βρεθείς, θα παρομοιάζει σε πολλά σημεία με αυτόν που σήμερα γνωρίζεις. Είναι θέμα ικανότητας δικής να δέχεσαι εντυπώσεις και ψυχονοητικές δονήσεις. Με βάση τα ενδιαφέροντα σου και τις προδιαθέσεις σου, μετά το θάνατο σου θα εισέλθεις στο ανάλογο ψυχικό επίπεδο. Θα βρεθείτε στην κόλαση, στο καθαρτήριο ή τον παράδεισο, στο ίδιο μέρος που είστε τώρα, αυτή ακριβώς τη στιγμή. Υπάρχει όμως μια σπουδαία διαφορά μεταξύ του ψυχικού και του υλικού κόσμου. Όταν βρεθούμε σε ψυχικό περιβάλλον, τα αισθήματα αποκτούν μεγαλύτερη ένταση. Για παράδειγμα, αισθήματα μίσους και ζήλιας μπορεί να γίνουν σαν φωτιά που καίει. Σ' αυτή τη ζωή τα αισθήματα μπορεί να μετριαστούν με τους περιορισμούς του υλικού μυαλού. Στα ψυχικά επίπεδα δεν υπάρχουν όρια. Και αυτός είναι ο λόγος που στους ψυχικούς κόσμους η ζωή δοκιμάζεται με τόση ένταση. Αλλά μη θεωρήσετε ποτέ ότι αυτό που αποκαλούμε κόλαση είναι ένας θάλαμος βασανιστηρίων. Οι κολάσεις και τα καθαρτήρια είναι σχολεία και εργαστήρια για την απόκτηση εμπειριών, ώστε αυτές οι ανθρώπινες οντότητες να μπορούν να υψωθούν προς τη τελειότητά τους. Στην πραγματικότητα δεν υπάρχει τιμωρία. Υπάρχει μόνο εμπειρία. Εάν υπάρχει πόνος, δεν υφίσταται διότι το Απόλυτο επιθυμεί να μας τιμωρήσει για τις παραβάσεις μας, αλλά διότι ανακαλύψαμε ποιοι είμαστε. Ο σκοπός αυτών των εμπειριών είναι να μας βοηθήσουν να αποβάλλουμε την άγνοιά μας. Κόλαση και παράδεισος είναι συγγενείς όροι. Η κόλαση ενός ανθρώπου μπορεί να είναι ο παράδεισος κάποιου άλλου. Για να βοηθήσεις κάποιον στο ψυχικό πεδίο να βγει από την κόλασή του, πρέπει να του δείξεις μια αντίθετη κατάσταση απ' αυτήν που βρίσκεται. Εάν ήταν ένα μεμψίμοιρο άτομο στη γήινη ζωή του θα βρεθεί σε μια παρόμοια κατάσταση μετά την αποχώρηση εκ του σώματος του. Για να τον βοηθήσεις θα πρέπει να τον εκθέσεις στην αμέσως καλύτερη κατάσταση, στην οποία μπορεί να μεταβεί. Εάν δεν είναι δεκτικός στις προτροπές σας, αφήστε τον να παραμείνει εκεί που είναι. Ζει στον παράδεισο του ακόμη κι εάν είναι η πλέον βασανιστική κόλαση. Επιτρέψτε μου να σα δώσω ένα παράδειγμα. Προσπάθησα να βοηθήσω κάποιον, ο οποίος κατά τη διάρκεια της ζωής του ήταν χαρτοπαίκτης και καβγατζής. Πέθανε πριν σαράντα πέντε χρόνια από φυματίωση. Ζούσε και στον ψυχικό κόσμο ακριβώς κατά τον ίδιο τρόπο που ζούσε και στον παχύλο υλικό. Δημιούργησε μαζί με άλλους ίδιο περιβάλλον με εκείνο που ήξερε στη γη. Βρώμικα παράθυρα, βρώμικα ρούχα και τραπέζια, καυγάδες και διαφωνίες όπως στα γνωστά του καφενεία. Δεν είχαν ούτε τη φαντασία να τα φτιάξουν καλύτερα. Μια ημέρα του είπα: " Έλα φίλε μου, έλα να πάμε κάπου ". Τον πήρα μακριά απ' αυτήν την κατάσταση και δημιούργησα δονήσεις από μια συμφωνία του ΒΕΕΤΗΟΒΕΝ που μου άρεσε πιο πολύ, ιδίως εκείνη τη Χαράς. Του είπα: " Χαρίλαε ", αυτό ήταν το όνομά του, " κοίτα " και του έδειξα ένα όμορφο δάσος με λουλούδια, νερά, χρώματα, τα πάντα. Εναρμόνισα τους ήχους με το θέαμα και δημιούργησα γι' αυτόν εκείνο το οποίο θεωρούσα ως παράδεισο. Με κοίταξε λίγο και μου είπε: " Δεν κουράστηκες; Πάμε πίσω να παίξουμε πόκα με τους φίλους μου. Πόσο σχεδιάζεις ακόμα να με κρατήσεις εδώ, για ν' ακούω τα ντενεκεδένια σου τύμπανα ; ". Τι μπορούσα να του πω ; Αυτός ζούσε στον παράδεισό του τον οποίο εγώ θεωρούσα αφόρητη κόλαση.

Πως θα μπορούσα να εξηγήσω σ' έναν τέτοιο άνθρωπο τη διαφορά μεταξύ παραδείσου και κολάσεως ; »

« Ιδού και μια άλλη περίπτωση. Μια δύστροπη γυναίκα πέρασε όλη της τη ζωή κατηγορώντας, καυγαδίζοντας και καταριώνοντας τις γειτόνισσές της. Όταν πέθανε, συνέχισε τον ίδιο τρόπο ζωής, μόνο πιο έντονα, Αντί για τις πραγματικές ανθρώπινες πράξεις, που άφησε πίσω, δημιούργησε και καυγάδιζε με τα στοιχειά τους, τα οποία αυτή η ίδια έφερε μαζί της. Τα στοιχειά της Μαρίας, της Ελένης, της Ευτέρπης κ.λ.π. Προσπαθούσαμε εις μάτην να της δείξουμε ότι ζούσε σε μια κόλαση και ότι για να δει πιο καθαρά έπρεπε να τα διαλύσει. Μόνο όταν εξουθενωθεί από την κατάσταση της θα ζητήσει μόνη της να αλλάξει. Μερικοί από σας, που κάποια μέρα θα γίνετε άορατοι βοηθοί, θα συναντήσετε τέτοιες δυσκολίες. Θα πρέπει να γνωρίζετε ότι τότε μόνο θα μπορέσετε να βοηθήσετε κάποιον, όταν ο ίδιος ζητήσει να αλλάξει. Ο κάθε ένας θα εξελιχθεί διαδοχικά. Το καλύτερο που μπορούμε να κάνουμε σε αυτές τις περιπτώσεις, είναι να δημιουργούμε ένα αγνό στοιχειακό και να το θέσουμε στην αύρα αυτού του προσώπου. Όταν θα είναι έτοιμο για την αλλαγή, αυτό το στοιχειακό θα είναι εκεί για να βοηθήσει ».

« Δάσκ η ε », ρώτησα, « έχουν τα ψυχονοητικά επίπεδα και υποεπίπεδα αντικειμενική ύπαρξη ανεξάρτητη από την υποκειμενική αντίληψη του ατόμου γι' αυτά ; »

« Έχω πει παλότερα ότι οι ψυχικοί κόσμοι έχουν δένδρα, βουνά, ωκεανούς, ποταμούς, οτιδήποτε υπάρχει στον πλανήτη, οτιδήποτε υπήρξε και κάθε τι που δύναται να υπάρξει. Αυτό που εσείς θεωρείτε πραγματικό κόσμο, είναι στην πραγματικότητα η σκιά ή η αντανάκλαση ενός άλλου κόσμου, πιο φωτεινού, στον οποίο κάθε αντικείμενο, το οποίο θεωρείται πραγματικό, υπάρχει. Στα διάφορα επίπεδα και υποεπίπεδα των ψυχικών κόσμων υπάρχει, όχι μόνο ότι σ' αυτόν τον πλανήτη δημιούργησαν οι αρχαγγελικές δυνάμεις, δηλαδή, νερό, βουνά, δάση, αλλά και οτιδήποτε οι άνθρωποι έχουν δημιουργήσει ενώ ζούσαν μετά το θάνατό τους. Ο ψυχικός κόσμος είναι πολύ πιο πλούσιος. Εν τούτοις, οι περισσότεροι άνθρωποι που ζουν εκ έ, τα αντιλαμβάνονται με τα στοιχειά που δημιουργούν. Στον ψυχικό κόσμο για παράδειγμα, δεν υπάρχει ήλιος που να ανατέλλει και να δύει. Εκτός εάν δημιουργήσουμε εμείς ένα. Αλλά ο ήλιος που θα δημιουργήσουμε θα υπάρχει στον ατομικό, υποκειμενικό ψυχικό κόσμο μας, όχι στον εξωτερικό. Κατά συνέπεια, όταν ένα ανθρώπινο ον εγκαταλείπει το παχύλο υλικό του σώμα, αρχίζει να ζει αυτόματα μέσα σε δύο επίπεδα υπάρξεως, στο πραγματικό ψυχικό επίπεδο και στο δικό του υποκειμενικό ψυχικό κόσμο. Οι περισσότερες ανθρώπινες υπάρξεις είναι τόσο απορροφημένες από το ίδιο τους το υποκειμενικό κέλυφος, ώστε δεν αντιλαμβάνονται τη φύση του ψυχικού πεδίου, στο οποίο δονούνται. Για παράδειγμα, είναι σαν να είμαστε σε ταξίδι, αλλά εξ αιτίας των παθών και της ψυχικής μας ταραχής, δεν θυμόμαστε να χαρούμε την ομορφιά της εξοχής που είναι έξω. Ας μου επιτραπεί δε να πω κάτι, το οποίο ίσως θεωρηθεί βλάσφημο. Με βάση τη δική μου προσωπική εμπειρία, αυτό θα μπορούσε να θεωρηθεί ανυπόφορη κόλαση, είναι στην πραγματικότητα ένα πολύ όμορφο μέρος, με την προϋπόθεση όμως ότι μπορείτε να συντονίσετε την συνειδητότητα με το πραγματικό ψυχικό επίπεδο. Είναι βέβαια η προδιάθεση μας αυτή που θα μας επιτρέψει ή θα μας εμποδίσει να δούμε αυτή την ομορφιά ».

Συνέχισε δε ο Δάσκαλος λέγοντας ότι η εξέλιξη του Ερευνητή της Αλήθειας απαιτεί την ανάπτυξη της ικανότητος της διακρίσεως μεταξύ του

πραγματικού ψυχικού κόσμου και του υποκειμενικού ψυχικού περιβάλλοντος, που οι άνθρωποι κτίζουν γύρω τους, με τα στοιχειακά που φέρουν μαζί τους, όταν έρχονται σ' αυτόν. Το δε άσχημο σ' αυτές τις ψυχονοητικές σφαίρες είναι ότι κάθε ξεχωριστή ύπαρξη κρύβει μέσα στον υποκειμενικό της κέλυφος το δικό της ψυχικό κόσμο, που του δίνει δονήσεις αρνητικές, μίσους και χυδαιότητας ».

« Πού είναι αυτό το κέλυφος ; », ρώτησε κάποιος.

« Εννοείς σε σχέση με την έννοια του χώρου; Πάλι παντού και πουθενά. Αλλά ένα πρόσωπο που κατασκευάζει το δικό του κέλυφος και ζει σ' αυτό, το αντιλαμβάνεται σαν να έχει καθαρά όρια, μέσα στα οποία είναι περιορισμένος και του επιτρέπεται να ενεργήσει. Οι άνθρωποι κτίζουν τις πόλεις τους, τις εκκλησίες τους, τους αγρούς τους, όπως ακριβώς τους είχαν και στο παχύλο υλικό επίπεδο. Μπορούμε να εισέλθουμε στο ψυχικό τους κέλυφος, όταν συντονιστούμε με αυτούς και καταλάβουμε πως εκείνοι αντιλαμβάνονται τον ψυχικό τους κόσμο εκ των έδων ».

Κάποια άλλη φορά, ο Ιάκωβος μου είχε αναφέρει ότι πολύ τακτικά συναντά τον παππού του, που πέθανε πριν πολλά χρόνια. Μου είπε ότι ο παππούς του ασχολείται με τα ίδια ενδιαφέροντα που είχε όταν ήταν ζωντανός. Φροντίζει τα ξινά του κήπου του, τα καλλιεργεί, πουλά φρούτα και ανησυχεί για τις βροχές.

Στα χαμηλότερα στρώματα του ψυχικού κόσμου που ονομάζουμε κόλαση και καθαρτήριο, υπάρχει λιγότερο φως από ότι στα ανώτερα επίπεδα. Η θεία Χάρη εναρμονίζει αυτά τα υπέροχα τοπία με τέτοιες δονήσεις φωτός, ώστε να κάνει αυτά τα υποεπίπεδα παρόμοια με αναρρωτήρια. Είναι παρόμοια με ότι εμείς συνήθως κάνουμε, όταν προσπαθούμε να καλύψουμε τις ανάγκες ενός προσώπου που πάσχει. Κρατάμε τα παράθυρα κλειστά και το δωμάτιο καλά φωτισμένο, ώστε να ηρεμήσουμε το νευρικό μας σύστημα. Κατά παρόμοιο τρόπο, το Απόλυτον περιέβαλε αυτές τις υπέροχες εκτάσεις των κατώτερων επιπέδων με λυκαυγές απαλό φως. Είναι το πιο ταιριαστό περιβάλλον γι' αυτές τις αρρωστημένες προσωπικότητες, που εκεί βρίσκουν τον εαυτό τους, αναρρώνουν και εξελίσσονται. Καθώς προχωρούμε από τις κατώτερες στις ανώτερες σφαίρες, παρατηρούμε ότι υπάρχει αυξανόμενο φως, κατά παρόμοιο τρόπο που φωτίζεται ένα τοπίο, καθώς ο ήλιος ανατέλλει στον ορίζοντα. Ο παράδεισος που είναι υψηλότερο ψυχονοητικό επίπεδο, κολυμπά κυριολεκτικά στο φως των δονήσεων, έντονα.

« Σημειώσατε », συνέχισε ο Δάσκαλος, « ότι η κύρια ιδιότητα του ψυχικού κόσμου είναι ότι κάθε άτομο ύλης είναι πηγή του δικού του φωτός. Είναι αντίθετο του κόσμου των τριών διαστάσεων, όπου το φως προέρχεται από τον ήλιο ή από κάποια τεχνική πηγή ».

Η τελευταία παρατήρηση του Δάσκαλου έφερε στο μυαλό την περιγραφή του CASTANEDA, από μια εμπειρία που είχε κατά τη διάρκεια της μαθητείας του στον DON JUAN. Υποστήριζε ότι μια νύχτα χωρίς φεγγάρι και ενώ βάδιζαν στην έρημο με τον DON JUAN, με δυσκολία λόγω του σκότους, ξαφνικά είδε όλο το τοπίο να φωτίζεται σαν να βγήκε ο ήλιος. Είπε ότι μπορούσε να διακρίνει καθαρά γύρω του και μπορούσε να βαδίσει με ευκολία σαν να ήταν μέρα. Επιπροσθέτως δε, ότι ήταν ικανός να ανοίξει διάλογο με ένα λύκο που ήταν εκεί. Αναρωτήθηκα λοιπόν, μήπως εκείνη τη στιγμή εισήλθε ο CASTANEDA στο ψυχικό επίπεδο που ανέφερε ο Δάσκαλος. Όταν αργότερα τον ρώτησα, μου είπε ότι αυτό μάλλον θα πρέπει να συνέβη.

« Ας σας θέσω λοιπόν την εξής ερώτηση », συνέχισε. Μπορούμε να επικοινωνήσουμε με ένα φυτό ή ένα λουλούδι ; Οι απλοί άνθρωποι, άσχετα με το πόσο πολύ αγαπούν τα λουλούδια, δεν μπορούν συνειδητά να επικοινωνήσουν μαζί τους. Τους φαίνονται αντικείμενα, κάτι έξω απ' αυτούς. Ένας ποιητής μπορεί να εμπνευστεί από την ομορφιά των λουλουδιών, αλλά μπορεί να επικοινωνήσει το συνειδητό του με το υποσυνείδητο του λουλουδιού; Στον ψυχικό κόσμο είναι πολύ διαφορετικά. Όταν προχωρήσετε, θα είστε ικανοί να επικοινωνείτε με κάθε μορφή ζωής. Όλα τα πράγματα είναι ζωντανά και έχουν τη γλώσσα τους, τις δονήσεις τους και τη φωτεινότητά τους, που μπορείτε να αισθανθείτε στο ψυχικό σώμα. Στον ψυχικό κόσμο δεν σκεπτόμαστε με τον εγκέφαλό μας. Τον έχουμε, αλλά δεν τον χρησιμοποιούμε. Κάθε κύτταρο του ψυχικού σώματος, είναι ένα κέντρο συνειδητότητας που δέχεται εντυπώσεις. Έχουμε μάτια, αλλά δεν τα χρειαζόμαστε για τον ίδιο ακριβώς λόγο. Στον ψυχικό κόσμο δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ ημών και των αντικειμένων που βρίσκονται έξω από μας. Όταν συντονιζόμαστε και εστιαζόμαστε σε κάτι, γινόμαστε αυτόματα ένα με αυτό το αντικείμενο. Είμαστε μέσα του και γύρω του. Εννοείται δε, ότι μπορούμε να το κάνουμε αυτό, όταν πραγματικά είμαστε στον αληθινό ψυχικό μας κόσμο και όχι μέσα στα κελύφη που εμείς δημιουργήσαμε σαν ψυχικό μας κόσμο. Κάτω από αυτές τις καταστάσεις, χρωματίζουμε το κάθε τι με τις δικές μας προκαταλήψεις και εντυπώσεις ».

Απαντώντας στην απορία κάποιου για τη φύση της κινήσεως στα ψυχικά επίπεδα, ο Δάσκαλος συνέχισε λέγοντας ότι είναι ριζικά διαφορετικός ο τρόπος από αυτόν που έχουμε συνηθίσει να κινούμεθα στη γη. Δε κινούμεθα περπατώντας, οδηγώντας ή με λεωφορείο αλλά αντιλαμβανόμαστε τους άλλους και τον εαυτό μας σαν να κινούνται ή να οδηγούν. Είναι μόνο μια αντίληψη και μια φαντασίωση. Όταν είμαστε έξω από το σώμα μας και κινούμεθα εδώ κι εκεί, στον ψυχικό κόσμο και στον αιθερικό του παχυλού υλικού κόσμου, ίσως έχουμε την αίσθηση ότι πετάμε. Μερικές φορές στα όνειρά μας έχουμε αυτή την αίσθηση. Έχετε ποτέ αναρωτηθεί πώς είναι δυνατόν ; Είμαστε πουλιά που μπορούν να πετάνε ; Στον ψυχικό κόσμο , η κίνηση γίνεται αστραπιαία, Είναι θέμα μεταβίβασης της συνειδητότητάς μας δια του συντονισμού. Μπορούμε να είμαστε στο Λονδίνο για παράδειγμα σε μισό δευτερόλεπτο, χωρίς να πρέπει να πετάξουμε πάνω από την Ευρώπη. Κάποια μέρα θα μάθετε πώς να μεταφέρετε τη συνειδητότητά σας σε τεράστιες αποστάσεις αυτόματα, ενώ είστε ακόμη μέσα στο παχύλο υλικό επίπεδο.

« Μπορείτε να μας πείτε πως γίνεται αυτό ; », ρώτησα.

« Μπορώ, αλλά δεν θα σήμανε τίποτα σ' αυτό το στάδιο. Πρέπει να δημιουργήσετε στο μυαλό σας την εικόνα του τόπου που θέλετε να πάτε. Ζήστε για λίγο αυτή την εικόνα, κρατήστε την στο μυαλό σας χωρίς διάσπαση, συντονιστείτε με αυτόν τον τόπο και θα είστε εκεί. Κι αν εκείνη τη στιγμή συμβαίνει να υπάρχει ένα διορατικό διάμεσο σ' εκείνο το μέρος που μεταφέρετε τη συνειδητότητά σας, θα μπορεί να σας δει. Όταν αναπτυχθείτε και εξελιχθείτε περισσότερο, θα μπορείτε να υλοποιηθείτε σε εκείνο το μέρος και να σας βλέπουν οι άνθρωποι που δεν έχουν διορατικές ικανότητες ».

« Όταν κάνεις κάτι τέτοιο », συνέχισα να ρωτώ, « τι συμβαίνει στο υλικό σου σώμα ; »

« Εξαρτάται πόσο προχωρημένος είσαι. Μπορεί το σώμα σου να είναι σε βαθύ ύπνο. Αλλά κάποιος μπορεί να φθάσει στο σημείο να κάνει όλα αυτά

και συγχρόνως να είναι ξύπνιος. Μελλοντικά θα μπορείς να αναπτύξεις μια υπερσυνείδηση με ατομική δική της γνώση και να είσαι σε διαφορετικά μέρη της γης με πλήρη συνείδηση και συγκέντρωση ».

Ομολόγησα ότι μου ήταν δύσκολο να καταλάβω για το τι ακριβώς μιλούσε: Να είσαι συγχρόνως σε διαφορετικά μέρη ...

« Είναι δύσκολα θέματα », είπε, « αλλά η ερώτηση σου ήταν τέτοια που έπρεπε να σου δώσω για γενική απάντηση. Μην βασανίζεις τον εαυτό σου προς το παρόν. Αυτές είναι μεγάλες αλήθειες και σου είναι δύσκολο να τις καταλάβεις, διότι είσαι γνώστης των καταστάσεων που υπάρχουν σε τόπο και χρόνο ».

Ο Δάσκαλος κατόπιν εξήγησε ότι οι κόσμοι της χωριστότητας είναι πλέον πτωχοί σε είδος αν και μας δίνουν τους μεγαλύτερους παραδείσους και τις μεγαλύτερες κολάσεις. Οι κόσμοι αυτοί περιλαμβάνουν όχι μόνο τον υλικό κόσμο αλλά επίσης τον ψυχικό και νοητικό. Είναι οι κόσμοι των εντυπώσεων, των εικόνων και των σχημάτων. Τους ονομάζουμε δε κόσμους της χωριστότητας, διότι ο καθένας βλέπει τον καθένα ως ξεχωριστές οντότητες, οι οποίες δέχονται εντυπώσεις τις οποίες εξηγούν. Είναι κάτι άλλο από τον πραγματικό εαυτό. Υπάρχουν βεβαίως άλλοι κόσμοι, όπου ο διαχωρισμός είναι υπερβατικός. Υπάρχουν για παράδειγμα, οι υψηλότεροι νοητικοί κόσμοι, οι κόσμοι των ιδεών – νόμων, που υφίστανται πέραν των συμπαγών σχημάτων των σκέψεων. Υπάρχει επίσης ο κόσμος του αιωνίου φωτός, των επτά ουραनों. Έχουμε μιλήσει μόνο για τους τρεις, τον παχύλο υλικό, τον ψυχικό και το νοητικό. Πέραν αυτών, υπάρχει εκείνος που η εκκλησία μας ονομάζει " η βασιλεία των ουραनों " και ο οποίος υπάρχει μέσα μας.

« Αυτά τα μαθήματα », συνέχισε αργά, αφού σταμάτησε μερικά λεπτά, « εδόθησαν από τον Πολύ Αγαπητό στους μαθητές του κάτω από τις ελιές, στον κήπο της Γεσθημανής. Τους διδάξε εξωσωμάτωση, υλοποίηση, αφυλοποίηση και πολλά άλλα μυστικά. Σ' αυτήν την ουσία του Χριστιανισμού δεν υπάρχουν φραγμοί γνώσεως, αν και οι μαυροντυμένοι ιερείς, έχουν θέσει όρια και περιορισμούς. Εμείς ως Ερευνητές της Αλήθειας θέλουμε να μάθουμε δια μέσου των αιτίων, των εξετάσεων και της αυτοσυγκεντρώσεως. Παίρνουμε πολύ σοβαρά τη νουθεσία, την προτροπή του Χριστού " και η αλήθεια θα σας κάνει ελεύθερους ". Αυτή είναι η απάντηση γιατί ήλθε ο Χριστός σ' αυτόν τον κόσμο, για να μας δώσει λίγα μαθήματα και για να μας δείξει το δρόμο μακριά από τις κολάσεις που βρεθήκαμε εγκλωβισμένοι και για να μας οδηγήσει στον παράδεισό του και στον δικό μας. Δυστυχώς πολύ λίγοι άνθρωποι έμαθαν από τις διδασκαλίες Του ».

Σταμάτησε για λίγο το μονόλογό του και περίμενε για περαιτέρω ερωτήσεις. Τόνισε και πάλι ότι τα ψυχικά επίπεδα είναι σχολεία, όπου τα ανθρώπινα όντα εισέρχονται για να δεχτούν τα αναγκαία μαθήματα και να καταλήξουν σε ορθά συμπεράσματα, βασισμένα στις γήινες εμπειρίες τους. Κατόπιν το άτομο θα προχωρήσει υψηλότερα, θα ανέλθει σε πιο φωτεινά επίπεδα και αφού φθάσει σε ένα συγκεκριμένο σημείο, θα πάρει εντολή από το Μεγάλο Δάσκαλο του Κάρμα να επιστρέψει στη γη με σκοπό να λάβει περαιτέρω μαθήματα. Εν ολίγοις, τα ψυχικά επίπεδα είναι ησυχαστήρια για τη συνειδητή προσωπικότητα, μέχρι να αρχίσει το νέο σχολικό έτος. Εκτός βέβαια, αν κάποιος αποτύχει στις εξετάσεις και πρέπει να επαναλάβει το χρόνο πάλι από την αρχή. Με αυτή τη παρατήρηση ο Δάσκαλος γέλασε με τη καρδιά του και τον ακολούθησαν και οι άλλοι.

« Μπορεί κάποιος να πάει σε χαμηλότερη τάξη ; », αστειεύτηκε κάποιος.

« Ποτέ . Είναι πιθανόν να παραμείνει στην ίδια τάξη, όπου θα γίνει πιο έμπειρος μαθητής. Μια συνειδητή οντότητα, θα ενσαρκωθεί σε περιβάλλον με άλλα συγγενή πνεύματα, τα οποία δονούνται στην ίδια συχνότητα. Οι άνθρωποι το ονομάζουν κληρονομικότητα. Δεν υπάρχει κάτι τέτοιο. Αντί για κληρονομικότητα, θα έλεγα ότι είναι η Πανσοφία του Απολύτου, που φέρνει μαζί αυτούς που πρέπει να είναι μαζί, με σκοπό να εξελιχθούν μαζί, με την αγάπη. Μίσος στην πραγματικότητα δεν υφίσταται. Είναι μια αυταπάτη που βασίζεται στην άγνοια. Βεβαίως αυτά τα θέματα απαιτούν βαθιά σκέψη και μελέτη ».

« Η ψυχή γνωρίζει το πεπρωμένο της και τις εμπειρίες που θα αποκτήσει από μελλοντική ενσάρκωση ; », ρώτησε μια μαυροφορεμένη μέσης ηλικίας γυναίκα.

« Όχι λεπτομερώς. Υποσυνείδητα βεβαίως, η μόνιμη συνειδητή ψυχή τα γνωρίζει. Αλλά δε φέρει αυτή τη γνώση στο συνειδητό επίπεδο της παρουσίας προσωπικότητας. Για παράδειγμα, ένα μικρό παιδί αγγίζει τη φωτιά και καίει το δάχτυλό του. Θα ξεχάσει τις λεπτομέρειες του ατυχήματος , αλλά όταν θα είναι κοντά στη φωτιά, θα κρατά το χέρι του μακριά. Δεν είναι αναγκαίο να θυμάται κανείς τις λεπτομέρειες της προηγούμενης εμπειρίας του ».

« Πρέπει να συμπεράνουμε κατά συνέπεια, ότι οι εμπειρίες που θα δεχθεί κανείς σε μια δεδομένη ενσάρκωση είναι προκαθορισμένες ; »

« Όχι. Η συνειδητή ψυχή γνωρίζει μόνο πιθανότητες και δυνατότητες. Η παρούσα προσωπικότητα έχει ελευθερία κινήσεων. Αλλιώς οι ανθρώπινες υπάρξεις δεν θα ήταν τίποτα περισσότερο από ένα ρομπότ. Το πώς το κάθε άτομο θα ξεπληρώσει τα χρέη του, είναι δική του επιλογή. Είναι σαν αυτή τη στιγμή να με διατάζουν να μπαρκάρω σε ένα πλοίο, με προορισμό τη Νέα Υόρκη. Το πεπρωμένο μου είναι προαποφασισμένο. Το είδος όμως της ζωής που εγώ θα κάνω στο πλοίο, είναι δική μου υπόθεση. Το προκαθορισμένο είναι το πεπρωμένο μου: η Νέα Υόρκη ».

« Τα πάντα βασίζονται στο Θείο Σχέδιο », επέμεινε η γυναίκα ».

« Το Θείο Σχέδιο προβλέπει ζωή και θάνατο και αυτό είναι όλο », είπε ο Δάσκαλος με δυνατή, σοβαρή φωνή που πρόδιδε αυυπομονησία. « Οτιδήποτε άλλο είναι δική σας υπόθεση. Ας μην υπάρξει παρανόηση ως προς την ερώτηση και συμπεράνουμε ότι οτιδήποτε μας συμβαίνει είναι αναπόφευκτο. Αλλιώς, θα γίνουμε παράλογοι μοιρολάτρες και θέλουμε να γίνουμε Ερευνητές της Αλήθειας. Εκείνο το οποίο είναι προκαθορισμένο είναι να γεννηθείτε, να ολοκληρώσετε τον κύκλο της ζωής σας και κατόπιν να πεθάνετε. Αυτό δεν μπορείτε να το αποφύγετε. Οτιδήποτε άλλο στη ζωή βασίζεται σε ότι φέρνετε από προηγούμενες ενσαρκώσεις και στο πώς εσείς διαλέγετε να το εκφράσετε και να το αναπτύξετε στην παρούσα.

Επαναλαμβάνω ότι εκείνο , το οποίο είναι προδιαγεγραμμένο είναι η κάθοδος μας στην ύλη, αφού περάσουμε για πρώτη φορά δια μέσου της Ιδέας του ανθρώπου. Κατόπιν, δια των διαδοχικών ενσαρκώσεων, το πεπρωμένο είναι να επιστρέψουμε εκεί απ' όπου προήλθαμε. Αυτό είναι ο γενικός νόμος των ενσαρκώσεων. Ο κάθε ένας κατέρχεται στην ύλη με τελικό στόχο να ανέλθει πίσω στην πηγή. Πόσος χρόνος θα σας χρειασθεί για να το πραγματοποιήσετε είναι δικό σας πρόβλημα ».

« Γιατί είναι απαραίτητο για την ψυχή να ενσαρκωθεί και κατόπιν να επιστρέψει ; », ρώτησα,

« Ίσως γαι να κ τανοήσει ποια είναι κ ια να αποκτήσει αυτοσυνειδητότητα ».

« Εννοείτε ότι μέσα στην Αγία Μονάδα δεν υπάρχει αυτοσυνειδητότητα ; »

« Υπάρχει, αλλά δεν το γνωρίζει. Ας σας δώσω ένα απλό παράδειγμα. Ας υποθέσουμε ότι γεννηθήκατε σε ένα φωτεινό δωμάτιο. Σας ερωτώ λοιπόν: Ξέρετε τι είναι φως ; Νομίζετε ότι θα ξέρετε ; Εξ αντιθέτου, εάν κλείσω τα φώτα ή σας απομακρύνω από το φωτεινό δωμάτιο, τότε θα είσθε ικανοί να αναγνωρίσετε το τι είναι φως. Σαν αιώνιες οντότητες δεν γινόμαστε κάτι, το οποίο δεν υπήρξαμε ήδη. Συνεπώς, η μόνιμη συνειδητή προσωπικότητα μου, που είναι το τελικό άθροισμα όλων των ενσαρκώσεων που θα διάγω, αναπτύσσει την αιώνια ύπαρξή μου, την καθαρή ατομικότητα. Ύπαρξη και ατομικότητα δεν είναι όμοια. Υπάρχω ακόμα και πριν περάσω δια της Ιδέας του ανθρώπου. Όταν όμως περάσω από αυτήν και δεχθώ τις εμπειρίες της παχυλής ύλης, είμαι σε θέση πλέον να αντιληφθώ ότι υπάρχω. Κατά συνέπεια, εκείνο το οποίο κερδίζω είναι ατομικότητα εντός της υπάρξεως. Γινόμαστε αντιληπτές της υπάρξεώς μας. Αν δεν έχουμε αυτό ως τελικό μας στόχο, η κατάβαση στην παχυλή ύλη, που ακολουθείται από κύκλους ενσαρκώσεων, θα ήταν χωρίς σκοπό. Στην παραβολή του Ασώτου Υιού ο Χριστός μυστικά αποκαλύπτει στο ανθρώπινο γένος το σκοπό της υπάρξεώς του ».

« Ο Χριστός διηγείται, πως ο ένας από τους δύο γιούς, αποφάσισε να φύγει από το παλάτι του πατέρα του. Του ζήτησε το μερίδιό του από την περιουσία, ώστε να γυρίσει τον κόσμο και να δοκιμάσει τις εμπειρίες του. Εάν δεν ήταν μέρος του Θείου Σχεδίου, ο σοφός πατέρας θα του είχε αρνηθεί. Αλλά το σχέδιο ήταν να τον αφήσει να φύγει, να υποφέρει δυσκολίες, να αποκτήσει γνώσεις και μετά να επιστρέψει. Του εδόθη ότι ζήτησε, στην πραγματικότητα τη λογική, το αίσθημα και το υλικό σώμα, δηλαδή την παρούσα προσωπικότητα. Πήρε το μερίδιό του και έφυγε. Κάποιος θα μπορούσε να αποκαλέσει την έξοδο από το παλάτι και την είσοδο στην ύλη, ως πτώση ή αμάρτημα. Εγώ θα το αποκαλέσω εμπειρία. Σε αυτή τη νέα κατάσταση, ο γιός έκανε κακή χρήση της κληρονομιάς του και κατά συνέπεια μετετράπη σε χοιροβοσκό. Στην πραγματικότητα, δημιούργησε στοιχειακά, τα οποία έθρεψε με την ίδια τροφή, δηλαδή με την κατώτερη διανοητική έκφραση. Τα γουρούνια στην παραβολή, συμβολίζουν τα στοιχειακά που ο άνθρωπος δημιούργησε ακατάπαυστα. Μια ημέρα, επαναστάτησε και έθεσε υπό κρίση τη ζωή που τον οδηγούσε στους χοίρους, δηλαδή στον κόσμο των στοιχειακών. Αποφάσισε να επιστρέψει στο παλάτι του πατέρα του, εκεί όπου ακόμα και οι υπηρέτες ήταν μακάριοι. Είπε: " Πατέρα, αμάρτησα. Κάνε με έναν από τους υπηρέτες σου ". Ο γιός έκανε ένα βήμα εμπρός, ο πατέρας όμως δέκα. Πού είναι η τιμωρία ; Έχετε παρατηρήσει καμιά μομφή ή τιμωρία στην παραβολή ; Ο πατέρας άνοιξε τα χέρια του, αγκάλιασε το γιό του και τον έφερε στο Παλάτι. Αντί για τιμωρία τον αντάμειψε με το να του χαρίσει δαχτυλίδι, το οποίο είναι το σύμβολο της αιωνιότητας. Η ζωή είναι κίνηση. Όταν κινούμεθα στο δαχτυλίδι προς οποιαδήποτε κατεύθυνση, δεν μπορούμε να σταματήσουμε. Δεν υπάρχει αρχή ούτε τέλος. Υπάρχει μόνο αιώνια κίνηση, συμβολισμός αιωνιότητας. Ο άλλος αδελφός που δεν έφυγε ποτέ από το παλάτι, ζει στο αιώνιο παρόν. Δεν γνωρίζει την αιωνιότητα. Απ' την άλλη, ο

άνθρωπος με την εμπειρία του χοιροβοσκού, δοκίμασε το χρόνο στο παρελθόν, παρόν και μέλλον. Ο πατέρας, σύμφωνα με την παραβολή, έντυσε τον άσωτο υιό με το κουστούμι του αδελφού του, το οποίο σημαίνει ότι ο άσωτος υιός δεν έχασε τίποτα απ' ό,τι είχε. Κατόπιν έσφαξε το μόσχο το σιτευτό, σύμβολο του υλικού σώματος. Ο άλλος αδελφός διαμαρτυρήθηκε. " Τι έχεις κάνει σε μένα που ήμουν τόσο πιστός σε σένα όλα αυτά τα χρόνια ; " Αλλά αυτός ο υιός, ο Αρχάγγελος, ποτέ δεν εισήλθε σε υλικό σώμα. " Οτιδήποτε έχω γιέ μου είναι δικό σου ", του απήντησε ο πατέρας. Και τώρα σας ερωτώ: Ποιος είναι σε καλύτερη μοίρα ; Ο Αρχάγγελος, που ποτέ δεν εξήλθε από το Παλάτι όπου ήταν καλά, αλλά δεν γνώρισε τίποτε άλλο ; Ή ο Άσωτος Υιός που επέστρεψε και έχει ότι και ο άλλος αδελφός του και επί πλέον την αυτογνωσία ;

Θεωρήσατε σαν ένα αξίωμα ότι στη θέωση (επιστροφή στο παλάτι) η κατάσταση του ανθρώπου υπερτερεί όλων των αρχαγγελικών συστημάτων. Κατά συνέπεια, σε τελική ανάλυση, δεν υπάρχει αιώνια τιμωρία. Υπάρχει μόνο η απόκτηση της εμπειρίας εντός της ύλης, η οποία μας αναπτύσσει την αυτογνωσία μας. Ο Απόστολος Παύλος αναφωνεί: " Ω! Θάνατε, πού είναι ο πόνος ; Ω! τάφε που είναι η νίκη ; " »

Όταν ο Δάσκαλος τελείωσε την ανάλυση της παραβολής του Χριστού, υπήρξαν πολλές ερωτήσεις από το ακροατήριο σχετικές με την ενσάρκωση, ένα θέμα που απεδείχθη προσφιλές. Κάποιος έθεσε ζήτημα αυξήσεως του πληθυσμού και μετενσαρκώσεως. Ήθελε να μάθει από πού προέρχονται οι νέες ψυχές. Ο Δάσκαλος απάντησε συνοπτικά ότι υπάρχει συνεχής επικοινωνία μεταξύ νοητικού, ψυχικού και παχυλού υλικού επιπέδου. Άνθρωποι που γίνονται τώρα, μπορεί να προέρχονται από άλλες διαστάσεις υπάρξεως και όταν πεθάνουν πηγαίνουν σε αυτούς τους άλλους πλανήτες. Αυτό δεν θα έπρεπε να το θεωρήσουμε πρόβλημα, είπε, ενόσω γνωρίζουμε πώς πραγματοποιήθηκε η πρώτη ενσάρκωση, δηλαδή το πέραςμα δια μέσου της Ιδέας του ανθρώπου, μια εκδήλωση που πηγάζει από τη Θεία Μονάδα. Είναι μια αιώνια και συνεχής πορεία προόδου.

« Πόσο χρόνο παραμένει μια ανθρώπινη ύπαρξη στο φυσικό κόσμο πριν ενσαρκωθεί ; » ρώτησα.

« Οι Ροδόσταυροι διατείνονται 144 χρόνια. Άλλοι λένε 50 και άλλοι 500. Εγώ λέω: ανοησίες. Δεν υπάρχει καθορισμένος χρόνος. Είναι προσωπικό θέμα. Γνωρίζω ένα μύστη για παράδειγμα, που έζησε στον ψυχικό κόσμο μόνο 10 μήνες πριν την ενσάρκωσή του ».

« Ποιος αποφασίζει πότε θα επιστρέψει στη γη ; » ρώτησε κάποιος .

Ο Δάσκαλος απάντησε ότι μετά από μια χρονική περίοδο στον ψυχικό κόσμο, όταν η ψυχή έχει αφοσιωθεί και εμβαθύνει στις εμπειρίες των προηγούμενων υπάρξεών της, θα φθάσει σ' ένα σημείο , όπου θα επιθυμήσει να αποκτήσει μεγαλύτερη γήινη εμπειρία. Κατόπιν αυτού θα ψάξει να βρει ένα ομοειδές πνεύμα για να ενσαρκωθεί. Ανέφερε δε, ότι ένας διορατικός μπορεί να διακρίνει το πνεύμα της υπό ενσάρκωση οντότητας να είναι προσκολλημένο στην αύρα του μελλοντικού πατέρα ή της μελλούσης μητέρας, αναμένοντας την ευκαιρία της συλλήψεως. Συχνά δε εφάπτεται μεταξύ της αύρας του πατέρα και της αύρας της μητέρας.

« Εν ωείτε Δάσκ α ε », διέκοψα , « ότι ενώ βρίσκ σαι στο ψυχικ ό επίπεδο, εθελοντικά ψάχνεις να βρεις κάποιον να ενσαρκωθείς ; »

« Φυσικά ».

« Μα εγώ νόμιζα ότι αυτά τα θέματα ήταν προκαθορισμένα από τους Δασκάλους που είναι αρμόδιοι επί των ενσαρκώσεων ».

« Οι Δάσκαλοι θα σε βάλουν μαζί με άλλους στη μάντρα. Κατόπιν επαφίεται σε σένα να βρεις ένα σπίτι για να εισέλθεις. Ας υποθέσουμε ότι δια μέσου των αιώνων δημιουργείς στενές επαφές με 40 – 50 άτομα, των οποίων η αύρα είναι παρόμοια με τη δική σου. Τους αγαπάτε και σας αγαπούν. Μπορούν να σας κάνουν παιδί τους. Οποτεδήποτε διευκολυνθείς, μπορείς να εισέλθεις. Υπάρχουν υπάρξεις που είναι τόσο κοντά, ώστε οποτεδήποτε βρίσκονται πλησίον, θα βρει ο ένας τον άλλον. Υπάρχουν όμως και εκείνοι που συμβιώνουν στα τυφλά, επειδή ο ένας αρέσει στον άλλο. Αντιλαμβάνεσθε τώρα τι συμβαίνει ; Ας υποθέσουμε ότι έχουμε ένα κόσκινο γεμάτο διαφορετικών ειδών τρύπες. Όταν του ρίξουμε διάφορα αντικείμενα και το κουνήσουμε καλά, αυτά τα οποία είναι μεγαλύτερα από τις τρύπες θα μείνουν επάνω στην επιφάνεια, ενώ τα άλλα θα περάσουν. Εκείνα τα οποία παραμένουν, θα προσπαθήσουν να βρουν άλλη τρύπα για να περάσουν. Είναι δε πιθανόν να υπάρξουν 50 παρόμοιες τρύπες, από τις οποίες μπορεί κάποιος να περάσει. Ποια τώρα θα διαλέξει δεν έχει σημασία. Μπορεί δε η μεγαλύτερη αγάπη που δημιουργήθηκε σε δύο άτομα δια μέσου των αιώνων, να δημιουργήσει μεγάλη μαντική έλξη, ούτως ώστε δύο ψυχές να περάσουν από την ίδια τρύπα. Αυτό όμως το θέμα των ενσαρκώσεων είναι πολύπλοκο και απαιτεί προσεκτική μελέτη ».

« Φαίνεται απ' ότι μας λέτε, ότι μέχρι ενός σημείου, επαφίεται σε μας να βρούμε τη σωστή, την ταιριαστή τρύπα που θα πρέπει να περάσουμε », πρόσθεσα.

« Βεβαίως, με την προϋπόθεση ότι το Κάρμα θα σας το επιτρέψει. Η εκλογή έχει δοθεί σε σας για να αποφασίσετε να περάσετε από οπουδήποτε μπορείτε να ταιριάσετε. Προσέξτε αυτό το σημείο. Από όλες τις χιλιάδες τρύπες, μπορείτε να περάσετε μόνον από τις 200, ας πούμε. Είναι φυσικό λοιπόν ότι θα περάσω από τη μία εκ των διακοσίων , που είναι πιο κοντά μου, όταν κουνιέται η σίτα , από την τρύπα που ταιριάζω , που έχω ομοιότητες, όπου και οι δονήσεις είναι όμοιες και το Κάρμα είναι όμοιο ».

« Αλλά η τρύπα που διαλέγεις πιθανόν να δημιουργήσει προβλήματα » άρχισα να λέω.

« Αυτό είναι ένα διαφορετικό θέμα. Βεβαίως και έχουμε προβλήματα. Αλλά ταιριάζουν οι δονήσεις. Πρέπει να πληρώσουμε μαζί τις οφειλές. Δεν μπορούμε να αποφύγουμε τα προβλήματα. Το Θείο Σχέδιο είναι παρόμοιο. Όλες οι ενσαρκώσεις που έχω μελετήσει, δείχνουν ότι ο Νόμος εργάζεται ανηλεώς. Δεν μπορούμε να τον υπερβούμε. Γιατί ταιριάζουμε. Ταιριάζουμε με τον όρο να δώσουμε και να πάρουμε. Πιθανόν να έχουμε μισοτελειωμένο έργο από το παρελθόν, που πρέπει να εμφανιστεί για να μας βασανίσει και να εξελιχθούμε. Ή για να βασανίσει άλλους ακουσίως, για να τους ή να μας εξελίξει. Για παράδειγμα, μπορείτε να πείτε : ” μα τι κοινό έχω εγώ με αυτόν τον γονέα, που με καταπιέζει και με καταθλίβει ; ” Ή αν είστε γονέας : ” Γιατί έπρεπε να έλθει αυτός στην οικογένειά μας και να μας τυραννήσει , ενώ είμαστε τόσο καλοί άνθρωποι ; ” Καταλαβαίνετε ; Είναι το δίδω και παίρνω στο Κάρμα. Είναι επίσης δυνατόν για τους Κυρίους του Κάρμα, να πάρουν κάποιον και να τον βάλουν στη σωστή τρύπα, διότι ίσως είναι καλύτερα να πληρώσει κατ' αυτόν τον τρόπο τις οφειλές του. Τώρα βέβαια, δεν γνωρίζω με ποιόν τρόπο ενεργούν οι τέσσερις Κύριοι του Κάρμα ».

« Τέσσερις ; »

« Είναι οι Δάσκαλοι των τεσσάρων στοιχείων. Είναι αιώνιες αρχαγγελικές οντότητες, νόμοι. Είναι μια συγκεκριμένη τάξη του Μιχαήλ, μια του Ραφαήλ, μια του Ουριήλ και του Σαμαήλ. Η τελευταία τάξη του Σαμαήλ, μας δίνει την έννοια του διαβολικού. Από αυτούς έχουμε το Σατανά. Και οι τέσσερις συνεργάζονται στο πώς θα ενσαρκωθεί ο άνθρωπος. Εκείνοι κινούν το ψυχονητικό σώμα. Είναι πολύ δύσκολο για μας να καταλάβουμε πως εργάζονται, δια μέσου του μαγνητισμού, της ενέργειας και των κυττάρων. Είναι περίπλοκη η ερώτηση στο πως μιας ύπαρξη περιπλέκεται στη δίνη, που την φέρνει στη γη ».

« Τι λογικά επιχειρήματα μπορείτε να αντιτάξετε για να υποστηρίξετε τη μετενσάρκωση και τι αποδείξεις έχετε ότι δεν είναι φαντασίωση αλλά πραγματικότητα ; », ρώτησα.

« Πρώτον, υπάρχουν ιστορικά και θρησκευτικά επιχειρήματα, τα οποία αν και δεν είναι αυταπόδεικτα, ενισχύουν την ιδέα της μετενσαρκώσεως. Δεύτερον, υπάρχουν περιπτώσεις που ξεκάθαρα αποδεικνύουν ότι είναι πραγματικότητα και όχι φαντασίωση. Τρίτη και καλύτερη απόδειξη είναι, όταν το άτομο το ίδιο ξυπνά τις μνήμες της προηγούμενης ζωής του. Αλλά, ας ασχοληθούμε με το κάθε ένα ξεχωριστά.

Στον κόσμο μας, ένας μεγάλος αριθμός ατόμων, αν όχι η πλειοψηφία, δέχονται τη μετενσάρκωση σαν ένα γεγονός της ζωής. Στις περισσότερες θρησκείες του πλανήτη μας είναι, είτε καθαρά δεδομένο ή συνεπάγεται. Στην εσωτερική παράδοση του Βουδισμού, Ταοϊσμού ή Ινδουισμού, είναι δεδομένη. Για όσους κατανοούν τον Ισλαμισμό, εννοώ τους SUFIS, είναι πραγματικότητα. Στο Χριστιανισμό επίσης συνεπάγεται. Βεβαίως, στις ανατολικές θρησκείες υπάρχει περισσότερη άμεση επαφή με τις ψυχικές σφαίρες. Αντίθετα με τις δυτικές κοινωνίες, στις ανατολικές υπάρχει συνεχής επικοινωνία με τους αναχωρήσαντες και τις οντότητες που ζουν σε άλλες διαστάσεις. Κατά συνέπεια, είναι πιο ενήμεροι με την πραγματικότητα αυτών των διαστάσεων. Στον Χριστιανισμό, η μετενσάρκωση ήταν ευρύτατα αποδεκτή μέχρις ότου οι Πατέρες της Εκκλησίας την αφαίρεσαν από τις Γραφές ».

Ο Δάσκαλος συνέχισε λέγοντας ότι η ιδέα της αιωνίου κολάσεως είναι ένα σκληρό και τυραννικό δόγμα, που το δημιούργησαν οι ιερείς για να τρομοκρατήσουν τους πιστούς και να τους υποτάξουν. Τώρα πλέον, ο κάθε άνθρωπος είχε μόνο μια ευκαιρία να γίνει δεκτός στην Βασιλεία των Ουρανών και ότι μπορούσε αυτό να το κάνει μόνο με την υποταγή στην αυθεντία της εκκλησίας και τον κλήρο.

« Αυτό το δόγμα είναι ανόητο και συγχρόνως ύβρη για το " Πανάγαθο Θεό ", τον οποίον οι ιερείς ευλογούν στις εκκλησίες τους. Επίσης γνωρίζουμε ότι οι Χριστιανοί Ορθόδοξοι δέχονται τη μετενσάρκωση. Βρίσκουμε αυτές τις ιδέες στις εργασίες του Ωριγένη και πολλών άλλων. Στην ίδια την Καινή Διαθήκη, σε κείμενα τα οποία διατηρήθηκαν παρ' όλη τη λογοκρισία των ιερέων, ακούμε τον Ιησού Χριστό να ρωτά τους μαθητές του: " Ποιος είναι ο υιός του ανθρώπου ; " Και απαντούν: " Ο Ηλίας ή ένας από τους προφήτες, που ήλθαν από το θάνατο ". Αυτό είναι μετενσάρκωση. Ο Χριστός θα μπορούσε να τους πει: " Γιατί ομιλείτε ως άφρονες, δεν υπάρχει κάτι τέτοιο ". Αντίθετα, Εκείνος απάντησε ότι στην πραγματικότητα ήταν ο Ηλίας, αλλά ότι δεν τον αναγνώρισαν. Ερώτησαν τον Ιωάννη τον Βαπτιστή εάν εκείνος ήταν ο Ηλίας και τους απάντησε: " Δεν είμαι ο Ηλίας. Τώρα είμαι ο Ιωάννης ". " Και ποιος είσαι ; ", τον ρώτησαν. " Είμαι η φωνή που κραυγάζει στην έρημο ", το

οποίον σημαίνει μια κατάσταση παρόμοια με εκείνη, στην οποία ο Ηλίας ευρέθη στην έρημο. Μπορούμε να παρατηρήσουμε στον Ιωάννη τον Βαπτιστή τα χαρακτηριστικά του Ηλία, με τις ίδιες αρετές και τις ίδιες αδυναμίες.

Στην επιστολή του προς Κορινθίους ο Παύλος λέει: " Οι υιοί σας έχουν προηγηθεί ημών ". Αυτό δεν αναφέρεται στην ιδέα της μετενσαρκώσεως ; Όμως υπάρχει καλύτερη μαρτυρία από την έρευνα των γραφών. Δεν είναι απόδειξη όταν ένα παιδί ξαφνικά αρχίζει να μιλά μια ξένη γλώσσα άνετα , χωρίς καμιά προηγούμενη εκπαίδευση ; Και ακόμα καλύτερα, δεν είναι απόδειξη όταν κάποιος διατείνεται ότι ήταν κάποιο συγκεκριμένο πρόσωπο, του οποίου οι συγγενείς έχουν εντοπισθεί ; Υπάρχουν πολλές τέτοιες περιπτώσεις που έχουν αποδειχθεί.

Μια ακόμη ισχυρή απόδειξη για τον Ερευνητή της Αλήθειας είναι όταν τελικά κατορθώνει να εισέλθει στο υποσυνείδητο και να γνωρίσει τις προηγούμενες ζωές του. Πιστέψτε με, δεν υπάρχει μεγαλύτερη απόδειξη απ' αυτήν ».

« Γιατί δεν θυμόμαστε όλοι μας τις προηγούμενες ζωές μας ; » ρώτησε κάποιος.

« Δεν τις θυμόμαστε για το δικό μας το καλό. Είναι ευεργεσία της θείας Χάριτος, ούτως ώστε να έχετε τη δυνατότητα της προόδου στο μονοπάτι σας, χωρίς να παραμένετε δεσμευμένοι σε παλιές επιθυμίες ή συνήθειες. Ας υποθέσουμε ότι κάποιος στην παρούσα ζωή είναι ένας καλός ιεροκήρυκας. Έχει δε φθάσει σε ένα σημείο εξελίξεως, όπου το αλκοόλ δεν του είναι πλέον πρόβλημα, όπως του ήταν σε προηγούμενες ενσαρκώσεις. Στην Παγκόσμια μνήμη βεβαίως, το τμήμα του αλκοολισμού υφίσταται. Εάν αυτές οι μνήμες επανέλθουν στην παρούσα ενσάρκωσή του, πιθανόν να παλινδρομήσει στην παλιά του συνήθεια και να γίνει πάλι αλκοολικός. Ο ίδιος ο Χριστός το έθεσε λέγοντας ότι : " Όστις θέτει τας χείρας του επί του αρότρου θα πρέπει να ατενίζει το αυλάκι που θα σκάψει παρά εκείνο που ήδη όργωσε " ».

« Δάσκαλε, όταν λες ότι το τμήμα το αλκοολικό είναι ακόμα ζωντανό, υπαινίσσεσαι ότι υπάρχει ως στοιχειακό ; Και ότι ένας Δάσκαλος μπορεί να επικοινωνήσει μαζί του ; » ρώτησα.

« Οτιδήποτε έχει γραφτεί στην Παγκόσμια μνήμη, θα υπάρχει πάντα. Ας υποθέσουμε, για παράδειγμα, ότι επιθυμούμε να επικοινωνήσουμε με ένα Δάσκαλο, που έζησε πριν 4000 χρόνια στην Αίγυπτο ως Ρασανάντ. Από τότε αυτή η οντότητα που εκδηλώθηκε ως Ρασανάντ, έχει ενσαρκωθεί πάνω από είκοσι πέντε φορές. Είναι αυτή τη στιγμή ζωντανός ή είναι μια πεθαμένη οντότης ; Και ο Ρασανάντ, καθώς επίσης όλες οι άλλες ενσαρκώσεις που υπάρχουν ζωντανές στην παγκόσμια Μνήμη. Υποσυνείδητα, είμαστε δεμένοι με όλες τις ενσαρκώσεις και οποιαδήποτε απ' αυτές φέρουμε στο συνειδητό μας, είναι ζωντανή. Ο Ρασανάντ είναι ζωντανός, διότι η ουσία από την οποία προέρχεται είναι ζωντανή. Ο Σωκράτης μπορεί να έχει ενσαρκωθεί πολλές φορές. Πιθανόν να ζει σήμερα σε άλλο σώμα, σε διαφορετικό πολιτισμό, με διαφορετικό όνομα. Είναι επίσης δυνατόν να επαναφέρουμε τον Σωκράτη από τη δεξαμενή της Παγκόσμιας μνήμης, να τον μισούλοποιήσουμε μπροστά μας και να του μιλήσουμε, άσχετα από το γεγονός ότι σήμερα η ύπαρξή που είχε ενσαρκωθεί ως Σωκράτης πιθανόν να είναι σε άλλο σώμα ».

« Είναι δυνατόν », ρώτησα, « αυτός ο Σωκράτης να μιλά και να ενεργεί κατά τον ίδιο τρόπο με την ύπαρξη που ήταν κάποτε Σωκράτης, αλλά που τώρα είναι κάποιος άλλος ; »

« Όχι. Πρέπει να καταλάβεις καλά ότι ο Σωκράτης στην Παγκόσμια μνήμη είναι ένα ζωντανό στοιχειακό και όχι ανθρώπινη ύπαρξη. Η συνειδητότητα ότι ο Σωκράτης δεν υπάρχει πλέον εκεί. Εάν φέρω τον Σωκράτη και μιλήσω μαζί του, θα έχει την ευφυΐα και τη γνώση του Σωκράτη εκείνης της εποχής. Δεν θα μπορεί να προσφέρει περισσότερα απ' ότι γνώριζε ο Σωκράτης κατά τη διάρκεια εκείνης της ζωής του. ” Ο Θεός του Αβραάμ και του Ισαάκ και του Ιακώβ δεν είναι Θεός του θανάτου αλλά της ζωής ”, είπε ο Χριστός. Πόσοι νομίζετε ότι κατάλαβαν τι εννοούσε ; Δεν μιλούσε για την αυτοσυνείδηση της ψυχής των Πατριαρχών, αλλά για την τότε αυτοσυνείδηση της προσωπικότητας ».

« Δάσκαλε », επέμεινα, « ποιος μπορεί να αφυπνίσει το στοιχειακό μιας παλιότερης ενσαρκώσεως ; »

« Είτε το ίδιο το άτομο είτε οι Δάσκαλοι, οι οποίοι κατά κανόνα είναι απρόθυμοι να σου μιλήσουν για τις προηγούμενες ζωές σου, μήπως σου αφυπνίσουν παλιές αδυναμίες και συνήθειες ».

Κατόπιν μας εξήγησε ότι ένας Δάσκαλος μπορεί να διαβάσει τις προϋπάρξεις κ τώιου, σαν σελ δές βιβλίου. Μπορεί δε να το πραγματοποιήσει, με το να συντονίσει το συνειδητό του με το στοιχειακό κάπου από προηγούμενη ζωή και να δεχτεί τις σκ άψεις κ α τα αισθήματα αυτού του στοιχειακού. Αν όμως παλιές ενσαρκώσεις είναι ακόμη ζωντανές, τότε το κατόρθωμα αυτό θα ήταν αδύνατο. ” Οι σελίδες του βιβλίου μας των ενσαρκώσεων δεν είναι νεκρά φύλλα, αλλά ζωντανά στοιχειακά ”, είπε.

« Πότε λοιπόν θα μπορούσαμε να έχουμε μνήμες από προηγούμενες ζωές μας, χωρίς να διαταράξουμε την παρούσα συνειδητή προσωπικότητα ; » ρώτησα.

« Κάθε Ερευνητής της Αλήθειας θα μάθει τον τρόπο αργά και υπομονετικά. Κατ' αρχήν, θα αισθανθούμε τις προηγούμενες υπάρξεις, διαισθητικά μέχρις ότου ανακτήσουμε πλήρως τη μνήμη μας. Οι μνήμες θα έλθουν σταδιακά, καθώς η παρούσα συνειδητή προσωπικότητα είναι πιο κοντά συγχωρδισμένη με τη μόνιμη προσωπικότητα. Κατόπιν, σαν καλοί ηθοποιοί, θα μπορέσουμε να θυμηθούμε τους ρόλους που έχουμε εκτελέσει. Η γη είναι το θέατρο στο οποίο κάθε ένας από μας παίζει τους διαφορετικούς ρόλους του για να διδάσκει κ α να προοδεύει προς την τελ σότητα. Όταν αναπολούμε το παρελθόν, χωρίς να επηρεαζόμαστε από ότι βλέπουμε, τότε είναι ο κατάλληλος και ο ασφαλής χρόνος για να θυμόμαστε. Πριν μπορέσουμε όμως να θυμηθούμε με ασφάλεια, θα πρέπει να έχουμε διαχωρίσει κ α υπερβεί την ιδέα του κακού και του καλού. Μέχρι τότε η θεία Χάρη θα έχει κλείσει την πόρτα στις μνήμες του παρελθόντος για να μας δώσει την ευκαιρία να προχωρήσουμε στο μονοπάτι μας, χωρίς να υπεισέρχονται οι αδυναμίες και οι ατέλειες του παρελθόντος ».

« Είπατε ότι οι παλιές μας ενσαρκώσεις είναι ζωντανά στοιχειακά στην Παγκόσμια μνήμη. Εάν είναι έτσι, είναι επίσης δυνατόν να επικοινωνήσεις με ένα στοιχειακό της μετενσαρκώσεως και να επιτύχεις κάποιες αλλαγές προς χάρη του ; »

« Ας απαντήσω στην ερώτησή σου, αναφέροντας μια προσωπική εμπειρία της παρούσης ζωής μου. Πριν λίγους μήνες, ήθελα να παρατηρήσω τον εαυτό μου, ενώ έδινα ένα μάθημα στον ψυχικό κόσμο. Θυμάμαι το Δάσκαλό μου (Ιωνάθαν) να μου λέει : ” Θα κάνεις μια ομιλία και δεν θα είσαι εσύ ”. Έτσι, αποσύρθηκα , κ άθισα αναπνευστικά κ α άκ α γ α την ομιλία μου. Καθώς παρατηρούσα τον εαυτό μου, συνέλαβα κάποια λάθη που έκανα. Ο

Δάσκαλος μου ανέφερε με μαθηματική ακρίβεια το στοιχειακό του εαυτού μου, καθώς μιλούσα στον ψυχικό κόσμο μήνες νωρίτερα. Ήταν σαν μαγνητοσκόπηση του εαυτού μου σε ταινία VIDEO. Θα μπορούσα να επέμβω και να διορθώσω κάτι, τη στιγμή που διαπίστωνα το σφάλμα μου ; Όχι. Δεν είχα το δικαίωμα ή τη δύναμη να προσθέσω ή να αφαιρέσω κάτι. Εκείνη τη στιγμή απλά είχα συντονιστεί με κάποιον που έδινε το μάθημα, το στοιχειακό του εαυτού μου. Ξαναζούσα την ομιλία ως παρατηρητής. Επίσης κάποιος άλλος, εκτός από μένα, θα μπορούσε να είχε ακούσει την ομιλία, εάν είχε συντονιστεί με αυτό το στοιχειακό.

Είναι δυνατόν βέβαια, να δημιουργήσω ένα νέο στοιχειακό του εαυτού μου και να κάνω τις αναγκαίες τροποποιήσεις. Αυτό είναι διαφορετικό. Αλλά οτιδήποτε έχει τυπωθεί, δεν μπορεί να διαγραφεί και οτιδήποτε έχει τυπωθεί είναι ζωντανό. Ίσως αυτό θα μπορούσε να μας δώσει μια εξήγηση της έννοιας του παραδείσου και της κολάσεως. Ένα στοιχειακό του εαυτού μου μπορεί να υπάρξει σε μια κόλαση που το ίδιο δημιούργησε και μπορεί να τυραννήσει την παρούσα προσωπικότητά μου, όταν το νεότερο δεν έχει αποβάλλει τα παλιότερα προβλήματά μου. Αυτή είναι πάλι η αιτία γιατί η Θεία Χάρη έκλεισε την πόρτα του παρελθόντος, ούτως ώστε να μην επηρεαστούμε αντίστροφα από την ίδια μας τη ζωή ως στοιχειακά, που τα αφήσαμε πίσω στην κόλαση ή στον παράδεισο. Θα πρέπει λοιπόν, να θυμόμαστε ότι η παρούσα προσωπικότητα συνδέεται πάντα δια μέσου του νόμου του Κάρμα με τις ζωντανές σκιές του παρελθόντος της ».

« Το θέμα που θίξαμε σήμερα », κατέληξε ο Δάσκαλος, « είναι ανεξάντλητο. Ελπίζω η συζήτησή μας να μας έδωσε μερικές βασικές ιδέες της φύσεως των ψυχονοητικών κόσμων ».-

8. ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΛΟΓΟ

« Αδελφοί μου και Αδελφές μου, ο πατήρ Γιοχανάν αναμένει τις ερωτήσεις σας », είπε ο Δάσκαλος, μόλις ολοκλήρωσε μια σύντομη προσευχή. Υπήρξαν μερικές στιγμές σιωπής και κατόπιν κάποιος ρώτησε για τη σχέση του Ιούδα με τον Ιησού.

« Ποια είναι η αλήθεια για τα γεγονότα που οδήγησαν στη προδοσία του Ιησού από τον Ιούδα ; Ποια ήταν η σχέση του με το Θεό και γιατί αυτοκτόνησε ; »

Η ερώτηση ήταν επίκαιρη, καθώς η συγκέντρωση γινόταν την Παρασκευή πριν από τη Μεγάλη Εβδομάδα, την πιο σπουδαία και πιο εορταστική περίοδο της Ελληνικής Ορθοδοξίας. Αφού εκφράστηκαν διάφορες γνώμες από τα άλλα μέλη της συγκεντρώσεως και αφού ετέθησαν πρόσθετα ερωτήματα, ο Δάσκαλος άρχισε να περιγράφει τη σχέση του Ιούδα με τον Χριστό.

« Οι άλλοι μαθητές γνώριζαν ότι ο Ιούδας ήταν ένας φιλόδοξος αριστοκράτης, ένας Ιουδαίος πατριώτης, ένας ζηλωτής όπως θα μπορούσε να θεωρηθεί, που επιθυμούσε να εκδιώξει τους Ρωμαίους από την Ιουδαία. Είχε γοητευτεί από τον Ιησού και ονειρευόταν την απελευθέρωση του Ισραήλ από το Ρωμαϊκό ζυγό. Ο Ιούδας ο Ισκαριώτης, είχε επηρεασθεί από καταστάσεις τέτοιες, που τον έκαναν να ενεργεί κατά παράλογο τρόπο. Κάποιοι τον ονόμασαν προδότη και κάποιοι επευφήμησαν τις πράξεις του. Ας σας εξηγήσω : Ο Ιούδας, όπως και άλλοι μαθητές, ζήτησαν και συναγωνίστηκαν για την αγάπη του Πολυαγαπημένου. Σε πολλές περιπτώσεις, παραγκώνισε τους άλλους για να αγκαλιάσει τον Κύριο, ο οποίος συχνά τον ανταμείβει με ένα φιλί. Προσέξτε το γεγονός ότι ο Ιούδας φιλούσε τον Κύριο και του εξεδήλωνε κατ' αυτόν τον τρόπο την αγάπη του. Μόνο ο Ιωάννης και οι πιο ευγενείς στην καταγωγή μαθητές εξεδήλωναν την αγάπη τους στον Ιησού κατ' αυτόν τον τρόπο. Ο Πέτρος όμως δεν φίλησε τον Κύριο. Ήταν αδιανόητο για ένα σκληροτράχηλο άνδρα σαν τον Πέτρο, να ανταλλάξει εναγκαλισμούς και φιλιά με τον Ιησού. Ο Ιούδας ήταν καθημερινά δίπλα Του. Πιθανόν να ήταν πλησιέστερα στον Ιησού από οποιονδήποτε άλλο μαθητή, πλην του Ιωάννη. Κατά συνέπεια, ήταν αυτόπτης μάρτυρας στα περισσότερα θαύματά Του. Ποια ήταν η φιλοδοξία του ; Να ενθρονίσει τον Ιησού, Βασιλιά του Ισραήλ και να στέκται δίπλα Του. Ο Ιούδας είχε χρήματα (προέρχεται από πλώσια οικογένεια) κι έχει παραγγείλει ένα χρυσό στέμμα. Ποιος νομίζετε ότι έφτιαξε την επωδό : " Ας είναι ευλογημένη η Βασιλεία του Πατρός μας Δαυίδ, που επανήλθε με το όνομα του Κυρίου ". Ποιος νομίζετε ότι ώθησε τα πλήθη να κάνουν θριαμβευτική υποδοχή του Ιησού στην Ιερουσαλήμ ; Ο Ιούδας ο Ισκαριώτης. Όταν ο Ιησούς ήταν στο μέσον μιας ομάδας Φαρισαίων, ένας από αυτούς τον προκάλεσε να δηλώσει εάν ήταν Υιός του Θεού. Ο Ιησούς απάντησε : " Εσύ το είπες ". Ο Ιούδας μαζί με δύο άλλους μαθητές ήταν παρών και είδε τι ακριβώς επακολούθησε. Οι Φαρισαίοι τον κατηγορήσαν για βλασφημία, άρπαξαν πέτρες και άρχισαν να τις εκσφενδονίζουν στον Κύριο. Λίγο πριν η πρώτη πέτρα φτάσει στον Κύριο, Εκείνος εξαφανίστηκε από μπροστά τους και οι πέτρες έπεσαν στον άδειο χώρο, εκεί στην ίδια θέση που πριν λίγο στεκόταν ο Ιησούς. Ο Ιούδας έγινε μάρτυρας του φαινομένου και άρχισε να επεξεργάζεται στο μυαλό του ένα σχέδιο, το πώς δηλαδή θα στέψει τον Ιησού Βασιλέα του Ισραήλ. Κάποια φορά που συγκέντρωσε τους μαθητές και ένα πλήθος κόσμου, παίρνοντας το στέμμα προσπάθησε να το θέσει στην

κεφαλή του Πολυαγαπημένου. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ο Ιησούς αφυλοποιήθηκε πάλι και το στέμμα έμεινε στα χέρια του Ιούδα του Ισκαριώτη. Ήταν η δεύτερη φορά που ο Ιησούς εξαφανιζόταν μ' αυτόν τον τρόπο. Ο Ιούδας τότε σκέφτηκε: " Θα τον εξαναγκάσω να το αποδεχθεί. Όταν θα αρχίζουν βρίζουν και σε βλασφημούν, θα αλλάξεις απόφαση. Όταν θα σου επιτεθούν, τι θα κάνεις ; Θα πιεστείς και θα αναγκασθείς να σηκώσεις το χέρι Σου και να δείξεις τη Δόξα Σου, την Δύναμή Σου. Θα κουραστείς από τους επηρεασμούς και τις κτηνωδίες των αμαρτωλών και θα γίνεις ο Βασιλιάς ".

Ο σκοπός λοιπόν του Ιούδα ήταν να πιάσει τον Ιησού να γίνει ο Αρχηγός των Ιουδαίων, για να εκδιώξει τους Ρωμαίους και όχι να τον προδώσει. Ο Ιησούς βεβαίως είχε εκφραστεί επ' αυτού πολύ καθαρά: " Η Βασιλεία μου Ιούδα, δεν είναι του κόσμου τούτου. Πρέπει να το καταλάβεις ". Αυτό ακριβώς δεν ήθελε να καταλάβει, ότι δηλαδή ο Χριστός δεν ενδιαφερόταν για την κοσμική δύναμη.

Ο Ιούδας δεν ήταν προδότης. Απλά δεν ήταν συνετός. Όμως Τον αγαπούσε. Ο Ιησούς έπλυνε και φίλησε τα πόδια του, όπως ακριβώς έκανε και στους άλλους μαθητές Του. Κατόπιν, του είπε να πάει να κάνει αυτό που υποτίθετο ότι έπρεπε. Ο Κύριος αγάπαγε τον Ιούδα. Αλλά εκείνος δε μπορούσε να καταλάβει τη διδασκαλία Του. Στην πραγματικότητα, μόνο λίγοι από τους μαθητές Του Τον κατάλαβαν. Κυρίως ο Ιωάννης, ο Φίλιππος και ο Ιάκωβος. Ο Φίλιππος τον κατανοούσε, διότι είχε προηγουμένως ασχοληθεί με τα Ελληνικά Μυστήρια στους Δελφούς. Οι άλλοι Τον κατανόησαν μετά την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος.

Ο Ιησούς περίμενε τη Σταύρωσή Του και προφήτευσε την Ανάστασή Του εμπρός στον Ιούδα, λέγοντας : " Δύναμαι να καταλύσω το Ναό και σε τρεις ημέρες να τον οικοδομήσω ". Τι εννοούσε με αυτό ; Μιλούσε με παραβολές. Ο Ιούδας άκουγε μόνο εκείνα , τα οποία ήθελε να ακούσει και τα ερμήνευε προς όφελος των πατριωτικών του σχεδίων και του τρόπου σκέψής του.

Όταν ο Ιούδας βεβαιώθηκε ότι ο Κύριος επρόκειτο να σταυρωθεί και να πεθάνει, άρχισε να αμφιβάλλει για Εκείνον. Ενόμιζε ότι ο Κύριος έχασε τις Δυνάμεις του και ότι δεν μπορούσε να προστατεύσει τον Ευατόν του από τις κλωτσιές, τις ταπεινώσεις και τα μαστιγώματα. Όταν είδε τον Ιησού να σέρνει το Σταυρό, με το αγκάθινο στεφάνι στο κεφάλι και αίμα να κυλά από το Μέτωπό Του, άρχισε να αμφιβάλλει για την Ανάσταση. Απελπίστηκε και στην οδύνη του αυτοκτόνησε. Είναι πολύ σκληρό να αποκαλούμε τον Ιούδα προδότη. Θα αποκαλούσα την κατάσταση, που τον οδήγησε στον τρόπο που ενήργησε, σύγχυση ή παραλογισμό. Ο Ιούδας αγαπούσε τον Ιησού πατριωτικά, ανόητα και εγωιστικά. Επίσης αγαπούσε μια φανταστική πατρίδα. Ο κόσμος είναι γεμάτος από τέτοιους ζηλωτές εθνικιστές. Αντιλαμβάνεσθε ότι τα προβλήματα και η σύγχυση που επικρατούν σήμερα στο Ισραήλ και που οδηγούν στο να χύνεται τόσο αίμα μεταξύ Ισραηλινών και Αράβων, είναι κατά ένα ποσοστό δημιούργημα των σκέψεων και των επιθυμιών των ζηλωτών και των άλλων πατριωτών του καρού μας ; Εκάνοι που έχουν σαφή αντίληψη των γεγονότων, άρχισαν τώρα πλέον να διαβλέπουν το Σατανικό, που οι ίδιοι έχουν γίνει αιτία να προξενηθεί. Έτσι όταν αντιμετωπίζουμε τέτοιες καταστάσεις, πρέπει να τις διαλύουμε και να τις εξαλείψουμε, διότι υπάρχουν προσωπικότητες που είναι ευαίσθητες και δεκτικές παρόμοιων καταστάσεων. Ένα τέτοιο πρόσωπο ήταν και ο Ιούδας. Δεν πρέπει να τον αποκαλούμε προδότη. Όταν ένας μαθητής του Ιησού κάποτε, είπε σκληρές φράσεις για τον

Ισκαριώτη, ο Ιησούς απήντησε: " Πρόσεχε, διότι, κάθε φορά που αποκαλείτε κάποιον προδότη, Ιούδα, εκείνη ακριβώς τη στιγμή με σταυρώνετε ".

Από τότε ο Ιούδας έχει ενσαρκωθεί πολλές φορές, ως πλούσιος ή ως φτωχός, ως άτομο με προβλήματα ή ως κοινός άνθρωπος, όπως κάθε άλλη ανθρώπινη ύπαρξη. Σήμερα είναι ενσαρκωμένος σε Ιουδαϊκό σώμα και είναι μεγάλος Μύστης " ».

Ακολούθησαν μερικά λεπτά σιωπής. Κατόπιν, κάποιος ρώτησε εάν μπορούσε να θεωρηθεί ως μία δοκιμασία του Ιούδα, η προδοσία του Ιησού, που έπρεπε να πραγματοποιηθεί.

« Ήταν μια πικρή δοκιμασία », απήντησε ο Δάσκαλος « και ο ρόλος που έπαιξε τραγικός. Γι' αυτόν τον ρόλο ήταν υπεύθυνος από τη στιγμή που δονήθηκε σε αυτό το επίπεδο. Ο ρόλος του Ιούδα ήταν μέσα στο θείο Σχέδιο, διότι διευκόλυνε την αποκάλυψη Του ».

Κάποιος ρώτησε αν ήταν αναγκαίο να προδοθεί ο Ιησούς, ή να υπήρχε περίπτωση να συλληφθεί κατ' άλλο τρόπο.

« Ίσως », απάντησε ο Δάσκαλος, « να ήταν απαραίτητο, για να τραβήξει την προσοχή του ανθρωπίνου γένους, για να διεγείρει την περιπλοκή, για να δημιουργήσει ρήγματα και διαμάχες μεταξύ των δύο πλευρών, εκείνων δηλαδή που αποκαλούσαν Άγιο και εκείνων που αρνιόντουσαν τη Θεότητά του. Ίσως έτσι έπρεπε να γίνουν να πράγματα, να δημιουργηθούν αντιθέσεις και αντιπαλότητες, με τελικό σκοπό να ωριμάσουν οι πρέπουσες, οι ορθές καταστάσεις.

« Μετά την Πεντηκοστή », ανέφερε κάποιος, « οι μαθητές φωτιστήκαν . Πως συμπεριφέρθηκαν έκτοτε, σύμφωνα με τα γραφόμενα στις Πράξεις των Αποστόλων ; »

« Εάν συγκρίνουμε τη συμπεριφορά τους δύο χρόνια πριν την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος ή ακόμη ένα μήνα πριν, θα παρατηρήσουμε μεγάλη αλλαγή. Αλλά όταν λέμε " επιφοίτηση " τι εννοούμε ; Μεταβλήθηκαν από τη μια στιγμή στην άλλη σε " φωστήρες " ; Αυτό θα ήταν κακοφωνία της φύσεως και της κοινωνίας. Και θα ήταν αδύνατο γι' αυτούς να αντέξουν τέτοια εμπειρία. Η φώτισή τους πραγματοποιήθηκε σταδιακά. Ελάμβαναν κάθε τόσο φως, όσο μπορούσαν να αντέξουν. Είχαν τις αδυναμίες τους. Τους εδίδετο φως ώστε να ανέλθουν στο πνευματικό μονοπάτι. Όμως, με τη καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος, η Θεία Χάρη τους εδόθη αμέσως, ώστε να είναι ικανοί να πραγματοποιούν θαύματα. Αυτό δε, δεν ήταν μικρό γεγονός. Άρχισαν να ενεργούν με περισσότερη σοφία. Ας μη ξεχνάμε ότι οι περισσότεροι Απόστολοι, ήταν κυρίως αγράμματοι ψαράδες, που ξαφνικά άρχισαν να συμπεριφέρονται και να ομιλούν ως φιλόσοφοι. Ας πάρουμε σαν παράδειγμα τον Πέτρο. Ήταν ένας ψαράς, ο οποίος, εάν συγκρινόταν με τους μορφωμένους της εποχής του, θα θεωρείτο τραχύς και αγράμματος. Αλλά ξαφνικά μεταμορφώθηκε σε μεγάλο Δάσκαλο. Εκείνο που γνώριζαν τον Πέτρο από πριν σαν ψαρά και τον συνάντησαν αργότερα μετά τη κάθοδο του Αγίου Πνεύματος, παρατήρησαν τη διαφορά παρ' όλες τις αδυναμίες του. Ποιες ήταν οι αδυναμίες του ; Ο Εβραϊκός φανατισμός του. Άρχισε να αντιστέκεται στους Ελληνιστές Ιουδαίους και στους εθνικούς μαθητές. Ήταν αντίθετος τη νεοπλατωνική διδασκαλία. Άρχισε να αντιτίθεται στον Ιωάννη. Αργότερα, άρχισε τον πόλεμο εναντίον του Παύλου, ο οποίος είχε Έλληνες συγγενείς. Ο Πέτρος είχε πάρα πολύ ισχυρά Εβραϊκά αισθήματα και δεν μπορούσε να ανεχθεί καμιά Ελληνική επίδραση στη νέα θρησκεία. Όταν οι άλλοι Απόστολοι προσπάθησαν να του εξηγήσουν ότι η περιτομή έπρεπε να καταργηθεί, τους

κατηγόρησε ότι έχασαν το μυαλό τους. Δεν θα αποκαλούσα το φανατισμό του Σατανικό. Ήταν απλά ο τρόπος σκέψεώς του, το να θέλει να διαφυλάξει τις παραδόσεις που αυτός θεωρούσε ότι ήταν απαραίτητες. Αυτές οι διαφωνίες διατηρήθηκαν μεταξύ των Αποστόλων ακόμη και μετά την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος. Εδέχθησαν τόσο φως, όσο ήταν ικανοί να χειριστούν. Δεν υπάρχει τίποτα πιο επικίνδυνο για τα μάτια, από το πολύ φως. Είναι σαν να ατενίζεις τον ήλιο. Τότε τυφλώνεσαι. Δεν πρέπει λοιπόν να δώσεις σε κάποιον περισσότερο φως, αλλά μάλλον να του προμηθεύσεις τόση ποσότητα, όση θα του είναι ευεργετική. Ο Χριστός αποκάλυψε στους μαθητές Του αρκετή από τη Δόξα Του, τόση όμως όση ήταν ικανοί να αντιμετωπίσουν. Σκέπτομαι τη Μεταμόρφωση. Ο Ιωάννης ήταν μαζί Του, καθώς και ο Πέτρος και ένας ακόμη μαθητής. Άντεξαν το φως της Μεταμορφώσεως στο όρος Θαβόρ ; Όχι. Έπεσαν κάτω και κάλυψαν τα μάτια τους ».

« Ποιος ήταν ο σκοπός της Μεταμορφώσεως, Δάσκαλε ; » ρώτησε κάποιος.

« Βεβαίως δεν ήταν για χάρη επιδείξεως των ικανοτήτων Του στο να δημιουργεί φαινόμενα. Επιθυμούσε να εισέλθει στη Θεία Του κατάσταση. Ο Πανσυμπαντικός Λόγος, ήθελε να θέσει τον Ευατόν Του στη Θεία Του κατάσταση. Η Μεταμόρφωση στο όρος Θαβόρ, ήταν η είσοδος του Ιησού ως Θεανθρώπου σ' αυτήν την κατάσταση, που είχε (ως) σκοπό να αντέξει τη Σταύρωση και να είναι ικανός ως Θεός και ως Άνθρωπος να αναστηθεί. Μετά την Ανάσταση, αφού ο Ιησούς είχε εξ ολοκλήρου συγχορδιστεί με τη Θεϊκή Του Υπόσταση, υλοποιήθηκε μπροστά στους μαθητές Του, με την ανθρώπινη μορφή ως Ιησούς, σε ένα σώμα που ακόμα είχε τις πληγές από τα κρυστάλλους στις παλάμες Του, λέγοντας : " Μου είχε παρασχεθεί η εξουσία ολοκλήρου του ουρανού και όλης της γης ".

« Όταν ο Ιησούς ανεστήθη Δάσκαλε », ρώτησε κάποιος, « αφυλοποιήθηκε ; »

« Βεβαίως. Αφυλοποιήθηκε το σώμα Του εντελώς. Θα μπορούσατε να ρωτήσετε γιατί δεν αφυλοποιήθηκε πριν. Όχι. Έθεσε το σώμα Του κάπου σε μια κατάσταση ύπνου και κατόπιν έκανε εξωσωμάτωση. Τότε συνέλληξε αιθερικό υλικό και υλοποίησε ένα νέο σώμα, με το οποίο έγινε ορατός. Μετά την Ανάσταση ήταν κάπως διαφορετικά. Διέλυσε κάθε κύτταρο του υλικού Του σώματος. Έγινε Πνεύμα, Απόλυτο Πνεύμα και μπορούσε πλέον, οιαδήποτε στιγμή, ως πλήρης συνειδητή προσωπικότητα, να ξαναδημιουργήσει ένα σώμα όμοιο με το παχύ υλικό που είχε πριν, ακόμα και με τα σημάδια από τις πληγές, που δημιουργήθηκαν από τη Σταύρωση. Αυτό είναι τελείως διαφορετικό από την εξωσωμάτωση. Ένας προχωρημένος Δάσκαλος, είναι ικανός να το γνωρίζει αυτό όταν υλοποιείται, ενώ ευρίσκεται ακόμη στο παχύ υλικό σώμα. Όταν αυτός ο Δάσκαλος πεθάνει, μπορεί να είναι ικανός να υλοποιεί το σώμα του παντού στον πλανήτη. Αυτή είναι μια μεγάλη διαφορά. Θα συνεχίσουμε. Είθε η Αγάπη του Πλέον Αγαπητού να είναι μαζί σας, στα σπίτια σας και σ' όλο τον κόσμο ».

Αφού τελείωσε η συγκέντρωση και έφυγαν οι περισσότεροι, συνεφώνησαμε με τον Ιάκωβο, τον Κώστα και το Δάσκαλο να συναντηθούμε στο σπίτι του τελευταίου και να περάσουμε τη βραδιά μας κουβεντιάζοντας. Δεν είχαμε προσχεδιάσει το θέμα μας. Συνήθως εμφανιζόταν αυθόρμητα και κατόπιν ο Δάσκαλος άρχισε να μιλά. Χαιρόταν να συζητά, ιδίως όταν ήταν με τους αγαπημένους του μαθητές και όσο κουρασμένος κι αν ήταν, τη στιγμή που άρχισε ένα θέμα, ανακτούσε δυνάμεις και μεταμορφωνόταν.

Ήταν περίπου 8 μ.μ. όταν ο Ιάκωβος και εγώ φθάσαμε στο σπίτι του Δάσκαλου, αφού φάγαμε ένα σουβλάκι στο γειτονικό καφενείο. Ο Κώστας ήταν ήδη εκεί και συζητούσαν. Ο Δάσκαλος ήταν σκεπτικός και κουρασμένος από κάποια συγγενικά προβλήματα που υπήρχαν και από τις δύσκολες περιπτώσεις με τις οποίες είχε ασχοληθεί όλη την ημέρα.

« Δεν με αφήνουν να ξεκουραστώ ούτε στιγμή », παραπονέθηκε.

« Το πρόβλημά σας είναι », είπε ο Ιάκωβος μισοαστεία – μισοσοβαρά, « ότι είστε τόσο αθώος και αγνός, ώστε οι άνθρωποι σας εκμεταλλεύονται ».

« Έχεις δίκιο », απάντησε περιπαικτικά ο Δάσκαλος, « υπάκουσα στο Μοναδικό που μου είπε " Μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι " ».

Μπερδεύτηκα. Αναρωτήθηκα εάν μιλούσε σοβαρά ή αστειευόταν. Ζήτησα εξηγήσεις. Τότε κούνησε το κεφάλι του καταφατικά και άλλαξε τον τόνο της φωνής του από περιπαικτική σε μαλακή και σοβαρή.

« Ναι », σιγοψιθύρισε, « Τον συνάντησα ».

« Μπορείτε να μας μιλήσετε γι' αυτό ; », ρώτησα καθώς ετοιμαζόμουν να θέσω σε λειτουργία το μαγνητόφωνό μου.

« Ναι, θα μπορέσω, με την προϋπόθεση ότι δεν θα μαγνητοφωνήσεις αυτά που λέω ».

Συνεφώνησα και πήρα χαρτί και μολύβι, διότι ο Δάσκαλος δεν είχε ποτέ αντίρρηση γι' αυτά.

« Ήταν μια από τις πιο έντονες και τραγικές ενσαρκώσεις. Με έλεγαν Ιάσωνα και οι γονείς μου ήταν Ελληνιστές Ιουδαίοι. Το σπίτι μας ήταν στους πρόποδες του Γολγοθά, Ήταν ένα μακρόστενο σπίτι με μια περιφραγμένη αυλή, όπου φυλάγαμε μερικά κασιόκια. Στην άκρη της αυλής μας υπήρχε ένα δωμάτιο, απομονωμένο από το υπόλοιπο σπίτι, όπου ένας θεός μου ζούσε μόνος του και ασχολείτο με τη μελέτη της θρησκείας και της φιλοσοφίας ή τουλάχιστον έτσι προσποιείτο. Η μητέρα μου και η αδελφή μου, γνώριζαν τη μητέρα του Ιησού που ονομάζετο Μαριάμ. Συχνά άκουγαν τα κηρύγματα του Ιησού, ο οποίος ονομάζετο Ζεσουά. Ο Γιοχανάν, ο μαθητής του Ιησού, γνώριζε την οικογένειά μας και μ' έπαιρνε ν' ακούω τις ομιλίες Του. Αν και ήμουν ένα μικρό αγόρι τότε, καταλάβαινα τι έλεγε ο Ιησούς. Αυτές οι αλήθειες δεν μου ήταν καινούργιες. Ήταν το αποτέλεσμα των εμπειριών μου ως Ιεροφάντης στην Αίγυπτο. Ναι, ήμουν ένα από τα παιδιά που συνήθιζε ο Ιωάννης να πηγαίνει στον Ιησού ».

« Αυτή ήταν η αρχή της σχέσεώς σας με το Γιοχανάν ; », διέκοψα.

« Όχι, προϋπήρχε από πολύ παλιά », απάντησε και συνέχισε: « Ήταν τότε είκοσι χρονών. Ο πατέρας μου δεν γνώρισε τη σχέση της μητέρας μου και της αδελφής μου με τη Μαριάμ και το Ζεσουά, ούτε για τη συμμετοχή μου σ' Εκείνον. Ο θεός μου, που του ασκούσε μεγάλη επιρροή, θεωρούσε τον Ιησού έναν άνθρωπο που έπραττε σατανικά. Ήταν και οι δύο μέρος του πλήθους που φώναζαν να τον σταυρώσουν. Εμείς επιμέναμε ότι ο Ιησούς ήταν αθώος, αλλά ο πατέρας ήταν αμετάπειστος. Έτσι λοιπόν εμείς επικοινωνούσαμε μυστικά.

Όταν ο Ιησούς επρόκειτο να σταυρωθεί, έτρεξα να δω τι συμβαίνει. Είδα μια συνοδεία ανθρώπων να κινούνται προς τη κορυφή του Γολγοθά. Επικεφαλής της συνοδείας ήταν οι δικαστές, που είχαν εκδώσει τη θανατική ποινή. Ο Πόντιος Πιλάτος για να τους τιμωρήσει για την απόφασή τους αυτή, απαίτησε να ηγηθούν της συνοδείας, φορώντας τα επίσημα ενδύματά τους. Δέκα – είκοσι βήματα πίσω τους ερχόταν ο Ιησούς, κρατώντας το Σταυρό, περικυκλωμένος από στρατιώτες, που κρατούσαν το πλήθος μακριά Του με

τις λόγχες τους ». Ο Δάσκαλος σηκώθηκε και έδειξε με τα χέρια του πως οι Ρωμαίοι στρατιώτες κρατούσαν τις λόγχες τους κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να κρατούν σε απόσταση τα πλήθη.

« Ενώ ήμουν μικρός, γλίστρησα κάτω από τις λόγχες, στάθηκα εμπρός Του και Τον κοίταξα στο πρόσωπο. Αίμα έτρεχε από το μέτωπό Του. Με είδε και χαμογέλασε. Προσπάθησα να χαμογελάσω κι εγώ, αλλά τα δάκρυά μου με έπνιξαν. Του είπα " Σ' αγαπώ " κι' Εκείνος μου χαμογελούσε. Οι στρατιώτες αγρίεψαν και με έδιωξαν από τον κλοιό τους. Εγώ όμως προσπάθησα πάλι. Έτρεξα μπροστά και επιχείρησα πάλι να περάσω κάτω από τις λόγχες τους. Ένας ευγενικός στην όψη στρατιώτης, όταν κατάλαβε ότι θα επιχειρούσα να περάσω, σήκωσε, μετακίνησε λίγο τη λόγχη του, ώστε να περάσω πιο εύκολα. Πάλι ήλθα πρόσωπο με πρόσωπο με τον Ιησού. Προσπάθησε πάλι να μου χαμογελάσει, διαγραφόταν όμως η λύπη στο πρόσωπό Του. Ίσως γνώριζε τι θα επακολουθούσε. Ένας άλλος στρατιώτης με είδε και με σαδιστική μανία, πάτησε το πόδι μου με το παπούτσι του. Φορούσα σανδάλια και έτσι τα πόδια μου ήταν απροστάτευτα. Οι Ρωμαίοι στρατιώτες είχαν σκληρά καρφιά, καρφωμένα στις σόλες των παπουτσιών τους. Ο πόνος ήταν φρικτός. Ο στρατιώτης εσκεμμένα μου έλιωσε τα δάχτυλα. Δεν μπορούσα να περπατήσω. Εκείνη τη στιγμή σκεπτόμουν μόνο τον ευατό μου. Ο πόνος ήταν φοβερός. Θα πρέπει να είχα μπουσουλήσει για ½ μίλι, όταν έγινε σεισμός και ο ουρανός γέμισε σύννεφα. Τα σπίτια γκρεμιζόντουσαν, οι τοίχοι έπεφταν. Όταν έφτασα στο σπίτι μου, είδα ότι ήταν το μοναδικό που έστεκε σε όλη την περιοχή. Το δωμάτιο του θείου μου ήταν εντελώς αποδεκατισμένο. Είπα μέσα μου: " Τώρα μπορώ να πω στον πατέρα μου ότι πληγώθηκα από το σεισμό ". Ακόμη φοβόμουν τον πατέρα μου. Όταν έφτασα και είδε η μητέρα μου την κατάστασή μου, έτρεξε να φέρει κρασί και αρωματικά φυτά. Καθάρισε την πληγή με κρασί και έβαλε επάνω της τα φυτά, κατόπιν έδεσε σφιχτά το πόδι μου με κουρέλια. Άκουσα τον πατέρα μου να καυγαδίζει με το θείο μου. Τον κατηγορούσε ότι τον επηρέασε άσχημα και λανθασμένα. Κατόπιν ήλθε, αγκάλιασε τη μητέρα μου και την αδελφή μου και ζήτησε συγγνώμη. Αναγνώρισε ότι ο Ιησούς ήταν πραγματικά ο Υιός του Θεού. Ο θείος μου επέμενε ότι ο σεισμός και τα λοιπά φυσικά φαινόμενα δεν είχαν καμία σχέση με τη Σταύρωση. Τελικά ο πατέρας μου τον έδιωξε από το σπίτι.

Εν τω μεταξύ η κατάστασή μου χειροτέρευε. Αισθανόμουν ότι το σώμα μου είχε παραλύσει. Θα πρέπει να έπαθα τέτανο υποθέτω. Καθώς ήμουν ξαπλωμένος στο κρεβάτι, είδα τον Ιησού να έρχεται μέσα από τον τοίχο σαν λαμπερό φως. Αυτό συνέβη αμέσως μετά τη Σταύρωση. Φαίνεται ότι Τον είδαν και οι δικοί μου, διότι η μητέρα μου, ο πατέρας μου και η αδελφή μου γονάτισαν. Άπλωσε τα χέρια του και μου είπε: " Έλα ". Η μητέρα μου άρχισε να κλάει και Τον παρακάλεσε να μην της τον πάρει, διότι ήταν ο μοναδικός της γιος. Εγώ όμως πήγα μαζί Του. Δεν θυμάμαι που, όμως πήγα ».

Όσο κι αν σε μένα φαινόταν η ιστορία απίθανη, ο Δάσκαλος δε είχε καμιά επιφύλαξη για την αυθεντικότητα της εμπειρίας του. Μια και δεν είχα τρόπο να ελέγξω την αλήθεια της, προτίμησα να θέσω ερωτήσεις ώστε να λάβω μια πλήρη κατά το δυνατόν εικόνα της εμπειρίας του.

«Θυμάσαι τη διδασκαλία του Ιησού ; », ρώτησα.

« Ήμουν πολύ μικρός τότε για να θυμάμαι λεπτομέρειες. Αλλά θυμάμαι πολύ ζωηρά ότι οι διδασκαλίες Του δεν μου ήταν άγνωστες. Καθώς σας είπα, είχα παρόμοιες εμπειρίες στην Αίγυπτο σαν ιεροφάντης. Θυμάμαι ότι ο Πέτρος ήταν σκληροτράχηλος, ξανθωπός, με δυνατά μπράτσα. Είχε στα χέρια

του πάντα ένα ξύλο και κρατούσε τους ανθρώπους μακριά από τον Ιησού. Φθονούσε τον Ιωάννη για τη μόρφωσή του. Είχε, ως φαίνεται, κόμπλεξ κατωτερότητας, διότι ήταν αμόρφωτος. Θυμάμαι ότι ο Γιοχανάν χαμογελούσε και κούναγε το κεφάλι του, όταν έβλεπε τον Πέτρο να διώχνει μακριά από τον Ιησού τα παιδιά και τους ανθρώπους. Αλλά όταν ερχόταν κοντά ο Ιωάννης, η ματιά του μόνη ήταν αρκετή για να ηρεμήσει τον Πέτρο.

Θυμάμαι μια φορά που ο Χριστός ήταν πολύ κουρασμένος και καθόταν σε ένα βράχο, έχοντας απλωμένο το πόδι Του εμπρός. Γονάτισα και του φίλησα το πόδι. " Γιατί το κάνεις αυτό ; Δεν βλέπεις παιδί μου ότι είναι λερωμένο ; ", είπε. Τότε εγώ απάντησα: " Χριστέ μου, εγώ είμαι λερωμένο" . Με έπιασε από το χέρι και με σήκωσε. Μ' αγκάλιασε και με φίλησε στο μέτωπο, λέγοντας: " Μην το ξαναπείς ποτέ αυτό. Δεν είσαι λερωμένος " και με ευλόγησε. Αγαπώ πολύ τον Χριστό », ψιθύρισε ο Δάσκαλος.

« Όχι, δεν είναι ένας άνθρωπος που έφτασε στη θέωση, όπως λένουν μερικοί μυστικιστές. Σας λέγω, ότι είναι ο ίδιος ο Λόγος ενσαρκωμένος. Οποτεδήποτε Τον χρειάζομαι και Τον καλώ, σηκώνω τους αγκώνες μου ψηλά σαν μισοτελειωμένο τρίγωνο { ο Δάσκαλος σήκωσε τα δύο του μπράτσα για να μας δείξει πως το κάνει } και λέγω : " Έλα Αγαπημένε ". Έτσι Τον αποκαλώ, όταν θέλω να έλθει σε μένα. Και Εκείνος ολοκληρώνει το τρίγωνο ».

« Πόσες φορές μέχρι τώρα το έχετε κάνει Δάσκαλε ; », ρώτησα.

« Τέσσερις φορές σ' αυτή τη ζωή. Δεν είναι εύκολο να το κάνεις. Είναι πολύ οδυνηρό να επιστρέψεις σε κανονικό επίπεδο, αφού Τον έχεις φέρει κοντά σου. Όταν Τον καλώ, αμέσως αισθάνομαι φωτεινές ακτίνες να πηγάζουν από την κοιλιά και το κεφάλι μου και το δωμάτιο γίνεται πολύ θερμό. Μια φορά, όταν ο Θεοφάνης ήταν μαζί μου στο Ιερό, τα κεριά στο δωμάτιο λύγισαν από τη ζέστη που εξεπέμπετο ».

Ρώτησα αργότερα το Θεοφάνη γι' αυτό το γεγονός και μου επιβεβαίωσε τα λεγόμενα του Δάσκαλου. Ο Ιάκωβος επίσης μου ανέφερε ότι και ο ίδιος είδε λιωμένα; Κεριά.

« Σε διαβεβαιώ ότι πολύ σπάνια το κάνω, διότι θρυμματίζει το σώμα μου », είπε ο Δάσκαλος αγγίζοντας το γόνατό μου για να δώσει έμφαση στα λεγόμενά του.

« Η παραγωγή της ενέργειας είναι πολύ μεγάλη για ένα αδύναμο σώμα. Η δε ευχαρίστηση είναι πολύ έντονη, ώστε η καταστροφή κατόπιν είναι οδυνηρή. Θέλεις να μείνεις εκεί μαζί Του. Είναι σαν να είσαι αστροναύτης και να καταλήγεις σε ένα κελί της φυλακής. Για να μπορέσεις να καλέσεις το Λόγο και να μην καείς, πρέπει να φτάσεις σε ένα συγκεκριμένο επίπεδο πνευματικής αναπτύξεως. Το ίδιο με τον Γιοχανάν. Δεν μπορεί να είσαι καλώδιο για τον Γιοχανάν που είναι ο Πλανητικός Λόγος, εάν δονείσαι χαμηλά. Θα καείς ».

« Δάσκαλε », ρώτησα, « αφού είναι τόσο οδυνηρό για σένα να εισέρχεσαι σε τέτοια εκστατικά επίπεδα, σχεδιάζεις να το ξανακάνεις ; »

« Θα το κάνω πάλι και πάλι. Δεν με απασχολεί τι θα συμβεί στο σώμα μου », απάντησε με αποφασιστικό τόνο. Από όσα είπε προηγουμένως ο Δάσκαλος κατέληξα στο ότι, για να είσαι ικανός να συντονιστείς με το Λόγο χωρίς να καείς, πρέπει να βρίσκεσαι σε ένα επίπεδο που το ονομάζεις υπερσυνειδητή αυτογνωσία ».

Έτσι θέλησα να τον ρωτήσω τι ακριβώς εννοούσε αυτός ο όρος.

« Σημαίνει πρώτον να είσαι μόνιμα ενήμερος για το Μόνιμο ευατό σου, το οποίο περιλαμβάνει τη γνώση των προηγούμενων ενσαρκώσεών σου. Δεύτερον ότι πρέπει να είσαι Κύριος της υλοποίησεως και της αφυλοποίησεως και τρίτον ότι η συνειδητότητά σου πρέπει να μπορεί να ευρίσκεται συγχρόνως σε επτά ή περισσότερες περιοχές και να μπορείς να δέχεσαι εντυπώσεις και εμπειρίες από όλες αυτές ».

« Μα καλά, αυτές δεν είναι ιδιότητες ανθρώπινης υπάρξεως που έφτασες στη θέωση ; »

« Ναι είναι », απάντησε. « Είναι ιδιότητες, αλλά όχι η ίδια η θέωση ».

« Και εσύ διατείνεσαι ότι μπορείς να τα κάνεις όλα αυτά ; »

« Ναι ».

« Τότε βρίσκεσαι στη θέωση », είπα. Ο Δάσκαλος απάντησε ότι μπορεί να εισέλθει στο πεδίο, στην κατάσταση της θεώσεως, αλλά δεν μπορεί να παραμείνει εκεί. Μπορεί να είναι εκεί μόνο προς στιγμήν. Είπε: « Δεν μπορείς να ζεις στον υλικό κόσμο και συγχρόνως να βρίσκεσαι στη θέωση », συνέχισε. Τότε τον ρώτησα εάν η αντίληψη της θεώσεως είναι παρόμοια και με εκείνη που άλλοι μύστες ονομάζουν Θεϊκή συνειδητότητα.

« Ναι », είπε. « Έχεις Θεϊκή συνειδητότητα αλλά δεν ζεις συνεχώς σε θέωση ή σε συνειδητότητα Θεϊκή ».

« Δάσκαλε », ρώτησα αλλάζοντας το θέμα, « ποιος είναι ο λόγος που βρίσκεστε στη γη ; »

« Η Αγάπη. Η Αγάπη είναι που κρατά ένα Δάσκαλο περιορισμένο στην ύλη. Παίρνεις το Κάρμα των άλλων και γυρνάς για να τους βοηθήσεις. Όταν ελευθερωθείς από το δικό σου, μπορεί να διαλέξεις να βοηθάς τους άλλους. Αυτό σε κρατά περιορισμένο στη γη ».

« Δεν ξέρω τι κάνετε εσείς , αλλά εγώ πεινάω », είπε ο Δάσκαλος απότομα, γυρίζοντας στον Ιάκωβο και τον Κώστα που μέχρι τώρα τον άκουγαν σιωπηλά ».

Έβαλα το μπλοκ και το μολύβι στην καρέκλα που καθόμουν και ακολούθησα τους τρεις άλλους στην κουζίνα. Γρήγορα τοποθετήσαμε σε πιατέλες φρούτα, ντομάτες, αγγούρια, ψωμί και τυρί. Η ποικιλία μας έμοιαζε να ταιριάζει απόλυτα με τη συζήτησή μου για τον Χριστό. Εντρυφήσαμε σ' αυτήν!

9.ΚΟΣΜΟΛΟΓΙΑ

Σηκώθηκα διακριτικά, καληνύχτισα και βγαίνοντας από το σπίτι κατευθυνόμουν προς το αυτοκίνητο. Ήταν Τετάρτη απόγευμα, ημέρα του εσώτερου κύκλου. Εφ' όσον δεν ήμουν μέλος αυτής της ομάδος, υπέθεσα ότι πρέπει να αποχωρήσω. Η συγκέντρωση επρόκειτο να πραγματοποιηθεί σε δεκαπέντε λεπτά και ήδη οι περισσότεροι μαθητές ήταν παρόντες.

Ήμουν έτοιμος να μπω στο αυτοκίνητο, όταν ο Ιάκωβος έτρεξε στην πόρτα, κάνοντάς μου νόημα. Τον ακολουθούσε ο Δάσκαλος, που μου έκανε νόημα να περιμένω. « Ας δούμε μήπως πάρουμε άδεια από τον πατέρα Γιοχανάν, ώστε να παραστείς στη σημερινή συγκέντρωση », είπε καθώς επέστρεφα κοντά τους. Ήμουν πολύ ευχαριστημένος. Πριν πολλές ημέρες είχα εκφράσει την επιθυμία μου στον Ιάκωβο, να παραστώ σε μερικές συγκεντρώσεις του εσώτερου κύκλου. Κατέληξα στο συμπέρασμα ότι θα διαβίβασε το μήνυμά μου στο Δάσκαλο.

« Ο Ιάκωβος και ο Κώστας διααλιζονται στο Ιερό και θα ζητήσουν άδεια, ώστε να παραστείς κι εσύ », επανέλαβε ο Δάσκαλος καθώς προχωρούσαμε. Όχι πολύ αργότερα, ο Ιάκωβος μας είπε ότι ο πατήρ Γιοχανάν συγκατατίθεται. Ήμουν χαρούμενος, όχι μόνο διότι μου δινόταν η ευκαιρία να ανακαλύψω τις διεργασίες του εσώτερου κύκλου, αλλά κυρίως διότι αυτή τη συγκεκριμένη Τετάρτη ο Λοίζος, ένας από τους μαθητές του Δασκάλου, θα εμυείτο.

Γνώριζα ήδη τα περισσότερα μέλη του εσώτερου κύκλου. Συγκεντρώθηκαν στο Ιερό, φόρεσαν το λευκό τους μανδύα και περίμεναν το Δάσκαλο. Ήταν η πρώτη φορά που τους έβλεπα να φορούν τα λευκά τους ενδύματα, μια αποκλειστικότητα του εσώτερου κύκλου.

« Έλα Θιβετιανέ », μου είπε ο Δάσκαλος περιπαιχτικά, καθώς με οδηγούσε απ' τον αγκώνα προς το Ιερό. « Ο πατήρ Γιοχανάν », ανήγγειλε ο Δάσκαλος (έχοντας αναγνωρίσει τη δίψα του Κυριάκου για γνώση) έδωσε την άδειά του, ώστε να μπορέσει να παρακολουθήσει μερικές από τις συγκεντρώσεις μας ».

Εξήγησε κατόπιν ότι υπήρξα θιβετιανός σε αρκετές προηγούμενες ενσαρκώσεις και συνεπώς δεν ήμουν ξένος προς τις εσωτερικές διδασκαλίες. Στην πραγματικότητα η ταχύτητα με την οποία ήμουν ικανός να απορροφώ και να αφομοιώνω τις διδασκαλίες – είπε – οφείλετο στη σκληρή εργασία, στην οποία είχα υποβληθεί σε προηγούμενες ενσαρκώσεις. Ρώτησε εάν υπήρχαν αντιρρήσεις για την προσωρινή μου συμμετοχή στις διαδικασίες του εσώτερου κύκλου. Δε είχε κανείς αντίρρηση. Τότε, έθεσε ένα μακρύ λευκό ύφασμα γύρω από το λαιμό μου και ο ίδιος φόρεσε το δικό του λευκό μανδύα.

Ο Λοίζος στεκόταν μπροστά από το βωμό, που βρισκόταν απέναντι από μια μεγάλη εικόνα του Χριστού. Επάνω στο βωμό υπήρχε ένα διπλωμένος λευκός μανδύας και επάνω κεριά και λίγο λιβάνι, ενώ ο Ιάκωβος πάτησε ένα διακόπτη και δύο ισχυρές λάμπες φωτίσαν την εικόνα του Χριστού από δεξιά και αριστερά.

Ο Δάσκαλος γονάτισε και έθεσε το δεξί του χέρι επάνω στο Άναιχμο ξίφος. Για λίγα λεπτά είχε κλειστά τα μάτια του και ψιθύριζε προσευχές. Κατόπιν σηκώθηκε.

« Θέλω να μας βεβαιώσεις », είπε απευθυνόμενος στο Λοίζο », εάν συμφωνείς με τα επτά θαύματα, τα οποία θα απαγγείλει ο Ιάκωβος. Αυτά

είναι υποσχέσεις που θα πρέπει να δώσεις στον εαυτό σου, εάν επιθυμείς να ενδυθείς το λευκό μανδύα. Δεν είναι όρκος αλλά υπόσχεση ».

Ο Δάσκαλος είχε πει νωρίτερα, ότι ο όρκος γεννά βαριές υποχρεώσεις. Αν δεν τηρήσει κανείς τον όρκο του, θα έχει τραγικές συνέπειες. Εξ αντιθέτου, εάν κάποιος δεν τηρήσει μια υπόσχεση, τότε είναι υπεύθυνος για τον εαυτό του ».

« Οι επτά υποσχέσεις », συνέχισε, « είναι τα κλειδιά της τελειότητας ». Του εδόθησαν από τον Γιοχανάν, όταν ήταν επτά ετών. Επιμένει δε κατηγορηματικά ότι οι επτά υποσχέσεις είναι απόλυτες, αναλώσιμες και ισχυρές δια μέσου των αιώνων.

« Υπόσχομαι στον εαυτό μου », άρχισε ο Ιάκωβος.

« Υπόσχομαι στον εαυτό μου », επανέλαβε ο Λοΐζος με χαμηλή φωνή, « να υπηρετώ παντού και πάντοτε τον Απόλυτο, στο οποίο ανήκω με όλη μου την καρδιά », συνέχισε ο Ιάκωβος και ο Λοΐζος επαναλάμβανε κατόπιν κάθε φράση του. « Να είμαι έτοιμος παντού και πάντοτε να υπηρετώ το Θείο Σχέδιο. Να κάνω καλή χρήση των Θείων Δώρων, της σκέψεως και του λόγου, παντού και πάντοτε και από όλες τις συνθήκες. Να υποφέρω υπομονετικά, χωρίς παράπονο, όλα τα είδη των δοκιμασιών, τα οποία ο Πάνσοφος Θεός Νόμος ήθελε να επισωρεύσει σε μένα. Να αγαπώ και να υπηρετώ τους συνανθρώπους μου ειλικρινά, από τα βάθη της καρδιάς και της ψυχής μου, άσχετα από την πιθανή συμπεριφορά τους προς εμένα. Να διαλογίζομαι και να μελετώ καθημερινά το Απόλυτον, με αντικείμενο τον τελικό συντονισμό των σκέψεων, των επιθυμιών και των πράξεών μου με τη Θεία Του Θέληση. Να ερευνώ και να ελέγχω κάθε βράδυ εάν όλες μου οι σκέψεις, οι επιθυμίες, οι λόγοι και οι πράξεις είναι σε απόλυτη αρμονία με το Θείο Νόμο ».

Όταν ο Λοΐζος ολοκλήρωσε την απαγγελία των επτά υποσχέσεων, ο Δάσκαλος έπιασε το δεξί του χέρι και καθώς όλοι άκουγαν προσεκτικά, συνέχισε σε σοβαρό τόνο : « Ο λευκός μανδύας δεν είναι ούτε ανταμοιβή ούτε προνόμιο. Είναι ένας βαρύς Σταυρός που πρέπει να υπομένεις. Είναι μια υπόσχεση και μια διαβεβαίωση ότι θα είσαι πάντα στην υπηρεσία των συνανθρώπων σου. Οι αδελφοί σου εδώ, συμφωνούν ότι είσαι άξιος να ενδυθείς το λευκό μανδύα. Συμβολίζει την αναγκαιότητα του να κρατήσεις την ψυχή σου λευκή. Η αγάπη πρέπει να είναι κυρίαρχη δύναμη στη ζωή σου. Να μη μισήσεις ποτέ κανέναν, ακόμα κι εκείνους που σε βλάπτουν. Να είσαι σταθερός, όταν χρειάζεται, αλλά να το κάνεις με αγάπη και πάντα να έχεις στη σκέψη σου ότι είναι το καλύτερο για το συνάνθρωπό σου ».

Ρώτησε δε ένα έχει κανείς αντίρρηση στο να γίνει ο Λοΐζος ο λευκοντυμένος αδελφός. Όλοι ομόφωνα διακήρυξαν ότι είναι « Άξιος » και ότι πραγματικά του αξίζει αυτή η τιμή. Ο Θεοφάνης και ο Κώστας, πήραν το λευκό μανδύα από το βωμό και βοήθησαν το Λοΐζο να τον φορέσει. Ακολουθώντας το παράδειγμα του Δάσκαλου, καθένας από τους λοιπούς αδελφούς, φίλησε το Λοΐζο στο μέτωπο. Κατόπιν γονάτισε και ο Δάσκαλος τον σταύρωσε στο κεφάλι με το Άναιχμον ξίφος. Ο Νεοφώτιστος το φίλησε ακριβώς στο σημείο όπου το αστέρι με τις έξη αιχμές ήταν χαραγμένο.

« Τώρα θα συνεχίσουμε με την Κοινωνία της Αγάπης », ανακοίνωσε ο Δάσκαλος και παραχώρησε τη θέση του στο Θεοφάνη. Ο τελευταίος ανέμειξε κρασί με νερό και το άδειασε σε ένα ασημένιο δισκοπότηρο που υπήρχε στο βωμό. Ο Θεοφάνης με τα μάτια κλειστά και με τα δύο χέρια απλωμένα, κρατούσε σφιχτά το δισκοπότηρο, εμπρός από την εικόνα του Χριστού. Οι

υπόλοιποι από μας γονατίσαμε, όσο διάστημα εκείνος έμεινε σε αυτή τη στάση. Υπήρχε απόλυτη σιωπή. Κατόπιν ο Θεοφάνης, έστριψε και όλοι σηκώθηκαν. Έδωσε την Κοινωνία στον καθένα από τους αδελφούς, αρχίζοντας από το Δάσκαλο, ο οποίος του φίλησε το χέρι, αφού ήπιε από το ποτήρι. Όλοι, με εξαίρεση εμένα, ήπιαν τρεις φορές Κοινωνία “ εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος “. Κατόπιν ο Θεοφάνης έχυσε λίγο από το “ ευλογημένο κρασί “ σε ένα κοινό πλαστικό ποτηράκι και αφού επανέλαβε το τελετουργικό, προσέφερε σε μένα να πιώ. “ Εις το όνομα του Πατρός “ και ήπια μια φορά, “ και του Υιού “, ήπια δεύτερη “ και του Αγίου Πνεύματος “ και άδειασα το ποτήρι.

« Ας σου εξηγήσω λίγο από το συμβολισμό του τελετουργικού, στο οποίο κατέστης μάρτυρας », μου είπε ο Δάσκαλος καθώς οι άλλοι αφήνοντας το Ναό πήγαν στο κυρίως χώρο της Στοάς. “ Η κοινωνία της αγάπης δεν είναι υποκατάστατο της θείας Κοινωνίας της εκκλησίας, την οποία προτρέπω τους μαθητές μου να παίρνουν “.

« Πριν αρχίσουμε το μάθημα στον εσώτερο κύκλο, χρειαζόμαστε την ευλογία του Χριστού Λόγου. Όποιος πραγματοποιεί την Κοινωνία της Αγάπης, πρέπει να είναι πολύ προηγμένος στη δημιουργία νοητικών εικόνων. Όταν ο Θεοφάνης κρατά το ποτήρι με τα μάτια κλειστά, πρώτα προσεύχεται και κατόπιν οραματίζεται ένα ισχυρό ήλιο μέσα στο ποτήρι να ακτινοβολεί φως. Κατόπιν συνεχίζει για να τον διαλύσει. Όταν όμως ο ήλιος εξακολουθεί να λάμπει με μεγαλύτερη ένταση, είναι το σημάδι, ότι ανέλαβε ο Λόγος. Το νερό και το κρασί μέσα στην κούπα έχουν ευλογηθεί ».

« Μόνο ο Θεοφάνης κάνει αυτό το τελετουργικό ; », ρώτησα.

« Όχι, όχι πάντα. Με τη σειρά. Όμως μόνο όσοι από μας έχουν ψυχονοητικές δυνάμεις και είναι ικανοί για έντονη αυτοσυγκέντρωση μπορούν α πραγματοποιήσουν αυτό το κατόρθωμα ».

« Ποια είναι η έννοια της επιγραφής στο “ Άναιχμο ξίφος “ ; », ρώτησα κοιτάζοντας το ιερό αντικείμενο, που ήταν τοποθετημένο στο βωμό. Σε κάθε του κοντή και κομμένη λεπίδα, διάβασα: “ Στους Αχράντους Σου Πόδας, Λόγε, Πάσα Εξουσία ».

« Ας μιλήσουμε γι’ αυτό μετά το μάθημα. Οι άλλοι περιμένουν και πρέπει να προχωρήσουμε », είπε γρήγορα ο Δάσκαλος και μπήκε στο άλλο δωμάτιο. Κάθησε στη μπροστινή καρέκλα, ατενίζοντας το μικρό του ακροατήριο, ενώ ο Κώστας κάθισε δίπλα του και φαινόταν σκεπτικός.

« Κυριάκο », είπε ο Κώστας σοβαρά, « οτιδήποτε ακούσεις σήμερα, δεν επιτρέπεται να το ηχογραφήσεις ή να το συζητήσεις με άλλους εκτός κύκλου ».

Κατάλαβα ότι ο Κώστας, με το οποίο είχα ήδη δημιουργήσει μια στενή φιλία, δεν αισθανόταν άνετα που μου είχε δοθεί η άδεια να παρασταθώ. Αντίθετα από το Δάσκαλο και τον Ιάκωβο, ήταν πιο επιφυλακτικός στην αποκάλυψη των μυστηρίων. Τον διαβεβαίωσα ότι ούτε θα ηχογραφούσα, ούτε θα κρατούσα σημειώσεις για τα μαθήματα του εσωτερικού κύκλου.

« Παιδιά του Πνεύματος, του Φωτός και της Φωτιάς », άρχισε ο Δάσκαλος με χαμηλή φωνή. Ήταν η πρώτη φορά που άκουγα να αποκαλεί τους μαθητές του με αυτές τις λέξεις. Πριν τελειώσει το μάθημα, μου ζήτησε να απομακρυνθώ, διότι είπε ο Πατήρ Γιουχανάν ότι θα έδινε μια άσκηση διαλογισμού, στην οποία μόνο τα μέλη του εσώτερου κύκλου έπρεπε να ασκηθούν.

Περίμενα στο καθιστικό. Σε μισή ώρα περίπου, άκουσα θόρυβο από τη Στοά. Υπέθεσα ότι η άσκηση διαλογισμού είχε τελειώσει. Ο Δάσκαλος βγήκε πρώτος και εξέφρασε την επιθυμία να πει λίγο καφέ. Μου ζήτησε συγνώμη που έπρεπε να φύγω από τη Στοά, αλλά μου εξήγησε ότι ήταν επιθυμία του Πατρός Γιοχανάν. Τον διαβεβαίωσα ότι δεν είχα καθόλου θιγεί και προθυμοποιήθηκα να φτιάξω καφέ.

« Μπορείτε τώρα να μου εξηγήσετε την έννοια του Άναιχμου ξίφους ; », ρώτησα καθώς του προσέφερα μια κούπα αχνιστό καφέ.

« Δεν ξεχνάς βλέπω », είπε ο Δάσκαλος γελώντας. « Το ίδιο έκαμαν ο Ιάκωβος και ο Κώστας ».

« Το Άναιχμο ξίφος », άρχισε , « είναι το σύμβολο του κύκλου μας. Είμαστε τμήμα ενός ευρύτερου κύκλου που ονομάζεται “ Λευκή Αδελφότης “. Βεβαίως οι άορατοι Δάσκαλοι μας ζητούν να ονομάζουμε την ομάδα μας “ Κύκλο για την έρευνα της Αληθείας “, για να διαφοροποιηθούμε από διάφορους κύκλους στην Ευρώπη, οι οποίοι δεν κάνουν καλή χρήση για τη μεγάλη δύναμη που κυβερνά το Σύμπαν ».

« Υποθέτω », προσέθεσα, « ότι όλες οι θρησκείες αυτού του πλανήτη έχουν τη δυνατότητα να είναι μέρος της Λευκής Αδελφότητος ».

« Ναι, εφ’ όσον το κεντρικό χαρακτηριστικό στοιχείο των θρησκειών είναι η παγκόσμια αγάπη. Όμως το δικό μας συγκεκριμένο σύστημα για την έρευνα της Αληθείας, άρχισε το χρόνο που γεννήθηκε ο Χριστός, μετά την επίσκεψη των τριών μάγων ». Τότε ανεφέρθη εν συντομία στο χρονικό των γεγονότων που οδήγησαν στη δημιουργία αυτού του τμήματος της Λευκής Αδελφότητος.

Ο μαχαραγιάς RAM με το φίλο του σοφό TSEKINATA, έλαβαν μηνύματα από την Ινδία, μέσω διοράσεως ότι θα γεννιόταν ο Χριστός. Φανταστείτε δε ότι ο RAM ήταν τόσο ικανός, ώστε μπόρεσε να υπολογίσει τον ακριβή χρόνο της γεννήσεως του Ιησού. Ταξίδεψε μαζί με τον TSEKINATA με γκαμήλες όλη αυτή την απόσταση και έφθασαν στην Ιερουσαλήμ τη σωστή ημερομηνία. Ο RAM άφησε το βασίλειό του στον αδελφό του και ταξίδεψαν χωρίς συνοδεία. Ήταν ικανοί να προστατευθούν από τους ληστές, με τη δύναμη της σκέψεώς τους. Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού τους προς την Ιερουσαλήμ, πέρασαν στην Αρμενία, η οποία ήταν χωρισμένη στα δύο. Ένα τμήμα της διοικείτο από το Βασιλιά NTIKLAN και το άλλο από τον αδελφό του GASPAN, ο οποίος ήταν ένας μεγάλος μύστης. Ο GASPAN συνεννοήθηκε με τον NTIKLAN, ορίζοντας τον τελευταίο Βασιλιά ολόκληρης της Αρμενίας. Κατόπιν ενώθηκε με τους άλλους δύο σοφούς και τους ακολούθησε στην οδοιπορία τους. Οι τρεις τους συνάντησαν τον VALTASASSOUR, τον Άραβα Βασιλιά της ερήμου. Το υπόλοιπο μέρος της ιστορίας είναι γνωστό από τα Ευαγγέλια.

Όταν έφτασαν στο σπήλαιο, ο μαχαραγιάς RAM έβγαλε το χρυσό βασιλικό χιτώνα και τον έθεσε στους πόδας του Θεανθρώπου. Κατόπιν έβγαλε το σπαθί του, το έσπασε στα δύο, το έθεσε στους πόδας του Ιησού και είπε: “ Στους Αχράντους Σου Πόδας, Λόγε, Πάσα η Εξουσία “. Κατόπιν γονάτισε, φίλησε τον Ιησού και είπε: “ CHAM EL CHIOR “, το οποίο στην αρχαία Ινδική γλώσσα εννοεί: “ Είδα τον Θεό “.

Όταν οι τρεις σοφοί επέστρεψαν στις χώρες τους, δημιούργησαν τους κύκλους για την έρευνα της Αληθείας. Όπως παρατηρήσατε οι αδελφοί του εσωτέρου κύκλου, φορούν μόνον ένα λευκό χιτώνα χωρίς εμβλήματα.

Συμβολίζει το εσωτερικό ένδυμα των καμηλιέρηδων, αφού έβγαλε το βασιλικό μανδύα και τον εναπόθεσε στους πόδας του Ιησού ».

« Αυτή είναι σπουδαία ιστορία », αναφώνησα, μα πριν προλάβω να τελειώσω τη πρότασή μου, ο μικρός Μάριος, ο τρίχρονος εγγονός του Δάσκαλου εμφανίστηκε στην πόρτα κρατώντας θριαμβευτικά τη μπουκάλα με το κρασί που είχε χρησιμοποιήσει πριν ο Θεοφάνης για την Κοινωνία της Αγάπης. Το παιδί που ήταν παρόν στη μύηση του Λοΐζου, φαίνεται ότι πήρε το μπουκάλι από το βωμό και έχυσε το περιεχόμενό του σε όλη τη Στοά.

« Μην ανησυχείτε », διαβεβαίωσε ο Δάσκαλος τους άλλους, « θα αγοράσουμε άλλη φιάλη. Τώρα ο Μάριος θα μάθει τη διαφορά μεταξύ του ευλογημένου κρασιού στο δισκοπότηρο και του κρασιού στη φιάλη ».

« Και πώς θα δει τη διαφορά ; » απόρησα.

« Ο Μάριος είναι διορατικός. Μπορεί να δει το ευλογημένο κρασί να εκπέμπει φως. Το κρασί που έχυσε δεν εκπέμπει φως. Το να χύσει το κρασί, ήταν ο μόνος τρόπος για να ελέγξει τη διαφορά των δύο ».

« Αυτός είναι ένας πολύ ορθός τρόπος για να εξηγηθεί η αταξία του Μάριου », είπα γελώντας και το ίδιο έκαναν και οι υπόλοιποι.

Αφού έφυγαν ο Κώστας και ο Ιάκωβος, είπα στο Δάσκαλο ότι θα ήθελα να ασχοληθούμε λεπτομερειακά με το μάθημα που εδόθη. « Δεν ξεκαθάρισα ακόμη τι εννοείτε όταν λέτε αυτάρκεια και ευαρέσκεια του Απόλυτου ».

« δεν είναι δυνατόν με τον ανθρώπινο εγκέφαλο », άρχισε ο Δάσκαλος καθώς έθεσα σε λειτουργία το μαγνητόφωνό μου, « να κατανοήσουμε τη φύση του Απόλυτου. Όπως σας έχω πει επανειλημμένα, δεν μπορούμε να γνωρίσουμε τον Θεό, αν δεν γνωρίζουμε τον εαυτό μας. Όταν φθάσαμε σε αυτό το σημείο, ο ίδιος ο εαυτός μας θα γίνει καθρέπτης, του οποίου η αντανάκλαση θα μας κάνει ικανούς να γνωρίσουμε τον Θεό. Η μικρή μας συνείδηση θα αφυπνίσει την εσωτερική μας υπερσυνειδητότητα ».

« Όμως ακόμη και με τη γήινη διάνοια που έχει κληρονομηθεί, περιορισμένη στην αντίληψη του Απόλυτου, ακόμη και τώρα μπορούμε να έχουμε μια ισχυρή ιδέα των χαρακτηριστικών του. Τώρα ομιλώ με βάση την προσωπική μου πείρα, η οποία είναι βασισμένη στις έρευνές μου επί της Παγκόσμιας μνήμης. Γνωρίζω ότι το Απόλυτο ΕΙΝΑΙ. Μη φανταστείς βεβαίως ότι το Απόλυτον είναι σαν ένας παράξενος Θεός, κάτι που μας έχουν διδάξει οι διάφορες θρησκείες. Το Απόλυτο είναι τα πάντα, μια πολυδιάστατη οντότητα εις ΕΝΑ.

Η βασική ιδιότητα του Απόλυτου είναι η αυτάρκεια. Με αυτό εννοώ ότι περιλαμβάνει τα πάντα. Δε έχει έλλειψη από τίποτα, δεν έχει ανάγκη από τίποτα ».

« Εάν η φύση του Απόλυτου είναι μόνο αυτάρκεια », είπα;, « η δημιουργία των κόσμων θα ήταν αδύνατη ».

« Καλώς. Αλλά μια άλλη ιδιότητα του Απόλυτου, είναι η παρακίνηση που αποκαλείται Θεία ευαρέσκεια εάν επιθυμείτε, του να αυτοεκδηλώνεται. Δονείται εντός του. Έχει ζωή, κίνηση. Μπορείτε να φανταστείτε ζωή χωρίς το φαινόμενο της κινήσεως ; Όχι. Βασισμένοι σε αυτήν την παρατήρηση διάφοροι μύστες κατέληξαν στο συμπεριφορά ότι ο Θεός είναι κίνηση. Αυτό είναι λάθος. Η ζωή σαν κίνηση είναι η φύση του Απόλυτου. Δεν είναι το Απόλυτο. Τώρα πρόσεξε διότι είναι ένα δύσκολο σημείο κατανοήσεως. Ας υποθέσουμε ότι στην απεραντοσύνη του απείρου, δεν υπήρχαν φαινόμενα. Τι θα μπορούσαμε να γνωρίζουμε για το άπειρο ; »

« Αλλά ποιος θα ήταν ο γνώστης σ' αυτήν την περίπτωση, αφού δεν θα υπήρχαμε ; » παρατήρησα.

« Πολύ καλά. Δεν θα υπήρχαμε, αλλά όμως θα ήμασταν οντότητες ».

« Εννοείτε, ότι θα είμαστε σαν Θείες Μονάδες, σαν αιώνιες ψυχές ; »

« Ναι. Ας υποθέσουμε ότι το Άπειρο έχει μέσα του ζωή, κίνηση, δόνηση χωρίς τίποτα να δονείται ή να κινείται. Θα ήμαστε απλώς σε κατάσταση απόλυτης αυτάρκειας. Δεν θα υπήρχαμε. Όμως είναι η φύση του Απόλυτου να εκφράζει τον εαυτό του, να δημιουργεί τα Σύμπαντα. Νους δημιουργήθηκε. Πότε ; Εφ' όσον είναι μέρος του Απόλυτου υπήρχε ανέκαθεν ».

« Τι εννοείτε με το νου Δάσκαλε ; »

« Νους είναι η υπόσταση εκείνη που κάνει δυνατή τη θεία ευαρέσκεια του Απόλυτου ».

« Πρέπει να περιλαμβάνει και τον παχύλο υλικό κόσμο » προσέθεσα.

« Βεβαίως, όχι μόνο το παχύλο υλικό Σύμπαν αλλά όλα τα Σύμπαντα. Το ψυχικό, το νοητικό, το ανώτερο νοητικό και το πέραν τούτου. Τα πάντα είναι νους, αλλά ο νους δεν είναι το Απόλυτο. Το Απόλυτον είναι πέραν όλων των εκδηλώσεων. Σκέψου προς στιγμήν. Τα πάντα, όσα βλέπουμε γύρω μας, είναι το δημιούργημα της Θείας Σκέψεως που υλοποιείται ».

« Δάσκαλε », ρώτησα « ποια είναι η διαφορά του Χριστού Λόγου και του Αγίου Πνεύματος ; »

« Χαίρομαι που ρώτησες. Ο Χριστός Λόγος και το Άγιο Πνεύμα, είναι οι δύο τρόποι της εκδηλώσεως του Απολύτου δια μέσου του Νου. Το Άγιο Πνεύμα αντιπροσωπεύει την απρόσωπη υποσυνειδητότητα, η οποία εκφράζει τη δύναμη του Απόλυτου, κάνοντας πραγματικότητα τη Δημιουργία του Σύμπαντος. Είναι το δυναμικό μέρος του Απόλυτου. Ο Χριστός Λόγος είναι το μέρος του Απόλυτου που κάνει δυνατή την ύπαρξη της αυτεπιγνώσεως. Εμείς, ως αιώνιες υπάρξεις, είμαστε και τα δύο, Λογοϊκά και αγιοπνευματικά όντα. Τα ζώα είναι μόνο αγιοπνευματικά. Με παρακολουθείς ; Ας υποθέσουμε ότι το Απόλυτο είναι το κεφάλι, το Άγιο Πνεύμα είναι το αριστερό χέρι και ο Λόγος το δεξί χέρι. Είναι η τριαδικότης σε ΕΝΑ. Τώρα καταλαβαίνετε γιατί στην εκκλησία ψάλλουμε “ εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος ; “»

« Όταν λέτε Χριστός Λόγος, εννοείτε τον Ιησού Χριστό ; »

« Όχι. Ο ίδιος ο Ιησούς είπε: “ Πριν από τα βουνά και τους λόφους εγώ ειμί “. Ο Χριστός Λόγος υπήρξε εντός του Απολύτου πολύ πριν την εμφάνιση του Ιησού Χριστού. Τον αποκαλούμε Ιησούς ο Ναζωραίος , “ Χριστός “, διότι είναι η πιο τέλεια και πιο ολοκληρωμένη έκφραση του Πανσυμπαντικού Λόγου. Είναι το φως που φωτίζει κάθε ανθρώπινη ύπαρξη που κατέρχεται στη γη. Ας σα δώσω μια εικόνα του τι εννοώ. Ας υποθέσουμε ότι ο Χριστός είναι ο Ήλιος, του οποίου το φως αντανακλάται στην επιφάνεια του πλανήτη μας. Μια μαύρη πέτρα θα αντανακλά ελάχιστα αυτό το φως. Μια άλλη πέτρα διαφορετικού χρώματος θα αντανακλά περισσότερο φως. Ένα λευκό μάρμαρο θα αντανακλά ακόμη περισσότερο φως. Το φως που αντανακλά κάθε πέτρα εξαρτάται από την ποιότητα και το χρώμα της ».

« Είμαστε υποθέτω αυτές οι πέτρες ».

« Ακριβώς. Η ποσότητα του Λογοϊκού φωτός που αντανακλάται εντός μας, εξαρτάται από το πόσο εξελιγμένες αυτεπιγνώσεις είμαστε και πόσο ανεπτυγμένο είναι το ψυχονοητικό μας σώμα. Αλλά κάθε πέτρα άσχετα από το πόσο μαύρη είναι αυτήν την παρούσα στιγμή, κάποια μέρα, με την συνεχή

έκθεση και πίεση του Ήλιου, θα γίνει τόσο φωτεινή όσο το αλάβαστρο. Το καταλαβαίνετε ; Μιλάμε τώρα για την ύπαρξη σαν διαφορά από την οντότητα. Που υπάρχει αυτή η διαφορά ; Οτιδήποτε υπάρχει σαν οντότητα πέραν εξελίξεως και εκφράσεως, συνυπάρχει εντός του Αιώνιου Παρόντος, εντός του Απολύτου ».

« Τώρα είμαι πραγματικά μπερδεμένος », είπα οργισμένος.

« Κοίταξε. Είμαστε σαν Θείες Μονάδες σαν ψυχές, πριν ακόμα υπάρξουμε. Αποκτούμε την ύπαρξη όταν διέλθουμε δια της Ιδέας του ανθρώπου και εισέλθουμε εις τον κόσμο της χωριστότητας. Ότι υφίσταται έχει μια αρχή και ένα τέλος, το οποίο γίνεται με τη σειρά του μια νέα αρχή και ένα τέλος, το οποίο γίνεται με τη σειρά του μια νέα αρχή για έναν άλλο κύκλο υπάρξεως. Σαν αιώνιες οντότητες , απλά είμαστε. Υπήρξαμε ανέκαθεν. Δια μέσου των κύκλων των υπάρξεων, θα αποκτήσουμε τη συνειδητότητά μας. Αυτή είναι η εικόνα της παραβολής του Ασώτου Υιού, που σας εξήγησα προηγουμένως, Όταν ο Χριστός λέγει: “ Εγώ ειμί η οδός, η Αλήθεια και η Ζωή “, τι νομίζετε ότι εννοεί ; “ Είμαι ο Χρόνος. Είμαι η Σοφία του Απολύτου, πέραν της εξελίξεως των φαινόμενων σε τόπο και χρόνο “. Πόσοι νομίζετε ότι μπορούν να κατανοήσουν την πραγματική έννοια των λεγομένων του Ιησού ; Πιστέψτε με, η Χριστιανική Θρησκεία έχει ουσία. Αλλά έχουμε παραμείνει στην επιφάνεια του ωκεανού. Δεν έχουμε ανακαλύψει τα βάθη του ».

« Το ανθρώπινο μυαλό », είπε ο Δάσκαλος χτυπώντας τα χέρια του στα γόνατά του, « μπορεί να αντιληφθεί δύο φύσεις του Απολύτου και τρεις ιδιότητες. Οι δύο φύσεις, όπως τις αντιλαμβανόμεθα, είναι η Λογική και η Αγιοπνευματική. Μελετώντας τη φύση , μπορούμε να αντιληφθούμε τις τρεις ιδιότητες του Τριαδικού Θεού, ονομάζοντες τις Πανσοφία, Παντοδυναμία και Παναγαθότητα. Μπορούμε να ανεύρωμε αυτές τις ιδιότητες στο πλέον μικρό μόνιο ύλης, καθώς επίσης στους μεγαλύτερους γαλαξίες. Οτιδήποτε είναι αληθινό στο μικρόκοσμο, είναι επίσης αληθινό στο μακρόκοσμο ».

« Τα πάντα », συνέχισε, « ενυπάρχουν στη Θεία Αυτάρκεια ανέκφραστα, ανεκδήλωτα. Εντός της Θείας Αυτάρκειας ενυπάρχει επίσης θεία ευαρέσκεια, δια της οποίας αρχίζει η εκδήλωση της υπάρξεως ».

« Δάσκαλε », ρώτησα , « αναρωτιέμαι εάν θα μπορούσατε να ασχοληθείτε και να εξηγήσετε λίγο περισσότερο τη διαφορά μεταξύ του όρου “Ύπαρξη“ και του όρου “ Οντότης “ ».

« Οι απλοί άνθρωποι καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι δεν υπάρχει τίποτα πέρα από την ύπαρξη. Εάν μου θέσετε την ερώτηση: “ Υπάρχει Θεός ; “ η απάντησή θα είναι κατηγορηματική: “ Όχι “. Ο Θεός απλά ΕΙΝΑΙ. Η ύπαρξη είναι η εκδήλωση του Θεού δια μέσου της υπερουσίας , την οποία ονομάζουμε Νου. Οτιδήποτε υπάρχει έχει μια αρχή και ένα τέλος. Ο Θεός σαν το Απολύτον δεν έχει ούτε αρχή ούτε τέλος ».

« Στο κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο, στη μετάφραση του Βασιλέως Ιακώβου διαβάζουμε : “ Εν αρχή ην ο Λόγος ... “ »

« Είναι κακή μετάφραση από το Ελληνικό πρωτότυπο », ξέσπασε ο Δάσκαλος. « Καθώς γνωρίζεις η λέξη “ αρχή “ στα Ελληνικά σημαίνει την αρχή και την εξουσία. Στην Αγγλική ερμηνεία έχει κατά λάθος επιλεγεί η πρώτη έννοια. Έπρεπε να έχει γραφεί : “ Εν εξουσία ην ο Λόγος “ ».

« Θα ήθελα να θέσω μια ακόμη ερώτηση που να αφορά τη διαφορά μεταξύ της Υπάρξεως και της Οντότητας. Υποθέτω πως μπορούμε να πούμε ότι Οντότητα είναι η πραγματικότητα ενώ η Ύπαρξη αναφέρεται στον κόσμο των φαινόμενων, ο οποίος περιλαμβάνει τον παχύλο υλικό, τον ψυχικό και το

νοητικό κόσμο. Από αυτή την άποψη, πραγματικότητα σημαίνει υπερβατική πράξη και διείσδυση εντός της οντότητας, σε μια μορφή μη υπάρξεως ».

« Πολύ καλά. Δεν είναι εύκολο να υπερβαίνεις τους διαφόρους κόσμους των διαστάσεων και άφοβα να έρχεσαι στην οντότητά μας. Τώρα ομιλώ με βάση την προσωπική μου εμπειρία. Αν και αισθανόμαστε ότι είμαστε μέρος της Μίας Πραγματικότητας, Ζωή, εισερχόμεθα σε μία αντίληψη μη υπάρξεως. Αυτό είναι πιθανότατα εκείνο το οποίο έφερε σε σύγχυση και τον Βούδα, ο οποίος είπε ότι Νιρβάνα είναι η κατάσταση ανυπαρξίας. Στην πραγματικότητα, δεν είναι ανυπαρξία. Ακόμα γνωρίζεις ότι είσαι εσύ. Στην παρούσα προσωπικότητα αντανάκλας τον εαυτό σου σε τρεις καθρέπτες: Στον καθρέπτη της ύλης, στον καθρέπτη της ψυχικής υπάρξεως και στον καθρέπτη της υπάρξεως, των συμπαγών σκέψεων. Ας υποθέσουμε ότι σου δίνω ένα σφυρί και σου λέω: ” Κοίταξε, υπάρχει τόσο μεγάλη διαστρέβλωση του εαυτού σου σ’ αυτούς τους τρεις καθρέπτες. Σπάσε τους ” . Και εσύ τους σπας. Τι είσαι τώρα ; Δεν βλέπεις αντανάκλαση του εαυτού σου , σαν σκέψη, σαν αίσθημα ή σαν υλικό ον. Ποιος είσαι τώρα εσύ ; Είσαι ακόμα εσύ, ούτε λιγότερο ούτε περισσότερο απ’ ότι ήσουν, πριν θρυπαλιάσεις τους καθρέπτες. Όμως δεν μπορείς να γίνεις φαινόμενο ζωής, εκτός αν αντανάκλασαι. Ας υποθέσουμε ότι εισέρχομαι σ’ αυτήν την έννοια της μη υπάρξεως. Εν τούτοις ακόμη είμεθα εντός της απόλυτης Οντότητας. Μπορώ να εξέλθω απ’ αυτήν, όποια στιγμή θελήσω και να ξανακλάσω τον εαυτό μου στην ύλη που έχει ενσαρκωθεί ; Βεβαίως ναι. Είμεθα αιώνιες οντότητες ».

« Αυτή πρέπει να είναι η κατάσταση στην οποία είμεθα, πριν διέλθουμε δια της Ιδέας του ανθρώπου για να ενσαρκωθούμε », παρατήρησα.

« Ορθώς. Μπορείς να εισέλθεις σ’ αυτήν την κατάσταση οποτεδήποτε το θελήσεις, με την προϋπόθεση ότι είσαι ένας έμπειρος Δάσκαλος του μεταψυχικού κόσμου ».

« Θα πρέπει να είναι μια κατάσταση που προκαλεί φόβο » πρόσθεσα.

« Χμ, για να σου πω την αλήθεια είχα αυτήν την εμπειρία πολύ παλιά, αιώνες πριν και στην αρχή αισθάνθηκα μεγάλο φόβο. Αλλά με βοήθησαν οι Δάσκαλοί μου. Εισερχόμενος σ’ αυτή την κατάσταση που είναι, χωρίς το συναίσθημα ότι είμαι η αντανάκλαση του εαυτού μου, μου έδωσε τόση ευτυχία, τόση αφθονία, τόση αυτάρκεια. Υπάρχει άλλη λέξη για την αυτάρκεια, την αυτοεπάρκεια ; Αλλά ακόμη και σ’ αυτή την κατάσταση, αισθάνεσαι την επιθυμία της επιστροφής. Βέβαια δεν μπορώ πραγματικά να το ονομάσω επιθυμία, διότι τη στιγμή που κάνω αυτό, αυτόματα ευρίσκομαι στην ψυχική διάσταση. Επίσης όμως δεν μπορώ να το ονομάσω σκέψη, υποχρέωση, διότι όταν το λέω συνεπάγεται ότι είναι στο νοητικό κόσμο. Τι είναι τότε αυτή η κατάσταση της ανυπαρξίας, επίσης όμως αυτοεπάρκεια οντότητας, που με παρακινεί να επιστρέψω ; Ίσως είναι η φύση της Οντότητας του να ανακλά εαυτήν μέσα στον εαυτό της. Οι Δάσκαλοι το έχουν πραγματοποιήσει. Ο Χριστός το έχει κάνει. Όταν εισέρχομαι εντός μου, το οποίο από την ανθρώπινη σκοπιά είναι ανυπαρξία και από τη σκοπιά της οντότητας αυτεπάρκεια, γνωρίζω ότι είναι η φύση μου να επιστρέψω στον κόσμο της ύλης. Αυτή τη στιγμή μιλώ αποκλειστικά με βάση την πείρα μου. Ας υποθέσουμε όμως ότι με ρωτάτε: ” Που προτιμάτε να βρίσκεστε, μέσα στην αυτεπάρκεια του ασύλληπτου όντος, όπου ανευρίσκουμε εκείνο που ονομάζουμε ευτυχία ή εντός των δοκιμασιών και των κρίσεων της φαινομενικής μας υπάρξεως ; ”. Πιστέψτε με, εάν έχω ένα αγαπημένο πρόσωπο κοντά μου να το κοιτώ στα μάτια και να χαϊδεύω το αγαπημένου

του πόδι και να αισθάνομαι τη μυρωδιά του, θα έλεγα ότι προτιμώ αυτό. Ονομάστε το αδυναμία ή όπως αλλιώς θέλετε, εν τούτοις είναι μια ιδιότητα της οντότητάς μας και όχι της υπάρξεώς μας. Ίσως αυτό να είναι η ίδια παρότρυνση εντός της ίδιας της Απόλυτης οντότητας, που δημιούργησε τους κόσμους. Το να αγγίζει και να χαϊδεύει με αγάπη, με τις ακτίνες του Ηλίου τα πιο πληκτικά και στάσιμα νερά ».

« Ίσως », συνέχισε, μετά από μια μικρή παύση, « αυτό το οποίο λένω να είναι βλάσφημο. Αλλά έτσι ακριβώς αισθάνομαι. Ο υλικός κόσμος με όλα του βάσανα και τις ατέλειες, είναι όμορφος. Νομίζεις ότι κάνω λάθος ; »

Η ερώτηση του Δάσκαλου με κατέπληξε. Ο τόνος της φωνής του και η ένταση του βλέμματός του μου έδωσαν την εντύπωση ότι περίμενε μια απάντηση, σαν να ήταν ποτέ δυνατόν να είμαι σε θέση να την δώσω.

« Μακάρι να μπορούσα να σας απαντήσω », μουρμούρισα σιγανά. Όμως αισθανόμουν συγκινημένος από του Δασκάλου τη γήινη λαχτάρα. Μου θύμιζε την ιστορία ενός ZEN Δασκάλου. Όλη του τη ζωή κήρυττε το πόσο ασήμαντη και απατηλή είναι η φύση του υλικού κόσμου. Όταν επρόκειτο να πεθάνει, οι μαθητές του συγκεντρώθηκαν γύρω από το κρεβάτι του, περιμένοντας ανυπόμονα κάποιες τελευταίες του λέξεις σοφές. Το μόνο που μπόρεσε να αρθρώσει ήταν: " Θέλω να ζήσω, θέλω να ζήσω ". Οι εμπειρίες του ήταν τρομερές. " Μα δάσκαλε πως μπορείτε να λήξε κάτι τέτοιο ; " διαμαρτυρήθηκαν. " Πραγματικά, πραγματικά θέλω να ζήσω ", επανέλαβε και έκλεισε τα μάτια του. Ήταν το τελευταίο του μάθημα.

Όταν έφυγε ο Δάσκαλος, ήταν σχεδόν βραδάκι. Συμφωνήσαμε να συναντηθούμε πάλι και να συνεχίσουμε τη συζήτησή μας για τη φύση του Απολύτου και τη θέση του ανθρώπου στο Σύμπαν. Εν τω μεταξύ είχα ήδη κανονίσει να συναντηθώ με τον Κώστα το Σάββατο. Επρόκειτο να έλθει εκείνη την ημέρα στη Λευκωσία. Σχεδίαζα να επιστρέψω στη Λεμεσό μαζί του και να παρακολουθήσω μια συγκέντρωση, που είχε κανονιστεί για τους μαθητές του κύκλου του το απόγευμα. Ο Κώστας ήταν και ο ίδιος Δάσκαλος. Είχα ήδη παρακολουθήσει αρκετές συγκεντρώσεις του και είχα εντυπωσιαστεί από τις συζητήσεις του υψηλού πνευματικού επιπέδου, που επακολουθούσαν. Αντίθετα με τον Ιάκωβο, του οποίου ο πατέρας ήταν εργάτης, ο Κώστας προήρχετο από εύπορη οικογένεια της Αμμοχώστου, το μεγαλύτερο λιμάνι του νησιού, πριν λεηλατηθεί από τα τουρκικά στρατεύματα το 1974. Μετά από αυτήν την τραγωδία, βρήκε καταφύγιο στη Λεμεσό με τη γυναίκα του και τα δύο τους παιδιά, όπου και άνοιξε ένα μεγάλο συνεργείο επισκευής αυτοκινήτων. Πριν από την Τουρκική εισβολή, έμεινε πέντε χρόνια στην Αγγλία και πήρε πτυχίου μηχανολόγου.

Αφού γνώρισα τους μαθητές του, κατάλαβα ότι οι περισσότεροι συμμετείχαν στον κύκλο, αφού πρώτα είχαν παραστεί μάρτυρες σε θεραπείες που είχε πραγματοποιήσει, είτε ο Δάσκαλος είτε ο ίδιος. Μια γυναίκα, γύρω στα σαράντα, μου είπε ότι εισήλθε στον κύκλο του Κώστα, αφού πρώτα τη θεράπευσε από φρικτούς πονοκεφάλους που υπέφερε πάνω από είκοσι χρόνια. Ο πλέον προχωρημένος μαθητής του, ένας κυβερνητικός υπάλληλος, άρχισε να συμμετέχει στον κύκλο, μετά τη θεραπεία της μικρής του κόρης από τον Δάσκαλο, από δυσκινησία στο βάδισμα.

« Όταν πήγα στο Δάσκαλο », μου είπε, « η κόρη μου ήταν τριών ετών. Καθόμουν σε μια καρέκλα και την κρατούσα στην αγκαλιά μου. Ο Δάσκαλος μου μιλούσε για την κατάστασή της. Ξαφνικά, άπλωσε τα χέρια του και είπε στην κόρη μου: " Έλα αγάπη μου ". Πριν προλάβω να συνειδητοποιήσω τι

συνέβαινε και προς μεγάλη έκπληξή μου, γλίστρησε από την αγκαλιά μου και περπάτησε προς τα εκεί. Την πήρε στην αγκαλιά του. Προς στιγμήν τρομοκρατήθηκα. " Τι κάνει στην κόρη μου ; " σκέφτηκα. Μέχρι τότε, μόλις και μετά βίας μπορούσε να βαδίσει. Επίσης φοβόταν τους ξένους. Όταν την είδα να κάθεται γελαστή στην αγκαλιά του Δάσκαλου, ηρέμησα και συνειδητοποίησα ότι έγινε κάποιο θαύμα. Της έβγαλε τα παπούτσια, την έβαλε κάτω και της είπε: " Περπάτησε, αγάπη μου " . Από τότε, από εκείνη τη στιγμή περπατά κανονικά ».

Ένας άλλος μαθητής του Κώστα, ήταν πρώην μέλος στον κύκλο του Δάσκαλου, αλλά, αφ' ότου μετακόμισε στη Λεμεσό, συμμετείχε στην ομάδα του Κώστα. " Κάποτε υπέφερα από τα νεφρά μου και σχεδίαζα να χειρουργηθώ, για να αφαιρέσω τις πέτρες που μου δημιουργούσαν φοβερούς πόνους. Την ημέρα της επεμβάσεως, προσπάθησα να σηκωθώ και να βάλω το παντελόνι μου. Αισθάνθηκα φρικτούς πόνους, ώστε έπεσα πάλι πίσω. Καθώς ήμουν ξαπλωμένος, η μορφή του Δάσκαλου ήλθε στο μυαλό μου. Άρχισα να συγκεντρώνομαι στα νεφρά μου, στέλνοντας με το μυαλό μου ακτίνες συγκεκριμένου χρώματος, όπως με είχε διδάξει εκείνος. Με μερικά λεπτά συγκεντρώσεως, οι πέτρες " έπεσαν " και ο πόνος εξαφανίσθηκε. Θεραπεύτηκα, χωρίς την ανάγκη της χειρουργικής επεμβάσεως ".

«Πόσο καιρό γω ρίζεις το Δάσκαλο ; » ρώτησα τον Κώστα, καθώς κατευθυνόμαστε στη Λεμεσό.

« Από τότε που μπορώ να θυμηθώ. Συνήθιζε να με κρατά στα γόνατά του », απάντησε γελώντας. Οι γονείς του ήταν μαθητές του. Ασχολήθηκα με τις διδασκαλίες του από πολύ νωρίς. Θυμάμαι μια ημέρα, όταν ήμουν πολύ μικρός, ο Δάσκαλος ήταν σπίτι μας, εγώ έφαγα ξύλο από τον πατέρα μου. Ο Δάσκαλος του είπε: " Αντιλαμβάνεσαι αγαπητέ μου ότι δέρνεις ένα δάσκαλο ; " Εκείνο τον καιρό δεν μπορούσα να καταλάβω τι εννοούσε ».

Κατόπιν δε, μου είπε ότι μόλις πριν από πέντε χρόνια " αφυπνίσθηκε " στην πραγματικότητα του ποιος ήταν. Μνήμες από προηγούμενες ζωές άρχισαν να επιστρέφουν. Δήλωσε ότι σε μια από τις ενσαρκώσεις του ήταν ένας ευγενής ιππότης στην αυλή του Ριχάρδου του λεοντόκαρδου και έλαβε μέρος σε σταυροφορίες.

« Όταν μελετούσα στην Αγγλία, είχα έντονο το συναίσθημα ότι η εξοχή μου ήταν πολύ γνωστή. Αλλά οι πραγματικές μνήμες επανήλθαν μόλις πρόσφατα. Θέλω να με πιστέψεις, δεν είναι όνειρα », είπε γυρίζοντας να με κοιτάξει, σαν να ήθελε να ελέγξει τις αντιδράσεις μου σε όσα είπε. « Η ένταση αυτής της ενσαρκώσεως πρέπει να ήταν πολύ ισχυρή », συνέχισε. « Μια φορά, ενώ ήμουν μικρός εκτός σώματός μου, συνάντησα για πρώτη φορά ένα φοβερό μαύρο στοιχειακό. Ενστικτωδώς, άπλωσα το χέρι μου για να πιάσω το ξίφος μου. Σκέφτηκα ότι ήμουν ένας ιππότης που πολεμούσε ένα σατανικό εχθρό. Αμέσως όμως συνειδητοποίησα ότι δεν ήταν ο πιο κατάλληλος τρόπος να πολεμώ στοιχειακά », είπε ο Κώστας γελώντας.

« Λοιπόν, πώς πολέμησες αυτό το θηρίο, το τέρας ; », ρώτησα γελώντας.

« Δημιούργησα με το μυαλό μου ένα στοιχειακό, το οποίον ακτινοβολούσε λευκό φως και το κατηύθυνα προς το μαύρο στοιχειακό. Εάν γνωρίζεις τον τρόπο, δεν αποτυγχάνεις ποτέ ». Μου είπε δε, ότι οποτεδήποτε αισθανθεί ότι ένα στοιχειακό είναι πολύ ισχυρό για εκείνον, απλά επιστρέφει στο σώμα του για ασφάλεια.

« Τα σώματά μας είναι σαν κάστρα, μας προστατεύουν από εξωτερικούς εχθρούς », είπε καθώς προσπέρασα ένα φορτηγό που μας είχε καθυστερήσει για αρκετά χιλιόμετρα.

« Τι εννοείς με τον όρο " αφύπνιση " ; », ρώτησα. « Υπάρχουν κάποια βήματα, τα οποία πρέπει κάποιος να ακολουθήσει πριν αφυπνισθεί ; »

« Αφύπνιση για μας σημαίνει να κατανοήσουμε ποιοι πραγματικά είμαστε, πράγμα το οποίον είναι κάτι διαφορετικό από την παρούσα μας προσωπικότητα. Σημαίνει να θυμόμαστε παλιότερες ενσαρκώσεις. Συνήθως, συμβαίνει σε τρία στάδια. Πρώτον, υποσυνείδητα αισθάνεσαι ότι έχεις ζήσει πάλι. Αυτό μου συνέβη όταν μελετούσα στη Γλασκόβη. Το δεύτερο ήταν όταν άρχισαν να έρχονται εικόνες στο μυαλό μου με τη μορφή ονείρων. Το τρίτο στάδιο είναι εκείνο στο οποίον αρχίζεις συνειδητά να ξαναζεις κάποιες εμπειρίες του παρελθόντος ».

« Μπορείς να παραλείψεις τα δύο πρώτα στάδια ; »

« Κατά κανόνα όχι. Βεβαίως ομιλώ για κοινούς ανθρώπους, που βρίσκονται στο μονοπάτι για την ανεύρεση της Αλήθειας. Για έναν προηγμένο Δάσκαλο, τα δύο πρώτα ίσως να μην είναι απαραίτητα. Ίσως ο Δάσκαλος α γεννήθηκε " αφυπνισμένος " ή σχεδόν. Αλλά μην συμπεραίνεις ότι δεν αναζητά κι εκείνος την Αλήθεια. Κι εκείνος επίσης είναι ένας μαθητής. Ποτέ δεν σταματάς τη μαθητεία μέχρι ότου αφυπνισθείς σαν θεός. Από τη στιγμή που εισέρχεσαι στο μονοπάτι της γνώσεως, αρχίζεις συνειδητά να φέρεις το σταυρό σου. Πιθανότατα συνειδητά να αρχίσεις να φέρεις και το σταυρό των συνανθρώπων σου ».

« Εννοείς ότι αρχίζεις να παίρνεις το Κάρμα τους ; »

« Ναι και το κέρεις δια της αγάπης. Όταν πραγματοποιείς μια θεραπεία, απορροφάς συνειδητά ή ασυνείδητα, τον πόνο του άλλου. Πίστεψέ με, δεν είναι αυτό μαζοχιστικό. Χαίρεσαι τη ζωή με περισσότερη πληρότητα. Πλησιάζεις σ' αυτό που ονομάζεται ευτυχία. Βεβαίως, στην παχυλή ύλη δεν υπάρχει ευτυχία. Υπάρχει μόνο ευχαρίστηση και ικανοποίηση ».

« Πού λοιπόν υπάρχει ευτυχία ; »

« Πραγματική ευτυχία υπάρχει μόνο στους νοητικούς κόσμους. Φυσικά, σε κάθε επίπεδο πραγματικότητας, η έννοια της ευτυχίας είναι διαφορετική. Όταν εισέρχεσαι στο μονοπάτι της γνώσεως, η ζωή αποκτά μεγαλύτερη σημασία. Νομίζεις ότι είναι μικρής σημασίας η συνειδητοποίηση ότι δεν είσαι χαμένος ; »

« Ίσως να είναι η επιθυμία της σκέψεως που σε οδηγεί σε αυτό το πιστεύω », είπα.

« Όχι. Όταν έχεις δεχθεί την εμπειρία, τίποτα δεν μπορεί να ταραξεί τα αισθήματα βεβαιότητάς σου », απάντησε ο Κώστας.

Ήταν η ίδια απάντηση που είχα ακούσει να επαναλαμβάνουν ο Δάσκαλος και ο Ιάκωβος. Είχα την πεποίθηση ότι είχαν γίνει δέκτες του φωτός και αποστολή της ζωής τους ήτα να βοηθήσουν τους συνανθρώπους τους να εξέλθουν από το σκοτάδι της άγνοιας και της απελπισίας.

« Κώστα », είπα, « παρατήρησα πόσο απρόθυμος είσαι στο να αποκαλύπτεις πληροφορίες για τις διδασκαλίες. Γιατί είσαι τόσο επιφυλακτικός ; Γιατί αυτή η ανάγκη μυστικότητας ; »

‘Ακουσε Κυριάκο » απάντησε κρατώντας τα μάτια του στο δρόμο, « δεν είναι σοφό να εκθέτεις κάποιον απότομα σε τόσο πολύ φως. Μπορεί να τυφλωθεί. Μπορεί να προκαλέσεις βλάβη και να πληγώσεις κάποιον, αν του

αποκαλύψεις κάποιες αλήθειες, τις οποίες όμως δεν είναι ακόμη έτοιμος να δεχθεί ».

« Κατά ποιο τρόπο η αλήθειας μπορεί να πληγώσει ; Μπορείς να μου δώσεις ένα παράδειγμα ; »

« Θα σου πω », είπε με αποφασιστικότητα, αφού σκέφτηκε την ερώτησή μου για λίγο. « Πριν λίγους μήνες έπρεπε να εκδιώξουμε έναν αδελφό από τον κύκλο μας, διότι, όταν έμαθε να πραγματοποιεί εξωσωμάτωση, έκανε κακή χρήση της ».

« Με ποιο τρόπο ; », ρώτησα και παρατήρησα ότι χαμογελούσε.

« Ήταν διευθυντής λυκείου και ο κατεργάρης, ενώ ευρίσκετο έξω από το σώμα του, επισκεπτόταν τις κρεβατοκάμαρες των κοριτσιών ». Αρχίσαμε να γελάμε μαζί. « Παρ' όλες τις επικλήσεις του να τον δεχθούμε πάλι στον κύκλο μας, ήμουν αμετάπειστα εναντίον αυτής της ιδέας. Μπορούσα να διακρίνω στην αύρα του πολύ εγωισμό. Εάν του επιτρέπαμε να συνεχίσει, ίσως να εξακολουθούσε να κάνει κακή χρήση αυτών των δυνάμεων, προκαλώντας βλάβη, όχι μόνο στους άλλους, αλλά κυρίως στον ευατό του ».

« Βλέπεις », συνέχισε, « όταν ασχοληθείς με το μυστικισμό, ένα τέτοιο λάθος, μπορεί να σε κρατήσει δέσμιο στην ίδια κατάσταση για αρκετές ενσαρκώσεις. Όσο ψηλότερα σκαρφαλώνεις στο μονοπάτι του μυστικισμού, τόσο πιο επώδυνη μπορεί να είναι η πτώση σου. Αυτός ακριβώς είναι ο λόγος του γιατί ο μυστικισμός είναι απόκρυφος. Μη ξεχνάς ότι, εάν ανοίξεις πρώιμα τους ιερούς δίσκους, με τις σχετικές ασκήσεις διαλογισμού που μαθαίνεις στον εσωτερο κύκλο, μπορεί να καταληφθείς από αισθήματα φόβου. Εάν συμβεί κάτι τέτοιο, πιθανόν η δεκτικότητα σε πνευματικά θέματα να σταματήσει την ανοδική της τάση για αρκετές ενσαρκώσεις ».

« Η μπορεί κάποιος να καταλήξει σε άσυλο », πρόσθεσα,

« Πολύ σωστά. Αυτός ακριβώς είναι ο λόγος, για τον οποίο πρέπει κανείς να έχει πάντα ένα σοφό σύμβουλο, που να τον οδηγεί σ' αυτό το μονοπάτι. Είναι ο ασφαλέστερος δρόμος. Πίστεψέ με, οποτεδήποτε ένα άτομο είναι έτοιμο γι' αυτές τις αλήθειες, ο Δάσκαλος πάντα θα εμφανισθεί στη ζωή του ». « Για να σου πω την αλήθεια », συνέχισε, « είναι πολύ δύσκολο να κρίνει κανείς εάν μια συγκεκριμένη πληροφορία για κάποιο μυστικιστικό θέμα θα έχει ευεργετική ή καταστροφική επίδραση σε κάποιον. Τέτοια θέματα μπορεί να οδηγήσουν σε σύγχυση διάνοιες, που είναι προσηλωμένες σε γήινα ενδιαφέροντα. Εκείνο το οποίο είναι ωφέλιμο σε κάποιον, πιθανόν να βλάψει έναν άλλον ».

« Μπορεί κανείς να λάβει τις πληροφορίες που δίδονται στους κύκλους από βιβλία ; » ρώτησα.

« Όχι. Οι διδασκαλίες του Πατρός Γιοχανάν, όπως μας δίδονται, δεν είναι εγγεγραμμένες πουθενά ».

« Έχω προσέξει πως ο Δάσκαλος, εσύ και όλοι οι άλλοι, είστε απόλυτα σίγουροι ότι η γνώση που αποκτήσατε σε πνευματικά θέματα, είναι η πρώτη και η καλύτερη. Πως μπορείτε να έχετε τόση εμπιστοσύνη, ενώ υπάρχουν πολλές ασυμφωνίες στα διάφορα μυστικιστικά συστήματα ; »

« Η πληροφορία μας προέρχεται από την ίδια την πηγή. Ο Γιοχανάν δεν είναι απλά ένας Δάσκαλος που ζει στην άλλη όχθη. Είναι ο πιο αγαπημένος μαθητής του Ιησού και η οντότης που επιβλέπει την εξέλιξη του πλανήτη μας ».

« Αυτό υπονοεί ότι ο Δάσκαλος είναι αλάνθαστος ; » Δέχεσαι τα πάντα όσα λέγει ως αληθινά ; »

« Βεβαίως όχι. Όπως θα παρατήρησες, έχουμε διαφωνίες ιδίως σε θέματα εγκόσμια ».

Ο Κώστας θεωρεί ότι είναι φυσικό να υπάρχουν διαφωνίες στα χαμηλά επίπεδα υπάρξεως, διότι το υλικό μυαλό είναι πάντα ένα εμπόδιο στην απορρόφηση της σοφίας. Κατά συνέπεια, ο τρόπος με τον οποίο αποφασίζουμε τα διαστημικά και κοσμικά θέματα, είναι με τη συζήτηση και τη συμφωνία και ποτέ με την επιβολή των επιθυμιών του Δασκάλου ή εκείνων των άορατων Δασκάλων.

« Στα ανώτερα επίπεδα υπάρξεως βέβαια, η γνώση είναι τέτοια, ώστε είναι καθαρό φως και σοφία. Όποιος εισέρχεται εκεί την απορροφά. Οι Δάσκαλοι δε μας λένε δικτατορικά τι να κάνουμε. Μας δείχνουν τον τρόπο και επαφίεται σε μας να ενεργήσουμε για το μονοπάτι μας. Ναι, θα κάνουμε λάθη στην πορεία, αλλά αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο καθένας μαθαίνει. Πιθανόν να έχουμε διαφορετικές θέσεις σε πολιτικά ή κοινωνικά ερωτήματα, αλλά αυτό γυρνάει γύρω στο γεγονός ότι αυτά δεν είναι βασικά. Για να σου δώσω ένα παράδειγμα, έχω στους κύκλους άτομα διαφορετικών πολιτικών παρατάξεων. Μάλιστα είχα έναν εκ των επικεφαλής του κομμουνιστικού κόμματος ».

« Μου φαίνεται δύσκολο να το πιστέψω », είπα. « Ένα μυστη κομμουνιστή ».

« Βεβαίως », απάντησε με έμφαση. « Αλλά πρέπει να σου πω ότι συν τω χρόνω είχε δυσκολία στο να συμβιβάσει τον πολιτικό του ρόλο με τις πνευματικές του δραστηριότητες. Η γυναίκα του τον φοβέρισε ότι, εάν δεν παραιτείτο από τον κύκλο μας, σχεδίαζε να το ανακοινώσει στο κόμμα ».

« Τι τον συμβούλεψες να κάνει ; »

« Να παραμείνει στο κόμμα και να παραιτηθεί προσωρινά από τον κύκλο, μέχρις ότου τακτοποιήσει τα προβλήματα του γάμου του. Μπορούσε να υπηρετεί τους συνανθρώπους του από εκεί που ήταν, δηλαδή σαν μέλος του κομμουνιστικού κόμματος. Για την ειρωνεία της τύχης, η γυναίκα του υπέφερε από καρκίνο και κατά τη διάρκεια των συγκεντρώσεών μας, προσπαθήσαμε να τη βοηθήσουμε ».

Σταματήσαμε στου Σκαρίνου για να ξεκουραστούμε. Είναι ένα χωριό στα μισά του δρόμου Λευκωσίας – Λεμεσού, μια παραδοσιακή στάση, μια μικρή όαση, όπου κάποιος μπορούσε να απολαύσει ντόπιες νοστιμιές, γλυκά φτιαγμένα από ωμά καρύδια, φέτες καρπούζι και να πιεί τον απανταχού παρόντα τούρκικο καφέ.

Ο Κώστας ασταμάτητα μιλούσε στις ατέλειωτες ερωτήσεις μου για τη σχέση του με το Δάσκαλο και τις προσωπικές του ασχολίες με τους κύκλους. Του απορροφούσαν τόσο πολύ χρόνο οι θεραπείες και οι διδασκαλίες του Γιοχανάν, ώστε δεν είχε χρόνο να ασχοληθεί με τη δουλειά του.

« Ξέρεις, είμαστε νάνοι μπροστά στο Δάσκαλο », μου είπε επιστρέφοντας στο αυτοκίνητο. Είναι έτη φωτός μπροστά από μας στο πνευματικό μονοπάτι. Αλλά το κοινό δεν έχει ιδέα ούτε του ποιος είναι, ούτε του τι κάνει. Οι περισσότεροι συμπεραίνουν ότι είναι απλώς ένας θεραπευτής ή ένας μάγος και έρχονται σ' αυτόν συχνά για τους πιο ασήμαντους λόγους ».

« Ποιους για παράδειγμα ; »

« Πέρυσι, ένας άνδρας ζήτησε από το Δάσκαλο να "τελειώσει" το σύζυγο της κουνιάδας του. Ο Δάσκαλος θύμωσε και απαίτησε να φύγει αμέσως. Ο τύπος έβγαλε ένα μάτσο χαρτονομίσματα από την τσέπη του και

τα κούνησε μπροστά στο πρόσωπό του. " Τα βλέπεις αυτά κύριε ; ". Είναι πεντόλιρα. Είναι όλα δικά σου, εάν κάνεις αυτό που σου ζήτησα ».

« Φαντάζομαι πόσο θα θύμωσε ο Δάσκαλος », παρατήρησα.

« Η απάντηση του ήταν: " Δίπλωσε τα πεντόλιρά σου και βάλε τα ..." »

« Μπορώ να φανταστώ τη συνέχεια », είπα γελώντας κι εγώ μαζί του.

« Για μια ολόκληρη εβδομάδα, ένας άλλος τον ταλαιπωρούσε συνεχώς. Πουλούσε εισιτήρια λαχειοφόρου αγοράς και απαιτούσε από τη δέσμη να του διαλέξει τα τυχερά νούμερα. Του εξήγησε ότι δεν έπρεπε να κάνει κάτι τέτοιο και του ζήτησε να τον αφήσει στην ησυχία του. Ματαίως. Εκείνος καθόταν για πολλές ώρες στο χωλ του σπιτιού του και δεν έφευγε. Στο τέλος ο Δάσκαλος έχασε την υπομονή του, όταν δύο γυναίκες τον επισκέφθηκαν και εκείνος έκανε λάγνες παρατηρήσεις Τον έπιασε από το αφτί , τον έσυρε έξω από το σπίτι του και του έδωσε δύο σβερκίες. " Που να πάρει ο διάβολος ", μουρμούρισε καθώς έφευγε κρατώντας το κεφάλι του, " είσαι πιο τρελός από μένα ". Μερικές φορές πάνε άνθρωποι στο Δάσκαλο με πρόθεση να τον ξεγελάσουν. Ήμουν παρών όταν ένα ζευγάρι του έφερε μια φωτογραφία του " νεκρού " τους αδελφού. Τη στιγμή που την άγγιξε, κατάλαβε ότι ο " αποβιώσας " έχαιρε άκρας υγείας και περίμενε έξω στο αυτοκίνητο. Τους έδιωξε αηδιασμένος ».

« Μου είναι δύσκολο να φανταστώ ότι μπορείς να πεις αν κάποιος είναι ζωντανός ή νεκρός με το να αγγίξεις απλά τη φωτογραφία του ».

« Πίστεψέ μου », είπε ο Κώστας με βεβαιότητα, « ότι είναι το ευκολότερο πράγμα στον κόσμο. Η φωτογραφία είναι το μέσον , με το οποίο συντονίζεις τον ευατό σου με το μαγνητισμό και τις δονήσεις του προσώπου. Εάν αυτό συμβεί, το ασημένιο του κορδόνι είναι άθικτο, που σημαίνει ότι το πρόσωπο είναι ζωντανό ».

« Ακούγεται απλό », αποκρίθηκα, καθώς χαμογελούσα και ανασήκωσα τα φρύδια μου.

Μου εξήγησε ότι το ασημένιο κορδόνι είναι εκείνο το οποίο συνδέει το ψυχονητικό σώμα με το παχύλο υλικό. Εάν συναντήσεις ένα άτομο στο ψυχικό πεδίο και έχει ένα ασημένιο κορδόνι, σημαίνει ότι ζει στο παχύλο υλικό πεδίο. Εάν απουσιάζει, σημαίνει ότι κατοικεί μόνο στους ψυχονητικούς κόσμους.

Φθάσαμε στη Λεμεσό, όταν ο Κώστας, ανταποκρινόμενος στην ερώτησή μου, άρχισε να μου περιγράφει πως αυτός προσωπικά αισθάνεται όταν βρίσκεται σε εξωσωμάτωση.

« Είναι απαραίτητη η έντονη αυτοσυγκέντρωση πριν αφήσεις το σώμα σου. Το υλικό σου μυαλό πρέπει να σταματήσει εντελώς τις δονήσεις. Πρώτα πρέπει να μάθεις πώς να κλείνεις τις πόρτες του υποσυνείδητού σου, ούτως ώστε οι σκέψεις σου να μην υπεισέρχονται στη συγκέντρωσή σου. Κατόπιν, με μια ειδική τεχνική διαλογισμού, την οποία θα μάθεις αφού προοδεύσεις στην έρευνά σου, θα βρεθείς έξω από το σώμα σου.

Στο πρώτο βήμα τη εξωσωματώσεώς μου, είμαι σε μια κατάσταση υπερενστάσεως. Αισθάνομαι και τα δύο, μέσα στο υλικό μου σώμα και έξω από αυτό. Είναι ένας παράγων που μερικές φορές δεν μου επιτρέπει να αφήσω το σώμα μου. Όταν βρίσκεσαι εκτός σώματός σου και η συνειδητότητα σου είναι κοντά του, υπάρχει πειρασμός να το κοιτάξεις και να το σκεφθείς. Τη στιγμή που κάνεις κάτι τέτοιο, επιστρέφεις αμέσως σε αυτό. Όταν βρισκόμαστε εκτός των σωμάτων μας, απορροφούμε αιθερική ενέργεια από το Σύμπαν και δια μέσου αυτής της ενέργειας πραγματοποιούμε θεραπείες ».

« Πως αισθάνεσαι ότι επιστρέφεις στο σώμα σου ; » ρώτησα.

« Είμαι σε πλήρη ετοιμότητα και σε απίστευτη ενεργητικότητα. Αισθάνομαι γεμάτος ζωή. Στην εξωσωμάτωση απορροφάς τόση πολύ ενέργεια αιθερική, που σε αναζωογονεί. Κάθε μόριο του σώματός σου είναι επιφορτισμένο με ζωτικότητα. Είναι κάτι που θα γνωρίσεις μόνος σου, όταν δεχθείς αυτή την εμπειρία ».

« Αμφιβάλλω εάν ποτέ το κατορθώσω », μουρμούρισα.

« Μην απογοητεύεσαι », με διαβεβαίωσε. « Γνωρίζω έναν αδελφό, ο οποίος προσπαθούσε ανεπιτυχώς για είκοσι ολόκληρα χρόνια να εξωσωματωθεί. Όταν αποφάσισε να σταματήσει τις ασκήσεις, βρέθηκε εκτός του σώματός του. Πρέπει πάντα να θυμάσαι την αρχή των ορίων που βρίσκουμε στη φύση ».

« Τι είναι αυτό ; »

« Ο πάγος θα παραμείνει πάγος μέχρι ενός συγκεκριμένου καθοριστικού σημείου θερμοκρασίας, το οποίο θα τον μετατρέψει σε νερό. Το νερό θα παραμείνει στην υγρή του κατάσταση μέχρι ενός συγκεκριμένου σημείου θερμοκρασίας το οποίο θα το μετατρέψει σε αέριο. Το ίδιο συμβαίνει και με τις ασκήσεις. Μπορεί να αγιάζεις χρόνια προκειμένου να πραγματοποιήσεις ένα συγκεκριμένο ψυχονοητικό κατόρθωμα και μπορεί να απογοητευτείς, διότι δεν προοδεύεις. Όμως, προοδεύεις ως προς το κριτικό σου σημείο, χωρίς να το γνωρίζεις. Κάποια ημέρα, χωρίς να το περιμένεις, θα ξυπνήσεις και θα αρχίσεις να ζεις συνειδητά στους ψυχονοητικούς κόσμους. Αλλά εάν δεν επιμένεις και δεν έχεις εγκαρτέρηση, δεν θα πας μακριά ».

Χωρίς να συνειδητοποιήσουμε το χρόνο που πέρασε, βρεθήκαμε στη Λεμεσό. Στους δρόμους γινόταν πανδαιμόνιο. Οι Αριστερές οργανώσεις είχαν συλλαλητήριο εναντίον των Βρετανικών Βάσεων. Η διαδήλωση τελείωνε στο πάρκο της πόλεως, κοντά στο διαμέρισμα των πεθερικών μου. Μπορούσαμε να ακούσουμε από τα μεγάφωνα τις πολιτικές ομιλίες και τα συνθήματα που ακολουθούσαν τα τραγούδια διαμαρτυρίας του Μίκη Θεοδωράκη. Ο φημισμένος Έλληνας συνθέτης ταξίδεψε στο νησί για να παραστεί στο συλλαλητήριο και η βραχνή του φωνή ακουγόταν πιο δυνατή από τη κακόηχη χορωδία που είχε τόσο πρόχειρα συγκροτηθεί.

Με μεγάλη δυσκολία κατορθώσαμε να διασχίσουμε τα πλήθη και να φθάσουμε στο διαμέρισμα ενός μαθητή του Κώστα, όπου θα πραγματοποιείτο η συγκέντρωση. Οι περισσότεροι ήταν παρόντες, εκτός από κάποιους λίγους που έλαβαν μέρος στη διαμαρτυρία.

Μετά από μια σύντομη προσευχή ο Κώστας διάβασε αργά ένα κείμενο πολυγραφημένο, το οποίο του είχε δώσει προηγουμένως ο Δάσκαλος. "Ήταν σχετικό με το Απόλυτο και τη φύση της Θείας Μονάδος.

« Άτομα τα οποία προέρχονται από την ίδια Θεία Μονάδα », είπε ο Κώστας, « έχουν μια ιδιαίτερη έλξη μεταξύ τους. Με αυτά τα άτομα είμαστε τηλεπαθητικά συνδεδεμένοι και αλληλοεπηραζόμαστε. Στο " Βασίλειο της χωριστότητας " έχουμε αδελφούς που μπορεί ακόμη και να θεωρηθούν εχθροί μας, όμως έχουμε μαζί τους ψυχικούς δεσμούς.

Όταν εξελισσόμεθα πνευματικά, υποσυνείδητα βοηθούμε τους αδελφούς μας να ανέλθουν κι εκείνοι. " Η πνευματική ανάπτυξη καθενός, οδηγεί στην πνευματική ανάπτυξη όλων ". Η δική μας ανύψωση λοιπόν, εξαρτάται από την πνευματική των αδελφών μας ».

Πολλές φορές ο Κώστας μου είχε αναφέρει ότι ο Δάσκαλος, ο Ιάκωβος ο Ιωάννης κι εκείνος, ήσαν μέρη της ίδιας Θείας Μονάδος. Ευρίσκοντο λοιπόν

σε συνεχή τηλεπαθητική επικοινωνία. Οτιδήποτε συνέβαινε στον έναν, το αισθανόταν ο άλλος. Όταν ο Δάσκαλος είχε ένα μικρό ατύχημα, ο Κώστας είπε ότι αυτόματα αισθάνθηκε πόνο, ακριβώς στο σημείο που χτυπήσει ο Δάσκαλος. Έπρεπε δε να σταματήσει τη δουλειά του και να ξαπλώσει στο κρεβάτι όλη την ημέρα. Δεν υπήρχε δε αιτία ιατρική για τον πόνο του. Όταν τελείωσε η τυπική παρουσίαση, ακολούθησε μια δυναμική δίωρη συζήτηση, σχετική με τη Θεία Μονάδα και τη σχέση του ανθρώπου με το Απόλυτο. Έθεσα την τελευταία ερώτηση:

« Μια και το Απόλυτο, καθώς λες, γνωρίζει τα πάντα, θα πρέπει να γνωρίζει εκ των προτέρων ποιες είναι οι επιλογές και ποιες οι ενέργειές μας. Πού είναι λοιπόν η ελευθερία της επιλογής μας ; »

Η ερώτησή μου δημιούργησε μια οχλαγωγία. Φαινόταν, σαν όλα τα μέλη να αντιμετωπίζουν αυτό το δίλλημα. Ο Κώστας επέμενε ότι ο άνθρωπος είναι ελεύθερος και πλήρως υπεύθυνος για τις πράξεις του, καθώς επίσης για τη δημιουργία του δικού του Κάρμα.

« Εάν αλλάξουμε τα στοιχειακά που δημιουργούμε, αλλάζουμε το πεπρωμένο μας », είπε. « Κάθε προσχεδίαση για το μέλλον δεν είναι τίποτα περισσότερο από πιθανότητες βασισμένες στο τι είχε συμβεί μέχρι τότε. Κάθε στιγμή που περνά, ξαναγράφουμε την ιστορία του μέλλοντος, βασισμένη στις επιλογές που κάνουμε».

Συνέχισε δε να παρουσιάζει επιχειρήματα για να στηρίξει την ιδέα ότι ο άνθρωπος είναι απόλυτα υπεύθυνος για τις πράξεις και τις σκέψεις του. Τότε σε μια ένθερμη προσπάθεια να μας κάνει να κατανοήσουμε την ιδέα της ελεύθερης βουλήσεώς μας, μας διηγήθηκε μια ψυχική εμπειρία που είχε κάποτε στο παρελθόν, όταν και αυτόν τον απασχολούσε και αγωνιζόταν για το ίδιο θέμα.

« Αρκετά συχνά δεν υπάρχουν λέξεις για να αποδοθούν μερικές αλήθειες. Αυτό είναι πρόβλημα ακόμη και για το Γιοχανάν. Μια ημέρα, για να μας δώσει ένα μάθημα για τη φύση της σχέσεως του Απόλυτου και του μέλλοντος, μας πήρε μέσα σε ένα αιώνιο παρόν. Βρεθήκαμε μέσα σε ένα τεράστιο ναό, στηριγμένο σε γιγάντιους κίονες. Τα πάτωμα του ναού και οι τοίχοι ήταν φτιαγμένοι από αλάβαστρο. Ο τρούλος ήταν φτιαγμένος από ασήμι. Κοιτάξαμε στο πίσω μέρος του ναού και δεν υπήρχε εκεί το τέλος του. Στην είσοδο, νέες προσθήκες δημιουργήθηκαν στη στιγμή. Φαινόταν σαν να γινόταν ο ναός συνεχώς μεγαλύτερος στην είσοδο. Καθώς προχωρήσαμε μέσα στο ναό, ξαναγυρίσαμε στο χρόνο. Ο Γιοχανάν ήταν παρών, αλλά ήταν ένας άλλος Δάσκαλος που μας περιόδευε στο ναό. Και στις δύο πλευρές των τοίχων, υπήρχαν ανάγλυφα και παρατηρήσαμε ότι νέα, ασταμάτητα δημιουργούνται. Ο Δάσκαλος ρώτησε να μάθει τι ήταν. Η απάντηση εδόθη:

” Είναι ο Λόγος, ο οποίος καταγράφει τις λεπτομέρειες απ’ οτιδήποτε συμβαίνει στα Σύμπαντα, στους κόσμους της χωριστότητας ”. Επέτρεψε κατόπιν να αγγίξουμε ένα από τα ανάγλυφα και να δεχθούμε στιγμιαία την εμπειρία των γεγονότων, καθώς κατεγράφοντο εκεί. Μέσα σε αυτόν το ναό του χρόνου, δεν είδαμε τίποτα ανάγλυφο για το μέλλον. Μας εδόθη ένα μάθημα για να καταλάβουμε ότι τίποτα δεν προδιαγραμμένο και ότι το μέλλον διαρκώς δημιουργείται μέσα στο αιώνιο παρόν. Μας εδόθη δια της εμπειρίας να κατανοήσουμε ότι η ελευθερία του ανθρώπου είναι μια πραγματικότητα και όχι μια αφηρημένη έννοια ».-

10. ΟΙ ΦΡΟΥΡΟΙ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ ΓΗ

Τρώγαμε στο σπίτι μας με το Δάσκαλο και τον Ιάκωβο, όταν ο εκφωνητής στο ράδιο ανακοίνωσε τα τελευταία νέα για τον Σκάϊλαμπ, τον Αμερικανικό διαστημικό σταθμό, που ευρίσκετο στην τροχιά της γης. Ήταν 11 Ιουλίου 1979, η καθορισμένη ημέρα της επιστροφής του στην ατμόσφαιρα και τα μέσα μαζικής ενημερώσεως ήταν σε ετοιμότητα. Οι αεροπορικές εταιρίες είχαν ακυρώσει τις πτήσεις τους την αναμενόμενη ώρα της πτώσεως και υπήρχε διάχυτο ένα γενικό αίσθημα ανασφάλειας και φόβου. Είχε ανακοινωθεί ότι οι Αμερικανοί είχαν χάσει τον έλεγχο του Σκάϊλαμπ και υπήρχε πιθανότητα να εκραγεί πάνω από κατοικημένες περιοχές.

Με χιουμοριστική διάθεση ο Δάσκαλος μας περιέγραψε πως ένας χωρικός πριν μερικές ημέρες του χτύπησε την πόρτα αργά την νύχτα και τον ρώτησε εάν το Σκάϊλαμπ θα πέσει στο σπίτι του. Ήταν ένας φτωχός άνδρας που μόλις είχε κατορθώσει να χτίσει μόνος του ένα σπιτάκι με τρία δωμάτια. Η γυναίκα του είχε κατατρομάξει με τα νέα και απαιτούσε να επισκεφθεί τον "Μάγο του Στρόβολου" για να μάθει τι θα συμβεί. Ο Δάσκαλος διασκέδασε το γεγονός και αγνόησε το ότι τον ενόχλησαν για τόσο ασήμαντη αφορμή τέτοια ώρα. "Αν τ'χει η μοίρα σου να πέσει το Σκάϊλαμπ σε σένα, θα σου πέσει" του είπα. Ο φόβος του χωρικού ήταν εμφανής. Ο Δάσκαλος δεν ήταν πάντα ανεκτικός με τους ανθρώπους που ερχόντουσαν σ' αυτόν για ανόητα πράγματα, όπως αυτός τα θεωρούσε, δηλαδή για να τους πει τα μέλλοντα να συμβούν. Το να περιπαίζει όμως τους ανθρώπους, ήταν μια παλιά του συνήθεια.

Μια ημέρα, ένας άνθρωπος τον έψαχνε και εκείνος ήταν στον κήπο, ποτίζοντας τα λουλούδια του. Ο επισκέπτης τον εξέλαβε προφανώς για τον κηπουρό. "Ψάχνω για το φακίρη", είπε. "Ξέρεις που θα τον βρω;" "Ναι", του απήντησε ο Δάσκαλος. "Είναι επάνω ξαπλωμένος στα καρφιά. Πήγαινε να τον βρεις". Ο δύσπιστος άνθρωπος ανέβηκε τα σκαλιά και σε λίγο επέστρεψε, βεβαιώνοντας ότι δεν ήταν κανείς επάνω. "Μήπως ήταν ανοικτό το παράθυρο;", ρώτησε σοβαρά ο Δάσκαλος. "Ναι". "Ω! Τότε θα πέταξε έξω", απάντησε.

« Στις χθεσινές εφημερίδες, Δάσκαλε, διάβασα πως ένας γιόγκι θα προσπαθούσε να κονιορτοποιήσει το Σκάϊλαμπ ».

« Αυτό είναι πολύ επικίνδυνο. Μπορεί να καεί το σώμα του », είπε ο Ιάκωβος.

« Αυτός ο Ινδός γιόγκι », είπε ο Δάσκαλος, καθώς τελείωνε την τελευταία του μπουκιά, « δεν είναι ο μόνος που εργάζεται για το Σκάϊλαμπ. Υπάρχουν πολλοί μύστες που προσπαθούν να κατευθύνουν την τροχιά του. Εγώ ο ίδιος εργαζόμουν επ' αυτού όλη μέρα ». Κατόπιν εστράφη απότομα προς τον Ιάκωβο και είπε με χαμηλή φωνή : « Αυτός ο κατεργάρης ο Λοϊζος ήταν σπίτι μου το πρωί και κατάλαβε τι έκανα. Μερικές φορές είναι λαμπρός και μερικές φορές είναι κούτσουρο ».

Κατάλαβα ότι κάτι σπουδαίο θα γινόταν και έψαξα για το σημειωματάριό μου. Η Αιμιλία είχε ήδη κλείσει όλες τις πόρτες και τα παράθυρα και άπλωσε τις κουρτίνες για να κρατήσει τη ζέστη του Ιουλίου εκτός σπιτιού. Οι δρόμοι ήταν ήσυχοι. Ήταν η ώρα της μεσημεριανής ξεκουράσεως. Όλα τα γραφεία και τα καταστήματα ήταν κλειστά από τις 1 μ.μ. – 4μ.μ. το απόγευμα. Δεν υπήρχε ίχνος ζωής στους δρόμους.

Ο Δάσκαλος είπε ότι ήταν ώρα να ελέγξει πως κινείτο ο Σκάϊλαμπ εκεί επάνω. Κάθισε στον καναπέ και έγειρε πίσω σε μια ημιξαπλωμένη θέση. Τον έβλεπα από απέναντι με το μολύβι και το χαρτί μου. Η Αιμιλία καθόταν δίπλα μου με μια έκφραση αμηχανίας και συγχύσεως στο πρόσωπο της. Ο Ιάκωβος καθόταν στο Δάσκαλο με έκφραση αγωνίας στο πρόσωπό του.

« Θα έλθεις πάνω μαζί μου ; » τον ρώτησε ο Δάσκαλος.

« Όχι », είπε τραυλίζοντας. Ο Δάσκαλος έκλεισε τα μάτια του και ετοιμάστηκε να βγει από το σώμα του. Ο Ιάκωβος με έκφραση εντάσεως αυτοσυγκεντρώθηκε στον ομφαλό του Δάσκαλου, καθώς φάνηκε πλέον καθαρά ότι βρισκόταν σε ύπνωση. Εμείς σιωπηλά παρακολουθούσαμε το τι ακριβώς συνέβαινε. Υπήρχε ένα παράξενο αίσθημα στον αέρα. Σε δέκα λεπτά ξύπνησε. " Είναι πολύ σκοτεινά εκεί πάνω " παρατήρησε νηφάλια.

" Υπάρχουν κι άλλοι. Είδα μερικούς Ινδούς, Θιβετιανούς και έναν μαύρο Αμερικανό. Ήμουν ο μόνος Ευρωπαίος. Φαίνόντουσαν φοβισμένοι από το βαθύ σκοτάδι και έμεναν μακριά από το Σκάϊλαμπ. Προσπάθησα να φτάσω όσο πιο κοντά ήταν δυνατόν. Δονείται δαιμονικά " . Έδειξε με τα χέρια του πως δονείται.

« Τι έκανες εκεί πάνω Δάσκαλε ; » ρώτησα.

« Προσπάθησα να το σπρώξω στο Νότιο ημισφαίριο, διότι εκεί υπάρχει περισσότερο νερό και λιγότεροι άνθρωποι ».

« Μα πως προσπάθησες να σπρώξεις το Σκάϊλαμπ προς το Νότιο ημισφαίριο ; »

« Δημιούργησα με το μυαλό μου ένα δίσκο σαν τη σελήνη και τον καθοδήγησα προς το Σκάϊλαμπ ώστε να το εκβάλλει από την τροχιά του και να το σπρώξει Νότια ». Κατόπιν είπε ότι η Ασημένια του χορδή τον έσπρωξε πίσω, ώστε να επανέλθει στο σώμα του. « Αυτός είναι ο λόγος », συνέχισε

« που η περιοχή γύρω από το ηλιακό πλέγμα μου εδονείτο τόσο έντονα, όπως ίσως παρατηρήσατε »". Εγώ βεβαίως όχι, αλλά ο Ιάκωβος το είχε δει.

« Γιατί δεν με συντροφεύεις αυτή τη φορά, ώστε να το σπρώξουμε Νότια ; » παρότρυνε πάλι ο Δάσκαλος τον Ιάκωβο. Αρνήθηκε και πάλι. Προτιμούσε να παρακολουθεί το σώμα του Δάσκαλου. Φαίνεται ότι θεωρούσε το εγχείρημά του αρκετά επικίνδυνο και με δυσκολία συγκρατούσε την αγωνία του ". Όσο αναπνέω μην με ενοχλήσεις " ήταν η οδηγία του Δασκάλου. " Μην επαναλάβεις το χαστούκι που μου έδωσες την άλλη φορά για να με αναγκάσεις να επιστρέψω ". Αναφερόταν σε ένα περιστατικό, όταν ο Ιάκωβος έπρεπε να τον πιέσει για να επανέλθει στο σώμα του, ενώ ήταν σε στάδιο εξωσωματώσεως.

Ο Δάσκαλος έκλεισε τα μάτια του και φάνηκε να βρίσκεται σε στάδιο βαθιάς υπνώσεως. Ο Ιάκωβος τον παρακολουθούσε πάντα. Η Αιμιλία κι εγώ παραμέναμε σιωπηλοί, παθητικοί παρατηρητές σε ένα περίεργο δράμα που εξελισσόταν μπρος στα μάτια μας. Σε λίγα λεπτά ο Δάσκαλος άνοιξε πάλι τα μάτια του.

« Το Σκάϊλαμπ κινείται με τρομερή δύναμη και δονείται σαν μεθυσμένο », ανακοίνωσε και έκανε πάλι τις κινήσεις του, δείχνοντάς τες μας με τα χέρια του. Έκλεισε πάλι τα μάτια του και πέρασε σε στάδιο βαθύτερης υπνώσεως. Μερικά λεπτά αργότερα ο Ιάκωβος έδειχνε πιο ανήσυχος από πριν. Με ρώτησε εάν έχουν περάσει πάνω από δέκα λεπτά αφ' ότου βρίσκεται σ' αυτή την κατάσταση ο Δάσκαλος.

« Όχι, είναι επτά λεπτά ». Του έπιασε το σφυγμό του δεξιού χεριού του.

« Πρέπει να επιστρέψει », μουρμούριζε και μας κοίταξε σαν να είχαμε πει κάτι. Μόλις τελείωσε τη φράση του ο Δάσκαλος άνοιξε τα μάτια του. Ήταν σε πλήρη ετοιμότητα και έδειχνε πολύ ενθουσιασμένος με την εμπειρία που είχε.

« Είναι μεγάλο σαν μιναρές και έτοιμο να επανεισέλθει στην ατμόσφαιρα », είπε.

Βρήκα μάλλον διασκεδαστική τη μεταφορική έννοια του όρου μιναρέ και παρ' όλη τη βαρύτητα της καταστάσεως, με δυσκολία παρέμεινα σοβαρός. Ο Δάσκαλος σταμάτησε για ένα λεπτό και μας κοίταξε. Θα πρέπει να κατάλαβε τη δυσπιστία μας. Χαμογέλασε λέγοντας ότι δεν θα έπρεπε να μιλήσω δημοσίως για όσα είχε δει. Θα μπορούσε κάποιος να " σκανδαλιστεί " εύκολα, είπε. Ήταν σκεπτικός στο ότι τα μεγάλα μηνύματα και οι διδασκαλίες που εδίδοντο δια του Γιοχανάν, μπορεί να μην τα ελάμβαναν σοβαρά υπόψη οι άνθρωποι, εάν συνεδέοντο με περιστατικά, τα οποία φαινότουσαν

" φανταστικά ". Ομολογώ ότι υπέκυψα στον πειρασμό να διηγηθώ αυτήν την ασυνήθιστη εμπειρία της ζεστής καλοκαιρινής ημέρας του Ιουλίου. Είμαι βέβαιος για τη γνησιότητα της εμπειρίας και την αυθεντικότητά της, άσχετα από το γεγονός ότι σε μας φαινόταν θα έλεγα, το λιγότερο ασυνήθιστη. Βεβαίως δεν είχα τρόπο να ελέγξω την αντικειμενική πραγματικότητα της εμπειρίας, διότι εγώ δεν μπορούσα να ανέλθω.

« Μήπως άλλαξες γνώμη ; » προέτρεψε ακόμη μια φορά τον Ιάκωβο.

« Όχι ». Ο μαθητής προτίμησε να ελέγχει τη φυσική κατάσταση του Δάσκαλου σαν προσεκτικός ιατρός. Ο Δάσκαλος εισήλθε πάλι στο στάδιο της υπνώσεως. Υπήρχε ησυχία και ακινησία στο δωμάτιο, καθώς αναμένουμε την επόμενη κίνησή του, Όταν άνοιξε τα μάτια του έδειχνε περισσότερη διέγερση από κάθε άλλη φορά.

« Μόλις είδα τρεις ιπτάμενους δίσκους. Τα όντα που βρισκόντουσαν μέσα επικοινωνήσαν μαζί μου και μου ζήτησαν να παύσω να στέλνω τους δίσκους μου στο Σκάϊλαμπ, διότι διαταράσσουν την ισορροπία του. Η μέθοδος τους, είπαν, ήταν καλύτερη και με προσκάλεσαν να εισέλθω στο χώρο τους και να παρακολουθήσω την εργασία τους ».

Εξήγησε δε, ότι αυτά τα όντα ακτινοβολούσαν ακτίνες φωτός στο Σκάϊλαμπ και κινούντο Νότια, σε μια προσπάθεια να το έλξουν κοντά τους.

Ο Δάσκαλος έπιασε το χέρι του Ιάκωβου και τον προέτρεψε ακόμη για μια φορά να τον ακολουθήσει. Εν τω μεταξύ, άνοιξα σιγανά το ραδιόφωνο μου για να ακούσω τα τελευταία νέα στο Β.Β.С. Ο εκφωνητής ανακοίνωσε ότι οι Αμερικανοί ήλπιζαν ότι το διαστημόπλοιο θα πέσει στο Νότιο Ατλαντικό ή στον Ινδικό Ωκεανό. Ακόμη, ότι δεν ήταν σε θέση να το ελέγξουν και ότι ανησυχούσαν μήπως πέσει σε κατοικημένη περιοχή. Μόλις βγήκε ο Δάσκαλος έξω από το σώμα του, συνέχισε να διηγείται με δυνατή φωνή τις εμπειρίες του με τα εξωγήινα όντα.

« Αυτά τα όντα είναι πολύ προηγμένα. Ζουν σε υψηλότερο νοητικό κόσμο και δεν έχουν μορφή. Μου ζήτησαν να εγκαταλείψω την εικόνα του εαυτού μου και να πάω μαζί τους ».

« Πρέπει αλήθεια ; » αναρωτήθηκε ο Ιάκωβος, γνωρίζοντας καλά ότι ήταν αδύνατον να μεταπίσει το Δάσκαλό του.

« Βεβαίως », είπε ο Δάσκαλος επίμονα και εξήγησε τι επρόκειτο να κάνει. « Τώρα πρέπει να αφήσω πίσω την εικόνα του εαυτού μου και υψωθώ όμορφος, μόνο με την συνειδητότητά μου ».

Και ενώ εξηγούσε το νέο του κατόρθωμα, η Αιμιλία βγήκε βιαστικά έξω από το σπίτι για να δεχθεί τα δύο μας παιδιά που έφερε η αδελφή μου. Ο Κωνσταντίνος, ο γιός μου, δυόμιση ετών, πήγε σε ένα άλλο δωμάτιο και έπαιζε μόνος του, ενώ η Βάσια, η κόρη μας, που ήταν έξι μηνών, μπουσούλαγε στο πάτωμα κάνοντας θόρυβο μπροστά στο Δάσκαλο. Ρώτησα αν οι ήχοι του μωρού ενοχλούσαν τη διεργασία του. Μας διαβεβαίωσε ότι δεν του δημιουργούσε πρόβλημα ο θόρυβος και ότι θα μπορούσαμε να έχουμε μουσική, αν το επιθυμούσαμε. Κατόπιν, μετά από μια σύντομη ξεκούραση, έπεσε πάλι σε έκσταση. Παρατήρησα ότι αυτή τη φορά τα χέρια κουνιόντουσαν βίαια και ότι έκανε σπασμωδικές κινήσεις προσώπου. Ο Ιάκωβος ήταν πάντα σε εγρήγορση. Δέκα λεπτά αργότερα έλεγξε το σφυγμό του. Με ψιθυριστή φωνή ανακοίνωσε ότι έφτασε 110 σφυγμούς την ώρα. Σύντομα άνοιξε τα μάτια του ο Δάσκαλος.

« Έχουν προβλήματα στο να το σπρώξουν. Σφυρίζει δαιμονικά, κάνοντας εκκωφαντικό θόρυβο. Αυτά τα υψηλής νοημοσύνης όντα εργάζονται πολύ σκληρά. Είμαστε τόσο ασήμαντοι σε σύγκριση με αυτά. Εάν αποτύχουν να αλλάξουν την τροχιά του θα πέσει στον Καναδά ». Ετοιμάσθηκε πάλι να ανέβει.

« Άσε τους σφυγμούς μου να φθάσουμε τους 140. Θα μου είναι ευκολότερο », ήταν η οδηγία που έδωσε στο μαθητή του.

« Είστε βέβαιος ότι δεν θα είναι επικίνδυνο ; », ρώτησα μόλις είδα την έκφραση απελπισίας στο πρόσωπο του Ιάκωβου.

« Θα είναι πιο επικίνδυνο εάν δεν καταφέρουμε να το σπρώξουμε Νότια. Είναι η πρώτη φορά που κάνω κάτι παρόμοιο », πρόσθεσε και έκλεισε τα μάτια. Οκτώ λεπτά πέρασαν, ενώ ο Ιάκωβος έλεγχε τον σφυγμό του.

« Μπήκε στην επιθυμητή τροχιά », ανακοίνωσε ικανοποιημένος για το αποτέλεσμα, μόλις άνοιξε τα μάτια του.

« Μπορεί κανείς να δει αυτά τα όντα Δάσκαλε με γυμνό μάτι ; »

« Όχι. Ζουν στο νοητικό κόσμο. Δεν έχουν σχήμα ».

Κατόπιν, επιχείρησε μια πιο αναλυτική αφήγηση της εμπειρίας του με τα εξωγήινα. " Είμαστε οι κηδεμόνες του κήπου Γη. Η Γη σας είναι σαν ένα νηπιαγωγείο με ζωηρά παιδάκια ", είπαν.

« Είναι ένας κήπος γεμάτος παράσιτα και δηλητήρια », είπα εγώ.

" Όχι, είναι μια έκφραση ζωής ", απάντησαν.

« Φαινόταν να εργάζονται κατά ομάδες και αυτό μου έδωσε την εντύπωση του ιπτάμενου δίσκου. Τους ρώτησα εάν πράγματι ήταν κάτι τέτοιο και αγνόησαν την ερώτησή μου. Απάντησαν ότι είναι " άνθρωποι του διαστήματος ". Ζουν γύρω από τον πλανήτη μας. Η Γη μοιάζει σαν μια όμορφη μπάλα από εκεί. Επικοινωνούσα μαζί τους συντονίζοντας τον ευατό μου μαζί τους. Εξέφρασα την επιθυμία να τα ξανασυναντήσω και τα προσκάλεσα στη Γη. Αρνήθηκαν. Προτιμούσαν, είπαν, να μας βλέπουν από ψηλά. " Ξέρεις τον τρόπο, έλα να μας συναντήσεις ", είπαν. Ίσως να μην τους είναι ευχάριστο να επισκέπτονται τη Γη. Όταν ετοιμάστηκα να επανέλθω στο σώμα μου, με συμβούλεψαν : " Έλα και πέρασε δια μέσου μας, ώστε να είσαι ξεκούραστος όταν πας κάτω ". Αισθάνθηκα πολύ ανακουφισμένος μετά από αυτό. Μας αγαπούν πραγματικά ».

Ο Δάσκαλος εξέφρασε την κατάπληξή του και το σκεπτικισμό του για τη φύση τους.

« Αισθάνθηκα σαν να ήταν ένα σχήμα φωτός με δονητική ένταση. Είναι αναρίθμητα ». Έγινε παύση, « Η σκέψη είναι κάτι το υπέροχο. Δεχόμουν τις

σκέψεις τους και τις καταλάβαινα. Είχα την εντύπωση πως οτιδήποτε γνώριζα, το γνώριζαν κι εκείνα. Ίσως είναι αρχαγγελικές δυνάμεις ».

« Νομίζετε ότι έχουν αυτοσυνειδητότητα ; »

« Φαίνεται ότι έχουν ».

« Μα δεν είναι αυτό αντίθετο με αυτό που μας είχατε πει, ότι δηλαδή οι αρχαγγελικές δυνάμεις είναι αγιοπνευματικές οντότητες μάλλον, παρά Λογοϊκές ; »

« Ίσως αυτό το οποίο είναι έγκυρο και ορθό στη Γη, να μην ισχύει σε υψηλότερα επίπεδα συνειδητότητας. Αγιοπνευματικές οντότητες κατά συνέπεια, πιθανόν να έχουν αυτοσυνειδητότητα. Πρέπει να το μελετήσω ».

Ήταν τέσσερις και μισή το απόγευμα και οι δρόμοι απέκτησαν πάλι ζωή. Η ζέστη είχε υποχωρήσει και το απογευματινό αεράκι της θάλασσας έφερνε κάποια ανακούφιση. Ο Δάσκαλος μου ζήτησε να τον πάω σπίτι του. Στο δρόμο της επιστροφής θαύμαζε τη μοναδική εμπειρία του, την οποία χάρηκε η ψυχή του. Στις εννέα το βράδυ άκουσα το B.B.C. Ο εκφωνητής ανακοίνωσε ότι οι Αμερικανοί επιστήμονες άρχισαν να έχουν περιορισμένο έλεγχο στο Σκάϊλαμπ. Όμως υπήρχε ακόμη ένδειξη ότι μπορούσε να εκραγεί πάνω από το Νοτιοανατολικό τμήμα των Η.Π.Α. ή πάνω από τον Καναδά. Αργά το βράδυ το B.B.C. ανακοίνωσε ότι τμήματα του Σκάϊλαμπ είχαν πέσει στον Ινδικό Ωκεανό και σε μια μη κατοικημένη περιοχή της Αυστραλίας. Όλοι ανακουφίστηκαν.

Συνάντησαν το Ιάκωβο την επομένη και συζητήσαμε αυτό το ασυνήθιστο γεγονός. Τον ρώτησα εάν πράγματι είδε το Δάσκαλο να βγαίνει έξω από το σώμα του. Μου εξήγησε ότι τον είδε να εγκαταλείπει το σώμα του σαν καπνός από την κορυφή του κεφαλιού του. Αυτό το οποίο φαινόταν σαν καπνός, ήταν μέρος του αιθερικού σώματος του Δάσκαλου. Χρησιμοποίησε το διπλό αιθερικό του παχέως υλικού σώματος, διότι εργαζόταν στο διπλό αιθερικό της ύλης της Γης. Ο Σκάϊλαμπ δεν ήταν στο ψυχικό επίπεδο, αλλά στην ύλη Γη. Ο Ιάκωβος επεσήμανε ότι του Δάσκαλου ο σφυγμός έφτασε τους 140 χτύπους. Αυτός ήταν ο λόγος που επανειλημμένα αρνήθηκε να τον ακολουθήσει. Έπρεπε να παρακολουθεί τη φυσική του κατάσταση, διότι αυτού του είδους η εργασία είναι επικίνδυνη.

Αργότερα συναντηθήκαμε με το Δάσκαλο και συνεχίσαμε τη συζήτηση μας για το Σκάϊλαμπ. Είπε ότι μόλις επέστρεψε στο σπίτι, πήγε πάλι επάνω για να δει την πορεία του. Τη στιγμή που εισήλθε στην ατμόσφαιρα άρχισε να κουνιέται πάνω – κάτω, σαν ένα ταχύπλοο σκάφος στην επιφάνεια της θάλασσας.

« Οι Αμερικανοί », παρατήρησε με δόση ειρωνείας ο Ιάκωβος », ανακοίνωσαν ότι είναι ανίκανοι να ελέγξουν το Σκάϊλαμπ και φοβόντουσαν ότι θα έπεφτε στον Καναδά ή στην πολιτεία MAINE. Και τότε ξαφνικά πάτησαν ένα κουμπί και κινήθηκε Νότια ...»

« Εάν δεν ήταν οι εξωγήινες υπερδιάνοιες », πρόσθεσε ο Δάσκαλος,

« θα είχε εκ πωγ έ πάνω από τον Καναδά. Τους είδα τρεις φορές που προσπαθούσαν να το τραβήξουν Νότια. Περίμεναν μέχρι που εμφανίστηκε στον ορίζοντα και κατόπιν το ακτινοβόλησαν με ακτίνες φωτός. Οι Αμερικανοί πρέπει να μάθουν πώς να φτιάχνουν τα διαστημόπλοια, τα οποία θα αποσυνθέτονται μόλις εισέρχονται στην ατμόσφαιρα ».

Ήταν νωρίς το απόγευμα και ο Δάσκαλος έδειχνε ξεκούραστος και μες διάθεση για συζήτηση. Περιέργως δεν είχε επισκέψεις και δεν χτύπησε το τηλέφωνο. Μόλις ο Ιάκωβος έφτιαξε τρία φλιτζάνια τούρκικο καφέ, συνεχίσαμε

τη συζήτηση μέχρι αργά το βράδυ. Ρώτησα το Δάσκαλο εάν είχε καμιά προγενέστερη επαφή με τους εξωγήινους πλὴν αυτής της συναντήσεως που είχε επ' ευκαιρία της εργασίας του Σκάϊλαμπ.

« Ναι », είπε και άρχισε να διηγείται μια άλλη συνάντηση που είχε, πριν από αρκετό καιρό με ένα τέτοιο ον. « Το αισθάνθηκα κοντά στην Πέτρα του Ρωμιού (ένα μέρος στη νότια ακτή, όπου, κατά τα Ομηρικά έπη γεννήθηκε η Αφροδίτη. Σύμφωνα με το Δάσκαλο είναι ένα από τα ενεργητικά ή μαγνητικά κέντρα του πλανήτη). Ήμουν σε κατάσταση εξωσωματώσεως με τον Ιάκωβο και το Θεοφάνη. Αφού τους συνόδευσα πίσω στα δωμάτιά τους, επέστρεψα στο ίδιο μέρος για να το βρω. " Πού είσαι ; Σε είδα πριν ", ρώτησα. " Είμαι μέσα σου ", ψιθύρισε. " Είμαι μέσα σου, για να έχουμε κοινό κέντρο επικοινωνίας. Θα σου άρεσε να δώσω κάποιες εμπειρίες ; Απλώσου ", με διέταξε. " Μπορώ να το κάνω αυτό ", του αποκρίθηκα. " Το ξέρω ότι μπορείς να το κάνεις, αλλά τώρα θα γίνει με διαφορετική μέθοδο ". " Τι εννοείς ; " " Περίμενε και θα δεις ". Για μια στιγμή αισθάνθηκα ότι τα πάντα ήταν μέσα μου και απλώθηκα σε μεγάλη περιοχή. " Γίνε ο παλμός της ζωής. Ξέχασε ποιος είσαι ". " Όχι, φοβάμαι ", του είπα. " Ξέχασε ότι είσαι ένα χωριστό ον. Άσχετα με το πόσο φαντάζεσαι ότι έχεις απογυμνώσει την προσωπικότητά σου, είσαι ακόμα δεσμευμένος σε αυτήν ". " Τι εννοείς ; ", ρώτησα. " Σταμάτα να αισθάνεσαι ότι είσαι ένα ον, μια ύπαρξη ". Μου ζητάς να εκμηδενιστώ μέσα στο Θεό ; " Γιατί ; Νομίζεις ότι εκμηδενίζεσαι όταν γίνεσαι η πνοή της ζωής εδώ, παντού, μέσα στα πάντα ; " " Ναι ", λέω. " Μα γίνεσαι περισσότερο, επεκτείνεσαι, διαστέλλεσαι περισσότερο, δεν εκμηδενίζεσαι. Χωρίς να χάνεις την ουσία σου, την οντότητά σου, μπορείς να απελευθερώσεις τον εαυτό σου από τους περιορισμούς σου, δεν μετασχηματίζεσαι σε μηδενικό. Κατέλαβε αυτόν το χώρο. Γίνε η αναπνοή αυτού του τόπου, η αναπνοή του νερού, της ζωής, παντού. Θα δεις πόσο όμορφα είναι ". " Φοβάμαι ". " Μια στιγμή ", απάντησε. " Θα δεις δια μέσου εμού ότι δεν θα φοβάσαι ". Για ένα δευτερόλεπτο γύρισα και μπόρεσα να κοιτάξω. Ήταν πανέμορφο ».

« Είχε ανθρώπινη μορφή ; »

« Η Ιδέα του Ανθρώπου, όχι η μορφή. Ήταν η ανθρώπινη Ιδέα ».

« Μπερδεύτηκα », του είπα, « αλλά γνωρίζω καλά ότι υπάρχω ».

« Οποτεδήποτε κοιτάς τον εαυτό σου στον καθρέπτη και λες υπάρχω, είναι μια φαντασίωση », μου απάντησε. « Όταν μιλάς για τον εαυτό σου, τι καταλαβαίνεις ;

« Αγάπη ».

« Τώρα συμφωνούμε απόλυτα. Όταν λες Αγάπη, σημαίνει την εικόνα των προσώπων που αγαπάς. Γίνεσαι ένα με αυτά. Δεν είσαι εσύ ».

« Γνωρίζεις », είπα, « ότι καταλαβαίνω και αισθάνομαι όσα μου λες, αλλά ότι μου δημιουργείς μια σύγχυση μέσα μου ; »

« Αυτό συμβαίνει, διότι, δια μέσου της συγχύσεως θα εισέλθεις στη γνώση. Διότι αν δεν μπερδεύεις, δεν θα εστιάσεις την προσοχή σου στην ανεύρεση της Αλήθειας και δεν θα τη βρεις. Θα βρεθείς ικανοποιημένος με καταστάσεις που δεν είναι η Αλήθεια ».

« Προς το παρόν, δεν είναι έτοιμος να σ' ακολουθήσω Δάσκαλε ».

Άρχισε να γελάει.

« Χα, χα. Χα ».

« Πόσο είσαι γοητευμένος με αυτή τη λέξη και μου την προσφέρεις σαν το γλαφιτζούρι που δίνεις στον εγγονό σου για να το γλύψει. Αυτό το Δάσκαλε... »

Ο Δάσκαλος γέλασε με την καρδιά του σαν ξαναθυμήθηκε τα ειρωνικά σχόλια του εξωγήινου και συνέχισε.

« Δεν σε καταλαβαίνω », του είπα.

« Παρ' όλα αυτά ματαίως κάνεις, με καταλαβαίνεις τέλεια. Αλλά κουράζεσαι, διότι δεν θέλεις να απαλλαγείς από διάφορες φαντασιώσεις. Εν τούτοις, είσαι έτοιμος να τις προσπεράσεις χωρίς πόνο, οποτεδήποτε το επιθυμήσεις ».

« Θα με οδηγήσεις ίσως σε κάποιο είδος εκμηδενίσεως, παγκοσμιοτήτας ; », τον ρώτησα.

« Ω! Πόσο όμορφες λέξεις χρησιμοποιείς. Τι γνωρίζεις από παγκοσμιοτητα ; »

« Το να αισθάνομαι τα πάντα και να μην αισθάνομαι ότι είμαι χωριστή οντότης ».

« Πως μπορεί να γίνει αυτό ; Απλά εννοείς ότι αντί να είσαι ο Ιάκωβος, ό Μάριος (εγγονός), η Νίνα, η Γιάννα (εγγονές), γίνεσαι αυτό και κάτι ακόμα περισσότερο. Το καταλαβαίνεις ; Δονήσου λιγότερο ».

« Όχι, δεν θα δονηθώ χαμηλότερα ».

« Γύρνα πίσω. Δεν είσαι έτοιμος ακόμα ».

« Έχεις οικογένεια ; », το ρώτησα.

« Αγαπάς τον πατέρα σου, τη μητέρα σου, τα παιδιά σου ; », ρώτησα πάλι.

« Τι είπε ο Κύριος σου, ο Μεγάλος και πλέον Αγαπητός ; Όστις αρνηθεί τον πατέρα του, τη μητέρα του και τα παιδιά του για χάρη Μου, θα του δώσω εκατονταπλάσια απ' αυτά. Ο Χριστός είπε στη Καινή Διαθήκη. Δεν είναι έτσι ; Έχεις σκεφτεί την πραγματική έννοια των λέξεών Του ; »

« Είμαι κουρασμένος », είπα « θα συνεχίσω το μάθημα αργότερα ».

« Είναι πανίσχυρο. Και τι τίναγμα σου έδωσε ; », είπε ο Ιάκωβος γελώντας.

« Με κοίταξε », πρόσθεσε ο Δάσκαλος , « και είπε : " Αγάπη μου, ξέρεις ότι είσαι εγώ ; " »

« Όχι, δεν το θέλω αυτό », είπα.

« Είτε το θέλεις είτε όχι, είσαι ».

« Όταν λες εγώ, για ποιο εγώ μιλάς, εφ' όσον επιθυμείς να εκμηδενισθείς ; », το ρώτησα.

« Θέλω να σε θέσω μέσα στο Μεγάλο Εαυτό, σε μεγαλύτερο πλαίσιο ».

« Αυτή η συζήτηση διεξήχθη στα Ελληνικά ; » διέκοψα το Δάσκαλο και αμέσως αντιλήφθηκα ότι αυτή η ερώτηση ήταν άσχετη και χωρίς νόημα.

« Σου μιλά με τον τρόπο που καταλαβαίνεις. Επίσης εάν θελήσει να μου σχεδιάσει μόνο με σκέψεις, η επικοινωνία μου θα είναι πιο εύκολη. Χάνεις την έννοια του χρόνου και του χώρου και εισέρχεσαι στο παρόν, στην πραγματικότητα, στη ζωή των πραγμάτων ».

« Είχατε αυτό το διάλογο στην Πέτρα του Ρωμιού ; », συνέχισα.

« Αυτό ήταν το κεντρικό σημείο, αλλά απλωθήκαμε στο ψυχικό πεδίο της περιοχής. Πόσο μέρος της Κύπρου καλύψαμε, δεν είναι βέβαιος ότι θυμάμαι για να σου πω. Δεν είναι εύκολο να σου το δώσω να το καταλάβεις. Πώς να σε κάνω να δεις όλες αυτές τις απέραντες εικόνες ; »

« Δάσκαλε, μήπως ήταν ένα ανθρώπινο ον που είχε θεωθεί ; »

« Δεν ξέρω, δε το ρώτησα ».

« Μήπως ήταν ίσως ένας Αρχάγγελος σαν τον Μιχαήλ ή τον Γαβριήλ ; », επέμενα.

« Ίσως ήταν ένας από τις υψηλότερες τάξεις. Ο άνθρωπος είναι ανώτερος απ' αυτούς τους αρχαγγέλους που είναι τόσο μονολιθικοί. Γνωρίζουν μόνο τη δουλειά τους και τίποτε άλλο. Απλά υπακούν στις εντολές του Κυρίου ».

« Σε διαβεβαιώ », συνέχισε ο Δάσκαλος, « ότι είναι επώδυνο το να παραιτηθείς από ότι κατέχεις και είσαι δεμένος μαζί του ».

« Έχω σκεφτεί επ' αυτού από παλιά », είπε ο Ιάκωβος.

« Και ποιος σου είπε ότι δεν εργάζονται υποσυνείδητα επάνω σου, χωρίς να το αντιλαμβάνεσαι ; »

« Τώρα που το αναφέρατε, άρχισα να υποψιάζομαι ότι έτσι συμβαίνει », είπε ο Ιάκωβος.

« Μου μίλησε πολύ γι' αυτόν », είπε ο Δάσκαλος δείχνοντας τον Ιάκωβο. Κάποια στιγμή είπε: « Φοβάσαι μήπως τον χάσεις ». Κατόπιν μου αποκάλυψε κάποια γεγονότα που αφορούσαν την οικογένειά μου, τα οποία με συνεκλόνησαν ».

« Σου είπε τίποτα για τον Νίκο (γαμπρός του Δάσκαλου) ; », ρώτησε ο Ιάκωβος.

« Αν απομακρυνθείς απ' αυτόν, αισθάνεσαι χαμένος. Υποφέρει μακριά σου. Αλλά τώρα δέχεται μια εμπειρία ».

« Θέλω να απομακρυνθώ », είπα.

« Τι σημαίνει να απομακρυνθείς ; », απάντησε: « Όσο πιο πολύ απομακρύνεσαι, τόσο πιο πολύ προσδένεσαι μ' αυτόν ».

« Μπορείς να το εξηγήσεις αυτό ; », ρώτησε ο Ιάκωβος το Δάσκαλο με έντονη περιέργεια.

« Μου μίλησε για τόσα πολλά πράγματα, που δεν μπορούσα να καταλάβω ».

« Μακάρι να μπορούσες να σκεφτείς όπως εκείνος », παρατήρησε πειρακτικά ο Ιάκωβος.

« Μα πως θα μπορούσα να σκεφτώ όπως εκείνος ; », απάντησε απολογητικά ο Δάσκαλος ». « Ξέρεις τι άλλο μου είπε ; » Θα μιλήσουμε για το τι είναι αγάπη, διότι απλά φαντάζεσαι το τι είναι ». Τι εννοείς ; », ρώτησα.

» Εστιάζεις την προσοχή σου στο μόριο της Αγάπης και νομίζεις ότι γνωρίζεις την Αγάπη. Το υλικό σώμα, άσχετα από το πόσο τέλειο είναι και το πόσο ο Πολύ Αγαπητός το καθαγιάζει, δεν είναι απόλυτη Αγάπη ». Γνωρίζω προς τα πού τείνετε, αλλά το θεωρείτε σατανικό ; », ρώτησα. »Όχι. Δεν θα το αποκαλούσα σατανικό. Θα το αποκαλούσα ατελές. Μπορείς να δεις το αγαπητό πρόσωπο από υψηλότερη προοπτική ; »

» Μα είναι όμορφο ακριβώς από εδώ », δικαιολογήθηκα. » Δεν είπα ότι δεν είναι όμορφο, αλλά σταματά να είναι γοητεία ». » Είναι Αγάπη », απήντησα. » Βλέπεις ότι δε γνωρίζεις τι στην πραγματικότητα είναι αγάπη ; Ας υποθέσουμε ότι αυτή τη στιγμή το αγαπητό σου πρόσωπο, λόγω Κάρμα, χάνει το σώμα του και εσύ το αποστερείσαι », είπε. » Το Κάρμα είναι η αιτία αυτού που συνέβη και μου έδωσε αυτόν (Ιάκωβο) πίσω ». » Σωστά », είπε. » Το Κάρμα σου τον επέστρεψε διότι τον ήθελες. Αλλά μπορείς να βρεις Αγάπη πίσω από το σχήμα ή τη μορφή ; »

» Ναι », είπα. » Τότε γιατί δεν εστιάζεις την προσοχή σου εκεί ; Γιατί χρειάζεσαι μορφή ; »

» Γιατί το σχήμα είναι όμορφο », απάντησα. » Δε λέω ότι δεν είναι όμορφο, είναι όμως ελλιπές. Είσαι τόσο μικρός για Θεός. Είσαι τόσο μεγάλος για άνθρωπος ». » Ευτυχώς », είπα, » χάρη στο Θεό δεν είμαι μικρός άνθρωπος ». Και ο Δάσκαλος έσκασε στα γέλια, συνεχίζοντας τη διήγηση της ψυχαναλυτικής συζητήσεως με τον εξωγήινο.

« Μου έστειλε σκέψεις: Εγκατέλειψε την εικόνα. Πάψε να θέλγεις με την εικόνα του υλικού σώματος. Απλώσου μέσα στην Αγάπη. Όταν θα σου δείξω αυτούς που αγαπάς μέσα από την Αγάπη, δεν θα σε ενδιαφέρει εάν έχουν υλικά σώματα ή όχι ... » " " Γιατί δεν μου το έδειξες τότε, όταν εκείνος έφυγε ; " " Δεν ήσουν αρκετά ώριμος και δεν θα μπορούσες να το καταλάβεις τότε " .

« Ποιος έφυγε τότε ; », ρώτησα γρήγορα.

« Αυτός », είπε ο Δάσκαλος, δείχνοντας τον Ιάκωβο και αναφερόταν στο θάνατο του σε προγενέστερη ενσάρκωση. « Είχε τόση υπέροχη αίσθηση του χιούμορ », επεσήμανε ο Δάσκαλος γελώντας.

« Σου έμεινε τίποτα από όσα σου είπα ; », κάγχασε ελαφρά ο Ιάκωβος.

« Πως μπορώ να ξέρω ; », απήντησε ο Δάσκαλος κουνώντας τους ώμους του.

« Μακάρι να σκεπτόσουν για όλα όσα σου είπα κατ' ιδίαν με ηρεμία », είπε ο Ιάκωβος.

« Και ποιος σου είπε ότι εσύ ο ίδιος σκέφτηκες από μόνος σου κάτι τέτοιο ; Ίσως πήρες αυτές τις σκέψεις από αντανάκλαση ».

« Αυτό δεν το ξέρω. Ίσως τις έλαβα δια μέσου εσού », συνέχισε ο Ιάκωβος περιπαιχτικά.

« Την επόμενη φορά λοιπόν », πρόσθεσε γελώντας ο Δάσκαλος, « δεν θα σε επαναφέρω στο σώμα σου. Θα του πω: " Άρπαξε αυτόν εδώ από τα μαλλιά και ας τον να λάβει μερικές εμπειρίες " ».

« Θα μου άρεσε πολύ », απάντησε ο Ιάκωβος και άστραψαν τα μάτια του.

« Δάσκαλε », ρώτησα, « έχετε συναντήσει κανένα από αυτά τα πολύ υψηλής διάνοιας όντα εδώ στη γη, μεταξύ των ανθρωπίνων υπάρξεων ; »

« Εννοείς ενώ περπατάω στο δρόμο ; Ναι ».

« Πολλές φορές. Κινούνται και δείχνουν σαν κοινοί άνθρωποι. Μπορώ να τους εντοπίσω, δια μέσου της αύρας τους και να επικοινωνήσω μαζί τους με τη σκέψη. Μια ημέρα περπατούσα στην Οδό Ερμού, ακριβώς στην καρδιά της αγοράς. Ήταν η πρώτη φορά που συνάντησα μια τέτοια οντότητα ».

« Είχε όνομα ; », ρώτησα.

« Είναι πιθανόν, όταν υπερδιάνοιες έρχονται κάτω, να λαμβάνουν ένα όνομα. Εκείνος που συνάντησα ήταν ένας μεγάλος Δάσκαλος. Ο Λόγος τον τύφλωσε παροδικά, όταν παρουσιάστηκε μπροστά του σαν φωτιά. Τώρα καταλαβαίνεις για ποιόν μιλάω ; »

Ο Ιάκωβος κούνησε καταφατικά το κεφάλι του, αλλά εγώ χρειαζόμουν περισσότερες εξηγήσεις για να καταλάβω σε ποιόν αναφερόταν.

« Ήταν Κύπριος ; », ρώτησα ανόητα.

« Όχι », απάντησε χαμηλώνοντας τη φωνή του. « Ήταν ο Άγιος Παύλος, ο οποίος στην παρούσα ενσάρκωσή του ζει σαν Πατήρ Ιλαρίων κάτω στο Σουδάν. Κάποιοι φίλοι μου τον συνάντησαν εκεί. Υλοποιείται και αφυλοποιείται σαν Μεγάλος Δάσκαλος ».

« Ήλθε με υλικό σώμα », συνέχισε ο Δάσκαλος με σοβαρή έκφραση στο πρόσωπό του. « Ήταν η εποχή που η γυναίκα μου ζούσε. Ήμουν στην αγορά, όταν τον αισθάνθηκα ξαφνικά. Μετά από λίγο τον εντόπισα να περπατά στο δρόμο και επικοινωνήσα μαζί του πνευματικά με τη σκέψη.

" Δάσκαλε εσύ είσαι ; " Γύρισε, μου χαμογέλασε και συνέχισε να περπατά. Εκείνη τη στιγμή ένα κάρο ερχόταν πίσω του. " Ε ! Πρόσεξε βρε ηλίθιε, αλλιώς

θα σε πατήσω ”, του φώναξε ο οδηγός. Κοίταξε πίσω και του μίλησε σε άψογα Ελληνικά: ” Με συγχωρείτε κύριε ” και περπάτησε προς το πεζοδρόμιο ». Ο Δάσκαλος γέλασε, καθώς θυμήθηκε το συμβάν.

« Γιατί υλοποιήθηκε ; », ρώτησε ο Ιάκωβος.

« Δεν το γωρίζω. Αλ λ άεγ ώ τον είδα με υλ κό σώμα κ α ρούχα. Προσπάθησα να πάω κοντά του, αλλά ξαφνικά τον έχασα. ” Κύριε ελέησον ”, μουρμούρισα. Όταν επέστρεψα σπίτι τον βρήκα να συζητά με τη γυναίκα μου. ” Γνωρίζεις ποιος είναι ; ”, τη ρώτησα, δείχνοντας τον επισκέπτη. ” Τον είδα να κάθεται δίπλα στο κρεβάτι σου, όταν ήσουν άρρωστος. Είναι ο Πατήρ Ιλαρίων ”, είπε. Κάθισε μαζί μας για δείπνο και συζητήσαμε δια μακρών. Ήταν σε υλικό σώμα. Ακόμη έφαγε φασόλια και κρεμμύδια. Καθώς ήταν έτοιμος να φύγει, ανέφερε ότι πήγαινε σε διάφορα μέρη του νησιού για να βάλει φυλαχτά. Δε μπορούσα να καταλάβω το σκοπό της επισκέψεώς του. Εξαφανίστηκε από εμπρός μας, τη στιγμή που η γυναίκα μου πήγαινε στην κουζίνα να φέρει κάτι. Μερικές ημέρες αργότερα, τον συνάντησα πάλι. ” Μην αναφέρεις τίποτα από όσα είδες ”, μου είπε ».

« Τώρα μπορεί να ρωτήσετε, γιατί κάνει όλα αυτά τα πράγματα. Δεν γνωρίζω. Είναι το Θείο Σχέδιο που δεν μπορούμε να αντιληφθούμε. Τουλάχιστον εγώ δεν μπορώ να αντιληφθώ. Άλλοι Δάσκαλοι δεν υλοποιούνται. Παραμένουν στον ψυχικό κόσμο και εργάζονται από εκεί. Εργάζονται κατά διαφορετικούς τρόπους ».

Ξαφνικά ο Δάσκαλος σταμάτησε και με κοίταξε στα μάτια.

« Τώρα Κυριάκο, σε έχω κυριολεκτικά μπερδέψει », είπε και ξέσπασε σε γέλια.

Δεν ήταν μακριά από την αλήθεια. Αυτές οι ” φανταστικές ιστορίες ” ήταν μέρος της καθημερινής του πραγματικότητας. Για το δικό μου όμως, το κοινό συμβατικό μυαλό, δεν ήταν εύκολα να τα αφομοιώσω. Εκείνο το σποίον με μπέρδευε ήταν ότι ο Δάσκαλος δεν προσπαθούσε να με κοροϊδέψει, ούτε να με εντυπωσιάσει. Από κάθε άλλη άποψη, ήταν σαν κάθε κοινό θνητό, αλλά συγχρόνως ήταν ένα άτομο με εξαιρετικά εξωπραγματικά χαρίσματα, που μπορούσε να πραγματοποιήσει κατορθώματα θεραπείας, που ήταν αληθινά θαύματα και που φαινότουσαν να αψηφούν μια συμβατική επιστημονική εξήγηση.-

11. ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΣ

Βρισκόμασταν ήδη στο μέσον του καλοκαιριού. Το θερμόμετρο έδειχνε 41° C και ο εκφωνητής του δελτίου καιρού ανακοίνωσε ότι αναμένεται αύξηση της θερμοκρασίας που θα φτάσει τους 43 βαθμούς. Οι δρόμοι της Λευκωσίας ήταν έρημοι. Ο λαός, παρ' όλη την κρίση ενέργειας, κατευθυνόταν σωρηδόν προς τις ακτές της Μεσογείου για ένα δροσιστικό μπάνιο. Αλλά το να πάει κανείς στη θάλασσα Κυριακή, ήταν μια κουραστική οδύσσεια από μόνη της, καθώς η πρόσβαση στο Βόρειο τμήμα ακτής είχε αποκοπεί από τις τουρκικές δυνάμεις κατοχής. Μόνο η νότια παραλία ήταν προσιτή και υπήρχε μόνο ένας αυτοκινητόδρομος με μεγάλη πάντα κίνηση, που συνέδεε την πρωτεύουσα με αυτό το σημείο του νησιού.

Προτίμησα να μείνω σπίτι. Εργάστηκα στις σημειώσεις μου και άκουγα τους λυπημένους ήχους στο ράδιο. Ήταν 15 Ιουλίου, επίσημη ημέρα πένθους για τους Ελληνοκυπρίους. Αυτή την ημέρα το 1974 η στρατιωτική χούντα που κυβερνούσε την Ελλάδα κείνο τον καιρό, πραγματοποίησε ένα καταστρεπτικό πραξικόπημα εναντίον της Κυπριακής κυβερνήσεως, πράξη που προκάλεσε την τουρκική εισβολή.

Κανονίσαμε να συναντηθούμε με το Δάσκαλο και τον Ιάκωβο αργά το απόγευμα. Ο Κώστας τηλεφώνησε ότι δεν μπορούσε να έλθει. Σαν εθελοντής της πολιτικής αμύνης, έπρεπε να παραστεί σε μια ειδική άσκηση. Ο Ιάκωβος βοηθούσε όλη την ημέρα τον αδελφό του στην οικοδομή του νέου σπιτιού του. Όταν ήλθε σπίτι μας, ήπιε πολύ νερό. Το να εργάζεσαι όλη την ημέρα κάτω από τον καυτερό ήλιο, τον αφυδάτωσε. Φθάσαμε στο σπίτι του Δάσκαλου στις 7, αλλά δεν βρήκαμε κανέναν εκεί. Η πόρτα ήταν ξεκλείδωτη και καθίσαμε μέσα περιμένοντας. Σε λίγο, έφθασε ο Δάσκαλος με το Λοίζο. Χάρηκε που μας είδε, αλλά φαινόταν κουρασμένος. Πήγε κατ' ευθείαν στο ψυγείο για ένα ποτήρι κρύο νερό. Ήταν όλη την ημέρα στη Λάρνακα, όπου επισκεπτόταν ασθενείς και προσπαθούσε να βοηθήσει ένα ζευγάρι που είχε προβλήματα με το γάμο του. Ήταν ευχαριστημένος, διότι συντέλεσε στο να διατηρηθεί ο γάμος και συνέχισε, απαριθμώντας τα γεγονότα της ημέρας. Ο Ιάκωβος έδειχνε κάπως ανυπόμονος και μετά από λίγο διέκοψε το μονόλογο του Δάσκαλου.

« Δεν ήρθαμε γι' αυτό », είπε με σοβαρότητα.

Το συμπέρασμα ήταν ότι είχαμε έρθει για να συνεχίσουμε μια συζήτηση που είχαμε αρχίσει νωρίτερα και αφορούσε τις πνευματικές ασθένειες.

« Μα εγώ νόμιζα ότι ήλθατε μόνο και μόνο για να με δείτε », απάντησε γελώντας ο Δάσκαλος, προσποιούμενος απογοήτευση. « Αγαπητέ μου Ιάκωβε, σε παρακαλώ, φτιάξε μου έναν καφέ ». Ο Δάσκαλος είχε διάθεση περιπαικτική και ο Ιάκωβος ανταποκρίθηκε ευγενικά.

« Ο Ιάκωβος », μου είπε ο Δάσκαλος, αφού ήπιε μια γουλιά καφέ, « δεν είναι τόσο ανεκτικός όσο έπρεπε. Παρατήρησα για παράδειγμα, ότι δεν μπορεί να ανεχτεί τον Νικηφόρο ».

« Πολύ σωστό. Δεν μπορώ να ανεχτώ στην ίδια έκταση με σένα, που πηγαίνεις εκεί μέρα παρά μέρα ».

« Μα με χρειάζεται », δικαιολογήθηκε ο Δάσκαλος. « Αυτός ο ανόητος θα αυτοκτονούσε, αν τον εγκατέλειπα. Πρέπει να είμαι πολύ υπομονετικός μαζί του και όχι να περιμένω να βρίσκεται στα δικά μας δεδομένα. Εάν αυτοκτονήσει, θα τον έχω στην πλάτη μέρα – νύχτα ».

« Με ποιο τρόπο ; », ρώτησα περιέργα.

Μου εξήγησε ότι εκείνοι που αυτοκτονούν, μπορεί να βρεθούν σε δύσκολη θέση, όταν εισέλθουν στον ψυχικό κόσμο. Μερικές φορές αυτά τα πρόσωπα, μπορεί να παγιδευτούν στο αιθερικό του παχέως υλικού κόσμου, ανίκανα να μετακινηθούν σε υψηλότερα ψυχικά επίπεδα. Το άτομο μπορεί να δονείται τόσο κοντά στον υλικό κόσμο, που ποτέ αυτό δεν θα του επιτρέψει βρει ηρεμία και γαλήνη. Κατά συνέπεια », συνέχισε στρεφόμενος στον Ιάκωβο, « πρέπει να παρακολουθούμε τον Νικηφόρο πολύ προσεκτικά ».

Είναι φανερό ότι τον αισθανόταν σαν υποψήφιο θύμα. Ανέφερα όμως ότι δεν ήμουν σίγουρος εάν κατάλαβα τι εννοούσε όταν είπε ότι ένα πρόσωπο, μετά το θάνατό του, μπορεί να συνεχίσει να ζει στον αιθερικό κόσμο και να είναι σε επαφή με το παχύ υλικό επίπεδο.

« Ίσως ο καλύτερος τρόπος για να σε κάνω να το καταλάβεις είναι να περιγράψω μερικές περιπτώσεις που έχω αντιμετωπίσει », είπε.

Άρχιζα να ετοιμάζω το μαγνητόφωνό μου.

« Όχι μαγνητοφώνηση σ' αυτές τις ιστορίες », είπε κατηγορηματικά ο Δάσκαλος.

Αντελήφθην ότι αυτές οι ιστορίες που επρόκειτο να συζητήσει, θα πρέπει να ήταν πολύ ασυνήθιστες ή αμφισβητήσιμες και ένας τρόπος αυτοπροστασίας του ήταν η απαγόρευση της μαγνητοφωνήσεως. Πήρα το μπλοκ μου και ετοιμάστηκα να σημειώσω τα όσα επρόκειτο να πει.

« Πριν πολ λ άχρονια », άρχισε να λ έι αργ ά « ένα ζευγάρι αρραβωνιασμένο, ζούσε μαζί για τέσσερα χρόνια, χωρίς να έχουν παντρευτεί. Καθ' όλη αυτή τη διάρκεια, το κορίτσι παρέμεινε παρθένα. Δεν επέτρεπε στον αρραβωνιαστικό της να ολοκληρώσει τη σχέση τους, Τον τέταρτο χρόνο, εκείνος προβληθεί από φυματίωση και ο γιατρός τον απομόνωσε σε μια σκηνή έξω από τη Λευκωσία. Το κορίτσι του υποσχέθηκε ότι θα παντρευτούν αμέσως μόλις γίνει καλά. Το πιο μεγάλο βασανιστήριο ήταν ότι κατά τη διάρκεια των τεσσάρων χρόνων της σχέσεώς τους, αυτή δεν του επέτρεπε να έλθουνε σε επαφή. Πέθανε μ' αυτήν την ανικανοποίητη επιθυμία. Αυτή η καταπιεσμένη λαχτάρα του, ο πόθος του για εκείνην υπερίπτατο στον αιθερικό κόσμο απ' όπου και άρχισε να την βασανίζει. Το κορίτσι κόντεψε να τρελαθεί. Κάθε βράδυ πριν πάει στο κρεβάτι της την μισοϋπνώτιζε και την παρακινούσε να αφήνει το παράθυρο του δωματίου της ανοικτό. Κατόπιν εκείνος κατελάμβανε μια νυχτερίδα και ερχόταν κοντά της. Η νυχτερίδα κόλλαγε στο λαιμό της και απομυζούσε αίμα και αιθερικό ».

« Γιατί αίμα και αιθερικό ; », ρώτησα.

« Ένα άτομο σε μια τέτοια κατάσταση, χρειάζεται αιθερική ύλη για να παραμείνει εκεί. Το κορίτσι έχανε πού αίμα και αδυνάτισε αφάνταστα. Οι γονείς της απελπισμένοι την έφεραν σε μένα. “ Δάσκαλε “, με ικέτευσαν, “ η κόρη μας πεθαίνει και οι γιατροί δεν μπορούν να τη βοηθήσουν. Κοίταξέ την και δεσ πόσο αδύνατη είναι “. Παρατήρησα ότι αν και ήταν καλοκαίρι με υψηλή θερμοκρασία, είχε καλυμμένο το λαιμό της. Όταν της το ανέφερα, μου είπε ότι εμφανίσθηκαν κάτι εξανθήματα εκεί. Της ζήτησα να με αφήσει να τα δω. Άνοιξε το γιακά της και είδα καθαρά τα δόντια της νυχτερίδας ανά δύο, ακριβώς στο σημείο της αρτηρίας της. Ήταν η πρώτη φορά που αντιμετώπιζα τέτοια περίπτωση και καθώς τότε ήμουν άπειρος, ζήτησα βοήθεια από τον Πατέρα Δομνίκο, που ζούσε στο άλλο άκρο του νησιού. Μου εξήγησε ότι ένας πεθαμένος, χρησιμοποιώντας τη νυχτερίδα ζούσε πιο έντονα στον αιθερικό κόσμο. Επίσης μου έδωσε οδηγίες πώς να χειριστώ το θέμα: “ Μείνε σπίτι της για λίγο “, μου είπε. “ Το κορίτσι θα ξυπνήσει το βράδυ για να ανοίξει το

παράθυρο. Να έχεις ένα μαγκάλι με αναμμένα κάρβουνα στο διπλανό δωμάτιο. Όταν έλθει η νυχτερίδα, πάρε μια σκούπα, μπες στην κρεβατοκάμαρα και κλείσε το παράθυρο. Πρόσεχε όμως, διότι η νυχτερίδα θα σου επιτεθεί. Χτύπησέ την με τη σκούπα για να ζαλιστεί. Κατόπιν δίπλωσέ την σε μια πετσέτα. Τότε πήγαινε στο διπλανό δωμάτιο, ρίξε την στο μαγκάλι και άφησέ την να καεί “ ».

Έγειρε ο Δάσκαλος πίσω στην καρέκλα και συνέχισε : « Λοιπόν αυτό ακριβώς συνέβη. Όταν έκλεισα το παράθυρο, η νυχτερίδα μου επετέθη. Εκείνη τη στιγμή ξύπνησε το κορίτσι, με έβρισε προσβλητικά και ξεχύθηκε κατά πάνω μου. Ο πατέρας της που ήταν παρών, την άρπαξε και την κράτησε σφιχτά. Μούγκριζε και στρίγγλιζε υστερικά όσο χρόνο καιγόταν η νυχτερίδα. Κατόπιν ηρέμησε και γαλήνεψε. “ Τι μου κάνετε ; “ , έλεγε. “ Πού με ψήνετε ; “ Συμβούλεψα τον πατέρα της να φέρει ένα ιερέα για να ευλογήσει το σπίτι ».

« Τι συνέβη στον αρραβωνιαστικό της ; », ρώτησα.

« Τον βοήθησαμε να αποδεσμευτεί από τον αιθερικό κόσμο, ώστε να μπορεί να ανέλθει υψηλότερα. Καταλαβαίνεις τώρα τι εννοώ όταν λέω ότι κάποιος παγιδεύεται στον αιθερικό κόσμο ; »

Μόλις που τελείωνα τις τελευταίες διατυπώσεις του Δασκάλου, άρχισε να διηγείται μια παρόμοια περίπτωση.

« Πριν τριάντα χρόνια, έκανα ένα ταξίδι στη Νότια Πελοπόννησο. Έμεινα λίγες ημέρες σε μια πόλη, όπου ένα κορίτσι υπέφερε από ένα σοβαρό ψυχολογικό πρόβλημα. Ρώτησα αν μπορούσα να βοηθήσω. Ήταν περίπου είκοσι πέντε χρονών και ανύπανδρη. Ένας βοσκός, είκοσι πέντε χρόνια μεγαλύτερός της την ερωτεύτηκε και τη ζήτησε σε γάμο από τους γονείς της. Εκείνοι αρνήθηκαν. Ο βοσκός, Λοΐζος λεγόταν, πέθανε σε αυτοκινητιστικό ατύχημα. Πέρασαν πέντε χρόνια από το θάνατό του, χωρίς να συμβεί τίποτα. Μια ημέρα όμως, το κορίτσι τους βεβαίωσε ότι, ενώ φύλαγε τις δύο κασίκες της, είδε τον Λοΐζο που την φώναζε. Τρομαγμένη, άρχισε να τρέχει προς το σπίτι της. Εκείνος την ακολούθησε. “ Εσύ είσαι πεθαμένος. Τι θέλεις από μένα ; “ Ενώ του έλεγε αυτά, αισθάνθηκε πολύ νυσταγμένη και κάθισε κάτω από μια ελιά. Την είχε υπνωτίσει. Το κορίτσι μου εξομολογήθηκε ότι κάτω από την ελιά, αισθάνθηκε για πρώτη φορά ερωτική ικανοποίηση. Όταν εξετάστηκε ευρέθη παρθένα. Τρεις μέρες, μετά το γεγονός, ο νεκρός την επισκέφθηκε στο σπίτι της. Ήλθε στο βράδυ διαπερνώντας τον τοίχο της. Τον αισθάνθηκε να κάνει έρωτα μαζί της. Όταν την εξέτασε πάλι ο γιατρός δεν ήταν πλέον παρθένα. Ο γιατρός επέμενε ότι δεν εκπαρθενεύτηκε από πέος αλλά από το δάχτυλό της. Παρατήρησα ότι είχε στο λαιμό της δύο κόκκινα σημάδια. Τη ρώτησα γι’ αυτά. “ Με φιλά εκεί, αλλά τα φιλιά του είναι περιέργα. Είναι σαν να θηλάζει και μου αρέσει “ , απάντησε. Πέρασα τη νύχτα μαζί τους. Δεν εμφανίστηκε. Ούτε την επόμενη. Αλλά αργά το απόγευμα της τρίτης ημέρας, τον είδα να έρχεται από το δεντρόκηπο. Όταν μπήκε στο σπίτι και με είδε, φέρθηκε σαν να με ήξερε από χρόνια. “ Ε ! φίλε Λοΐζο “ , του είπα, “ γνωρίζεις την κατάστασή σου ; “ Μου εξήγησε ότι ποθούσε το κορίτσι πολλά χρόνια και ότι δεν είχε ποτέ πριν σεξουαλικές σχέσεις με γυναίκα. Οι ερωτικές του εμπειρίες που είχε ήταν με ζώα π.χ. γαϊδούρια, γίδες ακόμα και κότες, που όμως πέθαιναν μετά την πράξη. Τώρα όμως που το κορίτσι έγινε δικό του, την ποθούσε και δεν θα την άφηνε να του φύγει. Προσπάθησα να του εξηγήσω ότι δεν ήταν ζωντανός όπως εμείς. Δεν μπορούσε να καταλάβει. “ Τι μου λές κύριος ; “ , διαμαρτυρήθηκε. “ Είμαι εδώ μπροστά σου και σου μιλώ,

κάνω έρωτα και μου λες ότι δεν είμαι ζωντανός ; “ Ο εξορκισμός δεν μπορούσε να ενεργήσει επάνω του, διότι δεν φοβόταν τον Σταυρό. Ήταν, ας πούμε, ανήθικος πιστός. Δεχόταν όμως τον Χριστό. Κατά συνέπεια ήταν αναγκαίο να τον πείσω με λογικά επιχειρήματα, ότι έπρεπε να φύγει. Ευτυχώς το πέτυχα. “ Φεύγω “, μου υποσχέθηκε “ και δεν θα ξαναγουρίσω. Αλλά δεν θέλω να πεθάνω “. “ Εάν εξακολουθείς να ενοχλείς το κορίτσι, θα παραμείνεις σε αυτό το ναρκωμένο επίπεδο σαν βρικόλακας “, τον προειδοποίησα. Έστριψε και έφυγε. Τα σκυλιά στην αυλή τον αισθάνθηκαν και γάγσαν. Όταν ο ιερέας και ο γιατρός με ρώτησαν για το τι συνέβη, απέφυγα να τους πω την αλήθεια, γιατί συμπέρανα ότι δεν επρόκειτο να με πιστέψουν ούτως ή άλλως. Ανέφερα απλά ότι το κφίτσι ήταν υπό την επήρεια φαντασιώσεων και ότι με την ψυχανάλυση τη βοήθησα να προσπεράσει το πρόβλημα. Το βράδυ ο γιατρός έκανε μια ομιλία στους πολίτες, στο καφενείο, για την ψυχανάλυση. Μίλησε για τον Φρόϋδ, το ασυνείδητο και όλα τα σχετικά. Καθόμουν στη γωνία, άκουγα και γέλαγα από μέσα μου » και ο Δάσκαλος ξεκαρδίστηκε στα γέλια καθώς ξαναθυμόταν το συμβάν με το γιατρό.

« Έφυγα την επομένη » και σαν πρόλαβε την ερώτησή μου συνέχισε , « ποτέ όμως δεν έμαθα εάν ήταν ο νεκρός βοσκός που ξεπαρθένεψε το κορίτσι ή εάν εκείνη με το δάχτυλό της έσπασε τον υμένα της ».,

« Οι άνθρωποι καταλαμβάνονται από στοιχειακά, τα οποία οι ίδιοι δημιουργούν σαν αποτέλεσμα της αδυναμίας τους. Μόνο σε σπάνιες περιπτώσεις συνάντησα καταλήψεις από υπάρξεις που διαμένουν στον αιθερικό κόσμο. Για παράδειγμα, πολλοί νεαροί Κύπριοι κατέληξαν σε άσυλο, μετά τη δημιουργία πολύ ισχυρών στοιχειακών από καθ' έξιν (συνήθεια) αυνανισμό, άμα τη θέα της γυναίκας. Αυτό το στοιχειακό απομυζά το αιθερικό του ατόμου, με σκοπό να επιμηκύνει τη ζωή του στο αιθερικό, πανομοιότυπο του παχέως υλικού κόσμου. Αυτό μπορεί να οδηγήσει στην παραφροσύνη. Το “ απομυζώ αίμα “, το οποίον αποκαλείται “ βρικόλακιάζω “ είναι στην πραγματικότητα αιθερική ύλη. Η ίδια κατάσταση συμβαίνει πιο σπάνια, όταν ανθρώπινα όντα ενεργούν σαν να ήταν βρικόλακες. Οι άνθρωποι δεν πρέπει να είναι στενόμυαλοι ή εχθρικοί με αυτές τις υπάρξεις. Ακόμη και σε περιπτώσεις δαιμονικών στοιχειακών, πρέπει κάποιος να είναι ανεκτικός. Και οι δαίμονες επίσης γνωρίζουν πώς να αγαπούν ».

Είπα ότι βρήκα την τελευταία παρατήρηση όχι κατανοητή και ζήτησα διευκρινήσεις. Με το συνηθισμένο τρόπο του απάντησε στην ερώτησή μου, με το να διηγηθεί μια άλλη απίθανη ιστορία.

« Μετά τον εμφύλιο στο Λίβανο, όταν πολλοί πρόσφυγες ήλθαν και εγκαταστάθηκαν στην Κύπρο, εμφανίστηκε μια επιδημία μαύρης μαγείας. Μεταξύ των προσφύγων υπήρχαν αρκετοί ισχυροί μάγοι, που εξασφάλιζαν τα προς το ζην, προσφέροντας τις υπηρεσίες τους. Αυτοί οι μαύροι μάγοι ήταν φοβερή πρόκληση για μας. Ανησυχούσα, γιατί εκπαίδευαν τους συντοπίτες μας στα μυστικά της τέχνης τους.

Ένας τέτοιος μάγος ανέλαβε να σκοτώσει ένα νεαρό ζευγάρι, στην τιμή των 300 λιρών. Ήξερε πώς να κάνει επικλήσεις σατανικών δυνάμεων και πέτυχε να παγιδεύσει ένα δαίμονα σε ένα μπουκάλι. Χρησιμοποίησε λάστιχο αυτοκινήτου, για να σκαλίσει επάνω του την εικόνα του δαίμονα. Κατόπιν κατόρθωσε να βάλει τη μπουτίλια με αυτό το δαιμονικό στοιχείο, κάτω από το στρώμα του νιόπαντρου ζευγαριού. Τη νύχτα του γάμου τους άρχισαν και οι δύο να αιμορραγούν από τα αφτιά και τις μύτες τους. Άρχισαν να χάνουν τις

δυνάμεις τους. Ήλθαν να με δουν, αλλά ήμουν στην Πάφο εκείνη την ημέρα με τον Θεοφάνη. Έφυγαν και επέστρεψαν την επομένη. Δεν είχα γυρίσει ακόμα. Εν τω μεταξύ, διέκοψα την επίσκεψή μου στην Πάφο, διότι αισθάνθηκα ότι κάποιος με χρειαζόταν απελπισμένα. Επέστρεψα την πέμπτη ημέρα και τους βρήκα και τους δύο καθισμένους στα σκαλοπάτια μου να περιμένουν. Κρατούσαν μαντήλια μπρος στο στόμα τους για να κρύψουν την αιμορραγία τους. Κατάλαβα αμέσως τι συνέβαινε. Ήταν και οι δύο εξουθενωμένοι και μου έδειξαν το μπουκάλι με το δαίμονα, που ανακάλυψαν κάτω από το κρεβάτι τους. Αμέσως έκοψα τη σύνδεση μεταξύ του δαίμονα και του ζευγαριού, οπότε ανέπνευσαν και οι δύο με ανακούφιση. Σταμάτησε η αιμορραγία και μπορούσαν πλέον να ζήσουν μια φυσιολογική ζωή ».

« Εσκεμμένα κράτησα το δαίμονα μέσα στο μπουκάλι και περίμενα τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη να έλθουν, ώστε να συζητήσουμε το γεγονός και να αποφασίσουμε τι θα κάνουμε. Όταν έφθασαν, τους έδειξα τη μπουκάλια και τους διηγήθηκα το περιστατικό. Τους εξήγησα ότι το σχέδιο μου ήταν να τον βάλω μέσα στο Ιερό. Σαν απόρροια του Λούσιφερ ο δαίμονας δεν θα άντεχε τον Σταυρό και την αγιότητά του. Λοιπόν, καθώς προσπαθούσα να τον πιέσω να μπει στο Ιερό, έσπασε τα δεσμά του και έφυγε. Έγινε μια έκρηξη σαν μικρή βόμβα ».

« Κι εγώ επίσης άκουσα την έκρηξη », πρόσθεσε ο Ιάκωβος. Ήταν πολύ δυνατή ».

« Βεβαίωσα και τους δύο, τον Θεοφάνη και τον Ιάκωβο, ότι δεν θα έπρεπε να φοβούνται και ότι το δαιμόνιο δεν μπορούσε πλέον να βλάψει. Μπορεί να δραπέτευσε, αλλά εγώ μπορούσα να το φέρω πίσω οποιαδήποτε στιγμή. Με προστάτευε ο Γιοχανάν. Ακόμη και εάν μου επιτίθετο, θα αισθανόμουν κάποιους πόνους για μερικές ημέρες και τίποτα άλλο. Όταν ο Ιάκωβος και ο Θεοφάνης έφυγαν, ασχολήθηκα με άλλες περιπτώσεις και ξέχασα το επεισόδιο με το δαίμονα. Αλλά αυτός δεν το ξέχασε. Επανήλθε μόνος του. “ Παναγία μου ! Είσαι τόσο άσχημος ! Γιατί συνεχίζεις να ενοχλείς τους ανθρώπους ; ” τον ρώτησα. Μου απάντησε: “ Διότι το ευχαριστιέμαι. Αγαπώ τους ανθρώπους ”. Μου φάνηκε σαν μυθολογικός σάτυρος. Το χρώμα του ήταν βαθύ πράσινο. Τα μάτια του ήταν κόκκινα και είχε προεξοχές στο μέτωπό του, που έμοιαζαν με κέρατα. Με κοίταξε επίμονα στα μάτια και είπε: “ Θα σε είχα βλάψει εάν το ήθελα. Εάν δεν το κάνω είναι γιατί σ’ αγαπώ “. Με υποχρέωσες “, του είπα. Και άρχισε να γελά καθώς θυμόταν το διάλογο. “ Σ’ αγαπώ κι εγώ “, απάντησα, “ αλλά πρέπει να μου υποσχεθείς ότι άσχετα από το πόσο επίμονα σε επικαλούνται, εσύ δεν θα βλάψεις ποτέ κανέναν πλέον “. Μου έδωσε το λόγο του. Μετά από αυτό, το συνάντησα επτά φορές. Παρατήρησα ότι σταδιακά γινόταν λιγότερο άσχημος και ότι οι προεξοχές στο μέτωπο, άρχισαν να υποχωρούν. Απέκτησε πιο ανεκτική εμφάνιση. Τον προσκάλεσα να εισέλθει μαζί μου στο Ιερό, ώστε να συνηθίσει στην αγιότητα του χώρου. Μια μέρα, κατά τη διάρκεια μιας συγκεντρώσεως που είχα στη Στοά με τα μέλη του εσωτέρου κύκλου, τον αισθάνθηκα στο Ιερό. Μπήκε με κουράγιο. “ Έλα, έχω κάτι να σου προσφέρω “, είπε. Ζήτησα συγνώμη από τους άλλους αδελφούς και εισήλθα βιαστικά στο Ιερό. Καθώς έμπαινα, υλοποίησε μια εικόνα του εαυτού του, στο σχήμα ενός μικρού αγάλματος από ψημένο πηλό. Όταν το έπιασα στα χέρια μου, ήταν πολύ ζεστό “.

« Η αλλαγή από τη μια διάσταση στην άλλη, πάντα δημιουργεί θερμότητα », εξήγησε ο Ιάκωβος.

« Χρησιμοποιώντας μια πετσέτα, πήρα το άγαλμα και το έφερα στον αδελφό Θεοφάνη. Ένας από τους μαθητές μου ήταν τόσο φοβισμένος », είπε γελώντας ο Δάσκαλος, « ώστε αρνιόταν να το πλησιάσει. Μερικοί άλλοι αδελφοί μόνο το άγγιξαν. Κατόπιν, το πήγε μέσα στο Ιερό και το κάλυψα με ένα μαύρο ύφασμα ».

« Γιατί με μαύρο ύφασμα ; », διέκοψα.

« Για να μην αφυλοποιηθεί το άγαλμα. Όπου κάτι αφυλοποιείται, εκβάλλει ενέργεια. Το μαύρο χρώμα δεν αποβάλλει ενέργεια. Μόνο την απορροφά. Ήθελα να κρατήσω αυτό το άγαλμα για λίγο σ' αυτή την κατάσταση. Καθώς μπήκα στο Ιερό, είδα το δαίμονα καθισμένο σταυροπόδι, να έχει συγκεντρώσει το βλέμμα του στο Σταυρό. Καθόταν στο ίδιο σημείο που βρήκα το άγαλμα. Ήταν με το αιθερικό του σώμα. “ Έκανα αυτό που περίμενες από μένα “ , μου είπε. “ Αλλά ήταν μια σκληρή πάλη. Ήταν οδυνηρό. Σ' αγαπώ “ ».

« Αισθάνθηκα ότι με αγαπούσε όπως το πιστό σκυλί τον αφέντη του. Δεν ήταν ανθρώπινη αγάπη. Μερικές μέρες αργότερα κατέστρεψα στο άγαλμα ».

« Μακάρι να το είχα φωτογραφήσει », μουρμούρισε ο Ιάκωβος.

« Μα τι λές ; », είπε ο Δάσκαλος σοβαρά. « Το να το φωτογραφήσει σημαίνει ότι επιμηκύνεις την ύπαρξη στο άγαλμα. Έπρεπε να το καταστρέψω, ώστε να μην μπορεί να το χρησιμοποιεί και να ταυτιστεί σ' αυτή τη κατάσταση. Τώρα τον βλέπω συχνά. Έχει γίνει αρκετά καλό ».

Ξαφνικά ο Δάσκαλος εστράφη απότομα προς τον Ιάκωβο και του έκανε ένα μυστικό νεύμα. Ο τελευταίος αποκρίθηκε κατά παρόμοιο τρόπο. Δεν καταλάβαινα τι συνέβαινε. Ο Ιάκωβος άρχισε να καγχάζει. Με νευρικότητα απαίτησα να μου πουν τι συμβαίνει.

« Κάθεται δίπλα σου », είπε ο Δάσκαλος αργά, μ' ένα πλατύ χαμόγελο στο πρόσωπό του.

« Ποιος κάθεται δίπλα μου ; », ρώτησα ξαφνιασμένος, καθώς γύρισα και δεν είδα κανέναν.

« Ο δαίμονας », είπε μαλακά. « Μόλις μπήκε στο δωμάτιο και κάθισε δίπλα σου ».

Αισθάνθηκα ζαλάδα από την απρόβλεπτη τροπή των πραγμάτων. Αισθάνθηκα ότι ιδρώσα πολύ, αλλά προσπάθησα να βεβαιώσω τον εαυτό μου ότι αυτό οφείλετο στην υψηλή θερμοκρασία μάλλον, παρά στο φόβο των δαιμονικών δυνάμεων. Βρήκα καταφύγιο στην επιστημονική μου αταραξία και βιαστικά σημείωνα τα όσα έλεγε ο Δάσκαλος. Όμως βαθιά μέσα μου ένιωθα δύσκολα και περίεργα.

« Έχει ένα γοητευτικό χαμόγελο », πρόσθεσε ο Ιάκωβος.

« Ελπίζω να μπορέσω να τον μετατρέψω σε αγαθό πνεύμα », συνέχισε ο Δάσκαλος. « Δεν μπορεί πλέον να κάνει κακό. Του ζήτησα να πάρει ένα όνομα. Θέλει να τον φωνάζουν “ Μπααλμπούκ “, το οποίο στην ασσυριακή γλώσσα σημαίνει “ αυτός που εξαγνίστηκε από το Θεό “. “ Μπαάλ “ σημαίνει Θεός και “ Μπουκ “ εννοεί κάποιον που εξαγνίστηκε. Ελπίζω ότι κάποια μέρα θα διαλυθεί εις το Απόλυτον. Όπως εξελίσσονται τα ανθρώπινα όντα, κατά τον ίδιο τρόπο εξελίσσονται και τα σατανικά πνεύματα. Κατά συνέπεια, μια από τις ενέργειές μας ως Ερευνητές της Αλήθειας, είναι να βοηθάμε όλες τις υπάρξεις της Δημιουργίας. Όταν αυτό το δαιμόνιο εξελιχθεί, θα φέρει μαζί του πολλά ακόμα του είδους του στην αγιότητα. Δεν είναι ακόμη ικανό να διακρίνει τη διαφορά του καλού και του κακού. Δεν πράττει σατανικά μόνο και μόνο

διότι θέλει να με ευχαριστήσει. Του απαγόρευσα απόλυτα να υλοποιείται ή να υλοποιεί αντικείμενα. Μου το υποσχέθηκε. Του απαγόρευσα επίσης να κατέρχεται στις δονήσεις της φωτιάς, διότι έχει τη δύναμη να ανάψει μία. Τον ενθάρρυνα να έχει όσο είναι δυνατόν πιο πολύ επαφή με το νερό. Θεωρεί το ανθρώπινο σεξ σαν παιχνίδι μεταξύ των παιδιών. Η νοημοσύνη του είναι πολύ χαμηλή. Μπορεί να εξελιχθεί, όχι με τους όρους της ανθρώπινης γνώσεως, αλλά σε συνήθειες και ορμέμφυτα. Δεν νομίζω ότι είναι δυνατόν να κάνω κάτι περισσότερο μαζί του. Ας το αφήσουμε να διαλυθεί σε ένα αρχάγγελο κάποιου συγκεκριμένου είδους. Ήδη φρουρεί τα λουλούδια μου και βοηθά τα ζώα, τις γάτες, σκύλους, κουνέλια να γεννήσουν. Πριν καιρό μου είπε: “ Να επιτεθώ σ’ αυτούς που χαλούν τα λουλούδια σου ; “ “ Να μην κάνεις κάτι τέτοιο “, το διέταξα και απευθυνόμενος στον Ιάκωβο είπε:

« Μια ημέρα που έκοψες κάτι λουλούδια, ήλθε και μου παραπονέθηκε. “ Γιατί έπρεπε να τα κόψει ; “ Μιλά αλλά δεν έχει ευφυΐα. Έχει μεγάλες δυνάμεις, αλλά δεν το γνωρίζει. Οι άνθρωποι φοβούνται τους δαίμονες διότι είναι αόρατοι. Εάν δεν συνέβαινε αυτό, θα τους είχαν εκμεταλλευτεί σαν τα άλλα ζώα. Αυτός ο δαίμονας δεν έχει ουρά, αλλά είναι πολύ άσχημος. Είναι κοντός, χονδρός και έχει ομοιότητες με τα γουρούνια. Θα έλθει ο καιρός που θα διαλυθεί μέσα στο Άγιο Πνεύμα. Οι δαίμονες αποκτούν το σχήμα των ανθρωπίνων όντων, διότι προσαρμόζονται σε οτιδήποτε δουν. Είναι οι χαμαιλέοντες των μορφών. Έχω τόσα πολλά ακόμα να μάθω γι’ αυτά », κατέληξε.

« Βρίσκω την ιδέα της διαλύσεως των δαιμόνων στο Άγιο Πνεύμα σαν να συνυπάρχει σε αρμονία με την άποψη ότι μόνο ο Θεός υφίσταται », σχολίασα.

« Ακριβώς. Εάν οι δαίμονες δεν διελύοντο, θα εννοείτο ότι υπάρχει σατανικό εντός του Απολύτου. Αυτός ο δαίμων μου είπε κάποτε : “ Ξέρεις, δεν είσαι τόσο όμορφος όσο είμαι εγώ “. Μια άλλη μέρα, νάρκωσε ένα φίδι. Τον διέταξα να το ξυπνήσει. Γέλασε. Δεν μπορούσε να καταλάβει τη διαφορά διαθέσεως μου του πότε είμαι θυμωμένος και πότε όχι. Μας θεωρεί όλους μέρος του ζωικού βασιλείου. Οι δαίμονες δεν έχουν γεννητικά όργανα. Είναι συνήθως σκουρόχρωμοι και μερικές φορές αρρενωποί. Ξέρεις πώς αποκαλεί τον Ιάκωβο ; “ Ο μαυριδερός αγαπημένος “. “ Με τι μοιάζει ο Ιάκωβος ; “ τον ρώτησα. “ Με σκουλήκι που έρπει σε φύλλο “ απήντησε και ο Δάσκαλος κάγχασε.

Απαντώντας στην ερώτησή μου ποια είναι η διαφορά μεταξύ αγγέλων και δαιμόνων, συνέχισε λέγοντας ότι είναι και τα δύο οντότητες από αρχαγγελικές δυνάμεις. Αφ’ ευατού τους δεν είναι αιώνιες υπάρξεις, ούτε οι άγγελοι ούτε οι δαίμονες. Είναι τα στοιχειακά των αρχαγγελικών δυνάμεων που τα δημιουργούν. Οι άνθρωποι είναι ικανοί να δημιουργούν και αγγελικά και δαιμονικά στοιχειακά. Οι δαίμονες αρχαγγελικές υπάρξεις εις το αντίθετο μέρος της υπάρξεως, με σκοπό να δημιουργούν το βασίλειο της διαχωριστότητας. Ο Αρχάγγελος Λούσιφερ στο νοητικό κόσμο δεν είναι διαφορετικός από όλα τα άλλα αρχαγγελικά συστήματα. Αλλά η εργασία του εδώ κάτω είναι να δημιουργεί το αντίθετο της ενέργειας και της δυνάμεως, με σκοπό να επιφέρει την ισορροπία. Πιστεύω ότι αυτό πρέπει να είναι μέρος του θείου Σχεδίου. Είναι αυτόν το οποίο εμείς αποκαλούμε Δαιμονικό. Ο σκοπός αυτού του δαίμονα είναι να δημιουργεί για μας πιο αιχμηρά την έννοια του Καλού ».

« Σε τι είναι οι δαίμονες διαφορετικ ή από τα στοιχειακά που οι άνθρωποι δημιουργούν καθημερινά ; », ρώτησα.

« Τα στοιχειακά που οι ανθρώπινες υπάρξεις δημιουργούν είναι, είτε αγγελικά είτε δαιμονικά. Στους ανθρώπους έχει επιτραπεί να δημιουργούν και τα δύο. Ένας αρχάγγελος όμως μπορεί να δημιουργήσει μόνο αγγελικά στοιχειακά με μόνη εξαίρεση τον Λούσιφερ, από τον οποίο μπορεί να πηγάσουν δαίμονες ».

« Οι δαίμονες » είπε ο Δάσκαλος, « κατέχουν ένα είδος υποσυνειδητότητας, που τους δίνει τη δυνατότητα να επικοινωνούν με τους ανθρώπους. Σας διαβεβαιώ ότι μπορείτε να συζητήσετε με ένα δαίμονα, αλλά όχι με έναν άγγελο, διότι ο άγγελος δεν μπορεί να παρεκκλίνει από το θείο σκοπό του. Αλλά αν και ο δαίμονας είναι κάτι ανάλογο με τον άγγελο, αντιτάσσεται στο έργο του και μπορεί να επηρεάσει τον άνθρωπο. Όταν ένας δαίμονας προσαρτάται σε μια ανθρώπινη ύπαρξη, ενεργεί μαζί του χρησιμοποιώντας τη λογική του ανθρώπου, άσχετα από το γεγονός ότι μπορεί να είναι μια μορφή παραλόγου. Ένας άγγελος δεν μπορεί να το κάνει αυτό. Εργάζεται μονολιθικά στο βασίλειο της Δημιουργίας. Καταλαβαίνετε τώρα τι γίνεται ; Ένας άγγελος δεν έχει άλλη εκλογή και δυνατότητα παρά να κάνει το καλό. Ένας δαίμονας συνεργάζεται με τον άνθρωπο και κατά συνέπεια απορροφά μέρος της εμπειρίας του, δηλαδή την ικανότητα να λογικεύεται. Ένας άγγελος εκφράζει την αγάπη του αρχάγγελου αχρωμάτιστη. Ο δαίμων εκφράζει στο βασίλειο της διαχωριστικότητας, την αγάπη του δικού του αρχάγγελου, η οποία είναι αισθηματική. Είναι πολύ παρόμοια με την ανθρώπινη συναισθηματικότητα. Γι' αυτό ακριβώς ένας δαίμων μπορεί πιο εύκολα να συνδέεται με έναν άνθρωπο απ' ότι ένας άγγελος. Η μόνη εργασία του αγγέλου είναι να δημιουργεί τυφλά και όμορφα, δια μέσου του Αγίου Πνεύματος, κύτταρα και ιστούς και να βοηθά σε θεραπείες. Ο δαίμονας απ' την άλλη, κάνει ότι και ο άνθρωπος. Ζει ολοκληρωτικά με τα αισθήματα του ανθρώπου ».

« Κατ' αυτόν τον τρόπο », είπε, « ένας δαίμονας είναι πιο ανθρώπινος από έναν άγγελο ».

« Βεβαίως. Σπάνια βλέπεις έναν άγγελο να προσλαμβάνει ανθρώπινο σχήμα. Παραμένουν τον περισσότερο καιρό σαν δυνάμεις, σαν σύστημα. Ο δαίμονας όμως λαμβάνει ανθρώπινη μορφή ».

« Κατά συνέπεια », είπα, « σε περιπτώσεις σχιζοφρένειας και άλλων πνευματικών διαταραχών, υπάρχει συνήθως έργο του Λούσιφερ ».

« Βεβαίως. Η θεραπεία τους όμως είναι η εργασία του αγγέλου. Υπάρχει και κάτι άλλο. Άγγελοι και δαίμονες δεν βρίσκονται σε διαμάχη. Έτσι παρουσιάζονται στην ανθρώπινη συνειδητότητα. Το έχω παρατηρήσει, αλλά είναι πολύ τολμηρό να κάνω γνωστό κάτι τέτοιο. Στη φύση δεν βλέπεις αγγέλους και δαίμονες να μάχονται ο ένας τον άλλον. Συνεργάζονται ».

« Έχω κι εγώ παρατηρήσει το ίδιο πράγμα, εργάζονται μαζί », είπε σκεπτικός ο Ιάκωβος.

« Υποθέτω », πρόσθεσα, « ότι εάν γινόταν διαφορετικά, θα σήμαινε ότι υπάρχουν δύο Θεοί, ένας καλός και ένας κακός ».

« Ακριβώς », απάντησε ο Δάσκαλος, « όμως έχω βεβαιωθεί ότι παίρνουν διαφορετικές θέσεις στο υποσυνείδητο του ατόμου, για να μας δώσουν την έννοια του καλού και του κακού ».

Η συζήτησή μας στη δαιμονολογία συνεχίστηκε επ' αρκετόν. Σχεδόν λησμόνησα ότι την έθεσε σε ενέργεια ο απρόκλητος επισκέπτης, ο μικρός

σατανάς που καθόταν δίπλα μου. Συμπέρανα ότι θα πρέπει να αισθανόταν ωραία, με το αποτέλεσμα που είχε επιτύχει.

« Ιάκωβε », είπε ξαφνικά ο Δάσκαλος , « για ποιο λόγο νομίζεις ότι ο μικρός μας επισκέπτης εξετάζει το δάχτυλο του ποδιού σου ; Νομίζεις ότι σχεδιάζει να μιμηθεί το πόδι σου ; »

Δεν έμαθα ποτέ αν ο Δάσκαλος σοβαρολογούσε ή αστειευόταν. Αλλά αισθάνθηκα κάτι σαν ανακούφιση, όταν ο αισθηματικός φίλος του άφησε το μέρος μου και πήγε να εξετάσει το πόδι του Ιάκωβου.-

12. ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Η σχέση μου με το Δάσκαλο άρχισε να γίνεται γνωστή μεταξύ φίλων και συγγενών, παρ' όλη την προσπάθειά μου να παραμείνει κατά ένα μεγάλος μέρος μυστική. Όμως η αυξανόμενη γνώση της φύσεως της έρευνάς μου σε ένα εκτεταμένο κύκλο ανθρώπων, είχε ένα μη αναμενόμενο θετικό αποτέλεσμα. Μέρος αυτού ήταν ο ρόλος τον οποίο μου είχε αναθέσει, δηλαδή να ενεργώ σαν σύνδεσμος επικοινωνίας μετά του Δασκάλου και των προσώπων που χρειαζόντουσαν τις υπηρεσίες του. Είχα παίξει αυτό το ρόλο τόσο συχνά, ώστε άρχισα να τον δέχομαι ως μέρος των δραστηριοτήτων ρουτίνας μου στην Κύπρο. Πρέπει να εξομολογηθώ ότι τον χαιρόμουν αφάνταστα. Εάν οι άλλοι δε γνώριζαν το τι εγώ έκανα, ίσως η έρευνά μου από μόνη της να ήταν ατελής, μια και κάποιες από τις πιο σπουδαίες θεραπείες στις οποίες παρέστην, ίσως να μην είχαν γίνει.

Μια από αυτές τις περιπτώσεις θεραπείας ήταν μιας γυναίκας που υπέφερε από τη σπονδυλική στήλη της και είχε ολοκληρωτικά παραλύσει για αρκετές εβδομάδες. Ήταν Μάιος του 1981 όταν συνέβη αυτό το γεγονός. Μόλις είχα επιστρέψει στο νησί μετά από απουσία δύο χρόνων, στο διάστημα αυτό δε, προσπαθούσα, όσο μου επέτρεπαν οι ακαδημαϊκές μου υποχρεώσεις, να εργασθώ στις σημειώσεις μου. Όπως και σε προηγούμενες περιπτώσεις, είχε έλθει σε επικοινωνία μαζί μου ένας φίλος, ο οποίος μου ζήτησε, εάν μπορούσα να πλησιάσω το Δάσκαλο και να τον ρωτήσω, εάν θέλει να επισκεφτεί αυτή την ασθενή στο σπίτι της. Μου είπε ότι ήταν παρά πολύ δύσκολο να τη μεταφέρουν στο σπίτι του, διότι έπρεπε να είναι συνεχώς ξαπλωμένη. Η παραμικρή μετακίνηση της προκαλούσε φοβερούς πόνους. Η ασθενής είχε προηγουμένως επισκεφτεί όλους τους κορυφαίους γιατρούς του νησιού, μα δε βρήκε ανακούφιση. Επιπροσθέτως, είχε παραμείνει λίγο καιρό σε νοσοκομείο του Ισραήλ, χωρίς όμως αποτέλεσμα. Το πρόβλημα της υγείας της χειροτέρευε. Ήταν σε ένα απελπιστικό σημείο, όπου χρειαζόντουσαν οι υπηρεσίες του Δασκάλου.

Όταν τηλεφώνησα στο Δάσκαλο, εξέφρασε την προθυμία να την επισκεφτεί την ίδια ημέρα. Χωρίς καθυστέρηση επήγαμε με τη νύφη της ασθενούς στο Στρόβολος. Πήραμε το Δάσκαλο και σε δέκα πέντε λεπτά, φθάσαμε στο σπίτι της ασθενούς. Ήταν ένα ευχάριστο σπίτι με κήπο και τη συνηθισμένη βλάστηση που αφθονεί στην Κύπρο. Γιασεμιά, τριαντάφυλλα όλων των χρωμάτων, λεμονιές και μια μεγάλη σκιερή κρεβατίνα. Φαινόταν ότι η οικογένεια ζούσε άνετα. Έμαθα αργότερα ότι ο σύζυγός της ήταν ένας επιτυχημένος επιχειρηματίας, εισαγωγέας ηλεκτρονικών μηχανημάτων. Υπήρχαν μερικές γυναίκες συγγενείς στο σπίτι, καθώς και γιος της κυρίας, ο οποίος επισκεπτόταν το νησί, μια και σπούδαζε σε ένα πανεπιστήμιο της Αγγλίας.

Ο Δάσκαλος ήταν σε εύθυμη διάθεση, στην οποία βρισκόταν συχνά, παρ' όλα τα προσωπικά του προβλήματα. Πριν μπει στο δωμάτιο, στάθηκε λίγο και κοίταξε έναν πίνακα που ήταν κρεμασμένος στον τοίχο, ακριβώς απέναντι από το δωμάτιο της ασθενούς. Ήταν μια ανατύπωση του Αγίου Ιερωνύμου, του Ελ Γκρέκο. Αναγνώρισε το έργο και εξεδήλωσε το θαυμασμό του. Κατόπιν μπήκε στο υπνοδωμάτιο. Η γυναίκα φαινόταν γύρω στα πενήντα και εμφανίσιμη. Έμαθα αργότερα ότι μιλούσε τέλεια Γαλλικά και Αγγλικά.

« Τι σα συμβαίνει ; », είπε με έκπληξη, προφασιζόμενος δήθεν ο Δάσκαλος. Ο ζεστός τόνος της φωνής του " έσπασε τον πάγο " και η γυναίκα,

με χαμόγελο που φώτισε το πρόσωπό της, είπε ότι οι σπόνδυλοι της είχαν μόνιμα μετατοπιστεί από τη θέση τους και ότι οι γιατροί δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα για να την βοηθήσουν. Μας είπαν ότι είχε υποστεί πολύ επώδυνες θεραπείες και στην Κύπρο και στο Ισραήλ, όπου οι γιατροί είχαν κυριολεκτικά στρίψει τη σπονδυλική της στήλη, για να βάλουν τους σπονδύλους στην αρχική τους θέση. Η κατάστασή της όμως δεν καλυτέρευσε. Στην πραγματικότητα χειροτέρευσε. Μας είπαν, ότι ένας φημισμένος ειδικός γιατρός στο Ισραήλ, τη συμβούλεψε να μάθει να ζει με τους πόνους της, διότι δεν υπήρχε θεραπεία στην περίπτωση της. Είχε ακούσει δε την ίδια συμβουλή από τους γιατρούς του νησιού.

Χωρίς άλλη καθυστέρηση και χωρίς άλλες ερωτήσεις ο Δάσκαλος ζήτησε από τις δύο γυναίκες που παρίσταντο να στρέψουν μπρούμυτα την ασθενή και να της αφαιρέσουν τα ρούχα από τη μέση και πάνω. Εγώ στεκόμουν κοντά στην πόρτα, αποφασισμένος να είναι αυτόπτης μάρτυρας; της όλης διαδικασίας και από όσο πιο κοντινή απόσταση ήταν δυνατόν. Κατόπιν έθεσε τα χέρια του στην πλάτη της και άρχισε να δίνει απαλά χτυπηματάκια και να κάνει μασάζ στη σπονδυλική της στήλη. "Μη σφίγγεσαι. Απλά χαράλωσε", τη διέταξε. "Δεν θα πονέσεις". Ενώ διέτρεξε τη σπονδυλική της στήλη πάνω – κάτω με τα χέρια του, μας κοίταξε και άρχισε να διατυπώνει τη διάγνωση του προβλήματος. "Είναι σοβαρό", απεφάνθη. "Όλη η σπονδυλική στήλη έχει μετατοπιστεί, οι σπόνδυλοι έχουν τελείως αποσυνδεθεί και υπάρχει πολλή οστεοπόρωση". Είπε ότι θα κάνει τα κόκαλα μαλακά, ώστε να μπορεί να τα τοποθετήσει πάλι στη σωστή τους θέση και κατόπιν θα τα ξανακάνει σκληρά. "Ελάτε να τα δείτε", είπε μετά από λίγα λεπτά συνεχών απαλών χτυπημάτων. "Τα κόκαλά της είναι τελείως μαλακά. Ελάτε να τα εξετάσετε με τα ίδια σας τα χέρια". Οι δύο γυναίκες που ήταν δίπλα στο Δάσκαλο και η νύφη της ασθενούς προχώρησαν και έθεσαν τα χέρια τους στη σπονδυλική στήλη. Με λύπη μου αρνήθηκα να πράξω το ίδιο, διότι δεν είχα ποτέ συναντήσει αυτή τη κυρία και αισθάνθηκα ντροπή στη σκέψη ότι θα έπρεπε να βάλω τα δάχτυλά μου στη γυμνή πλάτη της. Αλλά παρατήρησα την έκπληξη στα πρόσωπα εκείνων που ανταποκρίθηκαν στην πρόσκληση του Δάσκαλου. Αργότερα είπαν ότι αισθάνθηκαν τα κόκαλά της σαν σφουγγάρι. "Τώρα", ανακοίνωσε ο Δάσκαλος, σαν να έδινε οδηγίες σε μια ομάδα ειδικευομένων σε χειρουργείο, "θα επαναφέρω τα οστά στη σωστή τους θέση και θα τα στερεοποιήσω. Έχω ήδη αφυλοποιήσει τα άλατα". Αφού για λίγα ακόμη λεπτά έδινε χτυπηματάκια, η θεραπεία τελείωσε. Η όλη διαδικασία διήρκεσε είκοσι με είκοσι πέντε λεπτά. "Τώρα είσαι θαυμάσια", είπε στη γυναίκα με πλήρη εμπιστοσύνη σε ότι είχε κάνει. "Στρίψε και σήκω από το κρεβάτι. Είσαι τελείως θεραπευμένη. Η σπονδυλική στήλη είναι ίσια και όλοι οι σπόνδυλοι είναι στη σωστή τους θέση".

Προς κατάπληξη όλων των παρόντων, η ασθενής σηκώθηκε από το κρεβάτι και άρχισε να περπατά χωρίς βοήθεια και χωρίς τον παραμικρό πόνο. Το πρόσωπό της είχε φωτιστεί από έξαψη. "Τώρα", συνέχισε ο Δάσκαλος, "σκύψε μερικές φορές". Ακολούθησε τις οδηγίες με μεγάλη ευκολία και χωρίς καμιά δυσχέρεια. Έδειχνε σαν να ήταν σε έκσταση, τέντωσε τους αγκώνες της και έγνεψε με ανακούφιση. Στο υπνοδωμάτιο υπήρχε μια ατμόσφαιρα ευφορίας. Ο Δάσκαλος έδειχνε ευχαριστημένος αλλά όχι ιδιαίτερα εντυπωσιασμένος από το κατόρθωμά του. Στην πραγματικότητα μάλλον αισθανόταν όπως ο γυναικολόγος μετά από μια επιτυχημένη γέννα, δηλαδή σαν ένα γεγονός ρουτίνας. Η ασθενής περπατούσε σχεδόν ελεύθερα και

προσεφέρθη να φτιάξει καφέ. Δεχθήκαμε και καθίσαμε στο λίβινγκ ρουμ. Σε λίγα λεπτά ο καφές ήταν έτοιμος και ο Δάσκαλος τον απολάμβανε με μεγάλη ευχαρίστηση. Του άρεσε ιδιαίτερα ο τούρκικος.

Πριν φύγουμε έδωσε οδηγίες στην κυρία Κατίνα, την ασθενή, τι τροφές να αποφεύγει. Τον άκουσε προσεκτικά ενώ της μιλούσε για τη σωστή διατροφή. " Πρέπει επίσης να πάρεις βιταμίνη B COMPLEZ σε καθημερινή βάση. Και πρέπει να κάνεις μερικές απλές ασκήσεις, δηλαδή επικύψεις για λίγα λεπτά κάθε μέρα ".

Καθώς είμαστε έτοιμοι να φύγουμε, η κυρία Κατίνα έτρεξε στο πάνω μέρος του σπιτιού και σε λίγα λεπτά επέστρεψε κρατώντας τον Άγιο Ιερώνυμο του Ελ Γκρέκο. " Σας παρακαλώ ", είπε στο Δάσκαλο, " δεχθείτε αυτό σα δείγμα της εκτιμήσεώς μου για ότι κάνατε ". " Όχι, όχι ", είπε με έμφαση ο Δάσκαλος κουνώντας τα χέρια του. " Ευχαριστώ, αλλά δεν μας επιτρέπετε να λαμβάνομε χρήματα ή δώρα ".

" Σας παρακαλώ, πάρτε το ", επέμενε η κυρία Κατίνα και προσπαθούσε να του το βάλει στα χέρια του. " Δεν είναι δώρο, μόνο ένα δείγμα εκτιμήσεως ".

" Δάσκαλε ", είπα, προσπαθώντας να σώσω την κυρία Κατίνα από την αδιαλλαξία του, " η κυρία έχει δίκιο. Μπορείτε να το θεωρήσετε σαν απόδειξη και τίποτα άλλο. Στο κάτω – κάτω είναι μόνο ένα αντίγραφο ". Φαίνεται ότι η επέμβασή μου απέδωσε. Ο Δάσκαλος κούνησε τους ώμους του και απρόθυμα πήρε τον πίνακα. Αλλά του φαινόταν ότι δεν ήταν σωστό, ότι δεν έπραξε ορθά, μουρμούραγε ότι δεν έπρεπε να δέχεται δώρα κ.λ.π. Η κυρία Κατίνα εν τω μεταξύ ακτινοβολούσε από χαρά.

Αργότερα το βράδυ, αφού ο έκπληκτος σύζυγος και οι λοιποί συγγενείς έμαθα το " θαύμα ", έγινε γλάτι και κράτησε μέχρι το πρωί. Εν τω μεταξύ η κυρία Κατίνα, δύσπιστη και η ίδια ως προς τη θεραπεία της, πήγε στον ακτινολόγο το ίδιο απόγευμα. Προς έκπληξη του γιατρού, οι ακτινογραφίες έδειχναν διαφορές από τις προηγούμενες, που ελήφθησαν προ εβδομάδος. Οι καινούργιες ακτινογραφίες έδειχναν μια κανονική σπονδυλική στήλη.

Την επεσκέφθη και πάλι μετά από μερικές μέρες. Μου φάνηκε ότι ήταν σε θαυμάσια υγεία, χωρίς κανένα ίχνος της προηγούμενης ασθένειάς της. Ήταν δύσκολο να πιστέψει κανείς ότι αυτή η γυναίκα δε μπορούσε ούτε να καθίσει στο κρεβάτι της πριν από την άφιξη του Δάσκαλου. Και η ίδια επιθυμούσε να μου μιλήσει λεπτομερειακά για το ιστορικό της και για την εμπειρία της με το Δάσκαλο.

« Τι αισθανθήκατε όταν σας άγγιξε ο Δάσκαλος ; »

« Αισθάνθηκα κάτι πολύ περιεργο κατά μήκος της σπονδυλικής στήλης », είπε. « Ήταν κάτι σαν ηλεκτρικό ρεύμα, σαν μυρμήγκια να πηγαίνουν πάνω – κάτω στη σπονδυλική στήλη. Στην αρχή σφίχτηκα, διότι θυμόμουν πόσο είχα υποφέρει όταν την έστριψαν και φοβόμουν ότι θα αισθανόμουν πάλι το ίδιο. Όταν όμως ο Δάσκαλος παρατήρησε το φόβο μου, μου ζήτησε να αφήσω τον εαυτό μου χαλαρό ».

Ήμουν περιεργος να μάθω σε ποια έκταση η κυρία Κατίνα πίστευε ότι ο Δάσκαλος μπορούσε να τη θεραπεύσει. Ήθελα να μάθω εάν το στοιχείο της αυθυποβολής έπαιξε κανένα ρόλο στη θαυματουργό αποθεραπεία. Έτσι λοιπόν τη ρώτησα εάν είχε καμιά προηγούμενη επαφή μαζί του παλαιότερα.

« Ναι είχα », είπε. « Τον επισκέφθηκα πριν πολλά χρόνια, όταν ο γιός μου ήταν δύο χρονών και ήταν όλο του το σώμα γεμάτο εξανθήματα. Επήγαμε σε πολλούς γιατρούς, ακολουθήσαμε όλα τα είδη διαίτης, κάναμε όλες τις αναλύσεις, χρησιμοποιήσαμε όλα τα είδη αλοιφών. Τίποτα. Μέχρις

ότου ένας φίλος μας πήγε στο Δάσκαλο. Μόλις είδε το γιο μου, μου είπε ότι δεν ήταν τίποτα σοβαρό. Απλά το παιδί ήταν αλλοργικό στο γάλα και στα γλυκά που έτρωγε. "Να τα σταματήσεις και τα δύο", είπε».

«Είπε απλά κοιτάζοντας το παιδί;», ρώτησα.

«Ναι, μόνο κοιτώντας το. Πήγα στο γιατρό μας και του το είπα. Αυτός συνεφώνησε. "Γιατί δεν δοκιμάζουμε και βλέπουμε". Του σταματήσαμε το γάλα και τα γλυκά και σε τέσσερις μέρες όλα τα εξανθήματα έσβησαν. Την πέμπτη μέρα, λέει ο γιατρός: "Ας του δώσουμε πάλι γάλα, να δούμε τι θα γίνει". Σε δύο μέρες τα σπυριά επανήλθαν. Κατόπιν αυτού, σταματήσαμε το γάλα για μεγάλο χρονικό διάστημα και τα εξανθήματα εξαφανίσθηκαν. Πήγα πάλι στο Δάσκαλο, όταν η μητέρα μου αρρώστησε από λευχαιμία. Την είχε πολύ καιρό. Η σπλήνα της είχε διογκωθεί τόσο πολύ, ώστε της κατάστρεψε το ένα νεφρό. Δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτε οι γιατροί της Κύπρου, γιατί δεν υπήρχαν τότε όλες οι ειδικότητες στο νησί. Μας συμβούλεψαν να τη στείλουμε στην Αθήνα ή στην Αγγλία. Τον επισκέφθηκα, ενώ η μητέρα μου ήταν ήδη στην Ελλάδα. Μόλις άγγιξε τη φωτογραφία της, μου είπε: "Η μητέρα σου υποφέρει από τη σπλήνα της. Και αυτή της δημιουργεί τα λευκά αιμοσφαίρια". Μου είπε να μη στενοχωριέμαι. Εδώ στην Κύπρο οι γιατροί δεν μου είχαν δώσει καμιά ελπίδα. Βρήκαν ότι τα λευκά αιμοσφαίρια ήταν 187000, ενώ κανονικά έπρεπε να είναι 8 – 10000. Ο Δάσκαλος είπε: "Η μητέρα σου θα υποστεί θεραπεία στην Αθήνα και θα επιστρέψει". Και ακριβώς αυτό έγινε. Έζησε έξι χρόνια ακόμα. Κατόπιν ο γαμπρός μου αρρώστησε και εκείνη έπαθε ψυχολογικό σοκ. Πάλι η σπλήνα διογκώθηκε και μάλιστα ραγδαία. Την επήγαμε στην Αθήνα για θεραπεία, αλλά οι γιατροί είπαν ότι δεν μπορούσε να γίνει πλέον τίποτα. Πήγα πάλι στο Δάσκαλο. Μου είπε: "Λυπάμαι. Πιστεύω πως αυτό θα είναι το τέλος της". Σε δύο μέρες πέθανε. Οτιδήποτε μας είπε, βγήκε αληθινό».

«Έτσι λοιπόν», είπα, «όταν ήλθε σε σας ο Δάσκαλος εκείνη τη μέρα, πιστεύατε ότι θα γίνετε καλά».

Η κυρία Κατίνα δίστασε για λίγο, καθώς σκεπτόταν την ερώτησή μου.

«Στην πραγματικότητα, δεν μπορώ να πω ότι το πίστευα αληθινά, διότι όταν μου ανέφεραν το όνομά του, υπέθεσα ότι ήταν καλός μόνο στις διαγνώσεις ασθενειάς, αλλά δεν ήξερα ότι ήταν και θεραπευτής. Είπα λοιπόν στον εαυτό μου: Τι έχεις να χάσεις; Ας προσπαθήσουμε και βλέπουμε. Πως και δεν το σκέφτηκα πιο πριν; αναρωτήθηκα».

Η κυρία Κατίνα έφερε τις ακτινογραφίες και τις εξετάσαμε μαζί. Της ζήτησα να μου επιτρέψει να τις κρατήσω μερικές ημέρες. Ήταν τόσο βέβαιη ότι η ασθένειά της πέρασε, ώστε μου το επέτρεψε. Επίσης μου έδωσε όλες τις ιατρικές γνωματεύσεις που αφορούσαν την ασθένειά της. Της υποσχέθηκα ότι θα τις επέστρεφα σε περίπτωση που της χρειαζόταν. Απ' ό,τι γνωρίζω, μέχρι σήμερα, δεν είχε καμιά επιδείνωση του προβλήματός της. Την είδα για τελευταία φορά στο σπίτι του Δάσκαλου. Είχε φέρει μια φίλη της που είχε επίσης πρόβλημα με τη σπονδυλική στήλη της. Αν και δεν ήμουν αυτόπτης μάρτυρας του συμβάντος, μου είπαν ότι ο Δάσκαλος θεράπευσε κι εκείνη. Ήταν Αγγλίδα και δεν μπορούσε να συντονίσει τις κινήσεις της. Αυτό είχε σαν συνέπεια να μην μπορεί να βαδίζει ίσια. Και πάλι οι γιατροί δεν ήταν σε θέση να τη βοηθήσουν, παρ' όλο ότι έκανε διάφορες εγχειρήσεις.

Είχα παρευρεθεί νωρίτερα σε μια παρόμοια εντυπωσιαστική περίπτωση θεραπείας, που πραγματοποιήθηκε σε μια εβδομηντάχρονη γυναίκα. Οι γιατροί είχαν παραιτηθεί, όπως και στην περίπτωση της κυρίας

Κατίνας. Η επαφή με το Δάσκαλο έγινε πάλι δια μέσου εμού. Καθώς η ασθενής δεν ήταν σε θέση να περπατήσει, έπρεπε να τη μεταφέρουμε στα χέρια. Μετά τη θεραπεία, άρχισε να περπατά σχεδόν ελεύθερα, χωρίς βοήθεια. Αν και ολοκληρωτική ανάρρωση ήταν αδύνατο να γίνει, κατά τα λεγόμενα του Δασκάλου λόγω της προχωρημένης ηλικίας της, το 80% του προβλήματος έπαψε να υπάρχει. Μετά από μια σχεδόν ολική παράλυση, τώρα ήταν σε θέση να πάει στην παραλία να κολυπηθεί. Τέτοια φαινόμενα θεραπείας, αν και έχουν αποδειχθεί με δεδομένα, συχνά τα αγνοούν εσκεμμένα οι επιστήμονες. Φαίνεται ότι δεν υπάρχει διαθέσιμη επιστημονική θεωρία που να τα εξηγεί, ή τουλάχιστον προς το παρόν, Άρχισα να παραδέχομαι ότι αυτό που είχα ο ίδιος παρατηρήσει στην περίπτωση της κυρίας Κατίνας, δεν μπορούσε να γίνει κατανοητό με το υπάρχον επιστημονικό πλαίσιο. Για παράδειγμα, το στοιχείο της αυθυποβολής δε φαινόταν να είναι ένα ισχυρό και αποφασιστικό συστατικό στην αιφνίδια αποθεραπεία της.

Μαθητές της μη ιατρικής θεραπευτικής υποστηρίζουν ότι τα φαινόμενα αυτά μπορούν καλύτερα να εξηγηθούν σε μια μορφή υποβολής και αυτοσυγκεντρώσεως, που λειτουργεί σε ένα κοινό πλαίσιο κατανόησης και εμπιστοσύνης, που μοιράζονται ο θεραπευτής και ο πελάτης. Οι περισσότεροι παραδοσιακοί ή εκ πίστεως θεραπευτές συνήθως ενεργούν μέσα σε ένα επιβοηθητικά κατάλληλο περιβάλλον και οι θεραπευτικές τελετές έχουν επιφορτιστεί με πολλές συγκινήσεις και δραματικές εξάρσεις. Ο Δάσκαλος ενεργούσε ξεκομμένος από τα ευρύτερα κοινωνικά πλαίσια τα οποία δεν βοηθούσαν καθόλου την εργασία του ή τις ιδέες του. Αρκετά συχνά, οι ίδιοι οι ασθενείς, έκρυβαν από τους συγγενείς τους και τους φίλους τους την επίσκεψή τους στο "Μάγου του Στρόβολου".

Κάποτε μου παραπονέθηκε ότι αισθάνεται σαν να οργώνει σ' ένα άγονο και βραχώδες έδαφος, μερικές φορές.

Κατά την προσωπική μου άποψη η περίπτωση της κυρίας Κατίνας είναι ξεχωριστή, όχι μόνο λόγω των περιστατικών της αιφνίδιας αναρρώσεώς της, αλλά κυρίως διότι είχα στην κατοχή μου προς έρευνα το ιστορικό της και τις ακτινογραφίες. Ήταν ο τύπος της εμπειρικής αποδείξεως, που μπορούσε να υπονομεύσει ακόμα και τον πιο ευλαβή σκεπτικισμό. Σκέφτηκα ότι η περίπτωση της κυρίας Κατίνας, είχε όλα τα προσόντα για να ταξινομηθεί μεταξύ εκείνων των λίγων παραδειγμάτων, τα οποία ο JEROME FRANK, μια αυθεντία στην μη ιατρική θεραπεία, αποκαλεί "αληθώς θαύματα". Στο βιβλίο του "ΠΕΙΘΩ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑ" αναφέρει ότι μερικά άτομα φαίνεται να έχουν ένα δώρο θεραπείας, το οποίο προκαλεί και αψηφά την επιστημονική εξήγηση. Συνεχίζει λέγοντας ότι κάποιος, δεν πρέπει να υποτιμήσει την πιθανότητα, καθώς η απόδειξη είναι επαρκής, ότι μερικοί θεραπευτές μπορεί να λειτουργούν σαν ένα είδος αγωγού, για μια θεραπευτική δύναμη που υπάρχει στο Σύμπαν, η οποία μερικές φορές ονομάζεται "δύναμη ζωής". Ελλείψει δε καλύτερου όρου, προτείνει ότι πρέπει να ονομαστεί "υπερφυσική".

Συνάντησα το Δάσκαλο την επόμενη της επισκέψεώς μου στην κυρία Κατίνα, κατά τη διάρκεια μιας εκ των κανονικών του συναντήσεων με τους μαθητές του. Κατά συνέπεια το θέμα ήταν για τη θεραπεία και το ρόλο του ψυχοθεραπευτή.

« Όλες οι ασθένειες », άρχισε ο Δάσκαλος, αφού ανέπεμψε μια σύντομη προσευχή, « είναι συνέπεια ψυχονοητικών καταστάσεων. Ίσως να

αναρωτιέστε για την ενέργεια των ιών. Όπως μας δείχνει η ιατρική επιστήμη, μικροοργανισμοί και ιοί υπάρχουν εν αφθονία στο σώμα κάθε ανθρώπινης υπάρξεως. Γιατί τότε μερικοί από μας είναι λιγότερο ευάλωτοι σε αυτούς τους οργανισμούς, ενώ άλλοι είναι τόσο τρωτοί; Η αιθερική ενέργεια που χρειάζεται για να κρατά το σώμα σε ισορροπία μειώνεται αξιοσημείωτα όταν δεν δονούμεθα σωστά. Ένας συγκεκριμένος αριθμός αιθερικών δονήσεων, ως πούμε 100, είναι αναγκαίος στο Άγιο Πνεύμα για να δημιουργεί κύτταρα, ιστούς και διάφορα όργανα του υλικού σώματος. Η αιθερική μας ενέργεια είναι ελαφριά όταν οι σκέψεις μας και οι επιθυμίες μας είναι τέτοιες που δημιουργούν μέσα μας δονήσεις όπως της αγωνίας, της καταθλίψεως, της ισχυρογνωμοσύνης, του θυμού, του μίσους και άλλων παρόμοιων νοσηρών συγκινήσεων. Κατά συνέπεια, μπορεί να διαθέτουμε μόνο 60 ή 80 μονάδες από τις 100 που υποθετικά χρειαζόμαστε σαν αιθερική ζωτικότητα, για να κρατήσουμε το σώμα μας σε ισορροπία. Αυτόματα παρατηρούμε ότι τα πλέον ευαίσθητα μέρη του σώματός μας, αρχίζουν να εκδηλώνουν την έλλειψη της επάρκειας προμήθειας ζωτικότητας. Όταν ένας άνθρωπος πάρει επαρκή ποσότητα αιθερικής ενέργειας με τη σωστή τροφή, την αναπνοή και τον τρόπο ζωής, η προσωπικότητά του θα χαίρεται σε πλήρη υγεία. Η αύρα αυτού του ατόμου ακτινοβολεί σε μεγάλη ακτίνα και απορροφάται από εκείνους που τη χρειάζονται. Τέτοια άτομα ευεργετούνται και από την απλή παρουσία ενός Ερευνητή της Αλήθειας. Γνωρίζετε ίσως ότι συγκεκριμένοι άνθρωποι παράγουν μέσα μας θετικές δονήσεις, ενώ άλλοι μπορεί να παράγουν ακριβώς το αντίθετο. Η χαρά που δοκιμάζουμε με την παρουσία αυτών των ανθρώπων, είναι το αποτέλεσμα της άφθονης επάρκειας αιθερικής ζωτικότητας που διαθέτουν. Οι άλλοι που έχουν έλλειψη, παίρνουν από τα δικά μας αποθέματα αιθερικής ενέργειας. Ένας ερευνητής της Αλήθειας που θέλει να βοηθήσει, πρέπει να διατηρεί την αύρα του καθαρή και ακτινοβολούσα. Ακόμα και αν αισθάνεται στεγνός και απομυζημένος από κάποιον συνάνθρωπο που απορροφά τη ζωτικότητά του, δεν θα πρέπει να τον αποδιώχνει. Αυτοί οι άνθρωποι χρειάζονται περισσότερο από όλους τη βοήθειά μας. Η αιθερική ζωτικότητά μας κρατά σε υγεία και πρέπει να είμαστε έτοιμοι να την προμηθεύσουμε σε αυτούς που την έχουν ανάγκη. Όταν προσευχόμαστε στο Θεό και του ζητάμε " τον άρτον ημών τον επιούσιον " στην πραγματικότητα ζητάμε " ζωοδότη αιθέρα ". Δεν προσευχόμαστε για το ψωμί. Η αιθερική ζωτικότητα χρειάζεται όχι μόνο για να διατηρήσει υγιές το σώμα μας, αλλά για να παραμείνουμε στο ψυχικό και νοητικό σώμα μας ». Υπήρξε παύση για μια ακόμη στιγμή, ενώ ο Δάσκαλος περίμενε ερωτήσεις από το ακροατήριο.

« Ποιος είναι ο ρόλος της προσευχής, ως προετοιμασία για τη θεραπεία; », ρώτησε κάποιος.

« Δεν υποτιμώ την αναγκαιότητα της προσευχής. Θα μπορούσε να είναι μια μέθοδος αυτοσυγκεντρώσεως για το θεραπευτή, για να εισέλθει στο νοητικό επίπεδο που θα του επιτρέψει να βοηθήσει. Για μένα είναι αρκετό να σκεφτώ: " Γεννηθήτω το θέλημά Σου " και να συνεχίσω μια θεραπεία. Όμως ένας " ερευνητής της Αλήθειας " , πρέπει να προσεύχεται χωρίς διακοπή, συνεχώς. Κάθε του σκέψη πρέπει να είναι μια έκφραση προσευχής. Αυτό ακριβώς είχε κατά νου ο Απόστολος Παύλος, όταν συμβούλευε ότι πρέπει να προσευχόμαστε ασταμάτητα. Ο ψυχοθεραπευτής, ερευνητής της Αλήθειας, πρέπει να προσεύχεται συνεχώς, δια μέσου των ενεργειών του, των σκέψεων και των αισθημάτων του. Όταν συγχωριζόμαστε με το Θεό, δεν χρειάζεται να

προσευχόμεθα πριν από τη θεραπεία. Προσέξτε. Η πραγματική προσευχή δεν είναι λέξεις. Οι λέξεις από μόνες τους δεν εννοούν τίποτα. Είναι οι πράξεις και η επιθυμία να υπηρετήσεις, που έχουν αξία. Όταν υποσχόμεθα ως ερευνητές της Αλήθειας να αφιερώνουμε λίγα λεπτά κάθε βράδυ για αυτοανάλυση, δε είναι βασικά αυτό μια μορφή προσευχής ; Η αυτοανάλυση μας όμως δεν πρέπει να συνοδεύεται από μαζοχιστικές τάσεις και αισθήματα ενοχής. Τη στιγμή που ο ερευνητής της Αλήθειας αισθάνεται ένοχος και αμαρτωλός, δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένας είδος πνευματικής ασθένειας. Κατά τη διάρκεια της αυτοαναλύσεώς μας, πρέπει να είμαστε ικανοί να ξεχωρίζουμε αυτές τις τάσεις και τις εκριζώνουμε. Πρέπει να χρησιμοποιούμε τη λογική μας και να πολεμάμε τέτοιες φαντασιώσεις και προκαταλήψεις. Γιατί, εάν εσείς, σαν παρούσες προσωπικότητες, δε φθάσετε ούτε ένα συγκεκριμένο επίπεδο ισορροπίας στη ζωή, στη ζωή, πώς περιμένετε να βοηθήσετε κάποια ανθρώπινη ύπαρξη που έχει προβλήματα και ζει στο χάος της απελπισίας και των φαντασιώσεων ; Η εργασία μας ως θεραπευτές, δεν είναι μόνο στο διπλό αιθερικό του υλικού σώματος. Θα πρέπει να είμαστε επίσης έτοιμοι να ανακουφίζουμε τον πόνο που υπάρχει στο ψυχονοητικό επίπεδο ».

« Πολλοί θεραπευτές θεωρούν ότι μπορούν να βοηθήσουν μόνο ένα συγκεκριμένο αριθμό ατόμων κάθε μέρα. Πιστεύουν ότι η αιθερική της ενέργεια είναι περιορισμένη και ότι μπορεί να κενωθεί. Αυτό δεν είναι η πραγματικότητα. Απλά, δημιουργούν δια της αυτοσυγκεντρώσεως ένα στοιχειακό, το οποίο εμποδίζει το δρόμο τους για θεραπεία. Σας διαβεβαιώ ότι όσο περισσότερους ανθρώπους βοηθάτε, τόσο περισσότερο γεμίζετε με ζωτικότητα, με την προϋπόθεση όμως ότι η καρδιά σας δονείται από αγάπη ».

Ο Δάσκαλος συνέχισε λέγοντας ότι ένας μάντης μπορεί να δει την αύρα ενός προσώπου, σε ποιο σημείο υπάρχει έλλειψη ζωτικότητας. Κατόπιν με την ορθή συγκέντρωση, ο θεραπευτής μπορεί να " γεμίσει " το τμήμα του διπλού αιθερικού του ασθενούς. Βεβαίωσε δε, ότι είναι δυνατόν ένας θεραπευτής να δει αυτή την έλλειψη στο διπλό αιθερικό του ασθενή, ακόμη και εάν το ίδιο πρόβλημα δεν έχει εκδηλωθεί στο παχύ υλικό επίπεδο. Συνεπώς, μπορεί να προβλέψει και να προλάβει την εκδήλωση της φυσικής ασθένειας. Ένα πρόβλημα μπορεί να εμφανισθεί στην αύρα του μελλοντικού ασθενούς, πολύ πριν εκδηλωθεί το ίδιο στο υλικό σώμα. Κατόπιν μας διηγήθηκε ένα γεγονός που συνέβη με έναν SUFI, που ήλθε στην Κύπρο για να τον επισκεφθεί.

« Μιλάγαμε στο καθιστικό του σπιτιού μου, όταν ξαφνικά σταμάτησε τη συζήτηση και είπε ότι μια γάτα ήταν έξω στο δρόμο. Συγκεντρώθηκε και με τη σκέψη του, έφερε τη γάτα δίπλα στη σκάλα μου. Κατόπιν, με μια ξαφνική κίνηση του κεφαλιού του, η γάτα πέθανε. Διαμαρτυρήθηκα και απαίτησα μια εξήγηση του λόγου, για τον οποίο σκότωσε το καημένο το ζώο. Μου εξήγησε ότι είδε στην αύρα της γάτας μια επικίνδυνη μολυσματική ασθένεια. Με το να την θανατώσει, πρόλαβε την εξάπλωση της επιδημίας. Εκείνο το οποίο κυρίως με εντυπωσίασε ήταν η δύναμή του στο να προβλέψει το σατανικό δυναμικό που ήταν γαντζωμένο στην αύρα της γάτας. Το δε σώμα της, δεν έδειχνε σημάδια ασθένειας. Τον παραδέχθηκα αυτόν τον SUFI. Μάθαμε πολλά ο ένας απ' τον άλλο ».

Ρώτησα το Δάσκαλο εάν μπορεί να εξακριβώσει εκ των προτέρων, εάν μια συγκεκριμένη περίπτωση πρόκειται να θεραπευτεί ή όχι. Έθεσα αυτήν την ερώτηση, διότι είχα ιδιαίτερος εντυπωσιασθεί με τις επιτυχημένες θεραπείες.

Αναρωτιόμουν εάν θα μπορούσε να διαβεβαιώσει ότι ήταν ικανός να προβλέψει το Κάρμα ενός ασθενούς αν επέτρεπε θεραπεία και κατόπιν να ενεργήσει ανάλογα. Δεν θυμάμαι καμιά περίπτωση που να ανέλαβε ο Δάσκαλος και να μην είχε τουλάχιστον μερική επιτυχία. Στην περίπτωση της κυρίας Κατίνας για παράδειγμα, ήμουν βέβαιος ότι εγνώριζε εκ των προτέρων ότι θα μπορούσε να περπατήσει εκείνο το ίδιο πρωινό. Σε άλλες περιπτώσεις, ρητά βεβαίωνε ότι δεν υπήρχε ελπίδα, αλλά ότι πάλι θα προσπαθούσε. Κατά κανόνα οι προβλέψεις του είχαν βαρύτητα και στις δύο περιπτώσεις.

« Πρέπει πάντα να έχετε κατά νου, ότι κάθε πραγματοποίηση θεραπείας, προϋποθέτει συντονισμό με το Άγιο Πνεύμα. Εμείς απλά είμαστε οι αγωγοί του Θείου Σχεδίου. Η επιτυχία δεν είναι στα χέρια μας. Ο ερευνητής της Αλήθειας πρέπει κατά συνέπεια να αποβάλλει τις εγωιστικές του τάσεις, του να περιμένει δηλαδή θεραπεία, όποτε θέσει στα χέρια του τον ασθενή. Εκείνο το οποίο μπορούμε να κάνουμε, είναι να βοηθάμε και να είμαστε συνεπείς με τα καθήκοντα και τις υποχρεώσεις μας. Καμιά φορά, μπορεί να παραστείς σε φαινόμενα θεραπείας, που θα χάσεις το μυαλό σου. Για παράδειγμα, με το να θέσεις απλά τα χέρια σου σε μια πληγή, μπορείς να επιταχύνεις τη θεραπευτική διαδικασία και να τη θεραπεύσεις σε λίγα λεπτά. Είναι επίσης δυνατόν, να μην μας επιτραπεί να πραγματοποιήσουμε ούτε την πιο απλή μορφή θεραπείας. Το να θεραπεύσεις είναι πιο φυσικό από το να σου απαγορευτεί. Είναι ευκολότερο να επιτύχεις, διότι είναι η επιθυμία του Απόλυτου και του Αγίου Πνεύματος. Όταν δεν πραγματοποιείται, σημαίνει ότι υπάρχει Καρμική οφειλή, που δεν μπορεί να προσπεραστεί.

« Δεν είναι δυνατόν να γνωρίζει κανείς από την αρχή εάν το Κάρμα θα επιτρέπει θεραπεία και κατόπιν να ενεργήσει ; », συνέχισα.

« Όχι, αυτό δεν είναι επιτρεπτό. Όπως έχουμε ήδη εξηγήσει, η απόφαση του εάν θα πραγματοποιηθεί η θεραπεία είναι πέρα από τις δυνάμεις μας. Εμείς ως θεραπευτές, θα πρέπει να είμαστε έτοιμοι να προσφέρουμε την αιθερική μας ενέργεια να βοηθήσουμε κάποιον που έχει ανάγκη. Με την απλή μας επιθυμία να βοηθήσουμε, αυτόματα δημιουργούμε ένα θεραπευτικό στοιχειακό, που παραμένει στην αύρα του ασθενούς. Μπορεί να μην επιφέρει άμεσα αποτελέσματα, αλλά το στοιχειακό θα παραμείνει στην αύρα του. Η Καρμική οφειλή μπορεί να εξοφληθεί κάθε στιγμή στο μέλλον. Όταν αυτό συμβεί, το στοιχειακό θα ενεργοποιηθεί και θα επιφέρει τη θεραπεία. Γι' αυτό, άσχετα από το πόσες φορές έλθει ένας ασθενής σε σας για βοήθεια, δεν πρέπει ποτέ να αρνηθείτε. Πρέπει να επαναλαμβάνουμε την ίδια εργασία, χωρίς τη σκέψη του εάν θα πραγματοποιηθεί η θεραπεία ή όχι. Με την επιθυμία μας να βοηθήσουμε το άτομο, του προμηθεύουμε επιπλέον αιθερική ενέργεια, που ενδυναμώνει το θεραπευτικό στοιχειακό που υπάρχει στην αύρα του. Σε καμιά περίπτωση δεν αποτυγχάνει ένας θεραπευτής με γνήσια επιθυμία βοήθειας, να το κάνει αυτό φυσικά ή ψυχολογικά.

« Οι σκεπτικιστές θα έλεγαν ότι η θεραπεία είναι δυνατή, μόνο επειδή ο ασθενής ο ίδιος πιστεύω στο θεραπευτή του και ότι τα αποτελέσματα της προέρχονται από την ισχυρή δύναμη συγκεντρώσεως και αυτοσυγκεντρώσεως ».

« Πώς αντιμετωπίζετε αυτό το ενδεχόμενο ; », ρώτησα πάλι.

« Μέχρι ενός σημείου έχουν δίκιο. Η συγκέντρωση και η αυτοσυγκέντρωση συχνά είναι αναγκαίες καταστάσεις, που μπορεί να οδηγήσουν σε θεραπεία. Στο κάτω – κάτω , η κατάσταση της υγείας μας είναι το δημιούργημα των σκέψεων και των συγκινήσεων μας. Αυτή τη στιγμή

αντιμετωπίζω μεγάλες δυσκολίες, προσπαθώντας να βοηθήσω έναν αστυνομικό που υποφέρει από πολιομυελίτιδα τα τελευταία είκοσι πέντε χρόνια.

Οι φαντασιώσεις, στις οποίες πολύ συχνά παραδίδεται, του δημιουργούν βλαβερές και ολέθριες αυτουποβολές, που υπονομεύουν τη καλή του φυσική κατάσταση. Τον συναντώ κάθε εβδομάδα, αλλά ότι δημιουργεί το καταστρέφει με την αρρωστημένη του ψυχική διάθεση. Προσπαθώ να τον πείσω ότι η συμπεριφορά του καίει και καταστρέφει την αιθερική του ενέργεια και εμποδίζει τη θεραπεία του. Αμφιβάλλει στο εάν θα αναρρώσει γρήγορα. Η αμφιβολία ενεργεί σαν ένα είδος αρνητικής αυθυποβολής, που επιβραδύνει τη θεραπεία.

Τώρα θα σας συγκρίνω αυτήν την περίπτωση, με εκείνη ενός αγράμματος χωριάτη. Διετίνετο ότι μια ημέρα, καθώς οδηγούσε το τρακτέρ του, τον άγγιξε κάτι δαιμονικό. Σαν αποτέλεσμα του αρνητικού αυτοεπηρεασμού, παρέλυσε. Οι γιατροί διέγνωσαν σκλήρυνση κατά πλάκας. Ανοησίες. Όταν αποτυγχάνουν να βρουν την πραγματική αιτία ενός προβλήματος, μαγειρεύουν μια λέξη και του τη δίνουν. Για τρία χρόνια αυτός ο άνθρωπος καθόταν σε αναπηρική καρέκλα. Ήταν ένα ψυχικό ράκος. Είχε πέντε παιδιά να θρέψει και ο αδελφός του, που ανέλαβε το τρακτέρ, του έδινε πολύ λίγα χρήματα. Με τον καιρό αυτός ο αγρότης επαναστάτησε. Ένα βράδυ, την ώρα που κοιμόταν, το υποσυνείδητό του ήλθε σε επαφή με το δικό μου. Είδε το πρόσωπό μου και μια φωνή στο όνειρό του, τον προέτρεψε να πάει στο "Μάγο του Στρόβολου", ο οποίος μπορούσε να τον θεραπεύσει. Θυμάμαι ήταν μία η ώρα το πρωί, όταν άκουσα τους χτύπους στην πόρτα μου. Ήλθε καθισμένος στην αναπηρική του καρέκλα, μαζί με τη γυναίκα του, τον αδελφό του και το μεγαλύτερο γιο του. Με κοίταξε έντονα. "Εσύ είσαι", είπε με αποβλακωμένο ύφος. "Τι θέλεις από μένα;", τον ρώτησα. "Αυτός ο παλιάνθρωπος ο αδελφός μου με εκμεταλλεύεται τα τελευταία τρία χρόνια. Χρησιμοποιεί το τρακτέρ μου και μου δίνει ψίχουλα. Θέλω να εργαστώ για χάρη των παιδιών μου. Θέλω να ανέβω στο τρακτέρ μου, όπως παλιά και να πάω να δουλέψω. Θέλω να του δώσω εγώ απασχόληση και όχι να εξαρτώμαι από τη φιλανθρωπία του. Θα γίνω καλά. Το ξέρω ότι θα γίνω καλά. Γι' αυτό και ήλθα". Ήταν γεμάτος εμπιστοσύνη και ενθουσιασμό ότι θα γινόταν καλά. Ένας θεραπευτής δεν πρέπει να αφήνει ποτέ μια τέτοια ευκαιρία να πάει χαμένη. Του είπα λοιπόν: "Βεβαίως και θα γίνεις καλά. Μπορείς όμως να μου πεις πώς; Εγώ βεβαίως το γνωρίζω, αλλά θέλω να το πεις και εσύ". "Έλα κοντά μου", είπε. "Βάλε το αριστερό σου χέρι στο ώμο μου και το άλλο από κάτω από τη μασχάλη μου και διέταξέ με να σηκωθώ κι εγώ θα σηκωθώ". Χωρίς να χάσω λεπτό, έκανα αυτό ακριβώς που μου είπε. Όταν είπα: "Σήκω και προχώρησε", βγήκε από την αναπηρική του πολυθρόνα και άρχισε να περπατά. Έκανε μερικά βήματα προς τον αδελφό του και τον χτύπησε με τη γροθιά του στο γόνατο. "Τώρα περπατάω βρε παλιάνθρωπε", του είπε, "και αύριο θα οδηγήσω το τρακτέρ". Γύρισε, με κοίταξε και μου είπε: "Τι θέλεις τώρα να κάνω;"; "Άκου φίλε μου", του είπα, "σήμερα να πας στο κρεβάτι σου για να κοιμηθείς. Θέλω να πας στην εκκλησία και ν' ανάψεις ένα κερί στην εικόνα της Αειπάρθενου Παναγιάς και του Χριστού". "Γιατί, είναι απαραίτητο";, ρώτησε με έκπληξη. "Ναι, εκείνοι σ' έκαναν καλά". Ήθελα η πίστη του να αναφέρεται σε κάτι πέραν του ανθρωπίνου, πέρα από μένα, κάτι υπερβατικό. Θα ήταν ευεργετικό για το υποσυνείδητό του. Στην πραγματικότητα, είναι η Πραγματικότητα. Την επόμενη ημέρα ανέβηκε στο

τρακτέρ . Εργάζεται τρία χρόνια τώρα, χωρίς κανένα πρόβλημα. Πού είναι η σκλήρυνση κατά πλάκας ; », κατέληξε ειρωνικά ο Δάσκαλος.

« Είναι δυνατόν να θεραπευτεί κάποιος που δεν πιστεύει ή έχει αμφιβολίες ; », ρώτησα.

« Ναι, με την προϋπόθεση ότι δεν θα υπεισέλθει το ασυνείδητό του. Προτιμώ να μη γνωρίζει την προσπάθειά μου να τον θεραπεύσω. Όταν είναι σε ήρεμη και δεκτική πνευματική κατάσταση, μπορώ να επενεργήσω στο σώμα του, θεραπεύοντας ένα τραύμα. Να το έχετε σαν κανόνα ότι εκείνοι που υποφέρουν, δεν σας βοηθάνε καθόλου κατά τη διάρκεια της θεραπείας. Στη μεγάλη τους πλειοψηφία διατηρούν αμφιβολίες. ” Πως είναι δυνατόν ; ” είναι η πρώτη τους αντίδραση. Μην τους δίνετε καιρό να εντρυφήσουν σε τέτοιες αμφιβολίες. Συχνά θα πρέπει να ενεργείτε θεραπεία, χωρίς αυτοί να γνωρίζουν τι κάνετε ».

Ο Δάσκαλος ανέφερε ότι, όταν ένας άνθρωπος δεν είναι σε δεκτική κατάσταση, πλημμυρίζει από στοιχειακά που δεν επιτρέπουν στη θεραπευτική ενέργεια να επενεργήσει στην αύρα τους. Συμβούλεψε δε τους μαθητές του όταν θεραπεύουν, να μην επιτρέπουν σε απίστευτους να παρίστανται, διότι με τη σκέψη τους αυτοί οι άνθρωποι δημιουργούν αρνητικά στοιχειακά, που υπεισέρχονται στη θεραπεία. Αντίθετα, η παρουσία ατόμων με υποβοηθητική σκέψη , μπορεί να δημιουργήσει δονήσεις που θα βοηθήσουν το θεραπευτή στη θεραπεία. Όταν ο ψυχοθεραπευτής έχει πολύ ισχυρές δυνάμεις, μπορεί να είναι σε θέση να εξουδετερώσει τα αρνητικά στοιχειακά των παρισταμένων. Αλλά βεβαίως είναι πάντα καλύτερα να γίνεται ο ασθενής δεκτικός και με τις σωστές νουθετήσεις του θεραπευτή του και με την αυτοσυγκέντρωση του. Πριν λίγες μέρες μου είχαν μιλήσει για το πώς θεράπευσε έναν χωλό , τον οποίο τυχαία συνάντησε σε ένα παραθαλάσσιο εντευκτήριο. Ο Δάσκαλος και ο Θεοφάνης ήταν μια μέρα στην παραλία. Καθώς έκαναν ηλιοθεραπεία, είδαν έναν άνθρωπο σε αναπηρική καρέκλα να κοιτά τον ορίζοντα. Τον πλησίασαν και του έπιασαν κουβέντα. Αφού τον έπεισαν για τις θεραπευτικές τους δυνάμεις, ενήργησαν επί τόπου και κατάφεραν να τον σηκώσουν από την αναπηρική του καρέκλα. Η αναπηρία εξαφανίσθηκε και περπάτησε για το σπίτι του.

Ο Δάσκαλος συνέχισε λέγοντας ότι, για να γίνεις κρείσσος αποτελεσματικός θεραπευτής, πρέπει να γίνει κύριος των διαφόρων ιδιοτήτων του διπλού αιθερικού. Αν δεν το κάνει αυτό, θα έχει περιορισμένες επιτυχίες. Πολλοί δεν γνωρίζουν τι ακριβώς κάνουν και συχνά ενεργούν υστερικά. Εργάζονται στο σκοτάδι. Ο Δάσκαλος δεν υποβιβάζει την ανάγκη της ” τυφλής πίστεως ” στη θεραπεία. Αλλά εμείς ως Ερευνητές της Αλήθειας πρέπει ” να γνωρίζουμε τι κάνουμε ”, λέγει.

« Ας σας μιλήσω τώρα για μια εμπειρία που είχα με μια Αγγλίδα, ασκούμενη θεραπεύτρια στο Λονδίνο που επισκέφθηκα πρόσφατα. Ήταν παρούσα, όταν κάποιος , που έπασχε από οξεία αρθρίτιδα, ήλθε να με δει. Μου ζήτησε να της επιτρέψω να αναλάβει την υπόθεση αυτή. Είπα :

” Θαυμάσια. Προχώρησε. Μπορείς αν το κάνεις ”. Τα χέρια του ασθενούς ήταν πρησμένα και τα δάχτυλά του πόναγαν πολύ. Έκλεισε τα μάτια της και άρχισε να κμεί τα χέρια της πάνω – κάτω υστερικά. Ίσως αυτός να ήταν ο τρόπος που αποκτούσε εμπιστοσύνη και πίστη. ” Φύγε, Δάσκαλε ”, διέταξε, ” γιατί θα βγάλω το δαιμονικό του ”. Πίστευε ότι θα βγάλει το δαιμόνιο από το χέρι του. Επέτυχε τη θεραπεία της. Αφού ο ασθενής έφυγε, της ζήτησα να μου πει τι είχε κάνει. ” Μετακίνησα το σατανικό ”, είπε. Δεν γώριζε ότι, στην

πραγματικότητα, δια της κινητικής ιδιότητας του αιθέρα, είχε μεταβιβάσει αιθερική ενέργεια. Ήταν σε κατάσταση ημιυπνώσεως, χωρίς αν το γνωρίζει. Ίσως και ο ασθενής που την κάταζε με το στόμα ανοιχτό, να ήταν επίσης ημιυπνωτισμένος. " Γιατί κουνάς το χέρι σου ; ", ρώτησα. " Ω ! ", απάντησε , " πρέπει να πετάξω το διάβολο ". " Πού ; Στο πάτωμα ; Στα μάρμαρα ; ". Είχε επιτυχία αλλά δεν ήξερε το γιατί.

Ως Ερευνητές της Αλήθειας, πρέπει να γνωρίζουμε τι ακριβώς κάνουμε. Είναι πολύ πιο ισχυρός και αποτελεσματικός ο τρόπος της θεραπείας από αυτές τις υστερικές μεθόδους που μπορεί να επιφέρουν μεν θεραπευτικά φαινόμενα, αλλά μπορεί συγχρόνως να δημιουργήσουν ανεπιθύμητες διαταραχές στο υποσυνείδητο. Οι περισσότεροι θεραπευτές στην Ευρώπη και αλλού, δεν είναι γνώστες της φύσεως και των λειτουργιών του διπλού αιθερικού. Η εργασία τους γίνεται με τυφλή πίστη. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, οι θεραπευτικές επιτυχίες τους είναι συχνά περιορισμένες. Για παράδειγμα, για να θεραπεύσεις μια σπασμένη σπονδυλική στήλη, πρέπει να γ ν φίζεις όχι μόνο πώς να είσαι κύριος των διαφόρων ιδιοτήτων του διπλού αιθερικού, αλλά συγχρόνως θα πρέπει να γνωρίζεις ανθρώπινη ανατομία. Ακριβώς σήμερα φρόντισα έναν ασθενή με τέτοιο πρόβλημα. Δύο αδελφές φοιτήτριες ήταν παρούσες και με βοήθησαν ».

Ασφαλώς ο Δάσκαλος αναφερόταν σε μια άλλη παρόμοια περίπτωση με εκείνη που εγώ ήμουν παρών. Οι δύο αδελφές που ανέφερε ήταν παρούσες και έγνεψαν καταφατικά.

« Οι σπόνδυλοι της ασθενούς είχαν μετατοπιστεί και είχε φοβερούς πόνους στα πόδια της. Σε μια τέτοια περίπτωση, ένας εκ πίστεως θεραπευτής, το καλύτερο που θα μπορούσε να κάνει είναι να ανακουφίσει τους πόνους για λίγες μέρες. Είναι πολύ δύσκολο να αντιμετωπίσεις τέτοιο πρόβλημα, μόνο δια μέσου της τυφλής πίστεως. Θα ήταν αδύνατο να επαναφέρει κανείς το σπόνδυλο στη σωστή του θέση, εκτός εάν γνώριζε επ' ακριβώς πώς να χρησιμοποιήσει την αιθερική ζωτικότητα και ποια ήταν ακριβώς η κατασκευή της σπονδυλικής στήλης ».

« Σ' αυτήν την περίπτωση δια μέσου της αποτυπωτικής ιδιότητας του αιθέρα, μπορούμε να δημιουργήσουμε δύο αιθερικά χέρια και να τα τοποθετήσουμε μέσα στο σώμα του ασθενούς. Με το να διευθύνουμε την ιδιότητα της αισθήσεως της αφής του αιθέρα, μπορούμε να αισθανθούμε στις άκρες των αιθερικών μας δακτύλων, το πρόβλημα της σπονδυλικής στήλης και να μετατοπίσουμε το σπόνδυλο στην κανονική του θέση. Τέσσερα χέρια εργάζονται πλέον, τα υλικά εξωτερικά στο σώμα και τα αιθερικά χέρια εσωτερικά ».

Ο Δάσκαλος είχε επανειλημμένα επεξεργαστεί το θέμα της αιθερικής ενέργειας, που έχει τέσσερις ιδιότητες και εργάζονται ταυτόχρονα : Την κινητική, την αισθησιακή, την αποτυπωτική και τη δημιουργική. Η κινητική ιδιότητα δίνει την ικανότητα της κινήσεως, δηλαδή ροή αίματος, κτύπος καρδιάς, παλμοί πνευμόνων, κτύπους άκρων, μεταβολισμός κ.λ.π. Η αισθησιακή ιδιότητα είναι εκείνο το μέρος του αιθέρα, που καθιστά δυνατή την ύπαρξη της αισθήσεως της εμπειρίας, αισθημάτων και αισθήσεων. Η αποτυπωτική ιδιότης μας καθιστά ικανούς να δημιουργούμε νοητικές εικόνες, δηλαδή πραγματοποιούμε μέσω αυτής φαινόμενα σαν της τηλεπάθειας – τηλεκινήσεως και εξωσωματώσεως. Ο δημιουργικός αιθέρας είναι αυτός που κάνει πραγματοποιήσιμη τη δημιουργία και διατήρηση του σώματος ».

« Χωρίς τη δημιουργική ιδιότητα », συνέχισε ο Δάσκαλος, « δεν θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί καμιά θεραπεία ». Συμβούλεψε δε τους μαθητές του να μην ασχολούνται με αυτήν την ιδιότητα του αιθέρα προς το παρόν, καθότι, σύμφωνα με τα πιστεύω του, έρχονται υπό την άμεση επίβλεψη και έλεγχο του Αγίου Πνεύματος. Αντίθετα τους παρότρυνε να γίνουν κύριοι κατά πρώτον της αποτυπωτικής, της κινητικής και αισθησιακής ιδιότητας της αιθερικής ζωτικότητας.

« Πρέπει να γίνετε κύριοι αυτών των ιδιοτήτων του αιθέρα, με το να ασκείτε σε δημιουργίες της ζωής και σε ισχυρές οπτικές εικόνες, που μπορεί να εφαρμοστούν στη θεραπεία. Τη στιγμή που δημιουργείς τέτοια αγαθά στοιχειακά, αυτόματα επιφορτίζονται με τις δημιουργικές ιδιότητες του αιθέρα, οι οποίες είναι στη δικαιοδοσία του Αγίου Πνεύματος και του Χριστού Λόγου. Για τις επόμενες δεκαπέντε ημέρες θα ήθελα να κάνετε την εξής άσκηση : Κλείστε τα μάτια σας και δια μέσου των αιθερικών ματιών σας, δείτε ότι κρατάτε στο δεξί σας χέρι μια φωτεινή μπάλα από, λευκό φως, στο μέγεθος μιας μπάλας του τένις. Τώρα ασκείστε στην αποτυπωτική ιδιότητα του αιθέρα. Αισθανθείτε την στο χέρι σας. Είναι ζωντανή και δονείται με τη φωτεινότητα. Αυτό θα σας εκπαιδεύσει στο είστε κύριος της αισθησιακής ιδιότητας του αιθέρα. Αυτό το οποίο έχετε δημιουργήσει, είναι ένα στοιχειακό σκέψευς – επιθυμίας, που μπορεί να χρησιμοποιηθεί για θεραπεία από απόσταση. Σκεφτείτε ένα πρόσωπο που υποφέρει από κάποια ασθένεια και στείλτε αυτή τη φωτεινή μπάλα να καλύψει όλο του το σώμα. Τώρα ασκήστε στην κινητική ιδιότητα του αιθέρα. Όσο πιο μεγάλη είναι η ικανότητά σας να συγκεντρώνετε στο σχήμα αυτού του στοιχειακού, τόσο είναι μεγαλύτερη η θεραπευτική του ιδιότητα. Το Άγιο Πνεύμα αυτόματα θα γεμίσει αυτήν την φωτεινή μπάλα με δημιουργική ενέργεια ».

Ο Δάσκαλος κατόπιν συνέχισε να λέει ότι το να είναι κανείς κύριος της ιδιότητας της αισθήσεως του αιθέρα, είναι κρίσιμο στο να προσδιορίζει το πρόβλημα του ασθενούς από απόσταση. Με το να κρατάς τη φωτογραφία του, μπορείς να επικοινωνείς με το μαγνητισμό του και να αισθάνεσαι τις δονήσεις αυτού του ατόμου. Κατόπιν ακολουθεί η διάγνωση του προβλήματος. Στο σημείο αυτό τέλειωσε την ομιλία του. Το μαγνητόφωνό μου έκλεισε και όλοι όσοι ήταν εκεί, ετοιμάστηκαν να φύγουν. Είχα όμως μια τελευταία ερώτηση και έθεσα πάλι σε λειτουργία το μαγνητόφωνο. Αφορούσε το ρόλο των χρωμάτων στη θεραπεία. Ο Δάσκαλος είχε επανειλημμένα αναφέρει ότι, θεραπεία εξ αποστάσεως μπορεί να πραγματοποιηθεί με τη δημιουργία στοιχειακών διαφόρων χρωμάτων, τα οποία αποστέλλονται στους ασθενείς. Υπέθεσα ότι για κάθε ασθένεια υπάρχει ένα αντίστοιχο χρώμα, το οποίο μπορεί να δημιουργήσει ένας θεραπευτής με τη σκέψη του. Ρώτησα λοιπόν εάν τα χρώματα έχουν από μόνα τους θεραπευτικές ιδιότητες ή αν επενεργούν θεραπευτικά, διότι ο ίδιος ο θεραπευτής τα έχει εμποτίσει με ιδιότητες θεραπευτικές.

« Πρώτα απ' όλα, χρώματα δεν υφίστανται », απάντησε ο Δάσκαλος, Υπάρχουν μόνο αιθερικές δονήσεις που μας δίνουν την εντύπωση των χρωμάτων. Χρώμα είναι επίσης ο ήχος, το φως, η κίνηση και ένα σωρό άλλα πράγματα. Όταν λέω για παράδειγμα ότι αυτό το χρώμα είναι κόκκινο, απλά υπονοεί, ότι το μάτι μου απορροφά τον ερεθισμό της συχνότητας, η οποία χτυπά κάποιο τμήμα του εγκεφάλου μου. Κατόπιν η παρούσα συνειδητή προσωπικότητα, διερμηνεύει αυτόν τον ερεθισμό σαν κόκκινο χρώμα. Οτιδήποτε μας δίνει την ίδια δόνηση στο περιβάλλον μας, θα μας

δημιουργήσει τα ίδια αισθήματα της ερυθρότητας. Οτιδήποτε υφίσταται, είναι αποτέλεσμα της συχνότητας των δονήσεων, περιλαμβανομένης και της συνθέσεως της ύλης. Έχουμε παρατηρήσει ότι συγκεκριμένες συχνότητες δονήσεων και αντίστοιχα κέντρα του εγκεφάλου, φέρνουν περίπου συγκεκριμένα αποτελέσματα, δηλαδή ηρεμία και ησυχία. Τότε καταλήγουμε, στο ότι αυτό το συγκεκριμένο χρώμα έχει αυτές τις ιδιότητες. Έχουμε παρατηρήσει για παράδειγμα, ότι υπάρχει μια αντιστοιχία μεταξύ του συναισθήματος της αλτρομιστικής αγάπης και της δονήσεως που δίνει την εντύπωση του ανοιχτού ροζ χρώματος. Εάν με ρωτήσετε γιατί οι δονήσεις που μου δίνουν την αίσθηση του λευκού ροζ χρώματος με καλμάρουν, δε μπορώ να απαντήσω. Αλλά πρέπει να προσθέσω το εξής : Ένα χρώμα, το οποίο ηρεμεί κάποιον, μπορεί να έχει το αντίθετο αποτέλεσμα σε έναν άλλον. Γενικά όμως μπορούμε να πούμε ότι το ανοιχτόχρωμο ροζ έχει μια καταπραϋντική επίδραση στους περισσότερους ανθρώπους. Αλλά εάν καλύψεις ένα δωμάτιο με απαλό ροζ χρώμα και βάλεις εκεί ένα πολύ νευρικό άτομο, ίσως να αποκτήσει μεγαλύτερη ένταση. Θυμάμαι την περίπτωση ενός ζευγαριού που κόντεψαν να πάρουν διαζύγιο, γιατί η γυναίκα έβαψε την κρεβατοκάμαρα σ' αυτό το χρώμα, Γιατί αυτό ειδικώς το χρώμα ερέθιζε το σύζυγό της ; Έμαθα ότι, όταν ήταν νεαρός, είχε ερωτευθεί μια κοπέλα που συνήθιζε να του προσφέρει ένα ευωδιαστό τριαντάφυλλο. Αργότερα διέκοψαν το δεσμό τους. Έτσι το ροζ χρώμα υποσυνείδητα του θύμιζε τον πόνο που αισθάνθηκα στο παρελθόν,

Για να απαντήσω λοιπόν στην ερώτησή σου, πρέπει να προσθέσω ότι στην πραγματικότητα δεν είναι μόνο οι δονήσεις υπεύθυνες για κάποιους επηρεασμούς, αλλά και ο τρόπος που το αντιλαμβανόμαστε. Σε γενικές γραμμές παρατηρείται ότι συγκεκριμένα χρώματα έχουν μια αντίστοιχη επίδραση στην πλειοψηφία των ατόμων.

Στις περιπτώσεις που δεν είμαστε βέβαιοι στο πιο χρώμα πρέπει να δημιουργήσουμε, απλά στέλνουμε μια μπάλα λευκού φωτός στον ασθενή. Αυτή η μπάλα μπορεί να καλύψει μέρος του σώματός του ή και ολόκληρο. Όταν χειριζόμαστε μια συγκεκριμένη ασθένεια και γνωρίζουμε το αντίστοιχο χρώμα της, τότε το δίνουμε. Για παράδειγμα, σε περιπτώσεις αναιμίας, δημιουργούμε στο μυαλό μας λευκό ροζ ή πορτοκαλί χρώμα. Ποτέ δε στέλνουμε κόκκινο. Επίσης στον υπερτασικό δεν στέλνουμε ποτέ κόκκινο. Το βαθύ κόκκινο επιτρέπεται μόνο σε συγκεκριμένες περιπτώσεις και σε μικρές δόσεις. Σε περιπτώσεις καρκίνου, δημιουργούμε μπάλα φωτός που να ακτινοβολεί βιολετί χρώμα και το τοποθετούμε μέσα στο κέντρο του όγκου. Θα το κρατήσουμε εκεί μέχρι να καταστρέψει τον όγκο. Κατόπιν πρέπει να μετακινήσουμε αυτό το στοιχειακό χρώμα και να το καταστρέψουμε. Σαν γενικό κανόνα όμως θα πρέπει να γνωρίζετε, ότι το λευκό χρώμα είναι πιο ασφαλές για να το χρησιμοποιεί κανείς για θεραπεία. Ποτέ δεν προκαλεί βλάβη σε κανένα, μια μπάλα δονήσεων λευκού φωτός ».

Ο Δάσκαλος ολοκλήρωσε το μάθημα, προτρέποντας τους μαθητές του να εφαρμόζουν τις ασκήσεις διαλογισμού και συστηματικά να αφιερώνουν κάθε βράδυ λίγα λεπτά σε αυτοανάλυση και ενδοσκόπηση.

« Πρέπει να εξολοθρέψετε κάθε ίχνος εγωισμού από την προσωπικότητά σας ».

Ήταν μια προτροπή που την επαναλάμβανε με μονότονη συχνότητα. Κανόνισα να τον συναντήσω την επόμενη για να συνεχίσουμε τη συζήτησή μας για τη θεραπεία. Είχα να θέσω πολλές ακόμα ερωτήσεις επί του θέματος

και ιδιαίτερα αφορούσαν την περίπτωση της κυρίας Κατίνας. Ο Δάσκαλος πάντα ήταν πρόθυμος να μου δίνει "ιδιαίτερα μαθήματα".-

13. ΥΛΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΑΦΥΛΟΠΟΙΗΣΗ

Όταν επισκέφθηκα το Δάσκαλο, ήταν 9 το πρωί. Τον βρήκα να ποτίζει τα φυτά του. Είχε καθ' όλες τις ενδείξεις, τη μεγαλύτερη ποικιλία σε συλλογή εξωτικών κάκτων στο νησί και ήταν πολύ υπερήφανος γι' αυτούς.

« Αυτός ο κάκτος », μου είπε με καμάρι , « προέρχεται από τον Αμαζόνιο και είναι δώρο ενός φίλου μου ανθρωπολόγου. Αυτός είναι από την Αριζόνα και εκείνος από την Αφρική », έλεγε κι εγώ άκουγα την ομιλία του περί βοτανολογίας, για τις διάφορες ποικιλίες και ιδιότητες των κάκτων.

« Αυτός ο κάκτος », είπε δείχνοντας ένα στρογγυλό, φαρδύ και τρομερό στην όψη δημιουργημα, « μπορεί να σε βλάψει αν τον αγγίξεις, εκτός αν του δείξεις στοργή και αγάπη ».

Με χιούμορ λοιπόν μου περιέγραψε το πώς μια ημέρα τον πήγε σ' έναν ανθοπώλη, για να του βρει ειδικό λίπασμα. Ο καταστηματοάρχης τον προειδοποίησε να μην τον αγγίξει ποτέ, διότι είναι ζωντανός και μόλις κανείς το αγγίξει με το χέρι του, τα αγκάθια του διαπερνούν το δέρμα.

Ο Δάσκαλος εσκεμμένα έπιασε τον κάκτο με την παλάμη του και τον κράτησε για λίγα λεπτά, ενώ ο ανθοπώλης ήταν σαν αποσβολωμένος. Κατόπιν με γλυκιά φωνή είπε στο φυτό : « Άσε με τώρα αγάπη μου ». Ο κάκτος άνοιξε τα αγκάθια του και του επέτρεψε να μετακινήσει τα χέρια του, χωρίς να του έχει προκαλέσει βλάβη.

Αφού είχε ολοκληρώσει το πότισμα των φυτών, καθίσαμε και άρχισα να τον ρωτώ για τη θαυματουργή θεραπεία, της οποίας ήμουν αυτόπτης μάρτυρας την προηγούμενη μέρα.

« Πρέπει να καταλάβεις », είπε, « ότι δεν υπήρξε τίποτα το θαυματουργό σ' αυτήν την περίπτωση. Εάν αυτό το αποκαλέσουμε θαύμα, τότε όλη η ζωή θα πρέπει να θεωρηθεί θαύμα. Απλά κυριαρχώ σε κάποιες δυνάμεις της φύσεως και τις εφαρμόζω για θεραπευτικούς σκοπούς. Έχω γίνει το καλώδιο, δια του οποίου εργάζεται το Άγιο Πνεύμα, η Υπερδιάνοια ».

Κατόπιν ο Δάσκαλος ανέφερε ότι σ' αυτήν την περίπτωση που παραβρέθηκα, χρησιμοποιήθηκε υλοποίηση και αφυλοποίηση.

« Υλοποίηση σημαίνει ότι προσδένω και στερεοποιώ την ουσία από την οποία είναι φτιαγμένο το πράγμα. Τι είναι αυτή η ουσία ; Οι επιστήμονες την ονομάζουν ενέργεια, εμείς την ονομάζουμε ζωική ενέργεια. Οι Ινδοί την ονομάζουν ΠΡΑΝΑ. Αντίθετα αφυλοποίηση σημαίνει μετατροπή της στερεάς ύλης σε ενέργεια ή ζωική ενέργεια. Είναι η απελευθέρωση της προσδέσεως και της στερεοποίησεως της ζωικής ενέργειας. Οι επιστήμονες τώρα πλέον μπορούν να μετατρέψουν την ύλη σε ενέργεια. Εμείς οι μύστες έχουμε τη δική μας μέθοδο,. Πραγματοποιούμε αυτά τα κατορθώματα με την καθαρή δύναμη της θελήσεως.

Υλοποιήσεις και αφυλοποιήσεις έχουν πραγματοποιηθεί καθ' όλη τη διάρκεια των αιώνων, σε κάθε γωνιά της γης από μύστες. Βρίσκουμε τέτοιες περιπτώσεις στη Βίβλο, στην Καινή Διαθήκη, στα Ιερά Βιβλία της Ασίας, στην Αμερική, στους Ατζέκους. Σημαίνει δε ότι αυτά τα φαινόμενα, δεν είναι αποτέλεσμα απάτης ή προσληπτικότητας. Είναι μέρος της Πραγματικότητας. Τα περισσότερα από τα θαύματα του Ιησού ήταν περιπτώσεις υλοποίησεως και αφυλοποίησεως. Μια τέτοια περίπτωση είναι όταν Εκείνος χρησιμοποίησε ενέργεια από το Σύμπαν και τη μετέτρεψε σε ψάρι και ψωμί, για να χορτάσει τους πεντακισχιλίους ».

« Όταν λέτε ότι ο Ιησούς χρησιμοποίησε ενέργεια από το Σύμπαν, αναφέρεστε στο Σύμπαν των τριών διαστάσεων ; »

« Όχι, εννοώ όλα τα Σύμπαντα. Δεν πρέπει να περιορίσουμε την ενέργεια σε αόρατη ύλη ή σε ουσία του κόσμου των τριών διαστάσεων. Διότι ακόμη και η αόρατη ύλη ανήκει στον κόσμο των τριών διαστάσεων. Έχουμε επίσης Σύμπαντα τεσσάρων διαστάσεων, πέντε διαστάσεων, έξι διαστάσεων, επτά διαστάσεων. Ο μύστης εργάζεται με την υπερσυνειδητικότητά του από αυτές τις υψηλότερες διαστάσεις. Κατά συνέπεια, για να γίνεις κανείς κύριος της υλοποιήσεως και αφυλοποιήσεως, πρέπει να αναπτύξει και να κυριαρχήσει στην υπερσυνειδητικότητά του. Για να επηρεάσεις το παχύλο υλικό, πρέπει να εργάζεσαι από υψηλότερη διάσταση ».

« Εννοείτε ότι για να προσδέσει κάποιος αυτήν την ενέργεια και να τη μετατρέψει σε συμπαγή ύλη, πρέπει να εργάζεται από την τέταρτη διάσταση ή από τον ψυχικό κόσμο ; »

« Όχι ακρβώς. Ζωική ενέργεια υπάρχει σε όλες τις διαστάσεις της Πραγματικότητας. Μπορείς να την πάρεις από παντού και κατόπιν να την μετατρέψεις σε σκληρό συμπαγές ».

« Πώς ; »

« Πρέπει αρχίσεις να εργάζεσαι από τις υψηλότερες διαστάσεις και να κατέρχεσαι δια μέσου των χαμηλότερων στρωμάτων μέχρι να φθάσεις το παχύλο υλικό επίπεδο. Πρέπει να αρχίσεις από τον υψηλότερο νοητικό κόσμο, τον κόσμο των ιδεών, των νόμων, των αιτιών, τον κόσμο των νοούμενων. Από εκεί πλέον αρχίζεις να ελαττώνεις τις δονήσεις. Περνάς στο χαμηλότερο νοητικό κόσμο, τον κόσμο των εικόνων και των μορφών. Κατόπιν φθάνεις στο ψυχικό επίπεδο και ακόμα χαμηλότερα φθάνεις στην συμπαγή ύλη ».

Ο Δάσκαλος ανέφερε ότι ο ίδιος κατέχει τις ικανότητές του αυτές από προηγούμενες ενσαρκώσεις. Δεν τις απέκτησε στην παρούσα του ζωή. Βεβαίως, το πρώτο βήμα για να κυριαρχήσει κανείς σε αυτές τις ικανότητες, προϋποθέτει γνώση αυτοσυγκεντρώσεως και εκμηδένιση του εγωισμού του.

« Ο άνθρωπος πρέπει να προσπεράσει την παρούσα προσωπικότητά του, που εκφράζεται σαν εγωισμός και να ανακαλύψει τον πραγματικό εαυτό του, που βρίσκεται εντός του. Πρέπει επίσης να γίνει κύριος του υλικού σώματός του και του αιθερικού πανομοιότυπου. Πρέπει να μάθει πώς να εργάζεται στον διπλό αιθερικό, το οποίο είναι το αόρατο υλικό μέρος του καθενός. Ο Ερευνητής της Αλήθειας πρέπει να γίνει κύριος των διαφόρων ιδιοτήτων του αιθέρος ή της ζωικής ενέργειας, οι οποίες είναι η κινητική ιδιότητα, η αισθησιακή ιδιότητα, η αποτυπωτική ιδιότητα και η δημιουργική ιδιότητα, η οποία είναι και η πιο δύσκολη. Για παράδειγμα, πρέπει να μάθεις πώς να δημιουργείς δια μέσου της αποτυπωτικής ιδιότητας του διπλού αιθερικού, νοητικές εικόνες. Αυτό σημαίνει γνώση του πώς να μετατρέψεις την άμορφη ενέργεια ή την ουσία της Διάνοιας, η οποία υπάρχει παντού στα Σύμπαντα, σε μορφές σκέψεων. Εάν δεν κυριαρχήσεις στη σκέψη, δεν μπορείς να επιτύχεις τίποτα. Στην πραγματικότητα εννοεί να γίνεις κύριος της δυνάμεως της συγκεντρώσεως. Εάν πρόκειται να υλοποιήσεις ένα αντικείμενο, πρέπει πρώτα να το δημιουργήσεις στο μυαλό σου και με έντονη απερίσπαστη συγκέντρωση να το επιφορτίσεις με αιθερική ζωικότητα. Αλλά με την παραμικρότερη διάσταση η υλοποίηση εξαφανίζεται. Πρέπει να καταλάβεις ότι το κλειδί της κυριαρχίας της ύλης είναι η συγκέντρωση ».

« Είναι η πιο απαραίτητα ιδιότητα του νου », συμπλήρωσα. Χωρίς συγκέντρωση δεν μπορείς να επιτύχεις τίποτα σε ολόκληρη τη ζωή ».

« Σωστά. Ισχύει δε ιδιαίτερος αυτό σε άλλες διαστάσεις υπάρξεως και είναι η προϋπόθεση για να γίνει κανείς ψυχοθεραπευτής ».

Συνέχισε δε ο Δάσκαλος να επεξεργάζεται λεπτομερώς τις διαφορές εννοιών διοράσεως, εξωσωματώσεως και επεκτάσεως σαν διάφορες ιδιότητες ενός μύστη, αναγκαίες στη θεραπεία. Είχα την ευκαιρία σε προηγούμενες περιπτώσεις να συζητήσω μαζί του το θέμα της διοράσεως και της εξωσωματώσεως, αλλά όχι της επεκτάσεως. Ζήτησα περισσότερες εξηγήσεις.

« Διόραση σημαίνει α δέχεσαι δονήσεις από κάπου, που κατόπιν ερμηνεύονται σαν " εικόνες ", οράματα. Για παράδειγμα, κάποιος μπορεί να βλέπει πολύ καθαρά ένα γεγονός που συμβαίνει στο Λονδίνο. Αυτό το γεγονός γίνεται αντιληπτό με παρόμοιο τρόπο, σαν ένα πρόγραμμα τηλεοράσεως από το Λονδίνο. Διόραση σημαίνει το να συντονίζεται κάποιος με τις δονήσεις του νοητικού ή του αστρικού φωτός και να είναι δυνατή η αντίληψη σκηνών από μακρινές περιοχές.

Ένας πιο προχωρημένος μύστης, έχει άλλους τρόπους συλλογής πληροφοριών. Μπορεί να επεκταθεί στο διάστημα. Τα πάντα πραγματοποιούνται στο συνειδητό του. Οτιδήποτε δέχεται και αντιλαμβάνεται, προέρχεται από τον ίδιο. Αυτό ονομάζουμε επέκταση ».

« Και πώς είναι διαφορετική η επέκταση από την εξωσωμάτωση ; »

« Η επέκταση είναι μια μορφή εξωσωματώσεως, αλλά διαφορετικής ποιότητας. Σε συνήθη εξωσωμάτωση ο Δάσκαλος μεταφέρει τη συνειδητότητά του στο μέρος που θέλει να εργαστεί ή να πειραματιστεί. Στην επέκταση όμως ο Δάσκαλος διασκορπίζει τη συνειδητότητά του και φέρει τα πάντα εντός του. Αν και μπορεί να καλύψει μία απόσταση, πάλι αυτή η απόσταση είναι εντός του. Την αποκαλούμε " εξωσωμάτωση ", λόγω απουσίας ακριβέστερου όρου, αλλά μάλλον θα την αποκαλούσα επέκταση. Σ' αυτό το επίπεδο συνειδητότητας, ένας μύστης δεν μπορεί να δέχεται δονήσεις από διάφορες περιοχές ταυτόχρονα, να τις αισθάνεται όλες και να έχει εμπειρίες από όλες, χωρίς να τις συγχέει. Είναι μορφή υπερσυνειδητότητας ».

« Διόραση ή εξωσωμάτωση και επέκταση », εξήγησε ο Δάσκαλος, « είναι διαφορετικές ικανότητες και στάδια στην εξέλιξη του μύστη. Μερικοί μπορούν να χρησιμοποιούν και τα τρία είδη ψυχικής εμπειρίας, αλλά μόνο την πρώτη ή την Τρίτη. Το πιο δύσκολο και πιο προηγμένο στάδιο είναι της επεκτάσεως. Για να επηρεάσει κανείς έμψυχη ή άψυχη ύλη, προϋποθέτει ανάπτυξη και των τριών σταδίων ψυχικής κυριαρχίας ».

Πριν από πολλά χρόνια ο Δάσκαλος προσπάθησε με επέκταση να πειραματιστεί στη μετατροπή των μετάλλων. Υπέθεσα ότι ήταν ένα είδος αλχημείας, αλλά εκείνος το αρνήθηκε.

« Ήθελα να μετατρέψω το χρυσό δαχτυλίδι του γάμου της γυναίκας μου, το οποίο ήταν είκοσι τεσσάρων καρατιών, σε ασημένιο. Έβαλα το δαχτυλίδι στο τραπέζι και δίπλα του ένα κομμάτι ασήμι, δηλαδή ένα νόμισμα δύο σελίνια. Κατόπιν βγήκα από το σώμα μου και αποσυνέδεσα το δεσμό μεταξύ του υλικού και του ψυχονητικού μου σώματος ».

« Γιατί έπρεπε να γίνει αυτό ; »

« Διότι οι δονήσεις που θα δημιουργούντο με τη δύναμη της θελήσεώς μου θα ήταν τόσο έντονες, που θα μπορούσαν να με απανθρακώσουν . Αυτός είναι ο λόγος που πρέπει προσωρινά να διακόπτω την επικοινωνία μεταξύ του υλικού και του ψυχονητικού σώματος. Επιπροσθέτως, έπρεπε να

εγκαταλείψω το ψυχικό σώμα και να εργαστώ μόνο με το νοητικό. Δεν χρειαζόταν να πάω υψηλότερα, ήμουν ακόμη στο κόσμο των μορφών και των εικόνων. Δια μέσου του νοητικού μου σώματος, εμφύτευσα τη συνειδητότητά μου μέσα στο δαχτυλίδι και παρατηρούσα τη συμπεριφορά των ατόμων. Αυτό είναι μια μορφή επεκτάσεως σε συνειδητότητα. Αυτό είναι μια άλλη ικανότητα του μύστη. Μπορεί να βγει από το σώμα του και αφού καθίσει στο πέταλο ενός λουλουδιού, να το αντιλαμβάνεται σαν λιβάδι, σαν μακρύ δρόμο ή διάδρομο αεροδρομίου. Μπορεί να γίνει μικρότερος από ένα άτομο και να παρατηρεί τη συμπεριφορά του ατόμου, ενώ συγχρόνως να είναι εκείνος ο ίδιος πλήρης και ολόκληρος. Κατά παρόμοιο τρόπο, μπορεί να επεκταθεί στην πόλη και να αντιληφθεί τι συμβαίνει εκεί. Μπορεί ακόμα να επεκταθεί σε ολόκληρο το ηλιακό σύστημα και πέρα από αυτό, χωρίς να χάσει τίποτα από τον εαυτό του. Δεν θα γίνει μικρότερος ή μεγαλύτερος. Δεν υπάρχει φόβος λοιπόν να χάσει κανείς τον εαυτό του, να γίνει μικρότερος. Με το να συγκεντρώνεται κανείς σε ένα κόκκο άμμου, δεν είναι διαφορετικό από το να βλέπει ή να επεκτείνεται σε ένα πλανήτη. Καταλαβαίνεις τώρα τι σημαίνει αυτό που ψάλλουν στην Εκκλησία " στα Σύμπαντά Του ". Ο Πανσυμπαντικός Λόγος είναι τέλειος σε έναν κόκκο άμμου, όσο και μέσα σε ένα Γαλαξία.

Κατόπιν εισήλθα μέσα στο δαχτυλίδι και παρατήρησα τη συμπεριφορά των ατόμων. Παρατήρησα τον πυρήνα των ατόμων πολύ πιο καθαρά από οποιοδήποτε επιστημονικό μηχάνημα θα μπορούσε ποτέ να με βοηθήσει να δω. Παρατήρησα τα πάντα, την ταχύτητα των ηλεκτρονίων, τον αριθμό τους σε κάθε άτομο χρυσού και την απόσταση του ενός από το άλλο. Κατόπιν βγήκα από το δαχτυλίδι και εισήλθα στο ασημένιο νόμισμα. Έκανα τις ίδιες παρατηρήσεις και παρατήρησα τη διαφορά δομής του χρυσού από τη δομή του ασημιού. Μετά εισήλθα στο δαχτυλίδι. Με τη δύναμη της θελήσεως και της αυτοσυγκεντρώσεώς μου, ήμουν ικανός να διευθετήσω πάλι εξ αρχής την ατομική δομή ενός ατόμου χρυσού, ώστε να την κάνω όμοια με εκείνη του ασημιού. Με την μετατροπή ενός μόνο ατόμου, μια αλυσίδα αντιδράσεων ετέθη σε κίνηση και σταδιακά όλα τα άλλα άτομα άλλαξαν προς την ίδια κατεύθυνση. Κατόπιν επανήλθα στο ασημένιο νόμισμα και άλλαξα ένα άτομο ασημιού σε χρυσό. Πίστεψέ με, δεν γίνεται μόνο στη φαντασία σου αυτό. Γίνεται με την παρατήρηση και τη δύναμη της δημιουργικής σκέψεως. Όταν βγήκα έξω από το δαχτυλίδι και επέστρεψα στο σώμα μου, το χρυσό δαχτυλίδι ήταν ακόμα χρυσό και το ασημένιο νόμισμα ασημένιο. Πολλοί μαθητές μου ήταν παρόντες στο πείραμα. Παρατήρησαν ότι τίποτα δεν έχει αλλάξει. " Όχι ", επέμενα. " Το χρυσό δαχτυλίδι τώρα μετατρέπεται σε ασημένιο. Περιμένετε λίγο ". Το πήραν στα χέρια τους. Ήταν ακόμη χρυσό. Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα και τότες τους ζήτησα να το, πετάξουν κάτω, αλλά να προσέξουν πολύ το θόρυβο που θα κάνει το δαχτυλίδι. Ακολούθησαν τις οδηγίες μου και μετά από πολλές επαναλήψεις άρχισαν να διακρίνουν μερικά σημεία αλλαγής στον ήχο. Το χρυσό δαχτυλίδι βαθμιαία έγινε ασημένιο στα χέρια τους και το ασημένιο νόμισμα μετετράπη σε χρυσό. Την επόμενη μέρα τα επανέφερα στην αρχική τους μορφή. Συν τω χρόνω τα μετατραπέντα μέταλλα επανέρχονται στη φυσική τους κατάσταση ».

« Γιατί συμβαίνει αυτό ; »

« Δε ξέρω. Ας υποθέσουμε ότι κρατώ το δαχτυλίδι στην ασημένια του κατάσταση. Σε ένα ή δύο χρόνια θα γίνει πάλι χρυσό. Θα συμβεί δε αυτό, διότι υπακούει στους νόμους του υλικού σύμπαντος ».

« Μα είπατε προηγουμένως ότι εργαζόσαστε με τους νόμους του Σύμπαντος ».

« Ακριβώς. Σε αυτήν τη συγκεκριμένη περίπτωση ο νόμος σημαίνει ότι, εάν μετατρέψετε ασήμι σε χρυσό ή χρυσό σε ασήμι, σταδιακά θα επανέλθει στην αρχική του μορφή. Γιατί ; Δεν γνωρίζω ».

Κατόπιν πρόσθεσε γελώντας ότι κάποιος που γνώριζε, αφού έμαθε για το πείραμα, ήλθε και τον βρήκε, φέροντας μαζί του ράβδους μολυβιού. Ήθελε να τις μετατρέψει ο Δάσκαλος σε ράβδους χρυσού. Βεβαίως θύμωσε ο Δάσκαλος και τον έδιωξε.

« Μια άλλη φορά », συνέχισε, « ήθελα να πειραματιστώ με έμψυχες ουσίες και να τις μετατρέψω σε άψυχες. Από τη στιγμή που θα επιτευχθεί αυτό, τα έμψυχα δεν μπορούν να επανακτήσουν την αρχική τους μορφή. Για παράδειγμα, εάν ένα φυτό μετατραπεί σε μπρούτζινο, δεν μπορεί να επανέλθει στη ζωή. Θα παραμείνει μπρούτζος. Πήρα ένα μικρό κλαδί ελιάς και ένα κομμάτι τριανταφυλλιάς. Έβαλα κοντά τους ένα κομμάτι ορείχαλκο, ένα γρόσι. Ακολούθησα την ίδια μέθοδο, όπως πριν. Όταν ξύπνησα, το κλαδί ελιάς και της τριανταφυλλιάς είχαν ακόμα την αρχική του μορφή. Αλλά σε λίγα λεπτά μετατράπηκαν σε μπρούτζο. Είχα μετατρέψει έμψυχα υλικά σε άψυχα. Στην πραγματικότητα, βέβαια, όλα τα πράγματα είναι ζωντανά. Οτιδήποτε υπάρχει και δονείται, είναι ζωντανό. Λίγες μέρες αργότερα ένας μαθητής μου με επισκέφθηκε. Δίδασκε φυσική στο γυμνάσιο. Η γυναίκα μου, που είχε τη συνήθεια να μιλά πολύ, του ανέφερε τι συνέβη και του έδειξε τα κλαδιά που είχαν μετατραπεί σε μπρούτζινα. Δεν έχασε καιρό. Έκλεισε θέση στο αεροπλάνο και πήγε στην Αθήνα. Είχε μαζί του το κλαδί ελιάς. Εξήγησε στον καθηγητή του τι είχε δει και τι είχε ακούσει. Ο χημικός του απάντησε : " Ο Δάσκαλός σου είναι ένας καλός υπνωτιστής και απατεώνας που σε κάνει να βλέπεις ότι εκάνος θέλει να δεις ". Εκείνος ο καθηγητής νόμιζε ότι είχε στα χέρια του την απόδειξη, για να εκθέσει έναν αγύρτη. Αποφάσισε να εξετάσει τα φύλλα και εξήγησε ότι αν τα τεστ του αποδείξουν ότι η ήταν η χλωροφύλλη που μετετράπη σε μπρούτζο, θα σήμαινε ότι τα φύλλα ήταν γνήσια. Αλλιώς δεν θα ήταν παρά επιτυχημένες δεξιότητες. Ήταν μεγάλο το σοκ γι' αυτόν να ανακαλύψει ότι τα φύλλα ήταν πραγματικά γνήσια. Έσπευσε να έλθει στην Κύπρο να με βρει. " Κύριε ", είπε, " στο όνομα της επιστήμης απαιτώ μια εξήγηση ". " Κι εγώ, κύριε, " απάντησα, " σου δείχνω την πόρτα και σου ζητώ να φύγεις " ».

« Γιατί το κάνατε αυτό Δάσκαλε ; », διαμαρτυρήθηκα.

« Είσαι τυφλός στο πνεύμα », του είπα. « Παρ' όλη την υπερηφάνεια και τη φήμη σου, δε μπορείς να δεις τη σχέση του Θείου σ' αυτό το φαινόμενο ».

« Θα έπρεπε να τον πείσετε με τα επιχειρήματά σας », επέμενα.

« Θα έφτιαχνε άλλες εξηγήσεις και ηλιθιότητες. " Και τι σχέση έχει ο Θεός μ' αυτό ; ", μου είπε. " Εάν δε μπορείτε να καταλάβετε τι είναι ζωή ", απάντησα, " δε μπορώ να σας εξηγήσω τι συνέβη ". Θα του είχα προσφέρει μια εξήγηση την οποία πιθανότατα να μην είχε καταλάβει καλά και αν την απέρριπτε. Απλά δεν μου άρεσε η αλαζονεία του και το πομπώδες ύφος του ».

« Δεν μου είπατε παλιά, ότι θα προτιμούσατε να συζητήσετε αυτά τα θέματα με λογικούς και καλής προθέσεως άθεους, παρά με θρησκευτικά φανατισμένους ; »

« Με καλής προθέσεως άθεους, θα μπορούσα. Δεν ήταν όμως ένας απ' αυτούς. Ήταν ένας φανατικός άθεος, σαν ένας θρησκευτικός ζηλωτής. Δεν ήταν σε θέση να καταλάβει. Δεν θα μπορούσα να τον πείσω για την ύπαρξη του Χριστού, ακόμη και είχα φέρει τον ίδιο τον Θεό εμπρός του. " Μη μου μιλάς για τον Θεό ", είπε. " Τι σημαίνει Θεός ; Αυτά είναι τα μυστήρια της ιδιότητας της ύλης, τα οποία μελλοντικά θα εξηγήσει η επιστήμη. Όλα τα άλλα είναι συμπτώσεις. Είναι σαν να σπάει ένα γυαλί κ α να μην μπορούμε να εξηγήσουμε, γιατί σπάει ". Αφού ήταν ανίκανος να καταλάβει, δεν θα μπορούσε να αντιληφθεί τη φύση των νόμων εν λειτουργία. Ήταν τυφλός. Θα έπρεπε ο ίδιος, να έχει φθάσει στο σημείο να καταλάβει την πραγματικότητα του Θεού, από την μελέτη των φαινομένων. Εάν ήταν ένα πρόσωπο που ήλθε σε μένα , με ταπείνωση όχι ως προς το πρόσωπό μου, αλλά ως προς το φαινόμενο του οποίου ήταν μάρτυρας, θα τον βοηθούσα να καταλάβει. Δεν θα απαιτούσα απ' αυτόν να δεχθεί ένα Χριστό, που γεννήθηκε στη φάτνη των αλόγων ή να υιοθετήσει μια προληπτική μορφή θρησκευτικής πίστεως. Ούτε θα περίμενα από αυτόν να πιστεύει σ' ένα ανθρωπόμορφο Θεό, που έχει το θρόνο του στα σύννεφα. Αλλά με δεδομένο ότι είδε, περίμενα να είναι δεκτικός στην πιθανότητα μας απόλυτης διάνοιας, πίσω από το φαινομενικό κόσμο. Γι' αυτό ακριβώς τον έδιωξα.

Δεν πείθεις τους ανθρώπους για την πραγματικότητα του Απόλυτου με φαινόμενα. Ένας μύστης πρέπει να αποφεύγει να κάνει επίδειξη των δυνάμεών του. Οι ταχυδακτυλουργοί μπορούν με διάφορα τρυκ, να αντιγράψουν τι κάνει ο μύστης. Αλλά κανένας απ' αυτούς δεν μπορεί να θεραπεύσει μια πληγή, να αφαιρέσει έναν όγκο ή να φτιάξει μια σπασμένη σπονδυλική στήλη. Δεν ωφελεί να προσεγγίζεις ένα άτομο, εκτός εάν έχει φθάσει σε ένα συγκεκριμένο σημείο πνευματικής; Εξελίξεως, οπότε το ίδιο αισθάνεται την ανάγκη να μάθει την αλήθεια. Όταν αυτοί οι άνθρωποι φθάσουν στο σημείο της συνειδητότητας, θα έλθουν εκείνοι σε σένα. Δεν πρέπει κάποιος να κυνηγάει τους ανθρώπους και να τους παρακαλάει να πάρουν ένα ποτήρι νερό. Όταν διψάσουν, θα το ζητήσουν από μόνοι τους. Δεν χρειάζεται λοιπόν να εξηγεί κανείς αυτά τα φαινόμενα σε ανθρώπους που δεν έχουν άλλο κίνητρο, παρά μόνο την περιέργεια. Αυτούς που είναι απλώς περιέργοι, τους διώχνω. Αυτούς όμως που έχουν γνήσια επιθυμία για γνώση, τους παίρνω από το χέρι και τους οδηγώ στα μυστήρια, σύμφωνα με τις ικανότητες τους και το επίπεδο κατανόησής τους ».

Μετά από διάλλειμα μισής ώρας, όπου ο Δάσκαλος μιλούσε στο τηλέφωνο δίδοντας συμβουλές, αρχίσαμε πάλι τη συζήτηση. Τον ρώτησα εάν η περίπτωση της κυρίας Κατίνας περιελάμβανε κάποια μορφή υλοποίησης ή αφυλοποίησης.

« Ήταν και αυτό και ακόμη περισσότερα », απάντησε.

Στην περίπτωση της ο Δάσκαλος έκανε χρήση των αιθερικών του χεριών για να αφυλοποιήσει πάρα πολύ μικρά κομματάκια από κόκαλα, που είχαν συσσωρευτεί γύρω από τη σπονδυλική στήλη και την έκαναν να έχει φοβερούς πόνους (εξοστέωση) .

« Με το να δημιουργώ αιθερικά χέρια, μπορούσα να αισθανθώ αυτά τα μικρά κόκαλα και κατόπιν να τα αφυλοποιήσω. Επίσης έπρεπε να δημιουργήσω ένα νέο κόκαλο, καθώς ίσως είδες στις ακτινογραφίες, διότι η σπονδυλική της στήλη ήταν γεμάτη πώρωση σε διαφορετικά σημεία. Το κόκαλο διαλυόταν. Με την υλοποίηση, έφτιαξα συμπαγές κόκαλο, μια μορφή ζωντανής ύλης ».

« Πριν πραγματοποιήσετε αυτόν τον τύπο υλοποίησεως, είχατε την ακριβή εικόνα αυτού που θα δημιουργούσατε ; », ρώτησα.

« Επ' ακριβώς. Έπρεπε πρώτα να δω, δια μέσου του δέρματός της, ποιο ήταν το πρόβλημά της. Με ποιο τρόπο είδα με τα μάτια μου ; Θα μπορούσατε να ρωτήσετε. Όχι. Εάν κάτι θέλω να δω στο σώμα σας, το κάνω με κλειστά μάτια. Μπορώ να επεκταθώ, να εισέλθω στον άρρωστο και να δω τα πάντα απ' όλες τις μεριές συγχρόνως. Μπορώ να κλείσω για παράδειγμα τα μάτια μου, να αγγίξω με το χέρι μου το πλευρό του και να εξετάσω την κατάσταση των νεφρών του. Είναι τα μόρια των χεριών μου μάτια για να βλέπω ; Όχι. Μπορώ να βλέπω δια μέσου ύλης, όταν συγκεντρώνομαι στο σώμα του ασθενούς ή στο σώμα οποιουδήποτε προσώπου ».

« Κάθε μόριο του σώματός σας, γίνεται μάτι ! », είπα.

« Ακριβώς. Αλλά όχι μόνο αυτό. Μπορώ να συγκεντρώσω τα μάτια μου και να εισέλθω εντός σου. Μπορώ να επεκταθώ σ' αυτό το δωμάτιο και οτιδήποτε υπάρχει εδώ, να βρίσκεται μέσα μου. Επίσης μπορώ να το παρατηρήσω μέσα μου από κάθε σημείο. Οι άνθρωποι έρχονται σε μένα και μου λένε τα προβλήματά τους. Κάθονται σε μια καρέκλα μπροστά μου, αυτοί μιλάνε κι εγώ ακούω. Ενώ γίνεται αυτό, εγώ επεκτείνομαι. Τους φέρνω μέσα μου έτσι, ώστε να αισθάνομαι και να παρατηρώ όλα όσα θέλω στο σώμα τους και ανακαλύπτω το πρόβλημά τους. Με αυτόν ακριβώς τον τρόπο θεράπευσα τον φίλο σου που είχε εκείνο το ατύχημα ».

Ο Στέλιος, ήταν ένας αγαπημένος φίλος μου, είχε ένα ατύχημα που παραλίγο να χάσει τη ζωή του. Όταν τον επισκέφθηκα με τον Δάσκαλο, ήταν ήδη εκτός νοσοκομείου και ανάρρωνε στο σπίτι του. Παραπρονέθηκε ότι υπέφερε από συνεχείς πόνους στη δεξιά του πλευρά, μέχρι κάτω στον ομφαλό. Ενώ ο Στέλιος εξηγούσε το πρόβλημα, ο Δάσκαλος είχε συγκεντρώσει το βλέμμα του επάνω του. Κατόπιν του εξήγησε ότι η αιτία του πόνου ήταν ένας συνθιμμένος αδένας, που έπρεπε να αφαιρεθεί, μήπως και γίνει καρκινογόνος. Ο Δάσκαλος μου ζήτησε να τον ακολουθήσω στο διπλανό δωμάτιο.

« Μια και επιθυμείς να παρευρεθείς σε φαινόμενα, ας σου δείξω ένα », μου είπε με αταραξία στη φωνή του. Ξεκούμπωσε τη ζώνη του, σήκωσε το πουκάμισό του, κατέβασε ελαφρά το παντελόνι του δεξιά και μου ζήτησε να τον αγγίξω στο μέρος όπου ο Στέλιος παραπονιόταν ότι πόναγε. Είδα και αισθάνθηκα τον διογκωμένο αδένα, κάτω από τον ομφαλό του Δάσκαλου στη δεξιά πλευρά. Ήταν ο αδένας του Στέλιου, μου εξήγησε, τον οποίο είχε αφυλοποιήσει απ' το σώμα του φίλου μου και τον είχε μεταφέρει στο δικό του.

« Είναι ελεύθερος πλέον από το πρόβλημά του », είπε. « Ο καρκινογόνος αδένας είναι εντός μου τώρα. Θα απαλλαγώ απ' αυτόν σταδιακά, στο σπίτι μου ».

Δεν υπήρχε τρόπος να προσδιορίσω εάν ο αδένας του φίλου μου είχε μεταφερθεί στο σώμα του Δάσκαλου. Αντίθετα με την περίπτωση της κυρίας Κατίνας που είχα τις αποδείξεις στα χέρια μου, δεν υπήρχε τρόπος να ελέγξω και να βεβαιωθώ εάν η διάγνωση του στην περίπτωση του Στέλιου ήταν έγκυρη και εάν είχε πραγματοποιηθεί η θεραπεία. Τον Δάσκαλο δεν τον απασχολούσε καθόλου εάν εγώ είχα πεισθεί ή όχι. Πρέπει όμως να παραδεχθώ ότι η σκέψη που πέρασε από το μυαλό μου ήταν ότι, ίσως ο διογκωμένος αδένας προϋπήρχε στο σώμα του Δασκάλου πριν φθάσουμε στο σπίτι του φίλου μου και ότι ήταν απλή σύμπτωση. Αλλά ένα πράγμα ήταν ξεκάθαρο. Ο φίλος μου ανακουφίστηκε από τον πόνο μετά την επίσκεψή μας.

Κάτι πέρα απ' αυτό, δεν είχα την παραμικρή αμφιβολία ότι ο Δάσκαλος δεν προσπαθούσε να με εξαπατήσει ή να με κοροϊδέψει με φαινόμενα, ούτως ώστε να εντυπωσιασθώ. Είχα παρευρεθεί σε πολλές περιπτώσεις θεραπείας και δε ήμουν πλέον ανάρμοστα φιλύποπτος, όπως στην αρχή της γνωριμίας μας. Με τον καιρό είχα αναπτύξει και αισθανθεί μεγάλο σεβασμό και θαυμασμό για τις θεραπευτικές του ικανότητες. Και συνέχισε ο Δάσκαλος, καθώς αναφερόταν στην περίπτωση του φίλου μου.

« Παρατήρησα τον καρκινογόνο αδένα κατά τη διάρκεια της συνομιλίας μας. Ενώ μιλώ μαζί σου, μέρος της συνειδητότητάς μου ήταν συγκεντρωμένο σε σένα. Αλλά συγχρόνως ένα άλλο μέρος της συνειδητότητάς μου ήταν μέσα στο σώμα του, παρατηρώντας και εξετάζοντας τα πάντα. Πόσοι άνθρωποι γνωρίζουν τι διαδραματίζεται μέσα στα σώματα τους ; Όταν επεκταθώ, μπορώ, όχι μόνο να είμαι στο σώμα μου, αλλά επίσης μέσα στο σώμα σου, στα σώματα όλων. Όταν είδα τον αδένα, έπρεπε να τον αφυλοποιήσω στο σώμα του και να τον μεταφέρω στο δικό μου, ώστε να μπορέσω να τον διαλύσω σταδιακά ».

« Γιατί ήταν απαραίτητο να το πάρετε εσείς ; », αναρωτήθηκα.

« Εάν τον αφυλοποιούσα εκείνη τη στιγμή που το παρατήρησα, δεν θα μπορούσα να το διαλύσω εντελώς. Πιθανόν να ξαναεμφανιζόταν αργότερα. Έπρεπε να το μεταφέρω σε μένα, ώστε ήρεμα και αργά να το αφυλοποιήσω ολοκληρωτικά. Πολλοί θεραπευτές δεν γνωρίζουν την ακριβή μέθοδο αφυλοποίησης των καρκινογόνων όγκων. Μπορούν να θεραπεύσουν προσωρινά, αλλά με την πάροδο του χρόνου μπορεί να ξαναεμφανισθεί. Πρέπει κανείς να μάθει το σωστό τρόπο θεραπείας. Αυτό ακριβώς προσπαθούμε να διδάξουμε τους μελλοντικούς θεραπευτές. Καθώς το ανέφερα, η πιο δύσκολη μα πλέον επιτυχής μέθοδος θεραπείας είναι η δια της επεκτάσεως, δηλαδή να φέρω όλο το σώμα του ασθενούς μέσα στη συνειδητότητά μου και να εργαστώ μέσα από τον ίδιο τον εαυτό μου. Η άλλη μέθοδος είναι να δημιουργήσω ένα αιθερικό χέρι, να το εμφυτεύσω στο σώμα του ασθενούς και κατόπιν να προχωρήσω στην αφυλοποίηση. Αυτή η μέθοδος δεν είναι η πιο ασφαλής και πιο αποτελεσματική. Εγώ προτιμώ να επεκτείνω την συνειδητότητά μου και να εργάζομαι συγχρόνως από όλες τις πλευρές ».

Ακούμπησε στην πλάτη της καρέκλας και ξεκουράστηκε κάνοντας παύση λίγων λεπτών.

Μου είπε ένας αυτόπτης μάρτυρας ότι σε μια περίπτωση ο Δάσκαλος μετατόπισε ένα καρκινογόνο όγκο από το σώμα μιας γυναίκας στο αντίχειρα του αριστερού του χεριού. Οι συγγενείς του ήθελαν να το μεταφέρουν αμέσως στο νοσοκομείο και να ακρωτηριάσουν το δάχτυλο. Τους διαβεβαίωσε ότι σε λίγες μέρες ο καρκίνος θα εξαφανιζόταν. Πράγματι, σε δύο ημέρες ο όγκος που είχε στον αντίχειρα δεν υφίστατο πλέον. Υπεστήριξε δε ότι μια από τις προϋποθέσεις για θεραπεία, δια μέσου της επεκτάσεως, είναι η ικανότητα της ειλικρινούς αγάπης για το συνάνθρωπο.

« Δεν μπορείτε να θεραπεύσετε και δεν μπορείτε να πραγματοποιήσετε πολλά στον χώρο των φαινόμενων, όπως πολλοί τον ονομάζουν, εκτός και αν αγαπάτε αληθινά ».

« Υποθέτω », παρατήρησα « ότι αυτή είναι η ασφαλιστική δικλείδα, στο πόσο ένας σατανικός μάγος μπορεί να επιβληθεί και να επηρεάσει ».

« Η λέξη " διαβολικός " σημαίνει λίγα πράγματα για μένα », απάντησε με οξύτητα ο Δάσκαλος. Ποιος είναι στην πραγματικότητα ο μαύρος μάγος,

παρά εκείνος ο οποίος έχει άγνοια, ο αμαθής, ο οποίος έχει κυριαρχήσει σε συγκεκριμένες φυσικές δυνάμεις και τις έχει χρησιμοποιήσει άσχημα ; Εκείνο το οποίο θεωρείται σατανικό, είναι στη πραγματικότητα η κακή χρησιμοποίηση των Θείων δυνάμεων. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο θεωρώ τη λέξη " διαβολικός " ανάρμοστη και απρεπή. Όταν μιλάμε για σατανικό, προτιμώ να αναφερόμαστε σε κάποιον που τον διακρίνει η άγνοια. Με την πάροδο του χρόνου, μαθαίνει κανείς δια μέσου του νόμου της αιτίας και του αποτελέσματος ».

« Υποθέτω », ριψοκινδύνευσα να προσθέσω, « ότι αυτό είχε κατά νου ο Σωκράτης, όταν έλεγε ότι κανείς δεν κάνει το κακό εν γνώσει του ».

« Ασφαλώς. Το κακό είναι η άγνοια ».

« Δάσκαλε », ρώτησα φέροντας τη συζήτηση πίσω στο θέμα της υλοποίησής, « είναι δυνατόν σε έναν προηγούμενο μύστη να αφυλοποιηθεί ο ίδιος ή να επανυλοποιηθεί σε άλλο χώρο ; »

Έθεσα την ερώτηση, διότι η ιδέα της τηλεμεταβιβάσεως, άσχετα από το πόσο αλλόκοτη ηχεί, θεωρείται ένα γεγονός, μια πραγματικότητα στη φιλολογία του υπερφυσικού. Για παράδειγμα, ο CASTANEDA ανακοίνωσε ότι πειραματίστηκε σε ένα τέτοιο φαινόμενο, όταν ήταν μαθητευόμενος στον DAN JUAN. Επίσης συνάντησα έναν Ινδό καθηγητή μουσικής, σύζυγο μιας Ινδής Πρεσβευτή σε Ευρωπαϊκό κράτος , που μου εξομολογήθηκε με όλη την απαιτούμενη σοβαρότητα, ότι είχε παραστεί μάρτυς μιας τηλεμεταβιβάσεως, που είχε πραγματοποιηθεί από έναν Ινδό γιόγκι.

« Ναι, είναι δυνατόν να αφυλοποιήσεις το σώμα σου και να το επανυλοποιήσεις κάπου αλλού », συνέχισε ο Δάσκαλος. « Αλλά γιατί να γίνει κατ' αυτόν τον τρόπο ; Για να μη δημιουργήσεις και να υλοποιήσεις ένα άλλο σώμα, παίρνοντας ενέργεια από το Συμπαντικό αιθέρα ; »

« Εννοείτε ότι μπορείτε να εμφανιστείτε μπροστά του στο λεπτό ; », ρώτησα χαμογελώντας.

« Ακριβώς », απάντησε ο Δάσκαλος σοβαρά, σαν να ήταν το πιο απλό φαινόμενο. Μπορεί να με δεις και να χαιρετηθούμε δίνοντας τα χέρια, να μου μιλήσεις σαν να ήμουν παρών με το φυσικό μου σώμα. Αλλά μπορώ να υλοποιηθώ μόνον όταν οι Ουράνιοι Κύριοι το επιτρέψουν. Πρέπει να υπάρχει σοβαρός λόγος. Δεν θα χρειαζόταν δε να διακόψω αυτό με το οποίο ήμουν απασχολημένος εκείνη τη στιγμή. Όταν φθάσεις σε ένα συγκεκριμένο στάδιο υπερσυνειδητότητας, μπορείς να εκφραστείς σε διαφορετικούς χώρους ταυτόχρονα ».

« Είχατε ποτέ τέτοιες εμπειρίες ; »

« Ναι, πολλές φορές ».

« Πώς μπορούσατε να το πιστοποιήσετε ότι ήταν πραγματικές εμπειρίες ; »

« Οι άνθρωποι με είδαν και ήλθαν να μου υποβάλλουν ερωτήσεις. Είχα επανειλημμένα εμπειρίες αυτού του είδους » και άρχισε να μου διηγείται μία.

« Μια ημέρα, ενώ έγραφα ένα γράμμα, αισθάνθηκα ότι κάποιος στην Καρπασία, εβδομήντα μίλια μακριά, ήταν σε απόγνωση και σχεδίαζε να αυτοκτονήσει. Δέχτηκα υποσυνείδητα τις δονήσεις του. Τον είδα να φεύγει από το καφενείο και να κατευθύνεται προς την αποβάθρα. Πρόθεση του ήταν να πέσει στη θάλασσα. Είχε τρικυμία εκείνη τη μέρα. Φυσούσαν ισχυροί άνεμοι και τα κύματα έσκαζαν, σκέπαζαν την αποβάθρα. Στα λίγα λεπτά που μεσολάβησαν για να φτάσει στο σκοπό του, έμαθα τα πάντα γι' αυτόν και την αιτία που τον οδήγησε στη αυτοκτονία. Συντονίζοντας τον εαυτό μου με το

μμαλό του, ανακάλυψα ότι ήταν παντρεμένος με μια Ελληνίδα από κάποιο νησί και ότι είχαν τρία παιδιά. Η νεότερη αδελφή της, που επισκέφθηκε την Κύπρο, δημιούργησε δεσμό μαζί του. Ήταν πιο χαριτωμένη και πιο πλανεύτρα από τη σύζυγό του. Η νεότερη αδελφή δεν είχε ενδοιασμούς, επειδή ο άνθρωπος που συνδεόταν μαζί του ήταν ο άνδρας της αδελφής της. Στην πραγματικότητα ήθελε να χωρίσει τη γυναίκα του και να την παντρευτεί. Προσπαθούσε να τον πείσει να εγκαταλείψει τη γυναίκα του και τα παιδιά του και να την ακολουθήσει στην Ελλάδα. Η γυναίκα του γνώριζε το δεσμό και τα σχέδια τους και ήταν απελπισμένη. Ο άνδρας, μη γνωρίζοντας πλέον τι να κάνει, διότι ακόμα αγαπούσε την οικογένειά του, αποφάσισε, σα χαζός να θέσει τέρμα στη ζωή του. Αυτό εξηγεί το γιατί ήλθε σε μένα αυτές τις λίγες στιγμές. Βλέπετε, πρέπει ο καθένας να αναπτύξει την ικανότητά του να αισθάνεται και πρέπει ο καθένας να αναπτύξει την ικανότητά του να αισθάνεται και να παίρνει την πληροφορία σε μια και μόνη στιγμή, ενώ φυσιολογικά θα απαιτούσε συζήτηση ωρών. Σαν αόρατος βοηθός, γνωρίζεις αυτοστιγμεί τι συμβαίνει σε κάποιο πρόσωπο και ενεργείς με ταχύτητα.

« Είχατε δει πριν από το επεισόδιο αυτόν τον άνθρωπο ; », ρώτησα.

« Ποτέ ».

« Γιατί έπρεπε αυτές οι εντυπώσεις να έλθουν σε σας ; »

« Δεν είμαι σίγουρος. Μάλλον άλλες δυνάμεις επενέργησαν κατ' αυτόν τον τρόπο, ώστε να σπεύσω και να σώσω τη ζωή του. Έπρεπε να ενεργήσω γρήγορα. Δεν υπήρχε χρόνος για χάσιμο. Υλοποιήθηκα στην άκρη της αποβάθρας και ξαφνικά παρουσιάστηκα εμπρός του. Στάθηκα εκεί, ντυμένος με το λευκό μανδύα. Σήκωσα τα χέρια μου και φώναξα: " Τι πας να κάνεις ; " Με κοίταξε σοκαρισμένος και χλόμιασε. Δεν πίστευε στα μάτια του. Πώς είναι δυνατόν να παρουσιαστεί ένας άνδρας από το πουθενά εκεί στην άκρη της αποβάθρας, που χτυπιόταν από τα κύματα αυτή τη θεελλώδη νύχτα ; " Δεν ξέρω τι να κάνω ", μουρμούρισε. " Γύρισε στη γυναίκα σου και στα παιδιά σου και διώξε την άλλη γυναίκα μακριά ", τον διέταξα. Κάλυψε τα μάτια με τα χέρια του, έστριψε και έφυγε. Κατόπιν αφυλοποιήθηκα αμέσως. Πολύ σύντομα έστειλε τη κουριάδα του στην Ελλάδα και έζησε ήρεμα με την οικογένειά του. Μετά από αρκετούς μήνες, κάποιοι φίλοι του ζήτησαν να τους πάει με το αυτοκίνητό του στη Λευκωσία, για να επισκεφθούν το " Μάγο του Στρόβολου ". Οι φίλοι του φοβόντουσαν ότι το παιδί τους είχε επιληψία. Έκαναν λάθος. Το παιδί είχε σκουλήκια στα έντερα και το θεραπεύσαμε. Όταν ήλθαν στο σπίτι, η γυναίκα μου άνοιξε την πόρτα. Καθόμουν στο γραφείο, την ώρα που έφεραν μέσα το παιδί. Έτυχε να φορώ, εκείνη την ημέρα, το λευκό μου μανδύα. Όταν εκείνος είδε το πρόσωπό μου, άρχισε να τρέμει και να τραυλίζει.

" Τι συμβαίνει ; ", τον ρώτησα. " Εσύ ήσουν ; ", ρώτησε. Του είπα να σιωπήσει και ότι θα το συζητούσαμε αργότερα ιδιαίτερα. Όταν τέλειωσα με το παιδί, τον πήρα από το χέρι και πήγαμε σε ένα άλλο δωμάτιο. " Τώρα ", του είπα, " ζεις με τη γυναίκα σου και τα παιδιά σου. Όλα πάνε καλά, δεν είναι έτσι ; Έδιωξες την άλλη ". Με αγκάλιασε και άρχισε να κλαίει. " Νόμισα ότι ήσουν άγγελος, που ο Θεός έστειλε για να σωθώ προς χάρη των παιδιών μου ", είπε με δάκρια. Του εξήγησα τη φύση της εργασίας μου και του μίλησα για τους αόρατους βοηθούς. " Εάν ο Θεός ", πρόσθεσα, " στέλνει τους αγγέλους να συμπαρίστανται στους ανθρώπους, γιατί να μη στέλνει επίσης ανθρώπινες υπάρξεις να βοηθήσουν τους αδελφούς τους ; " Αυτός ο άνθρωπος έγινε ένας από τους πιο αφοσιωμένους μαθητές, στον κύκλο των

Ερευνητών της Αλήθειας. Τώρα ζει με την οικογένειά του στη Νότιο Αφρική και τα παιδιά του έχουν μεγαλώσει ».

Μετά από διάλλειμα μισής ώρας, άρχισε να λέει ο Δάσκαλος.

« Με βάση την πείρα μου, ξεχωρίζω τρεις τύπους υλοποιήσεως. Πρώτον, την αόρατη και απλή υλοποίηση. Δεύτερον, την ορατή αλλά μη απλή υλοποίηση και την τρίτον την ορατή και απλή ή συμπαγή υλοποίηση. Ο πρώτος τύπος περιλαμβάνει τη δημιουργία από συμπαγή αλλά αόρατη ουσία. Είναι το είδος της υλοποίησης που έχει τη μεγαλύτερη ισχύ, όταν εργάζεσαι στις τρεις υποστάσεις. Μπορείς να μετακινείς αντικείμενα για παράδειγμα, τα οποία κάτω από ομαλές συνθήκες θα απαιτούσαν τη συντονισμένη δύναμη πολλών ανδρών, όπως ένα πολύ βαρύ έπιπλο. Αλλά το χέρι ή η δύναμη που μετακινεί, παραμένει αόρατη στο υλικό μάτι. Είναι ο τύπος που είχα χρησιμοποιήσει στην περίπτωση του ψαλιδιού που σας έχω διηγηθεί.

« Σ' εκείνο το επεισόδιο, Δάσκαλε, θα μπορούσε κάποιος να έχει δει το χέρι σας να σπρώχνει το ψαλίδι από τη ντουλάπα ; »

« Μάλλον όχι. Ήταν αόρατη αλλά απλή υλοποίηση, του τύπου που χρησιμοποιείται στις συναθροίσεις την πνευματικών κύκλων στην Ευρώπη. Ο δεύτερος τύπος υλοποίησης, δηλαδή ορατός αλλά μη απτός, δε έχει δύναμη επηρεασμού σε συμπαγή αντικείμενα. Μπορεί να δείτε ένα χέρι να επιπλέει ή ένα πρόσωπο να εμφανίζεται με μορφή φαντάσματος. Μπορεί να μοιάζει σαν ομίχλη στην εικόνα της συμπαγούς ύλης. Ακόμα μπορείς να περάσεις το δάχτυλό σου μέσα από αυτό και να μην το καταλάβεις. Το τρίτο είδος υλοποίησης είναι ορατό και συμπαγές. Δεν είναι πάντα το πιο κατάλληλο, διότι μπορεί να βλάψει το υλικό σώμα. Για παράδειγμα, εάν δημιουργήσετε μια ορατή και συμπαγή υλοποίηση του σώματός σας από μια απόσταση και κάποιος το χτυπήσει, η πληγή θα εμφανιστεί στο υλικό σας σώμα. Στην πράξη αυτό το ρίσκο υπάρχει σε κάποια έκταση και σε περίπτωση αόρατης αλλά απτής υλοποίησης. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο πρέπει κάποιος να αποσυνδέει την επικοινωνία μεταξύ του υλοποιημένου και του υλικού σώματος. Για παράδειγμα, εάν υλοποιηθείς σε ένα πεδίο μάχης και είσαι αόρατος, πρέπει να διακόψεις τη σύνδεση αυτής της υλοποίησης από το αιθερικό του σώματος σου, ούτως ώστε οι σφαίρες που πιθανόν να το διαπεράσουν να μην επιφέρουν πληγές στο υλικό σώμα. Υπάρχουν επίσης τρόποι που κάποιος μπορεί να μεταχειριστεί, για να αποσυνδέσει την επικοινωνία του σώματος κάποιου και ενός υλοποιημένου, το οποίο είναι ορατό και απτό. Όταν αυτό επιτευχθεί, τίποτα δεν μπορεί να συμβεί στο υλικό σώμα, αλλιώς θα ήταν πολύ επικίνδυνο. Σε αρκετές περιπτώσεις απέτυχα να αποσυνδέσω το σώμα μου από το υλοποιημένο και συνεπώς υπέφερα από τραύματα που επενεργήθησαν στο υλοποιημένο. Ένα βράδυ για παράδειγμα, καθόμουν με τη γυναίκα μου στο καθιστικό μας. Ήταν μεσάνυχτα και άρχισα να αισθάνομαι ανήσυχος. Είδα ότι εκατό μίλια μακριά ένα πλοίο είχε προβλήματα. Ήταν ένα μικρό πλοίο που μετέφερε εμπορεύματα σε γειτονικές χώρες. Ένα από τα δύο κατάρτια ήταν σπασμένο και η προπέλα του δεν λειτουργούσε κανονικά. Το πλήρωμα προσπαθούσε απελπισμένα να το κατευθύνει στη σωστή πορεία του. Βρέθηκα εκεί εγκαίρως για να τους βοηθήσω. Ο καπετάνιος δεν μπορούσε να κρατήσει τα χέρια του ακίνητα στο πηδάλιο, έτσι υλοποίησα δύο χέρια για να τον βοηθήσουν. Ο άνθρωπος τα είδε και αναρωτιόταν εάν ήταν ξύπνιος ή κοιμισμένος. Είχα πολύ μεγαλύτερη δύναμη στα χέρια μου απ' ό,τι ο καπετάνιος. Σ' αυτήν ειδικώς την περίπτωση εφάρμοσα και τα δύο, ορατή και αόρατη υλοποίηση αλλά απτή. Είδε τα χέρια

μου να εμφανίζονται πάλι και πάλι. Στην πραγματικότητα όμως τα χέρια μου ήταν πάντα εκεί, κρατώντας σταθερά το τιμόνι ».

« Πώς το κατορθώσατε », είπα και με την ερώτησή μου ο Δάσκαλος ξέσπασε σε γέλια.

« Τα κ' άφερα, αλ' ἄ μη με ρωτάς πως. Το νερό που πίνεις μετατρέπεται στο σώμα σου σε αίμα και σάρκα Μπορείς να μου πεις πως γίνεται ; Και όμως γίνεται. Εγώ γνωρίζω πως πραγματοποιείται η υλοποίηση δια μέσου της πράξεως και όχι δια μέσου της γνώσεως. Ενστικτωδώς γνωρίζω, όπως και εσείς γνωρίζετε πώς να πιείτε νερό, το οποίον αργότερα θα γίνει αίμα. Στην περίπτωση της υλοποίησης, απαιτείται τρομερή δύναμη θελήσεως και συγκεντρώσεως ».

« Όταν πέρασε ο κίνδυνος», συνέχισε ο Δάσκαλος, « σκέφτηκα να γυρίσω στο σώμα μου. Το πλήρωμα ήταν τώρα σε θέση να οδηγήσει το πλοίο. Ξαφνικά το άλλο κατάρτι έσπασε και έπεσε στο κατάστρωμα, κάνοντας τρομερό κρότο. Ήμουν πλήρως υλοποιημένος αλλά αόρατος στο σώμα. Το κατάρτι με χτύπησε στο πρόσωπο. Δεν υπήρξε αποσύνδεση μεταξύ του ψυχικού σώματος, το οποίον ήταν σε έκσταση και του υλοποιημένου. Όταν ξύπνησα, κατάλαβα ότι το στόμα μου αιμορραγούσε και είχα ένα φοβερό πονοκέφαλο.

Όταν λοιπόν εγκαταλείψουμε το σώμα μας και υλοποιούμεθα κάπου αλλού, πρέπει να κλείνουμε την πόρτα πίσω μας. Πρέπει να αποσυνδέσουμε το υλικό σώμα από το υλοποιημένο ».

« Αλλά εάν κάνεις αυτό, δεν είναι σαν να πεθαίνεις κατά κάποιο τρόπο; Δεν είναι απαραίτητο να έχεις μια σύνδεση ; », ρώτησα.

« Όχι. Έχεις τη σύνδεση αλλά όχι τη συνείδηση συνδέσεως. Όταν αφήνεις το σώμα σου, φέρεις μαζί σου, όπως πιστεύω, μέρος αιθερικής ύλης , αλλά όχι το διπλό αιθερικό. Το διπλό αιθερικό δεν μπορεί να εγκαταλείψει το σώμα, αλλιώς θα πεθάνει. Όταν λοιπόν είσαι έξω από το σώμα σου, πάντα φέρεις μαζί σου λίγη αιθερική ουσία ».

« Γιατί ; »

« Για να είναι συνδεδεμένο το μυαλό σου με το σώμα σου. Για να θυμηθείς να επιστρέψεις. Όπως έχουμε πει πολλές φορές, δια μέσου του αιθερικού, είμαστε ικανοί να δημιουργήσουμε στοιχειακά σκέψεων και επιθυμιών. Όμως εάν πάρεις μαζί σου περισσότερο αιθερικό απ' ότι χρειάζεσαι για το ταξίδι της επιστροφής, η σύνδεση μεταξύ του σώματος σου και του υλοποιημένου, παραμένει πολύ μεγάλη ».

« Όταν λέτε ήσαστε πλήρως υλοποιημένος στο καράβι, ήσαστε αόρατος στους άλλους. Αλλά ήσαστε εκεί και εκείνο που σα χτύπησε ήταν το αιθερικό μέρος του καταρτιού », επέμεινα.

« Όχι. Το ίδιο το κατάρτι με χτύπησε ».

« Μα αφού ήσαστε αόρατος, γιατί δεν πέρασε δια μέσου σας χωρίς να σας χτυπήσει ; »

« Δεν είναι χωρίς συνέπειες. Είμαι ακόμα επηρεασμένος. Είπα ότι, όταν είστε στο στάδιο της αόρατης αλλά απτής υλοποίησης, θα έχετε τα αποτελέσματα του ψυχικού σώματος, εκτός αν λάβετε ειδικά μέτρα προστασίας. Συμβαίνει το ίδιο και στην ορατή μα απτή υλοποίηση. Μόνο με ορατή αλλά όχι απτή υλοποίηση, δεν θα υπάρξει αποτέλεσμα ».

« Τι μέτρα πρέπει να λάβει κανείς για να προστατεύσει το σώμα του ; »

« Ενώ είστε μακριά το αποσυνδέετε με τη σκέψη και την εντύπωση στο υποσυνείδητό σας όσο τίποτα δεν θα συμβεί στο υλικό σας σώμα. Λέτε στον

εαυτό σας: " Άσχετα με το ποια εμπειρία θα δεχθώ, τίποτα δεν θα συμβεί στο υλικό μου σώμα ". τα πάντα εργάζονται στο υποσυνείδητο, το οποίο είναι ο κυρίαρχος του υλικού σώματος. Εάν είστε εντός ή εκτός του υλικού σας σώματος, μπορείτε να ασκήσετε το υποσυνείδητο σας να πραγματοποιήσει ενέργειες που φαίνονται υπεράνθρωπες. Για παράδειγμα, ένα βαρύ αντικείμενο πιθανόν να απαιτεί τη δύναμη πολλών ανθρώπων για να το μετακινήσουν. Όμως, εάν σας βάλω σε ένα συγκεκριμένο επίπεδο εκστάσεως ή υπνώσεως (υπάρχουν πολλά επίπεδα εκστάσεως), μπορεί να είστε ικανοί να το σηκώσετε με το ένα χέρι. Ίσως ρωτήσετε πως γίνεται αυτό. Πιστεύω ότι η δουλειά γίνεται στην πραγματικότητα όχι από το χέρι σας, αλλά από μια υλοποιημένη δύναμη που βρίσκεται μέσα του. Οι μύες και τα κόκκαλα του ατόμου, παίζουν σημαντικό ρόλο. Πρέπει να μελετήσω περισσότερο αυτό το φαινόμενο. Σε διαβεβαιώ, ότι για μένα υπάρχει μεγάλη γοητεία στην περαιτέρω έρευνα του φαινομένου. Όμως οι κραυγές πόνου είναι τόσο έντονες γύρω μας, ώστε δεν μπορώ να αφιερώσω χρόνο στην ικανοποίηση της περιέργειάς μου ».

« Είναι δυνατόν ένας μεγάλος Δάσκαλος να αφυλοποιήσει κάποιον άλλον και να τον επανυλοποιήσει κάπου αλλού ; » ρώτησα έχοντας κατά νου το γεγονός της εμπειρίας του CASTANEDA κατά τη διάρκεια της μαθητείας του στον DON JUAN ».

« Ναι, αλλά μόνο ένας μεγάλος Δάσκαλος μπορεί να το πραγματοποιήσει. Όχι ένας απλός Δάσκαλος. Εγώ πάντως δεν μπορώ να κάνω κάτι τέτοιο ».

« Και δεν μπορείτε να το κάνετε ούτε στον εαυτό σας ; », επέμεινα.

« Μπορώ να το πραγματοποιήσω στον εαυτό μου, εάν θελήσω. Αλλά γιατί ; Για ποιο λόγο ; Μόνο σε μια εξαιρετική επείγουσα περίπτωση θα το έκανα. Εάν για παράδειγμα, ήταν ανάγκη να υλοποιηθώ κάπου αλλού και δεν ήταν ασφαλές να αφήσω πίσω το σώμα μου, διότι κάποιοι άλλοι θα το καταστρέφανε, μόνο τότε θα το αφυλοποιούσα ».

« Έχετε κάνει ποτέ κάτι τέτοιο ; »

« Όχι, ποτέ δεν αντιμετώπισα μια τέτοια επείγουσα περίπτωση. Ας υποθέσουμε ότι πρέπει να διασχίσω μια μεγάλη απόσταση αστραπιαία, για κάποιο συγκεκριμένο σκοπό. Δεν είναι ανάγκη να αφυλοποιήσω το σώμα μου. Μπορώ να υλοποιήσω ένα σώμα στον τόπο που θέλω να είμαι, παίρνοντας ενέργεια από την ίδια την πηγή, η οποία υπάρχει παντού στο Σύμπαν. Δεν χρειάζεται να αποστραγγίσεις τη δεξαμενή της υπάρχουσας ζωτικότητας του σώματός σου ».

Εν συντομία μίλησα για την εργασία του CASTANEDA. Ανέφερα δε ειδικώς το συμβάν που περιγράφει σε ένα από τα βιβλία του, όταν δηλαδή ο DON JUAN υποθετικά, έσπρωξε ξαφνικά τον CASTANEDA και ο τελευταίος αμέσως βρέθηκε να περπατά δύο μίλια μακρύτερα ».

« Είναι αυτό δυνατόν ; », ρώτησα.

« Ναι, αλλά τι σε κάνει να σκέπτεσαι ότι ο DON JUAN αφυλοποίησε το σώμα του CASTANEDA και έκανε το σώμα του αόρατο στους περαστικούς. Δεν είναι απαραίτητο να αφυλοποιήσεις ένα σώμα για να το κάνεις αόρατο. Πιθανόν ο Δάσκαλος να έθεσε το σώμα του μαθητή του σε μια καρέκλα και να του δημιούργησε ένα νέο αιθερικό σώμα 2 μίλια μακριά, μέσα δε σ' αυτό να μεταφύτευσε την αυτοσυνειδητότητά του. Υπάρχουν τρόποι που μπορείς να κάνεις ένα υλικό αντικείμενο, ακόμα και ένα ανθρώπινο σώμα αόρατο στους άλλους ».

« Πώς είναι δυνατόν ; », ρώτησα κάπως αμήχανα.

Με το συνηθισμένο του τρόπο ο Δάσκαλος άρχισε να απαντά στην ερώτησή μου, διηγούμενος μια ιστορία.

« Με επισκέφθηκε κάποτε ένας Άγγλος επιστήμονας. " Ήμουν στην Ινδία και πολύ απογοητεύτηκα ", παραπονέθηκε .

" Γιατί ; ", τον ρώτησα. " Συνάντησα στο δρόμο έναν ημίγυμνο φακίρη και ένα μικρό αγόρι, που είχαν μπροστά τους ένα κομμάτι σχοινί και ένα πιάτο για να ρίχνουν τα νομίσματα μέσα σ' αυτό. Μαζεύτηκαν γύρω τους περίπου είκοσι άνθρωποι. Ο φακίρης άρχισε να παίζει ένα τόνο στο φλάουτό του. Ξαφνικά το σχοινί άρχισε να ξετυλίγεται και να στέκει από μόνο του κατακόρυφα, σαν στύλος. Κατόπιν το αγόρι σκαρφάλωσε στο σχοινί. Έμεινε εκεί λίγα λεπτά, χαμογέλασε, κούνησε τα χέρια του και κατέβηκε. Το σχοινί άρχισε να ανεβαίνει και διπλώθηκε πάλι. Την επόμενη, επισκέφθηκε ένα φακίρη φίλο μου. Είχαμε μαζί μας τη φωτογραφική μας μηχανή. Όταν το ίδιο γεγονός πραγματοποιήθηκε, τραβήξαμε φωτογραφίες. Όταν όμως τις εμφανίσαμε, έδειχναν ότι το αγόρι καθόταν κάμω στο έδαφος και το σχοινί παρέμεινε εκεί που ήταν. Αυτός ο φακίρης εξαπάτησε εμάς, όχι όμως και τη φωτογραφική μηχανή " .

« Γέλασα, όταν άκουσα την ιστορία. " Και αυτός είναι ο λόγος της απογοητεύσεώς σας ; ", τον ρώτησα. " Γιατί δεν μελετάτε το φαινόμενο του οποίου παρέστητε μάρτυρας δύο φορές ; Γιατί δεν σας γεννήθηκε η απορία « πώς έγινε αυτό ; ». Τι στη πραγματικότητα συνέβη ; " .

" Θα το σκεφτώ ", είπε.

Του είπα ότι, εάν αυτός ο φακίρης ήταν ένας πολύ ισχυρός γιόγκι θα είχε ανυψώσει το σχοινί και θα είχε σκαρφάλωσει επάνω του. Έχουν συμβεί δε τέτοια φαινόμενα, τα οποία έχουν φωτογραφηθεί. Του εξήγησα τι πρέπει να συνέβη. Ο φακίρης άπλωσε την αύρα του τριγύρω και έβαλε μέσα σ' αυτή το ακροατήριο. Κατόπιν, άρχισε να σκέπτεται έντονα και δημιούργησε με το μυαλό του όλες αυτές τις εικόνες που είδατε ».

« Υποθέτω, Δάσκαλε », είπα, « ότι δημιουργήθηκε το στοιχειακό του παιδιού να σκαρφάλωνει στο σχοινί ».

« Ακριβώς. " Βλέπω ", σημαίνει ότι το φως χτυπά σε κάτι, επανέρχεται στο μάτι σου και δια μέσου του οπτικού νεύρου, δίδει το ερέθισμα σε ένα συγκεκριμένο σημείο του εγκεφάλου. Κατά συνέπεια, αυτός ο φακίρης ήταν ικανός να δημιουργήσει αυτό το ερέθισμα στο κέντρο του εγκεφάλου των παρευρισκομένων, με τη μέθοδο της έντονης αυτοσυγκεντρώσεως.

" Γιατί δεν μελετάς αυτό το φαινόμενο προσεκτικά, αντί να το απορρίπτεις σαν τέχνασμα ; " ,παρότρυνα τον Άγγλο. Γιατί να μην μελετήσεις τη φύση της σκέψεως, της συμπαγούς σκέψεως. Αυτός ο φακίρης έκανε κάτι ουσιαστικό, το οποίο αξίζει προσοχής ».

« Δεν μπορούμε να πούμε Δάσκαλε, ότι αυτός ο φακίρης υπνώτισε το ακροατήριό του και τους έκανε να δουν πράγματα τα οποία ουδέποτε συνέβησαν ; », είπα.

« Ο υπνωτισμός είναι καθ' ολοκληρία ένα διαφορετικό φαινόμενο. Στον υπνωτισμό, ο υπνωτιστής χρησιμοποιεί ισχυρές υποβολές με λέξεις και τη βοήθεια μερικών οργάνων σ' ένα ακροατήριο που είναι δεκτικό και συνεργάσιμο. Αυτός ο φακίρης χρησιμοποίησε τη δύναμη της σκέψεώς του, για να επηρεάσει το εν αγνοία ευρισκόμενο ακροατήριό του τηλεπαθητικά και το έκανε να δε πράγματα, τα οποία δεν υπήρχαν στο χονδροειδές υλικό επίπεδο. Δε γνωρίζω κανένα τυπικό υπνωτιστή, που μπορεί να κάνει κάτι

τέτοια. Εάν αυτό θελήσουμε να το ονομάσουμε υπνωτισμό, έχει καλώς. Αλλά δεν είναι υπνωτισμός, όπως είναι κοινά αντιληπτό ή παρανοητό ».

Και κατέληξε ότι, όπως ακριβώς είναι δυνατόν να κάνεις τους ανθρώπους να " δουν " πράγματα, τα οποία στην πραγματικότητα δεν υφίστανται, είναι επίσης δυνατόν με μια παρόμοια διαδικασία να κάνεις ανθρώπους να μη βλέπουν πράγματα ή ανθρώπινα σώματα, τα οποία υπάρχουν ».

« Αναρωτιέμαι τι να απέγινε αυτός ο Άγγλος επιστήμονας », αναρωτήθηκα.

« Επέστρεψε στην Ινδία για περαιτέρω μελέτη », είπε ο Δάσκαλος γελώντας δυνατά. « Σε διαβεβαιώ », συνέχισε, « χιλιάδες τέτοια φαινόμενα συμβαίνουν καθημερινά και όλη την ώρα στην Ασία, στην Ινδία, στο Θιβέτ, παντού, ακόμη και στην Ελλάδα. Συνάντησα ένα Λάμα στην Αθήνα, που μπορεί να κάνει αόρατο ένα σώμα. Μπορεί επίσης να εκπαιδεύει ανθρώπους να ανυψώνονται, έναντι κάποιας συγκεκριμένης αμοιβής. Εγώ όμως προσωπικά διαφωνώ σ' αυτό. Μια μαθήτριά μου, πλήρωσε 300 λίρες για να μάθει να ανυψώνεται. Αυτός ο Λάμα, απομόνωσε μια ομάδα, στην οποία περιλαμβάνονταν και η μαθήτριά μου, για δέκα πέντε ημέρες, χωρίς καμία επαφή με το έξω κόσμο. Έτρωγαν και έπιναν ότι τους έδινε. Διαλογιζόντουσαν συνεχώς, χρησιμοποιώντας ένα συγκεκριμένο " μάνδρα " και τη δέκατη πέμπτη ημέρα, οι περισσότεροι απ' αυτούς ανυψώθηκαν. Τους μισοϋπνώτιζε κατά την περίοδο της απομονώσεως, καλλιεργώντας στο υποσυνείδητό τους την πεποίθηση ότι θα πετύχαιναν την ανύψωση. Είναι το υποσυνείδητό τους που κάνει πραγματικότητα την ανύψωση. Αυτός ο Λάμα επέτυχε, αλλά σε τι ; Το να ανυψωθούν σε μερικές στιγμές και μετά πάλι πίσω. Προς τι ; Είπα στη μαθήτριά μου ότι απλά έχασε 300 λίρες. Θα μπορούσε με αυτές να είχε βοηθήσει τόσους πολλούς ανθρώπους που πραγματικά είχαν ανάγκη αντί να ικανοποιήσει την περιέργειά της ».

Σχολίασα ότι με την ανύψωση οι νόμοι του υλικού Σύμπαντος ανεστράφησαν. Είχα την εξής απορία και ρώτησα εάν αυτό το οποίον επενεργεί στην ανύψωση, είναι παρόμοιο με τον τρόπο που κινείται ένας πύραυλος, δηλαδή με κατανάλωση ενέργειας.

« Όχι », είπε. « Στην ανύψωση, το σώμα γίνεται ελαφρότερο από τον αέρα. Όταν εμφυτεύεις στο υποσυνείδητό σου τέτοια είδους πίστη, μπορείς να πραγματοποιήσεις κυριολεκτικά θαύματα. Αυτός ακριβώς ήταν εκείνο που εννοούσε ο Ιησούς Χριστός, όταν έλεγε: " Εάν έχετε πίστη αντίστοιχη με ένα κόκκο σιναπιού, μπορείτε να μετακινήσετε βουνά ". Πιστέψτε με, είναι αλήθεια. " Μα πώς είναι δυνατόν να γίνει ; ", θα ρωτήσει κάποιος. Γνωρίζω το πώς, αλλά δεν είναι εύκολο να το διδάξεις στους άλλους, κυρίως όταν το ενδιαφέρον τους δεν είναι παρά περιέργεια ».

« Εννοείτε ότι θα μπορείτε να μετακινήσετε βουνά ; », είπα γελώντας.

« Γιατί θα πρέπει να το κάνω αυτό ; Γιατί να μην πάω πάνω από τα βουνά ; Είναι πιο πρακτικό », απάντησε γελώντας. « Εκείνο που κάνω όλο κι όλο είναι να χρησιμοποιώ και να μεταχειρίζομαι συγκεκριμένες δυνάμεις της φύσεως, άγνωστες στους κοινούς ανθρώπους ».

Κατάλαβα ότι μιλούσα με τον Δάσκαλο για αρκετές ώρες. Η εντεκάχρονη εγγονή του μπήκε στο δωμάτιο και είπε ότι η μητέρα της ήταν ανυπόμονη. Περίμενε το Δάσκαλο να πάνε στο σπίτι τους για κάποιες παραγγελίες. Το κοριτσάκι καθόταν στην αγκαλιά του παππού της, καθώς έθετα την τελευταία μου ερώτηση. Μια ημέρα ο Δάσκαλος, αστεειυόμενος,

είπε στους άλλους μαθητές του ότι ήμουν ένας αθεράπευτα ερωτών. Δεν σταματώ να θέτω ερωτήσεις, ακόμη και στο ψυχικό πεδίο όπου, όπως είπε, " τακτικά συναντάμε ο ένας τον άλλον και κάνουμε μαθήματα " .

« Συχνά αναρωτιέμαι, πόσο ευχάριστο και γοητευτικό πρέπει να είναι το να πραγματοποιείτε όλα αυτά τα υπέροχα πράγματα που λέτε ότι κάνετε, δηλαδή εξωσωματώσεις, υλοποιήσεις, αφυλοποιήσεις ... Εάν εγώ θα μπορούσα να αισθανθώ κάποιες τέτοιες εμπειρίες, ο κόσμος θα ήταν πραγματικά ένα μαγικό μέρος, μια πραγματική " Γη της Επαγγελίας " , ένας Παράδεισος », εξομολογήθηκα.

Ο Δάσκαλος έμεινε σιωπηλός για λίγο, χαϊδεύοντας τα μαλλιά της εγγονής του .

« Όταν ήμουν νέος, αυτές οι εμπειρίες μου έδιναν μεγάλη χαρά και ικανοποίηση. Θυμάμαι ότι συνήθιζα να ταξιδεύω στην Αφρική ή να παρατηρούσα και μελετούσα όμορφα εξωτικά λουλούδια και δένδρα. Μια ημέρα επεκτάθηκα επάνω από το Βόρειο Καναδά, κοντά στον Πόλο και είδα τους Εσκιμώους να ανοίγουν τρύπες στον πάγο και να ψαρεύουν. Δεν ήξερα ότι μπορεί να γίνει κάτι τέτοιο. Το έμαθα με την εξωσωμάτωση. Όταν ήμουν νεότερος, συνήθιζα να πειραματίζομαι. Ήθελα να μάθω περισσότερα και η περιέργειά μου συχνά μου δημιουργούσε προβλήματα. Όμως εκείνο το οποίο μου έδινε χαρά σαν νεότερος, δεν μου είναι ευχάριστο τώρα. Με την πάροδο του χρόνου, αποκτά κανείς νέες αξίες ζωής. Αντί να αισθάνομαι χαρά παρατηρώντας και χαιρόμενος νέα φαινόμενα, τώρα ανακαλύπτω μεγαλύτερη χαρά με το να βοηθώ τους συνανθρώπους μου. Τώρα θέτω στο περιθώριο αυτό που είναι απλά ευχάριστο και ασχολούμαι κυρίως με αυτό που είναι απαραίτητο και αναγκαίο, δηλαδή με το να βοηθώ να ανακουφίζεται ο πόνος ».-

14. ΚΑΠΟΙΕΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Είχαν περάσει δύο χρόνια από το καλοκαίρι του 1981 που είχα δει το Δάσκαλο για τελευταία φορά. Τον Ιανουάριο του 1983 είχε αρρωστήσει βαριά. Είχε κάνει αρκετές επεμβάσεις στο δεξί του πόδι και ήταν πλέον κατάκοιτος. Μια από τις αφοσιωμένες του μαθήτριες, μια πενήντάχρονη νοικοκυρά, μου τηλεφώνησε να με πληροφορήσει ότι οι μέρες του Δάσκαλου ήταν μετρημένες. Η πληγή στο πόδι του δε θεραπευόταν.

Τον Ιούνιο του '83, μόλις τελείωσε το ακαδημαϊκό έτος, ταξίδεψα για την Κύπρο. Την επόμενη της αφίξεώς μου, προσπαθώντας ακόμη να συνέλθω από τη ζαλάδα της πτήσεως των οκτώ ωρών, επισκέφθηκα το Δάσκαλο στο Στρόβολος. Στη μασχάλη μου είχα τα χειρόγραφα αυτού του βιβλίου, το οποίο ήταν σχεδόν έτοιμο.

Πολύ μαλακά χτύπησα τη μισάνοιχτη πόρτα, προσπαθώντας να μην κάνω θόρυβο στην περίπτωση που κοιμόταν. Το σπίτι φαινόταν έρημο.

« Έλα μέσα », άκουσα τη φωνή του.

Μπήκα, έκλεισα την πόρτα και προχώρησα προς την κρεβατοκάμαρα.

« Καλωσόρισες », μου είπε χαμογελώντας και μου άπλωσε το χέρι του. Ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του φορώντας μόνο τη φανέλα και το παντελόνι της πιτζάμας του. Βρισκόμαστε στα μέσα Ιουνίου και η θερμοκρασία είχε αρχίσει να ανεβαίνει. Το δεξί του πόδι ήταν φασκιωμένο με γάζες. Χαιρετηθήκαμε και έσκυψα και φίλησα τα δύο αξύριστα μάγουλά του.

« Μου είπαν πως είχατε σοβαρά προβλήματα και ήλθα αν σας δω ».

« Α ! Δεν ξέρουν τι λένε », μου απάντησε ο Δάσκαλος και κούνησε το χέρι του με ανυπομονησία. « Είμαι μια χαρά. Το Κάρμα πληρώθηκε. Σου δίνω το λόγο μου ότι σε μια εβδομάδα θα περπατάω πάλι ».

Δεν ήμουν βέβαιος αν προσπαθούσε να μου δώσει κουράγιο ή εννοούσε αυτό ακριβώς που έλεγε. Ο Κώστας, με τον οποίο είχα μιλήσει στο τηλέφωνο λίγο πριν, παραπονιόταν οργισμένος ότι ο Δάσκαλος δεν πρόσεχε τον εαυτό του και έπαιρνε αφήφιστα στην αρρώστια του. Όμως εμένα δεν μου φαινόταν καθόλου ότι βρισκόταν στο κατώφλι του θανάτου, όπως με είχαν αφήσει να πιστέψω. Το ηθικό του ήταν θαυμάσιο, πάντα έτοιμος για ατέλειωτες συζητήσεις και σπαρταριστά ανέκδοτα.

« Πώς τα καταφέρατε να μείνετε στο κρεβάτι τόσους μήνες ; », τον ρώτησα, προσπαθώντας να συνταιριάξω λίγο με το σπινθηροβόλο του μυαλό.

« Ποιος σου είπε ότι έμεινα στο κρεβάτι όλους αυτούς τους μήνες », απάντησε σηκώνοντας τα φρύδια του. « Πίστεψέ με ότι εάν έπρεπε να μείνω στο κρεβάτι 6 μήνες θα τρελαινόμουν. Το σώμα μου ήταν καθηλωμένο. Εγώ όμως τον περισσότερο καιρό ήμουν έξω απ' αυτό ».

Πήρε το χειρόγραφο, διάβασε τον τίτλο και φυλλομέτρησε για λίγο τις σελίδες.

« Είπες ότι θα το έκανες και το έκανες », μουρμούρισε και μου το έδωσε πίσω.

Σκέφτηκα ότι δεν θα ήθελε να το διαβάσει, αλλά μου ζήτησε ένα αντίτυπο, μόλις τυπωθεί. Τον ρώτησα γιατί δεν έγραφε ο ίδιος τις διδασκαλίες του, αλλά περίμενε από έναν ακαδημαϊκό “ αργόσχολο “ σαν εμένα να το πιστοποιήσει. Μου απάντησε ότι είχε πολύ πιο σπουδαίες ασχολίες στη ζωή του από το να γράφει βιβλία.

« Επιπλέον », συνέχισε, « αυτή είναι η δουλειά μου ».

Κατόπιν μου μίλησε για την αρρώστια του και τις εγχειρήσεις που έκανε. Ο χειρουργός είχε ήδη ακρωτηριάσει ένα δάχτυλο του και ήταν αμφίβολο αν θα διατηρούσε το πόδι του. Του είχε δώσει αυστηρές εντολές να παραμείνει στο κρεβάτι επ' αόριστον, μέχρι να επουλωθεί η πληγή του και να μην πιέσει καθόλου το πόδι του.

Πριν μου δοθεί η δυνατότητα να τον ρωτήσω σχετικά με την κατάστασή του και για την πορεία της θεραπείας του γενικά, δύο νοσοκόμες ήλθαν στο σπίτι του. Υπέθεσα ότι ήλθαν για να του προσφέρουν ιατρική βοήθεια. Αντί γι' αυτό όμως, προς μεγάλη μου έκπληξη, είχαν έλθει για μάθημα, όχι σχετικό με το υπερπέραν, αλλά για ένα πιο εγκόσμιο θέμα, δηλαδή για μάθημα Αγγλικής. Επίσης αυτές οι δύο νοσοκόμες τον περιποιηθήκαν πολύ κατά τη διάρκεια της παραμονής του στο νοσοκομείο, σε αντιστάθμισμα ο Δάσκαλος προσφέρθηκε να τις δίνει μαθήματα Αγγλικής, ώστε να πάνε να μετεκπαιδευτούν στην Αγγλία.

Όταν την επόμενη επισκέφθηκα το Στρόβολος, τον βρήκα φρεσκοξυρισμένο και καθισμένο στο κρεβάτι του. Δίπλα του καθόταν ο Μάριος φορώντας τα ρόλλερ – σκέιτς του και άκουγε προσεκτικά τις ιστορίες του παππού του. Τώρα ήταν επτά χρονών και μόλις είχε αναρρώσει από μια επέμβαση στην κύστη κάτι ασυνήθιστο για την ηλικία του. Κάθισα σε μια καρέκλα και περίμενα, ακούγοντας τις απίθανες ιστορίες του Δάσκαλου. Κατόπιν, το αγοράκι, με θόρυβο άρχισε να τσουλά στα καρούλια του για να βγει και να πάει να παίξει με τους φίλους του, τα γειτονόπουλα.

« Είναι ένας γρίφος », σχολίασα, « το γεγονός ότι ένας θεραπευτής έπρεπε να περάσει αυτούς τους πόνους. Έχετε θεραπεύσει τόσους άλλους, αλ λ' όχι τον εαυτό σας. Και ο Μάριος έπρεπε να περάσει τους εξουθενωτικούς πόνους της χειρουργικής επεμβάσεως ; Γιατί δεν μπορούσατε να θεραπεύσετε τον Μάριο και εσάς τον ίδιο ; Προς τι η ανάγκη της επεμβάσεως ; Ένας από τους συναδέλφους μου στην Αμερική », συνέχισα, « επιθυμεί να μάθει τα όρια ενός θεραπευτή και τι περισσότερο μπορεί ο γιατρός να κάνει ; »

« Θυμάσαι τι σου είπα πριν αρκσό καρό ; Ότι σκεφτόμουν εγώ να πάρω το Κάρμα του γαμπρού μου ; Νάτο », απάντησε χαμογελώντας και έδειξε θριαμβευτικά το πόδι του. Πίστεψέ με, εάν δεν το έκανα αυτό, ο γαμπρός μου τώρα θα ήταν νεκρός. Γιατί νομίζεις ότι ο Μάριος είχε μια τόσο ασυνήθιστη επέμβαση ; Πήρε κι εκείνος το Κάρμα του πατέρα του. Διέγνωσα την ασθένεια του εγγονού μου, την περίοδο που ο γιατρός επέμενε ότι αυτή η περίπτωση είναι απειροελάχιστη. Όμως οι εξετάσεις έδειξαν ότι η διάγνωσή μου ήταν ορθή. Αλλά δεν μπορούσα να κάνω τίποτα για να θεραπεύσω το παιδί. Έπρεπε να υποφέρει την εγχείρηση, διότι ο νόμος του Κάρμα ήταν ενεργεία. Όσο για τον εαυτό μου, θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω ακόμα και στην κατάσταση που είμαι τώρα, θεραπευτικές δυνάμεις για να βοηθήσω άλλους, αλλά όχι τον εαυτό μου. Εάν βοηθήσω τώρα τον εαυτό μου, πριν ξεπληρωθούν οι Καρμικές οφειλές, η ασθένεια θα μετεβιβασθεί αυτόματα στο γαμπρό μου. Για να απαντήσω λοιπόν στην ερώτησή του φίλου σου θα πω το εξής: Δεν υπάρχει τίποτα που να μπορεί να κάνει ο γιατρός και τον οποίον να μην μπορεί να κάνει ένας θεραπευτής, ο οποίος είναι κύριος της υλοποίησεως και της αφυλοποίησεως. Αλλά τα όριά του είναι πάντα η φύση του Κάρμα του ασθενούς. Άσχετα από το πόσο ισχυρός θεραπευτής είναι κανείς, εάν η Θεία Πρόνοια δεν το επιτρέπει, η θεραπεία δεν θα πραγματοποιηθεί. Παρόμοια, ένας γιατρός μπορεί να κάνει ότι η επιστήμη του επιτρέπει και τίποτα

περισσότερο. Αλλά και πάλι μπορεί να θεραπεύσει μόνον όταν η Θεία Πρόνοια το επιτρέπει ».

« Γιατί έπρεπε εσείς να πάρετε το Κάρμα του γαμπρού σας ; », ρώτησα. « Γιατί το Κάρμα του ήταν πολύ βαρύ. Θα τον είχε σκοτώσει », απάντησε ο Δάσκαλος και επανέλαβε μερικές από τις ιδέες του που μου είχε αναφέρει σε προηγούμενες συζητήσεις, δηλαδή το πώς και κάτω από ποιες συνθήκες μπορεί κάποιος να επωμισθεί το Κάρμα ενός άλλου. Κατόπιν συνέχισε αναφέροντας ότι στην περίπτωση του γαμπρού του, χρησιμοποίησε « πνευματική θεραπεία ». Του είπα πως πρώτη φορά άκουγα γι αυτήν τη διάκριση και τον προέτρεψα να το διευκρινίσει.

« Στην ψυχική θεραπεία, ο ψυχοθεραπευτής μεταβιβάζει από το δικό του διπλό αιθερικό προς το του ασθενούς με την ευχή ότι θα θεραπευτεί. Σε μια τέτοια περίπτωση, το μεγαλύτερο μέρος του Κάρμα του ασθενούς είναι αδύναμο και κατά συνέπεια η θεραπεία είναι εύκολη. Ο καθένας μπορεί να γίνει ψυχικός θεραπευτής. Στην πνευματική θεραπεία εξ αντιθέτου, ο θεραπευτής μοιράζεται το Κάρμα του ασθενούς και υποφέρει σαν επακόλουθο. Ο εγγονός μου δέχθηκε το χειρουργικό νυστέρι για να σώσει τον πατέρα του κι εγώ έμεινα στο κρεβάτι πάνω από έξη μήνες για τον ίδιο λόγο. Και η αγάπη είναι πάντα η δύναμη που παρακινεί κάποιον να αναλάβει το φορτίο του συνανθρώπου του ».

« Είναι δυνατόν », ρώτησα, « να αναλάβει κάποιος το Κάρμα χωρίς να το γνωρίζει ; »

« Όχι. Μόνο υπερσυνειδητά μοιράζεται το Κάρμα ενός άλλου ».

« Αλλά όμοιζω ότι μου είπατε, πριν από καιρό, ότι στην πραγματικότητα μπορεί να πάρει κανείς το Κάρμα κάποιου που αγαπά υποσυνείδητα ».

« Ναι, κάποιος μπορεί να το κάνει, όχι όμως σε περίπτωση θεραπείας. Σε πνευματική θεραπεία ο θεραπευτής έχει πλήρη συνείδηση του τι κάνει με την υπερσυνειδητότητά του ».

Μετά από περαιτέρω ερωτήσεις μου ο Δάσκαλος μου εξήγησε ότι στην περίπτωση της κυρίας Κατίνας που υπέφερε από τη σπονδυλική της στήλη, χρησιμοποίησε “ απλή “ μέθοδο ψυχικής θεραπείας. Δεν πήρε εκείνος το Κάρμα της. Το ίδιο συνέβη και στην περίπτωση του φίλου του Στέλιου. Υποστήριξε δε, ότι όταν μετέφερε τον έντονα διογκωμένο καρκινογόνο αδένα επάνω του, δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μια καλή τεχνική ή αφυλοποιήσεως. Δεν ανέλαβε Καρμικές οφειλές του Στέλιου.

« Ας σου αποδείξω τι εννοώ με ένα φαινόμενο », είπε απότομα. « Θυμήσου βέβαια ότι κανονικά δεν μου επιτρέπεται να χρησιμοποιώ φαινόμενα, αλλά θα κάνω μια εξαίρεση ».

Είδα μια περίεργη έκφραση στο πρόσωπό του, σαν να επρόκειτο να κάνει κάτι που θα με τράνταζε και θα το έχανα. Τον κοίταξα για μερικά δευτερόλεπτα, μη ξέροντας τι να περιμένω.

« Ο γιατρός είπε », συνέχισε ο Δάσκαλος και υπήρχε ένας τόνος αποδοκιμασίας στη φωνή του για τα λεγόμενα του γιατρού, « ότι πρέπει να μείνω στο κρεβάτι και να μην πατήσω ποτέ κάτω από καμιά περίπτωση το πόδι μου στο έδαφος, διότι η πληγή θα ανοίξει πάλι. Δεν έχω κατέβει ποτέ κάτω από αυτό το άθλιο κρεβάτι εδώ και έξη μήνες. Τώρα θα μετακινήσω από πάνω μου το Κάρμα αυτό για λίγο ».

Έκλεψε τα μάτια του σε μια κατάσταση βαθιάς υπνώσεως και αργά πέρασε το χέρι του πάνω από το δεξί του πόδι. Μετά από ένα λεπτό περίπου

άνοιξε τα μάτια του και χωρίς τον παραμικρό ενδοιασμό κατέβηκε από το κρεβάτι.

« Τι πρόκειται να κάνετε ; », ψέλλισα και σκυθρώπιασα. Αισθάνθηκα ότι θα κάνει κάτι που δεν έπρεπε. Η διαίσθησή μου δεν με γέλασε. Στάθηκε στα πόδια του και πριν προλάβω να αναπνεύσω, άρχισε να πηδάει κουτσό γύρω – γύρω στο δωμάτιο με το πληγωμένο του πόδι.

« Για το όνομα του Θεού, καθίστε κάτω », φώναξα και αισθάνθηκα την ανάγκη να τον αρπάξω από τη μέση και να τον σύρω στο κρεβάτι. Τα λόγια του Κώστα για την απρονοησία άστραψαν στο μυαλό μου. Για μια στιγμή σκέφτηκα ότι σαν ηλικιωμένος είχε χάσει το μυαλό του. Συνέχισε να χοροπηδά στο δωμάτιο για σχεδόν μισό λεπτό με ένα χαμόγελο στο πρόσωπό του και τελείως αδιάφορος για την αγωγία μου και τις παρακλοσφίς μου για σωφροσύνη. Κατόπιν επέστρεψε στο κρεβάτι του και ξάπλωσε, σαν να μην είχε συμβεί τίποτα.

« Τώρα πρέπει να ξαναβάλω το Κάρμα πίσω », είπε και έκλεισε τα μάτια του. Ανέπνευσε βαθιά για λίγα δευτερόλεπτα και αργά πέρασε το χέρι του πάνω από το χειρουργημένο πόδι. Μετά από λίγα λεπτά, άνοιξε τα μάτια του.

« Μην ανησυχείς », με διαβεβαίωσε, καθώς παρατήρησε την αγωνία στο πρόσωπό μου. « Δεν συνέβη τίποτα στο πόδι μου. Τώρα όμως που το Κάρμα είναι πάλι πίσω, δεν είναι δυνατόν να κάνω ότι έκανα πριν λίγο. Κατάλαβες τώρα ; »

« Μου είναι δύσκολο », μουρμούρισα τραυλίζοντας και με κάποια ανακούφιση που η παράστασή του τελείωσε. Δεν φαινόταν δε καμία βλάβη στο πόδι του.

« Έπρεπε να έβλεπες πόσο τρομαγμένος ήταν ο Χάρρυ Έντουαρτς, όταν ήταν προσκεκλημένος του κύκλου μας και του διδάξαμε την πνευματική θεραπεία », είπε και γέλασε καθώς θυμόταν αυτόν τον Εγγλέζο.

Έμαθα για τον Χάρρυ Έντουαρτς για πρώτη φορά, μια μέρα που κοιτούσα ένα πάκο παλιές φωτογραφίες, που ήταν στο συρτάρι του Δάσκαλου. Τα μάτια μου στυλώθηκαν σε ένα ξανθό Βρετανό στην όψη, στιβαρό άνδρα, γύρω στα πενήντα. Ήταν στη Στοά δίπλα στο Δάσκαλο, μεταξύ των άλλων μαθητών, σε στάση διαλογισμού. Όταν ρώτησα ποιος είναι, μου εξήγησαν ότι ήταν ένας πολύ φημισμένος μεταξύ των μυστικιστών Βρετανός με μεγάλες ψυχικές δυνάμεις. Ο Έντουαρτς επισκέφθηκε το νησί για να μνηθεί στο εσωτερικό κύκλο του Δασκάλου. Η φωτογραφία είχε τραβηχτεί κατά τη διάρκεια του τελετουργικού. Είχε ημερομηνία 1^η Απριλίου 1954. Όταν επέστρεψα στις Η.Π.Α., τελείως συμπτωματικά είδα ένα βιβλίο του, με πορτρέτο του. Ήταν ακριβώς ίδιο με τον άνθρωπο που είδα στην παλιά φωτογραφία του Δάσκαλου.

« Δάσκαλε », του είπα, « ο συνάδελφός μου στην Αμερική, έχει μερικές ακόμα ερωτήσεις, στις οποίες θα ήθελε μια απάντηση ».

« Σ' ακούω ».

« Ήταν μπερδεμένος με εκείνο που είπες για το δαίμονα που προστατεύει τα λουλούδια σου, “ Πώς είναι δυνατόν “ , ρώτησε, “ ένα δαιμονικό πνεύμα να μετατραπεί σε αγαθό “ ».

« Θυμήσου αυτό που σου είπα και άλλοτε, ότι δηλαδή δαιμονικό στην πραγματικότητα δεν υπάρχει. Ας σου δώσω ένα παράδειγμα. Ας υποθέσουμε ότι αναμιγνύεις νερό και χύμα και ότι τελικά έχει μια κάκοσμη λάσπη. Αυτό είναι ένα παροδικό φαινόμενο. Η φωτιά, η οποία είναι ένα στοιχείο ανώτερο

του νερού, με το να δημιουργεί θερμότητα θα μετατρέψει τη λάσπη πάλι σε νερό και χώμα. Η κάκοσμη λάσπη δεν θα υπάρχει πια. Κι όμως, το νερό και το χώμα θα υπάρχουν ακόμη αλλά σε διαφορετική μορφή. Ακριβώς κατά τον ίδιο τρόπο, το σατανικό είναι ένα παροδικό φαινόμενο. Μια σατανική σκέψη και ένα σατανικό συναίσθημα είναι και τα δύο Διάνοια, σε διαφορετικούς κραδασμούς δονήσεων. Υψηλότερες έννοιες, αγάπη και λογική, μπορούν να μετατρέψουν τις αρνητικές σκέψεις και τα αρνητικά συναισθήματα πάλι σε καθαρή ουσία. Πρέπει να αντιλαμβάνεσαι ότι δεν υπάρχει στην πραγματικότητα σατανικός άνθρωπος. Είναι ανθρώπινες υπάρξεις, των οποίων οι υλικοί εγκέφαλοι αναμειγνύουν σκέψεις και συγκινήσεις κατά ένα παρόμοιο τρόπο με την κάκοσμη λάσπη. Η λογική και η αγάπη μπορούν να τα αλλάξουν αυτά ».

« Η ίδια αρχή εφαρμόζεται και στο βασίλειο των δαιμονικών πνευμάτων ή δαιμόνων, όπως ονομάζονται. Σύμφωνα με τις γραφές, τα σατανικά πνεύματα είναι άγγελοι που βρίσκονται σε πτώση. Εάν αυτό είναι δυνατόν, γιατί τότε να μη δεχθούμε ότι αυτά τα δαιμονικά πνεύματα μπορούν να επιστρέψουν πάλι πίσω στο βασίλειο των αγγέλων ; Εάν παραδεχόμαστε για την ανθρωπότητα την ιδέα της σωτηρίας και της παλινорθώσεως, γιατί δεν μπορούμε να δεχθούμε το ίδιο και για τις άλλες οντότητες από τον Θεό ; »

« Πιστεύω ότι η εξήγησή σα θα ικανοποιήσει το φίλο μου, αλλά υπάρχει μια ακφια ερώτηση. Γιατί είναι απαραίτητο να υπάρχει το αρνητικφ το σατανικό ; »

Ο Δάσκαλος κάθισε προσεκτικά στο κρεβάτι, ώστε να μη χρειασθεί να βάλει δύναμη στο δεξί του πόδι και προσπάθησε να απαντήσει στην ερώτησή μου. Χαλάρωσε για λίγο και συνέχισε.

« Ένας ζωγράφος, χρησιμοποιεί διαφορετικά χρώματα για να παρουσιάσει σε μια επιφάνεια διπλής διαστάσεως, ένα τοπίο του κόσμου των τριών διαστάσεων. Για να ζωρέψει δε την εικόνα και να δώσει την αίσθηση του βάθους, θα χρησιμοποιήσει το μαύρο χρώμα. Αυτό το οποίο ζωγραφίζει δεν υφίσταται στο χώρο των τριών διαστάσεων. Όμως το μαύρο χρώμα δίδει την εντύπωση μιας πραγματικότητας τριών διαστάσεων στο τοπίο. Κατά παρόμοιο τρόπο, η ιδέα του σατανά είναι απαραίτητη για να δώσει στον κόσμο των διαστάσεων, της ύλης και της ζωής, μια εντύπωση πραγματικότητας. Όπως σας έχω επισημάνει και σε προηγούμενες συναντήσεις, στον χονδροειδή υλικό κόσμο, στον ψυχικό και τον νοητικό, κάποιος δέχεται εμπειρίες σχετικής μόνο πραγματικότητας. Αυτές είναι οι διαστάσεις πραγματικότητας που μας δίνουν την αίσθηση του σατανικού, πράγμα το οποίο δεν υφίσταται στην τελική πραγματικότητα. Η εντύπωση του σατανικού υπάρχει μόνο στον κόσμο των σκέψεων και των αισθημάτων ».

Όταν έφυγα από το σπίτι του Δάσκαλου εκείνη την ημέρα, με διαβεβαίωσε και πάλι ότι το Κάρμα ξεπληρώθηκε και ότι θα άρχιζε να περπατά σε μια εβδομάδα. Τήρησε την υπόσχεσή του. Όταν μετά από έξη μήνες τον επισκέφθηκα, βρισκόταν στο στούντιό του και ολοκλήρωνε ένα πίνακα που είχε αρχίσει πριν αρρωστήσει. Λίγες μέρες αργότερα, η ανάρρωσή του είχε ολοκληρωθεί. Το βάδισμά του ήταν κανονικό και έκανε σχέδια για το ετήσιο ταξίδι του στην Ελλάδα, για να δώσει μαθήματα στους κύκλους του της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης. Το Κάρμα του γαμπρού είχε αποδυναμωθεί.

Την επόμενη εβδομάδα την πέρασα σε camping, κατασκηνώνοντας και ψαρεύοντας στην Πάρα, μια απομακρυσμένη παραλία στο Ν.Δ. μέρος του

νησιού, μακριά από τουρίστες, το τσιμέντο και την κίνηση. Ήμουν με τον Νεόφυτο, ένα Κύπριο που σπούδασε Κοινωνιολογία στην Αμερική και πρώην συνάδελφο στο Κυπριακό Κέντρο Κοινωνικών Ερευνών. Στα διαλείμματα των άκαρπων ερασιτεχνικών ψαράδικων περιπετειών μας, του μίλησα για πρώτη φορά για τις ερευνητικές εργασίες των τελευταίων τεσσάρων χρόνων μου. Άκουγε γοητευμένος την ιστορία μου. Είχε κι εκείνος ακούσει για το “ Μάγο του Στρόβολου “, αλλά δεν τον είχε συναντήσει ποτέ. Ακριβώς όπως κι εγώ, ο Νεόφυτος άρχισε να αισθάνεται ότι βγαίνει από την πλάνη του επιστημονικού υλισμού και τώρα πιά ήθελε να αναζητήσει εναλλακτικές αντιλήψεις της πραγματικότητας.

« Πες μου, πιστεύεις σ’ αυτά που διδάσκει ο Δάσκαλος ; », με ρώτησε. « Έχει αλλάξει η ζωή σου από τότε που τον γνώρισες ; »

« Δεν είναι η πρώτη φορά που μου θέτουν αυτή την ερώτηση », είπα, « κ α συχνά στριφογουρίζει κ α στο δικό μου το μυαλό Δεν είναι απλή ή απάντηση ».

Ανέφερα ότι, από τότε που γνώρισα το Δάσκαλο, έχω βρεθεί σε αμηχανία με επανειλημμένες συμπτώσεις, που μετά από λίγο με πίεσαν να αναρωτηθώ αν τελικά ήταν συμπτώσεις. Και του περιέγραψα μερικά από τα συμβάντα που με έφεραν σε αμηχανία.

« Μια φορά είδα το Δάσκαλο στο όνειρό μου ότι μου μιλούσε. Ξαφνικά εξαφανίστηκε. Έστριψα και τον είδα να έρχεται προς εμένα από πίσω. Όταν τον συνάντησα την επομένη, του είπα ότι τον είδα στον ύπνο μου την προηγούμενη. Δεν έδωσα περισσότερες λεπτομέρειες. “ Α ! ναι “, ένευσε, “ σου έδινε ένα μάθημα για τη φύση του χώρου στην τέταρτη διάσταση “. Σε κάποια άλλη περίπτωση μου περιέγραψε με την παραμικρότερη λεπτομέρεια το εσωτερικό του σπιτιού μας στο MAINE. Και απ’ ότι γνωρίζω δεν υπήρχε τρόπος να μάθει λεπτομέρειες του σπιτιού μας. Μας επεσκέφθη, υποστήριξε, πολλές φορές, κυρίως όταν τον σκεπτόμουν έντονα ».

« Μια ημέρα ο Ιάκωβος και εγώ ψάχναμε για το Δάσκαλο σε όλη τη Λάρνακα. Δεν μπορούσαμε να τον βρούμε πουθενά. Υποθέσαμε ότι ήταν ήδη στο σπίτι της Θεανώς, όπου είχε προκαθορισμένη συνάντηση. Καθώς περπατούσαμε για το σπίτι της, γι’ αστεία είπα στον Ιάκωβο ότι ίσως είχε επισκεφθεί κάποια ερωμένη του, γι’ αυτό και δεν τον βρίσκαμε. Όταν φθάσαμε στην Θεανώς, ήταν περιστοιχισμένος από αρκετούς μαθητές του.

« Δάσκαλε », αναφώνησα, « ψάξαμε όλη την πόλη για σε βρούμε. Πού ήσουν ; »

« Στην ερωμένη μου », το πέταξε σαρκαστικά. « Σ’ άκουσα Πονηρούλη », είπε γελώντας.

Όταν επιστρέψαμε στην Αμερική, η Αιμιλία άρχισε να υποφέρει από δυνατούς πόνους στο δεξί της γόνατο. Μια ημέρα λάβαμε ένα γράμμα από τον Ιάκωβο. Της υπεδείκνυε να επισκεφθεί ένα γιατρό, για να εξετάσει το δεξί της πόδι, διότι ο Δάσκαλος κάτι είδε εκεί που δεν έπρεπε. Μας διαβεβαίωσε ότι εργαζόντουσαν και οι δύο επ’ αυτού, αλλά θα έπρεπε να αποφανθεί ο γιατρός για την περίπτωση της. Ποτέ εμείς στην Κύπρο δεν είχαμε αναφέρει τίποτα για το πρόβλημα αυτό. Λίγες μέρες μετά το γράμμα του Ιάκωβου, ο πόνος της Αιμιλίας πέρασε. Έτσι δεν πήγε στο γιατρό.

Συνέχισα αναφέροντας στο Νεόφυτο ένα γεγονός που συνέβη την προηγούμενη της αναχωρήσεώς μου για την Κύπρο. Ένας συνάδελφος στο πανεπιστήμιο του MAINE, ένας Ελληνιστής, μου επεσήμανε την αρχαία ρίζα

του ονόματός μου. Εγώ είχα συμπεράνει ότι προέρχεται από το “ Κύριε “, που σημαίνει “ Κύριος “, όπως το “ Κύριε ελέησον “, που ψέλνουν στις εκκλησίες. “ Όχι, δεν είναι έτσι “, με διαβεβαίωσε ο φίλος μου, ένας εμπειρογνώμων στην Αρχαία Ελληνική. Με παρέπεμψε στο LIDDELL SCOTT, το ελληνοαγγλικό λεξικό. Βασισμένο σε Ελληνικούς μυστικιστικούς παπύρους, που ανακαλυφθήκαν στην Αίγυπτο, είπε ότι “ Κυριάκος είναι ένα πνεύμα που επικαλείται τη μαγεία “.

« Ένα πράγμα όμως για το οποίο είμαι σίγουρος για το Δάσκαλο », είπα στο φίλο μου, « είναι ότι έχει φοβερές δυνάμεις στη διάγνωση και θεραπεία ασθενειών. Δια του Διδασκάλου αναγνώρισα και παραδέχθηκα με βεβαιότητα εκείνο το οποίο οι φιλόσοφοι, οι μύστες, κάποιο σύγχρονοι φυσικοί και διανοητικοί έχουν πει, ότι δηλαδή το πνεύμα έχει δύναμη που επενεργεί και επιβάλλεται στην ύλη. Δεν συμβαίνει το αντίθετο, εκείνο δηλαδή στο οποίο οι υλιστές όλων των πολιτικών και επιστημονικών αποχρώσεων επιμένουν τα τελευταία 200 χρόνια με τόση επιμονή και θρησκευτικό ζήλο ».

« Όσο για τις λεπτομέρειες των διδασκαλιών », είπα, « δεν μπορώ να κάνω διαβεβαίωση. Παραμένω Άπιστος Θωμάς, αλλά εκείνος που είναι τουλάχιστον έτοιμος να θέσει το δάχτυλο στην ουλή του Κυρίου, για να την εξετάσει και να δοκιμάσει την αυθεντικότητά της ».

« Εάν είσαι έντιμος με τον εαυτό σου », συνέχισα, « είναι δυνατόν να είσαι μαζί με το Δάσκαλο γι’ αρκετό καιρό και να μην αναρωτηθείς για την πιθανότητα ότι ο παρατηρούμενος εμπειρικός κόσμος μπορεί να είναι πράγματι μια ιεροφάνεια, μια έκφραση κάποιας ανώτερης πραγματικότητας, που όμως δεν είναι ορατή από τη συνηθισμένη συνειδητότητα.

Κατόπιν αναφέρθηκε σ’ ένα εδάφιο του PHILIP SLATER, ενός κοινωνιολόγου που έγινε μύστης και έλεγε ότι : “ Όλα τα λάθη και οι αφροσύνες των μαγικών, θρησκευτικών και μυστικιστικών παραδόσεων, υπερκαλύπτονται από μια μεγάλη σοφία , που περιέχουν τη γνώση της ανθρώπινης οργανικής εσωτερικότητας σε ένα σύνθετο και πολύπλοκο φυσικό σύστημα.

« Είναι επιτακτικό », είπα στο φίλο μου, « αυτή η γνώση να γίνει η κεντρική ιδέα της καθημερινής συνειδητότητας. Κάθε μορφή ζωής του ανθρωπίνου γένους βασίζεται σ’ αυτή ».

Ο Νεόφυτος κάπνισε την πίπα του για λίγο και ατενίζοντας τη θάλασσα, ζύγισε στο μυαλό του τις συζητήσεις των τελευταίων ημερών.

« Θα ήθελα να γνωρίσω το Δάσκαλο », είπε με αποφασιστικότητα, σαν να προσπέρασε ξαφνικά ένα ταμπού της παιδικής ηλικίας.

Όταν τον συνέστησα, ο Δάσκαλος άρχισε να γελά. Ο Νεόφυτος έμεινε με τα μάτια ανοιχτά για λίγα δευτερόλεπτα, όταν ανακάλυψε ότι ο μακαρίτης ο πατέρας του, ένας σεβάσμιος δικαστής, ήταν πολύ φίλος, μυστικός μαθητής και πρώτος εξάδελφος του Δάσκαλου. “ Ο μάγος του Στρόβολου “ ήταν θεός του φίλου μου !!!

Πριν φύγω από την Κύπρο, πήγα να τον αποχαιρετήσω. Με φίλησε στο μέτωπο και ψιθύρισε μια προσευχή, καθώς έκανε το σημείο του Σταυρού πάνω από το κεφάλι μου.

« Όποτε με χρειαστείς, να με σκεφτείς έντονα και θα είμαι μαζί σου », με διαβεβαίωσε.

« Να είστε βέβαιος ότι θα το κάνω », είπα και μπήκα στο ταξί για μιας ώρας διαδρομή μέχρι το αεροδρόμιο της Λάρνακας.-

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Π Ρ Ο Λ Ο Γ Ο Σ

1. ΠΡΟΛΟΓΟΣ – ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ
2. ΓΛΩΣΣΑΡΙΟ

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Α

1. Ο Μάγος του Στρόβολου
2. Εξορκίζοντας τα πνεύματα των Ναζί
3. Στοιχειακά
4. Η αυθεντικότητα της εμπειρίας
5. Κάρμα
6. Αναμνήσεις
7. Από το θάνατο στην Αναγέννηση
8. Αναζητώντας το Λόγο
9. Κοσμολογία
10. Οι φρουροί του Πλανήτη Γη
11. Ιστορίες καταλήψεως
12. Θεραπεία
13. Υλοποίηση και αφυλοποίηση
14. Κάποιες τελευταίες σκέψεις

